

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PINK

ŞAFAK VAKTİ

Fecir

Parola

PAROLA YAYINLARI: 651

Roman: 210

Eser Adı: Şafak Vakti - Fecir

Yazar: Pink

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ

Editör: Özge Tataroğlu

Kapak Tasarım: Yaren Uludağ

İç Tasarım: Parola Grafik

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Sti. Maltepe Mah. Yılanlı

Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04 Matbaa Sertifika No: 45159

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310

ISBN: 978-625-7522-44-1

1. Basım: 2023

© Pink 2023

© Parola Yayınları 2023

Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyenin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

PAROLA YAYINLARI

Adres: Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Örme İş Merkezi Kat: 1 Topkapı

Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 483 47 96 Faks: 0212 483 47 97

Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

PİNK

ŞAFAK VAKTİ *Fecir*

Parola

ÇALMA LİSTESİ

- Maroon 5 - Animals
- Apolas Lermi - Gel Göğsüme Sığ Yarım
- Soner Arica - Deniz Gözlüm
- Ceza - Holocaust
- Mabel Matiz - Karakol
- Cimilli İbo - Atma Türkü (Horon)
- Emel Sayın - Gözler Kalbin Aynasıdır
- Traag - Pappie
- Dilber Ay - Tavukları Pişirmişem
- Metallica - Denial
- Duman - Bebek
- Duman - Senden Daha Güzel
- Tuna Kiremit - İz Kalmadan
- Ceza - Yak
- Ceza - Türk Marşı
- Onur Akın - Geceyi Sana Yazdım
- R.E.M. - Losing My Religion
- Şevval Sam - Yalnız Kullar (Tanrım)
- İsmail YK - Bas Gaza
- İsmail YK - bombabombabomba.com
- İsmail YK - Allah Belanı Versin
- Davut Güloğlu - Katula Katula
- İmera - Sevdan İle
- Murat Kekilli - Gel Öpem Seni

22 TEMMUZ 2018 PAZAR TUZLA/İSTANBUL

Hayatın akışı, kalbi durmuş bir hastanın monitöründen gelen ses gibi uğulduyordu. Tekdüze, tiz ve sinir bozucu.

Beyaz bahçe kapısından sıkıntıyla giren Ekrem, iri kahverengi gözlerini çoktan boşalmış olan bahçede gezdirdi. Yemek masası toplanmıştı ama yerinden kaldırılmamıştı.

Muhtemelen her iki aile de bir evde toplanmış, onları bekliyordu. Ancak üç kişi dönmeleri beklenen bu eve maalesef Ekrem tek başına dönmüştü. Sıkıntılı ve buhran dolu bir nefes verdikten sonra sağ elini “Özcan Tandoğan” yazan zile basmak için uzattı. Zilin içeride yankılanan acı sesi dışarıdan onun kulaklarına da ulaşmıştı. Ekrem içinde yankılanan acının aynı tonuyla baktı, büyük bir heyecanla kapıyı açan iri gözlerinin etrafını kırıksıklıklar tutmuş olan annesine. Ekrem’in gözlerindeki acı annesine sirayet etmiş olacak ki annesinin heyecan dolu gözlerini telaş ve yekpare bir hüznü kapladı.

“Ne oldu oğlum? Ne- Ne... Neredeler?”

Bir cevap veremeden usulca içeri girdi Ekrem. Salona ilerleyip daha oturmadan ellerini sıkıntıyla beline koydu. Ardın-

dan donuk gözlerini halıya kilitledi. Neyi, ne şekilde demesi gerektiğini bilmiyordu. Ancak hemen söylemesi gerektiğini biliyordu.

Endişe ve tasasının sesine vurmasına engel olmaya çalıştı. “En son yukarı mahalledeki fırına gitmiş. Yolda aldığı tahinli çörekleri bulduk. Yerde... Ardından Şafak bastı gitti. Bilmiyorum...” dedi hızlı bir şekilde. Kelimeler, “Çıkalım, bitsin bu işkence.” demişti sanki ama bu, bitebilecek bir şey değildi.

Mutluluklar gibi endişeler de eğer teselli edebilecek kimseniz yoksa paylaştıkça artıyordu.

Ekrem’in gözü annesinin acı bir yakarıyla elini ağzına kapatmasına ve dolmuş gözlerle kendisine bakmasına takıldı bir an. Annesinin bu hâline gönlü dayanmayıp kollarıyla sarmaladı onu doğuran bu kadını. Ekrem’in hayatının en önemli parçasıydı annesi ve annesinin gözyaşları, bir anda kendisinin tişörtüne de dolmuştu. Annesinin ağlamasına bir teselli bulamazken, içli bir nefes verdi.

Ardından salonda, sevdiği adam tarafından hem ruhu hem bedeni örselenip kanatılırken dahi hiç sesi çıkmamış olan Zişan’ın veryansın eden acı ve yüksek bir çığlığı duyuldu.

Zişan, “BABAAAA!” diye bir feryat koparıp elini kalbine götürerek koltuğa yığılmış babasına koştu. “Baba! Anne! Anne, koş! Babam... Anne, babamın ilacı! İlacını getirin!”

Kızının acı çığlığıyla kendine gelen Sevgi Hanım öne atıldı. Dudaklarından hayat arkadaşının adı döküldü korkuyla.

“Özcan! Ömrüm!”

Ne yapacağını bilemeyen Zişan ağlayarak, “Anne, sen ilacını getir!” dedi bir kez daha. “Anne, ne olur çabuk! Çabuk ol!”

Daha gözündeki gözyaşını silemeden telaşla mutfığa koşan annesine doğru bağırmaı keserse, babası daha da fenalaşacakmış gibi hissediyordu Zişan. Telaşın hüküm sürdüğü ortamda yılların hatırının olduğu arkadaşının gömleğinin ya-

kasını nefesi ferahlasın diye açan Güven Bey, bir yandan da kızına seslendi.

“Funda, koş, kolonya molonya bir şeyler getir kızım! Koş! Haydi durma!”

Şaşkınlıkla onlara bakan esmer tenli ve abisi gibi koyu, derin gözleri olan Funda hızla başını sallayıp konsola doğru ilerledi. Derin bir telaş sardı sıkıntıyla perçinlenmiş bu kalpleri. Telaş durulup artık hâki bir hüznün bu evi sardığında ise herkes bir köşeye öylece savrulmuş gibiydi. Salonda sıkıntıyla oturan Özcan Bey’in ise bütün vücudu ezilmiş gibi koltuğa yığılıydı ve elleri yumruk olmuş, yaşlı dizlerinin üzerindeydi. Çaresizlik Özcan Bey’in gözbebeklerini sarmışken, otuz üç senelik arkadaşı ve çocuklarıyla birlikte oturmuştu. Çaresizlik dolu bu sessizliği paylaşıyordu. Kapının zili çalınca anlık bir umut geçti gözlerinden fakat ardından Funda’nın mahcup sesiyle gene umutsuzluğa düştü.

“Zehra’dır bu...” dedi üzgünce Funda.

Funda kapıyı açınca kendisine telaş ve merakla bakan bir çift bal göz ve bir çift mavi gözle karşılaştı. Zehra’nın yanında Duru da vardı. Aynı anda sordukları sorular antrede yankılandı.

“Ne oldu?”

“Nasıl olabilir böyle bir şey ya!?”

“Olmuş işte kızım! Geçin içeri ya!” diyen Funda, iki arada bir derede Zehra’yı gene terslemişti.

Üzüntüyle gözlerini usulca yumup açan Funda, anlatmak için onları Özcan amcası ve Sevgi teyzesinden uzak bir köşeye çekti. Özcan Bey’in sıkıntısı bütün bedenini daraltmıştı. Üç evladını da ayırmadan severdi. Ama Zeynep’in onu bir farklı sevdiğini bildiği için, ona hep sevgisini daha fazla hissettirirdi. Zeynep’e bir kez “Zeynep” dese; Zeynep, ona methiyeler düzerdi. Zeynep’in başını bir okşasa, Zeynep ona kedi gibi sokulur sarmalardı. Saçının teline kıyamadığı kızı, şimdi kim bilir nerede ve ne hâldeydi?

Koltuktan kalkmak için zorladı kendini, oğlunun telaşlı sesi doldu sonra kulağına.

“Nereye baba?”

“Bir şey yok. Mutfağa gideceğim sadece...”

Özcan Bey gömleğinin yakası hâlâ açık bir vaziyette ve dağılmış bir hâlde mutfağın kapısında gözükürken, Hediye Hanım’a ondan izin ister gibi bir baş hareketinde bulundu. Gözünü karşısında oturan arkadaşında gezdiren Hediye Hanım, onları yalnız bırakmanın yerinde bir karar olacağını düşünerek usulca terk etti mutfağı.

Sevgi Hanım, yanına gelen eşine gözyaşlarından miras kalan nemli bakışlarını kaldırdı. Kadıncağız eşine bakınca tekrar ayyuka çıkan ağlamasını durduramazken sıkıntı ve çaresizlikten gözleri dolmuş olan kocasının sararmış dudakları aralandı.

“Sen kızımızın bir saat boyunca geri gelmediğini nasıl fark etmezsin Sevgi? Mademki fark etmeyeceksin, sabahın o saatinde ne diye kızımızı fırına gönderiyorsun? Sen neden gitmedin Sevgi? Kahvaltı mı hazırlıyordun? Neden Sevgi Hanım? Neden?”

Özcan Bey elinin lezzetinden, zeytinleri dizişinden, domatesi naneyle süslemesinden kahvaltıyı Zeynep’in hazırladığını anlardı.

“Yok. Hayır...” derken sesi titredi Sevgi Hanım’ın. “Zeynep zaten kahvaltıyı bile hazırlamıştı... Ahh...” derken bir hıçkırık daha firar etti ansızın. “Ben... Ben banyoları temizlemeye dalmıştım. Ben nereden bileyim böyle olacağını? Ben bilsem... Ahh! Ben bilsem...” dedi hıçkırıklarla ama devamını getiremedi.

Ellerini niyazla iki yana açan Özcan Bey, eşinin bu dediğini saçma bulmuştu.

“Oğlunu gönderecektin hanım! Sabahın erken vakti, telefonsuz dışarıya kız gönderiyorsun!”

Gözleri ağlamaktan kızarmış kadının yüzünde mahcubiyet oluşurken, bir gözyaşı seli daha vurdu göz pınarlarına. Otuz dört senelik hayat arkadaşının şu hâline de ayrı üzülen Özcan Bey kısa bir göz açıp kapatmanın ardından, "Ağlama hanım! Olmuş artık, nefesini ağlamaya değil, dua etmeye harca. Kızımız için çaresizce beklemeyelim, ben de gideyim şu Cengiz'in yanına, bir şeyler yapabilir miyiz diye soralım bakalım..." dedi bir yandan buruk sesinin titremesine de engel olamadan.

Ağır adımlarla kapıya ilerlerken oğlunun sesiyle duraksadı.

"Hayırdır baba? Nereye?"

Yüzünü oğluna dönmeden ayakkabılarını alan Özcan Bey, "Cengiz'in yanına..." dedi kısık bir sesle. Ekrem hemen gidip babasının kolundan tutarken, "Aradım baba ben Cengiz'i. Şüpheli bir durum olduğu için elinden geleni yapacağını ama zaten Şafaklardan daha hızlı hareket edemeyeceklerini söyledi. Boşuna gitme şimdi baba." dedi mahzunca.

Kolunu oğlundan usulca ayıran adam, "Böyle bekleyemem oğlum... Gittiği yollara bakarım, bir şey bulamasam da bir şey bulabilirsem diye ararım. Ama oturamam oğlum..." dedi bir titreyen sesle.

Ekrem ısrarın faydasız olduğunu bildiğinden üzgün gözleriyle izledi babasının ruhu enkaz altındaymışçasına kapıdan o çıkışını. Kapı yavaşça kapanırken ardı sıra, elini yumuşak bir ten sardı Ekrem'in. Yüzünü sola, hafif aşağı çevirince o anda ona en iyi gelebilecek şeyi gördü: Duru'nun gözleri... Deniz gözlerin sahibi Duru, mırıldanır gibi araladı dudaklarını. "Nasılsın Ekrem?"

"Nasıl olabilirim Duru? Hem acı çekiyorum hem çaresizim." Ardından ellerini sıkıntıyla saçlarından geçirirken devam etti. "Nefes alamıyorum sanki!"

Ruhu da teni gibi berrak olan bu kız, sevdiği adamın acısını gözlerindeki acıyla izledi. Hızlı bir yutkunmayla deniz

gözlerini kırptırtıran Duru'nun pembe dudakları aralandı yine. "Kış bahçesine geçelim mi Ekrem? Ya da bahçeye... Sen bilirsin. Hava alırsın hem?"

Derin bir nefesle yüzünü sıvazlayan Ekrem, ağırlaşmış adımlarıyla kış bahçesine yürüdü. Kış bahçesine gelince yine ayakta kaldı, oturamıyordu o da babası gibi. Duru onu teselli etmek adına bir şeyler mırıldandı. "Üzülme Ekrem... Zeynep çok güçlü bir kızdır. Sağ salım gelecektir bize inşallah. Hem Şafak abi bulur onu çok geçmeden, bak göreceksin." dedi yumuşak sesiyle.

"Şafak deme bana Duru! Zaten o sebep oldu buna!" Keskin bir sesle konuştu Ekrem. Gözlerini bürüyen korku ve sesine yansıyan çaresizlik yerini bıçak kadar keskin bir sinire bırakmıştı.

Duru gözlerini şaşkınlıkla açtı. "Saçmalama Ekrem! O mu istedi sanki kaçırılmasını? Senin gibi o da perişandır şimdi!"

Gözü de kulağı da herkese kapanan adam, sevdiği kadını duymuyordu. Akıllı kız kardeşindeydi. Eli boş durmak koyuyordu en çok Ekrem'e. Bundan sebep hıncını, acısını birinden çıkarması gerekiyordu ve o biri de Şafak'tı.

"Ama dedim ben ona Duru! Ta en başından dedim ben ona! Bu kız senin bulaştıklarından zarar görür diye defalarca uyardım onu ben! Göz göre göre soktu bu duruma Zeynep'i o, Duru! Göz göre göre yaşandı bunlar! Kim bilir benim bilmediğim daha neler de vardır?!"

Duru, Ekrem'i sakinleştirmek adına daha yumuşak bir sesle devam etti. "Seviyor Ekrem... Ne kadar uzak kalabilir ki ondan? Bir de böyle düşün. Her şey bizim temenni ettiğimiz gibi olamaz her zaman."

Başını iki yana sallayan Ekrem, "Zaten asıl seviyorsa uzak durması lazımdı ya ondan Duru. Sevdiğini ateşe attığın bir hayatta sevgi olur mu? Ya Zeynep'e bir şey olursa Duru? Ne önemi var o zaman Şafak'ın sevgisinin!?" derken cümlesinin sonlarında sesi istemsizce titredi.

“Hayır! Hayır, kötü düşünme Ekrem. Lütfen iyi düşün. Hem onların kendi hayatı. Yargılamak da karışmak da bize veya bir başkasına düşmez. Zeynep sevdiği için kendini ateşe atar, tek taraflı düşünme lütfen bunu.”

“Ben zaten hep yargılamak bana düşmez diye düşündüm Duru! Biri yirmi dört yaşında kadın, biri otuz yaşında adam! Elbet hayatlarını kendileri kazanan insanlar bunlar diye düşündüm! Kendi kararlarını tabii ki de kendileri verebilirler ama bu kararları verirken sadece kendilerini ateşe atmıyorlar. İşte bak, görüyorsun sonucunu! Hepimiz burada ateşler içindeyiz! Tek Zeynep veya tek Şafak değil bu acının hedefi. Bak anneme! Bak babama! Ben şimdi sinirlenmeyeyim de kim sinirlensin Duru? Zeynep’e ne olduğunun aklımı yedirten düşüncesinden bahsetmiyorum bile!” derken ellerini iki yana açıp sesini yükseltti. “Bak şimdi onların kendi kararlarında biz de perişan oluyoruz! Ben... Ben Zeynep’e bir şey olursa...” dediği anda daha cümlesinin sonunu getiremeden koltuğa çöküp yüzünü iki eliyle kapattı.

Ekrem’in koltuğa çökmesiyle onun yanı başına fırlayan Duru, kolları yetmese de Ekrem’in bedenini sarmaladı. “Lütfen...” dedi sesindeki acıyı bastıramadan. “Lütfen Ekrem... Üzme kendini. Sen bari sağlam dur. Gerçekten ihtiyaçları var sana. Bana inan, Zeynep gerçekten sağ salim bize geri gelecek. Böyle yapma, ne olur... Lütfen.” derken gözünden sızan gözyaşına da sesine vuran titremeye de engel olamadı Duru.

Ekrem sevdiği kadının titreyen sesiyle ellerini sıkıntılı yüzünden ayırıp Duru’nun başını göğsüne çekti. “İyi de sen niye ağlıyorsun şimdi Duru?” dedi dertte boğulmuş sesiyle.

İki sessiz damla yuvarlanırken Duru’nun yanaklarına, cılız bir sesle eşlik etti. “Senden... Senden sebep ağlıyorum. Seni böyle üzgün görmeye dayanamıyorum Ekrem.”

Ciğerlerinden gelen derin bir nefesi veren Ekrem, gözlerini bahçe çitlerine dikip sıkıntıyla konuştu. “Tamam, ağlama.

Bugün yeterince sevdiklerimin gözyaşlarını gördüm. Sen de ağlama. Görmeyeceksin de beni üzgün filan.”

Sevdiği adamın çökmüş bedenine sarılan Duru, Ekrem’in kalbinin hüznünlü atışlarını dinledi. Gözyaşlarının bulanıklaştırdığı görüşünde evin önünde aniden duran arabayı ve ardından bahçe kapısından telaşla giren Osman’ı gördü, bir de ona doğru ağlayarak hızlı adımlarla ilerleyen Funda’yı...

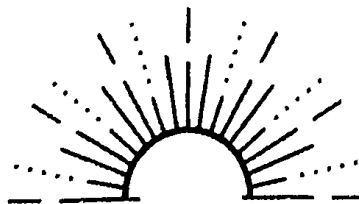
Bugün ve dahası günlerde, bu çatının altındakiler hep birbirlerini teselli edecekti. Kim gücünü toparlarsa gücünü kaybedene yetiyecekti, umudunu elden de kalpten de düşürmesin diye.

Teselli edilemeyen baba yüreği hariç...

Özcan Bey durgunlaşmış gözlerini kaldırımlarda gezdirirken binbir ihtimali kovaladığı aklında kızının ne hâlde olabileceğini düşünüp duruyordu.

Nereye, ne zamandır yürüdüğünü bilmeden her köşe başında Zeynep’i aradı. Sokak sokak gezindi. Yokluğunun endişesiyle daha bir gün olmamışken günleri belki de ayları nasıl ederdi, düşünemiyordu. Ne de haklıymış Yakup’un gözleri, Yusuf’u kaybettiğinde görmeyi de kaybetmekte... Yusuf’un kaybedildiği her yer Kenan, Yusuf’u kaybeden her yürek Yakup’muş.

İki saat sonra artık tanımadığına emin olduğu bir muhitte kaldırıma çöktü bu Yakup yürekli baba. Çenesinin ucu sine-sine değene kadar eğilen başı, hıçkırıklarıyla sarsılmaya başladı. Sessiz hıçkırıklarla gözyaşlarını döktü, çok değil, birkaç gün öncesinde kızının sokulup durduğu ama şimdi bomboş olan sinesine.

Gece 03.00

ANADOLU HİSARI/BEYKOZ

İstihbarata ait odada biri ısıtma sistemine sırtı dayalı bir hâlde, diğerleri ayakta bekleyen beş adam bilgisayarın başındaki diğer iki adama bakıyordu. Bu adamlardan esmer tenli ve iri elmacık kemikleri olan dipsiz birer kuyu olan gözlerin sahibi ayaktaydı ve ayaklarıyla ritim tutuyordu. Bu sırada hepsinin başı açılan kapıya doğru döndü. İçeri giren saçları röfleli ve omuzlarına gelen, yirmili yaşların sonundaki kadın, bir ay önce yatakta yaptıkları işi yarıda bıraktığı adama ters bir bakış attıktan sonra, “Yerdeki kan izleri Zeynep Maral Tandoğan’a ait değildi! Bölgede o zaman diliminde bulunan örgütün iki adamı var: Adar Bargiran namıdiğer Kawa ve Avbin Ferzin, onun da namı Botan. Şimdilik bulabildiklerim bu kadar amirim.” dedi bilgisayar başındaki bölge yönetim sorumlusuna doğru.

Kadının elindeki kâğıtları alırken ellili yaşlarındaki adam, “Sağ ol Seren. Sen yine devam et.” dedi hızlı bir şekilde.

Hızla arkasını dönerken çenesi yukarıda ve topuklu ayakkabısıyla yeri döven kadın, mağrur ve sessiz hareketlerle terk etti bilişim odasını.

Sıkıntıyla nefesini veren Şafak, sol eliyle yüzünü sıvazladı. Bugün çekiştirmekten dökülen saçlarının haddi hesabı olmadığı gibi yüzünü sıvazlamasının da haddi hesabı yoktu.

Elindeki kâğıtları solundaki adama uzatan istihbarat şefi, göz ucuyla da sabırsızlanan Şafak’a bakarken hiçbir şey demedi. Ama istihbarat şefi yapmasa da Ömer komutan arada Şafak’a uyarıcı birkaç sert bakış atmaktan geri durmuyordu.

İstihbarat şefinin verdiği bilgileri yüz tarama sistemine girmeye çalışan yirmili yaşların sonundaki genç, bütün dikkatini monitöre vermişti. Tuş seslerinden başka kimseden ses çıkmıyordu. Aslında bu veri tarama, bu beş asker burada olmasa da aynı hızda yapılacaktı ancak zapt edilemeyen bir

adamin peşine takılmıştı hepsi de. Şafak'ı zapt etmeleri veya başka türlü sakinleştirmeleri pek mümkün değildi. Gerçi Şafak şimdi de sakin değildi...

Sisteme giriş yapan genç çocuk sıkıntıyla söylenirken, herkes pürdikkat onu dinledi. "Ambulansı kör bir noktada değiştirmişler, yani yüz taramaya girdim ama sadece İstanbul'dan taratmak yetmez. Ambulans nerede onu bile bilmiyoruz şu an." Sesi bıkkındı gencin. Üstünde baskısını hissettiği bakışlar ve yapılı beş adamın varlığı geriordu bir taraftan da. Özellikle sinirli, koyu gözlü adam geldiğinden beri yerinde durmamıştı.

Aceleyle ellerini iki yana açarak Ömer komutandan önce telaşla ve hızla konuşan Şafak, "Yani? Ne demek istiyorsun?!" diye çıkıştı.

Yirmili yaşlardaki genç mahzunca yüzünü, keskin yüz hatları olan, iri elmacık kemikli, esmer tenli çehreye kaldırdı.

"Şafak komutanım, şimdi nerede araç değişikliği olduğunu bilmediğimiz için -ki ambulans en son Kocaeli'nde takılıyor kameraya- kesin İstanbul dışındalar. Neredeyse bütün Marmara Bölgesi, belki bütün ülkeyi on dokuz saat için taramak lazım. Bu da bir günümüzü a-" devamını getiremeden odaya Şafak'ın gürlemesi doldu.

"NE DEMEK LAN BİR GÜN!? NE BİR GÜNÜ LAN! NE BİR GÜNÜ!"

Üç arkadaşı da ona doğru birer ikişer adımlarken, istihbarat şefi bakışlarını Yüzbaşı Ömer Kosovalı'ya döndürdü. Bu sırada sert bakışları Şafak'ın üzerinde olan Ömer komutanın bariton sesi kükremeye döndü.

"ASKER! ÇIK DIŞARI!"

Sinirle yere bakıp sakinleşmeye çalışarak soluyan Şafak, yüzünü komutanından yana bir daha dönemedi. Tekrar ellerini saçlarından geçirirken hızla kapıya ilerledi. Kapıyı da cezalandırarak çarpıp çekerken, odada ardından bakan üç adamdan en uzununa seslendi Ömer komutan.

“Git bak şuna! Sakinleşmeden de gelmesin buraya!”

Hemen hareketlenerek, “Emredersiniz komutanım!” diyen Kurtuluş devresinin peşine hızla revan oldu.

Ana kapıdan çıkıp sola sapınca zifir karanlıkta, ruhu zifirden da karanlık olan ve çarptığı kapıdan yeterince hıncını alamamış adamı çöp kutusunun demirini tekmelerken gördü. Hızlı ve ortalanmış adımlarla sekiz senelik arkadaşının yanına giderken seslendi.

“İlla bir kamu malına zarar vermek istiyorsan Çağrı’yı getireyim?”

Arkasına yandan kısa bir bakış atan Şafak yüzünü yine karanlığa döndü. Yönünü ve ferasetini kaybettiğinin farkındaydı, durup sakinleşip etrafı koklaması gerekiyordu. Namıdiğer “Kurt”tu o, avının kokusunu kilometrelerce öteden alırdı. Ama sakinleşemediği için kapana kısılmış bir kurt gibi geceyi titreten bir acıyla uluyordu sadece.

Sabahtan beri herkesin gözleriyle söylediği ama dile getiremediği şeyi Kurtuluş aldı ağzına. “Saçmalıyorsun fazlasıyla. Kendi kafanı da bizimkini de sikme artık! Kimleri bulduk biz, Zeynep’i mi bulamayacağız? Sakinleş biraz oğlum!”

Acı ve alaylı bir kısa sesli gülüşle Kurtuluş’a dönen Şafak, “Buluruz... Buluruz. Bulurum! Bulurum bulurum da Kurtuluş... Ben bulduğumda Zeynep’ten geriye ne kalmış olur? Kafamı yememe sebep olan da bu zaten! Zeynep’i bulurum bulmasına da... Bir enkaz mı bulurum, kimi bulurum, orası meçhul değil mi? Bunu sen de bilmiyor musun?!” diye sordu. Sormadı aslında, o da Kurtuluş da biliyordu yeryüzünün acılarını, kayıplarını ve zamansız vedalarını. İkisi de çok iyi biliyordu mutlu sonların sadece hikâyelerde olduğunu.

Yine de serseri bir ses tonu çıktı Kurtuluş’un boğazından, “Lan sikeyim, her türlü kötü senaryo var şu beyninde! Buluruz oğlum, sağ salim bulacağız. Sen şu sinirini frenle de bize yardımcı ol, beynimizi sikme! Bulduktan sonraya sakla sinirini, onu aldıktan sonra geriye kalan ne varsa ona bir güzel

boşaltırsın sinirini! Ama şimdi değil lan!” dedi gündelik şeylerden bahsedermiş gibi tutmaya çalıştığı ses tonuyla.

Şafak acı bir sesli gülüşten sonra, “En büyük sinirim kendime Kurtuluş! Öyle bir cezalandıracağım ki kendimi... Öyle bir cezalandıracağım ki... Feleğimi şaşırtacağım lan kendimin!” dedi sinirle gerdiği çenesiyle.

Onun bu hâline kaşlarını çatarak kısa bir gülüş veren Kurtuluş, “Lan saçmalama, senin ne suçun var? Vur deyince öldürme. Düşman uyumaz, hamle yapar zaten. Ee, her hamleyi de savuşturamayız ya biz! Terminatör değiliz ya oğlum biz de hani, insanız ya! Biraz tevekkül et lan!” dedi.

Tevekkül kelimesi Kurtuluş’un Ankara ağzıyla lan kelimesiyle buluştuğunda, sesli ve buruk bir gülümsemeyle başını aşağı yukarı sallayan Şafak önüne baktı.

“Düşmanın uyumadığı bu hayata ben ne halt yemeye aldım onu acaba? Bu kadar canımın yanacağını bile bile bu hatayı nasıl yaptım lan ben?! Hiçbir çatışmada almayacağım yarayı şimdi alıyorum. Ya beni siktir et deşileyim ben, umurunda değil!” derken yüzünü acıyla Kurtuluş’a döndürdü.

“Ona nasıl kıydım lan! Nasıl böyle bir salaklık yaptım?!”

Kafasını iki yana sallayan Kurtuluş’un aklına Hilal’in yüzü düşerken kendine gerçekten sorulmuş gibi dalgınca cevapladı Şafak’ın bu sorusunu.

“Sevdiğinden vazgeçmek kolay mı lan? Kolay değil ki ondan vazgeçmek. Kolay değil. Kalbini sök at, daha iyi. Vazgeçmiyorum, vazgeçilmiyor...”

Acı gülüşünden biraz alay geçti önce Şafak’ın. Onların bu kendi hâllerine zerre üzülmeyi. Ama Kurtuluş’un fark etmediği bir şeyi Kurtuluş’un yüzüne vurmak istedi. En azından Kurtuluş için çok geç olmadan. Ellerini cebine atıp yeri izlerken önce dudaklarını birbirine bastırdı ve başını hızla “anlaşıldı” der gibi de salladı.

Omzunun üstünden döndü kardeşi bildiği adama. Kurtu-

luş'a kısık bir şekilde ağır ağır konuşurken, acıyla dolmuş sesi çöktü zifir geceye.

"Anlamadığın ne biliyor musun? Benim de anlamadığım... Ama şimdi sike sike kafama kazıdığım o şey ne biliyor musun? Cehennem haftasını hatırlıyor musun?"

"Hee, hatırlıyorum." diyen Kurtuluş cehennem haftasının olayla alakasını çözemezken Şafak'a deli görmüş gibi bakıyordu.

"Oradaki her aşamayı geçtiğimizde en son gelip de bize, eğer ileride sevdiğiniz olacaksa ve kıyamam dersiniz basın şu zile demişti ya hoca... İşte ben o zile basmadığım için şimdi köpekler gibi pişmanım Kurtuluş. Ve benim seçimimin geri dönüşü yokmuş. Yok zaten... Olamaz. Ben yolumdan da davamdan da ölsem vazgeçmem. Ondan... Ondan istesem de vazgeçmem. Ama daha da boktan bir durumdayız ki Kurtuluş, o da şu; bizim gibi adamlar vazgeçemediğimiz zaman aslında onlardan vazgeçmiş oluyoruz. Şimdi ben, ölümü mü seçeyim Kurtuluş yoksa yine ölümü mü seçeyim?"

23 TEMMUZ 2018 PAZARTESİ
BEYTÜŞŞEBAP/ŞIRNAK
GÖKÇE DERESİ
Saat 07.00

Gözlerim kapalıyken başımı hafif sallayan bir sarsıntıda ilerliyordum. Göz kapaklarım çok ağırlaşmıştı, açmak istesem de yapamıyordum. Etraftan gelen sesleri dinlemek istedim ama sadece araba sesi geliyordu. Boynumda ve başımda müthiş bir ağrı vardı. Yüksek ihtimalle beni, sedatif etkisi olan bir madde ile uyutmuşlardı.

Ama ne kadar zaman?

Nefesimi düzenlemem lazımdı, ne kadar saattir uyutuluyorsam ciğerlerime hava yeterli miktarda dolmuyor gibiydi. Nefesimi derinleştirerek açmak isterken ağzımdan bir inilti çıktı. Ağzımdan çıkan inilti kulaklarıma geldikten sonra hemen önümde bir yerlerden bir kadının sesi geldi.

“Uyanıyor sanırım Kawa! Tekrar ver zuladan!” Sert, acımasız bir sesle konuşmuştu. Yanımdan bir adamın kaba sesi duyuldu hemen akabinde.

“Sınıra yaklaştık, bırak uyansın! Sınırdan geçerken yürüteceğiz, bir daha uyandırmaya uğraşmayalım bunu.”

Sınıra? Neredeyim ben? En son... Ambulans... Silah...

Kim bunlar?

Gözlerimi hafif aralayınca gözlerime ışık doldu. Gündüzdü demek ki. Şoför koltuğunda kahverengi saçlı bir kadın vardı. Bu, ambulanstaki o kadındı.

Kafamı sola çevirmeden göz ucuyla sola baktığımda, bana bakan orta yaş civarındaki adamı gördüm. Uyandığımı fark etmişti ki elindeki silahı hemen bana doğru çevirdi.

"Kımıldarsan o beynini dağıtırım senin!" diyen kaba sesi doldurdu aniden kulaklarımı.

Anlık korkulardan ziyade genel bir tedirginlik hissettiğim için adamın beni bu şekilde tehdit etmesiyle tekrardan fark edilir bir korku dalgası hissetmedim.

Şu an beynimdeki her bir nöron, nerenin sınırından bahsettiklerini bilmesem de o sınırı geçmeden önce bunlardan kurtuluş yolları için çırpınıyordu. Sağıma hafif baktığımda durgun yeşil bir dere vardı. Derenin çevresinde kahverengi sarp kayalıklarla yükselen bir dağ ve o dağın arkasında da tekrar tekrar yükselen sıra sıra dağlar. Neresi olabilirdi burası?

Kadının sert sesi duyuldu. "Duralım mı artık Kawa?"

Adam silahını benden çekmeden cevapladı.

"Biraz daha sür sen! İleride daha çok sınıra yaklaşıyor dere. Oradan dereyi geçip hemen yollanınız!"

Düşün Zeynep düşün! Kurtar kendini!

İçimdeki *Deli Kız* ilk dile gelişini yaşadı.

Silah! Silaha sarıl!

Düşünceler beynimde koşturmaya başlamıştı ama gel gör ki benim parmağımı dahi oynatmaya mecalim yoktu. Bu hâlde bırak silahı adamın elinden çekip almak, adama elim dahi uzanmazdı.

Başım dik bile duramıyor ve arabanın sallanışlarına eşlik

ederek bir sağı bir sola düşüyordu. Aslında şu anda ellerimin serbest olması çok büyük bir şanstı ve acil o şans kullanmam gerekiyordu. Kadın adama dönüp, "Yaklaşıyoruz Kawa! Bağla şunun ellerini ağzını hemen!" dediğinde sanırım o şans da bitmişti. Sağımdaki kapı koluna baktım, arabanın hızı toprak yolda olduğumuz için çok değildi. Kendimi atmayı düşündüm o anda. Sonra kapı koluna uzanıp kendimi yola atmayı düşünüp taşındım bir müddet.

Solumdaki adam cebinden şerit şeklinde bir bağ çekerken yüzü önüne düşmüştü ve gözü sol cebindeydi. Çok anlık bir güç ve anlık bir cesaret gerekliydi bana. Saliseler içinde bir plan yapmam lazımdı ve şu anda da bu planı içimdeki o *delinin teki* yapacaktı...

Aniden fırlayıp iki elimle birden adamın sağ eline yapıştım ve o ana mahsus bir cesaret çığlığı koptu boğazımdan. Adam telaşla ağzından bir dolu küfür savururken, ben kavrayabildiğim kadar kavradım onun elini.

Öndeki kadının, "Tut şu kaltağı." diyen telaşlı bağırırları ve adamın yüksek küfürleri birbiriyle yarışırcasına doluştu arabanın içine.

"Kaltak seni!"

"Kawa! Sıkı tut şunu! Arabayı sallıyor!"

"Sikip atacaktık aslında! Yolda atladi, öldü deriz!"

"Tut ve gebert şunu!"

İkisinin bağırırları da benim çırpınırken çıkardığım çığlıklara karışıyordu.

Adam sol eliyle kollarımı ellerinden çekmek için kollarıma yapışırken, ayaklarımla ve bütün gövdemle onun üzerine savruldum.

Adamın ağzından ölüm fermanım çıktı. "Şimdi geber de öyle sikil orospu!"

Ben ki bir silahın nasıl ateşlendiğini bile bilmiyordum.

Adam benim bedenimin ondan çekilmemesi ve silahın

beni tam olarak isabet alabilmesi için sol eliyle saçlarımı kökünden kopartırcasına yakaladı. Acı bir "Aaaah!" çığlığı boğazımı yakarak çıktı içimden.

Silahın soğuk ve sert namlusunu çenemle boğazım arasına dayamıştı. Adam beni yaşamdan hemen alıp koparmak için hedef alırken, altında çığlıklarla çırpınıyordum. Belki de tetiği çekmek üzereydi. Fakat ben adamın hiç beklemediği bir hamle yapıp hepten adama doğru yapıştım ve onun boynunu var gücümle ısırdım.

İnsan ne kadar kibar olursa olsun, eğer can çekişircesine çırpınıyorsa yani mevzubahis insanın canıysa, her şeyini elindeki tüm gücü sorgulamadan kendini müdafaa için kullanıyordu. Adamın etini koparırcasına dişlerimle girdiğim sert derisinden adamın midemi bulandıran kokusu geldi burnuma. Acıyla inleyen adamla ben hâlâ boğuşmaya da devam ediyordum. Ağzıma iğrenç bir kan tadı geldiğinde adamın acı çığlığı benim çığlıklarımı geçti ve aniden silahın ateşlendiğini ilan eden o yüksek patlama sesi kulaklarıma çarptı.

Sanırım savaşım işte buraya kadardı...

Ağzım şaşkınlıkla açılmış bir şekilde, vücudumda tam olarak neremden vurulduğumu anlamak için duyumsamaya çalıştığım bir yanma hissi var mı diye gözden geçirdim. Daha ne olduğunu bile anlayamadan boğuştuğum adamla birlikte sola doğru aniden savrulduk. Direnemeyeceğimiz bir şekilde aynı anda kuvvetle tepetaklak olmaya başladık.

Tekerleklerin asfalt yolda kayışının acı sesleri tiz bir şekilde etrafı sardığında hâlâ ne olduğunu ve neremden vurulduğumu algılamaya çalışıyordum. Arabanın içinde üzerimdeki adamla birlikte sağa doğru hepten savrulduk.

Kafamın arkası benim tarafımdaki kapıyla buluştu. Bir acı inleme daha saldıgımda hemen sağımdaki başı kanlar içinde kadının direksiyonun üzerine doğru yığılmış bedenini, cama doğru fırlatılmış boya gibi duran kan

öbeğini ve başından savrulan et parçacıklarını gördüm.

Celladım olmaya niyet etmiş adamın arkadaşına cellat olmak nasip olmuştu. Adam elinde hâlâ silahla hepten benim tarafıma savrulurken onun ağır bedeni, beni camla arasına sıkıştırıp ezdi.

Yer çekimi “paydos” vermiş gibi bizi uzayda bir boşluğa atmış, savuruyordu. İkimizin de bedenleri ters dönüp arabanın tavanıyla buluştu aniden. Ardından tekrar hızla geri koltuğa savrulduk.

Gözlerime yan camdan mavi gökyüzü dolarken, gökyüzüne doğru yükselmiş arabanın tekerleri göründü. Dönüyor gibiydik ardı ardına. Sayabilecek durumda olmasam da sanki defalarca arabanın tavanını boylamıştı bedenlerimiz. Bu kadar dönmeye çoktan arabanın yer ile buluşması gerekiyordu ama muhtemelen arabadan ziyade benim başım da fazlasıyla dönüyordu.

Bedenlerimiz sağa meyilli bir şekilde taklalar atarak savrulan bu araçta bir aşağı bir yukarı yaptığı sırada, başımın aniden ve sert bir şekilde yanımdaki camla buluşmasıyla tekrar bir mide bulantısı geçirmeye başladım. Bilincim tekrar kapanırken gözlerim de tekrar karardı.

Acı bir sızı sarmaladı bedenimi, bilincim istemesem de süratle yokluğa doğru gömüldü. Daha yirmi dört saat dolmadan tekrar buluşmuştum karanlıkla. Bu sefer ne kadar o karanlıkta gömülü kaldım bilmiyordum ve yaşamaya dair tüm umutlarıma beni terk etmemeleri için yalvarıyordum. Şimdi değildi, onsuz değildi.

Soluğumu duydum çok uzaklardan. Yaşıyor olduğumun bana tek duyulabilir ispatıydı. Koca bir sessizliği bölen kesik soluklarımla ritmiyle kendimi aydınlığa bağladım.

Duyularım bu sefer gözümün üzerine doğru akan bir şey hissediyordu. Evet, yaşıyordum. Bilincim çok yavaş bir şekilde geldi yerine. Vücudum nasıl bir pozisyondaydı, bilmiyordum ancak bedenimin acı sızısı hatta kırıklarının inlemesi

sarmıştı zihnimi. Garip, kesik kesik ve içli bir inilti döküldü boğazımdan. Bükülmüş olan boynumu dikleştirip düzeltmediğimi anladım.

Gözlerimi araladığımda, gözlerime dolan o sıcak sıvı tekrar görüş alanımı kapattı. Bu sefer daha sesli ve daha yaşam dolu bir inilti saldım dudaklarımdan, ardından kilolarca ağırlaşmış gibi olan elimi, yüzüme doğru kaldırdım. En azından hareket edebiliyordum. Gözlerimin içine dolan kanı ellerimle silerken, gördüklerim yavaş yavaş netleşti.

Bedenim, ön koltukla arka koltuk arasına sıkışmıştı. Ve neredeyse pestili çıkmış gibi arka cama yapışmıştı. Camı yarısına kadar kaplayan topraktan yukarı baktığımda arabanın tekerlerinin üstte olduğunu gördüm. Dünyaya tamamen tersten bakıyordum. Yüzüm toprağın hizasında, ayaklarım havadaydı.

Araba savrularak yaz mevsiminde çekilen derenin suyuyla birlikte açılmış su yatağına ait olan toprağa düşmüştü. Dere yatağının toprağı yumuşak olduğu için araba bir süngere saplanırcasına yarıya kadar balçık dolu bu yumuşak toprağa gömülmüştü.

Camı açıp çıkmayı düşündüm ama muhtemelen buna kapıya baskı yapan toprak engel olacaktı. Başka açık cam var mı diye ön koltuğun arkasına dayanmış başımı sağa doğru çevirirken, benim gibi iki büklüm olmuş ve şakaklarından fazlasıyla kan sızan adamı gördüm.

Şükür ki adam daha kendine gelememişti. Başımı sızlanarak arkaya doğru, ön cama çevirdim. Hissettiğim o keskin acıdan sebep bir inleme daha koptu dudaklarımdan. Sanki boynumu en kökünden tutmuş, koparıyor gibiydiler. Şoför koltuğundaki camın açık olduğunu gördüm. Şoför koltuğundaki kadının bedeni vitesine doğru savrulmuş, kanlar içindeydi. Üzerine de açık olan o camdan toprak savrulmuştu.

Her yerimin, özellikle de başımın, acı içinde sızlamasını göğüsleyerek ön koltukla arka koltuk arasında sıkışmış bed-

nimi olduğum o yerden kurtarmaya çalıştım. Beni öldürmeye çalışan adamın bedenini tuttum ve kendimi kurtarmak için diğer tarafa doğru çekmeye başladım. Adamın üzerine doğru ellerimle ilerleyip bacaklarımı koltukların arasından çıkarttım ve ardından bu sefer kadının olduğu yere yönelip oraya doğru emeklemeye başladım.

Kadının bedeni iki ayrı parçaymış gibiydi. Ayakları pedal kısmındaydı ama gövdesi vitesine doğru savrulup yanlamasına oraya kıvrılmıştı. Öndeki halka halka kırılmış cama muhtemelen kafasına isabet etmiş kurşundan dolayı bir tabloya fırlatılmış boya gibi kan ve parçacıklar sıçramıştı.

Muhtemelen kaburgalarımnda çatlak oluşmuştu. Nefes alırken ciğerlerime çektiğim havayla birlikte göğsüm eziliyor gibi acı çekiyordum. Zoraki aldığım o nefesle yanağıma doğru kayan, şakağımdan akan kanı sildim tekrar sağ elimle. Bir kabrin içinde gibiydim, derin derin aldığım bu nefeslerle kendime yaşadığımı hatırlatmam farzdı sanki. Ön camdan çıkmak için kadının bedenini koltuk altlarından tutup oradan çekmeye zorladım.

Tüm gücümle ve acımla, “Aaaahhh!” derken tüm kuvvetimle kadının bedenini arka koltuğa doğru çekmeye çalıştım. Bu bana hepten acıyla çığlık attırmıştı. Zaten kadının ayakları takla atarken ezilmiş olan kaputtan dolayı pedalların olduğu yerde araya sıkışmıştı.

Sanki derin bir kuyuya atılmışım da yukarı tırmanmam gerekiyordu. Ve ben de titreyen parmaklarımla kadının cesedinin üzerine doğru tırmanmaya başladım.

Altıma alarak vitesine ve koltuğa iyice yapıştırdığım kadının cesedinin üzerine çıktığımda, kendimi ön cama doğru yönlendirdim. Kadının bedeni dizlerimin altında ezilirken, ellerimle cama dolmuş toprağı açmak için eşelemeye başladım.

Camın olduğu hizadan sürünerek çıkabileceğim bir boşluk oluşturduğumda ellerimi toprağı dayayıp başımı da camın dışına yönlendirdim. Ayaklarımla kadının bedenini itek-

leyerek oradan aldığım destekle kendimi hepten camın dışına atmaya çalıştım.

Tüm vücudumla toprağın üzerinde sürünerek yükselmeye çalışıyordum. Önden düğmeli elbisemin içlerine doğru çamurumsu toprağın dolduğunu hissedebiliyordum. Belimi daha camın olduğu o eşikten kurtaramadan, başım eşelemeye elimin uzanamadığı o toprağa denk geldi. Ellerimle birlikte başımın da kuvvetiyle oradaki yumuşak dere yatağı toprağını itirmeye başladım tüm gücümle. Balçık kıvamındaki çamur ağzıma ve burnuma dolarken, ayaklarımla hâlâ kadının cesedini ittirerek bedenimi yükseltiyor ve toprağın içinde ilerliyordum.

Bedenimi sağa sola hareket ettirerek kendimi bu çukurdan kurtarmaya çalışıyordum. Kalçamın camın çerçeve kısmından kurtulduğunu hissettim. Başımı yukarı kaldırarak topraktan da yüzümü kurtardım ve gelen havayı içime hızla çekerek toprakta soluksuz kalmış ciğerlerimi derin bir solukla doldurdum.

Yüzümü mavi gökyüzüne kaldırdığımda yüzümdeki yapışık toprağı itelerken, sanki mezardan çıkmış gibiydim. Dirseklerimle toprağın üstünde biraz daha ilerlerken, sürünerek göğsümün de o keskin acısıyla çığlıklarım boğazıma dizilse de kendimi o arabadan kurtarmıştım.

Annesinin karnından çıkar çıkmaz ayağa dikilmeye çalışan ceylan yavruları gibi titrek bacaklarımla ancak iki denemede toprağın üzerinde dik bir şekilde durabilmişim. Sarsak adımlarımla yola doğru ilerledim. Sandaletlerime dolan balçıkla, bastığım toprağa bir batıp bir çıkıyordum. Toprağın kalıp hâlinde tutunduğu saçlarımlı çektim önümden.

Şarampole ulaşmayı başardığımda, yola doğru tekrar ellerimle tırmanmaya başladım. Ben yola çıktığımda yol da benden gelen çamurlara ve toprağa kavuşmuştu. Ne tarafa doğru gideceğimi bilmiyordum. Başımı bir sağa bir sola çeviriyordum.

En iyi ihtimalin arabanın geldiği yön olduğunu düşün-

rek soluma doğru, acıyan göğsümü de ellerimle tutarak ilerlemeye başladım. Yüzüm, kaburgalarım nefes aldığımda saplanan o acıdan dolayı kasılmıştı.

Biraz ilerlediğimde sol omzumun üstünden arkamdaki tepetaklak arabaya doğru baktım. Dere yatağına saplanan araba oynamaya başlamıştı. O an dehşet ve korkuyla çatılan kaşlarım yüzüme acı bir ifade verdirdi. Benden sonra muhtemelen arabadaki adamın da bilinci yerine gelmişti ve o da kendini kurtarmak için debeleniyordu.

Telaşla önüme dönüp yolda koşmaya başladım. Ama böyle açık bir yolda her hâlükârda görüş açısına girerdim. Ani bir kararla durup sağıma doğru, dağlara uzanan çalılıkların içine koştum.

Mecelim olmamasına rağmen vücudumda salgılanan adrenalinin bütün duyularımda oluşturduğu “savaş ya da kaç” hissi bütün sinir sistemimi tetiklemişti.

Hızla çalılıklarda koşarken ayağımdaki sandalet, kayalıklarda ayak tabanımdan kayıyordu. Toprak dolmuş saçlarımın yüzüme savrulmasına aldırmadan başımı sürekli arkama doğru çeviriyordum ve peşimden gelen var mı diye kontrol ediyordum. Nefesim, göğüs kafesimin acıdığını dahi unutarak gitgide hızlanmıştı. Nereye gittiğimi bilmeden hatta en başından beri kimden kaçtığımı bilmeden, mecalsiz ayaklarım birbirine dolanarak savuruyordum kendimi bu yolda. Daha da hızlı olmaya çalışıyordum.

Güneş sağımdan iyice kendini gösterirken, ben de daha iyi saklanmak için kendime kayalıkları hedef edinmiştim. Sağ önümde sarp kayalıklarla dolu ve devasa bir şekilde uzanan dağa doğru koşuyordum. Dağ sanki dile gelmiş, beni çağırıyordu: “Gel, ben seni saklarım.”

Kurtulmak için gücümün hepsini bacaklarıma verdim. Artık salgılanan laktik asit, ısınmış kaslarımı yakıyordu. Hayatımda en fazla bir saat -ki o da jog atarak- koşmuş olan ben, şimdi bilmediğim bu dağlık alanda her nefes alışımda

acıyan çatlak kaburgalarımın rağmen ve bu kanayan başımla tahmini bir saatten uzun süredir koşuyordum. Saçlarımdan güneşle birlikte kuruyup yere düşen balçıklar dahi beni zerre iğrendirmiyordu. Kırmızının sadece dudaklarımda ruj olarak kendine yer bulabileceği bu yüzüm, şakağımdan akan kanımla dolmuştu. Hele ki manikürü için saatlerce uğraştığım tırnaklarım parça pinçik ve toprak doluydu. Bunları düşünmenin bile lüks olduğu bu kaçışta sadece canımın derdine düşmüştüm.

Peptit bağıını sevdiğimin adrenalini, insana neler yaptırıyordu!

Kayalıklar gene iyi yükselmeye başlarken mecalim de artık tamamen kesiliyordu. Koşmaktan çok kayalıkları atlatarak ilerlemeye başlamıştım çünkü artık tırmanıyordum. Buna nereye kadar dayanırdım bilmiyordum ama kendimi -bir müddet dahi olsa- saklanabileceğim in gibi bir yere atsam yeterdi.

Etrafımda zaten çok ağaç da yoktu yani bir ağaç gölgesine filan sığınamazdım. Kayalıklar gitgide sertleşirken atlamaktan çok tırmanmaya başlamıştım. Birkaç kere düşerek yerle buluşan bedenimi ellerimle kayalara çarparak zapt etsem de artık bünyem alarm vermeye başlamıştı. Yere kapaklanırken kayalara çarpan avuçlarım kanıyordu.

Kayalıkların artık girintili çıkıntılı bir hâl alması yüzümü güldürdü. Sağa doğru, derin bir yarığın olduğu alana ilerledim. Burada hem dinlenip hem de saklanabilirdim.

Kuytu bir yeri gözüme kestirip elimle taştan destek alarak acıyla inerken yere çöktüm. Soluklarım sakinleşsin diye bekledim. Vücudum adrenalinin etkisinden yavaş yavaş çıkmaya başlamıştı. Kafamı geriye doğru taştan zemine yaslarırken, vücudumun tüm acıları çığlık çığlığa bağıyordu.

Kaza sırasında şoktan ve hemen peşine salgılanan yoğun adrenalinden dolayı örtbas edilmiş hislerim ve başımın, kaburgamın acısı şu an doludizgin vuruyordu bedenime. Ağlatacak derecede yükselmişti hissettiğim acı. Kaslarımdaki laktik asidin çözülmesini bekledim. Acılara ise vücudumun

alışması gerekiyordu, en azından ben buradan kurtulana kadar...

Kurtulmak kelimesi aklımdan geçerken beni kurtarabileceğini umduğum kişi de geçti aklımdan, kalbimden. Şafak'ın beni aradığını düşündüm ve gözümünden gözyaşlarım devrildi yanağıma doğru. Onun beni bulacağına tüm kalbimle emindim ve o bulana kadar da bir şekilde dayanmak zorundaydım. Beni merak edecek olanlar tek tek aklımdan geçtiler. O an vücudumun acılarına bir de kalbimin acısı eklendi.

Kalbim seslendi, "Şafak," diye. Kim bilir belki duyardı. Ama tabii bu her zamanki gibi benim hayal dünyamdı...

Ona sesimi duyurabilmek için elle tutulur, işe yarar bir şeyler yapmalıydım. Kendimi toparlamam ve aklımı da gücümü de kullanıp buradan kurtulmam gerekiyordu.

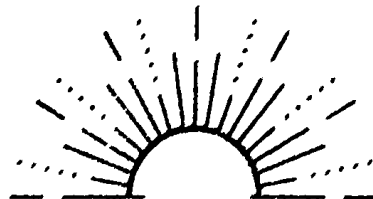
Güneş tepeye doğru tırmanırken kafamı gökyüzüne çevirdim. Sızlayan boynumun acısından gözlerimden birer damla daha gözyaşım döküldü.

Bedenimin toparlanması için zamana bıraktım kendimi. Mantıklı hareket edebilmem için korkularımın içimi terk etmesi, telaşımın durulması gerekiyordu.

Sığındığım bu kayalık yarığında kendimi dinledim. Beni çağıran, "Gel, ben seni saklarım!" diyen dağa sığınmıştım. Fakat bu dağın tek sakladığı ben değildim.

Yüzümü Şafak'ın varlığını hissettiğim soluma doğru hüznle çevirdim. İçimden, "Bul beni..." diye geçiriyordum.

Sığındığım bu dağın Kato Dağı olduğunu bilmeden, kalbimin sahibinin kalbimi hissederek beni bulmasını arzuluyordum.

AYNI GÜN ÖĞLEN 12.00

BEYKOZ/İSTANBUL

Geceden beri bir girip bir çıktığı, çıkmadığında da genelde kovulduğu bu istihbarat odasında ayağını sabırsızca sallayarak tabureye oturmuş bekliyordu Şafak.

Onu yalnız bırakmayan üç arkadaşı da onunla birlikte gözünü kırpmamıştı. Babası gibi sevdiği hatta artık babasından daha çok bağlandığı komutanı ise onunla birlikte göz kırpmamanın yanında, onun bu hâlini de idare ediyordu.

Sabırsızlığının altında çok büyük bir pişmanlık yatıyordu. Her türlü ölüm kalıma rağmen zevk aldığı ve kafasının rahat olduğu siktiri boktan hayatının içine, bu hayatta tarumar olacak kadını aldığı için en büyük kızgınlığı kendineydi.

Aşk? Aşkı Zeynep'in hayatından daha mı önemliydi?

Düşüncelerini sinirle perdelerken gözlerini kırpmadan dipsiz birer kuyu olan kahverengilerine çekiyordu ona bakan herkesi.

Açılan kapıya hızlı ve sert bir bakış atan Şafak, kapıda Ufuk'u görünce gözlerini yine gecedен beri pres uyguladığı bilgisayar başındaki gence dikti.

"Kahvelerinizi getirdim amirim." dedi içeri giren zayıf ve mavi önlüklü adam.

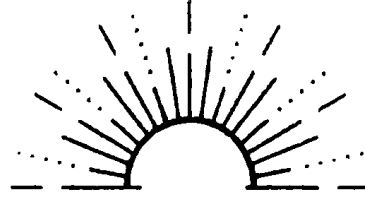
Bilgisayar başındaki gencin hemen yanında oturan, başında akları olan, takım elbiseli, ellili yaşlardaki istihbarat şefi, "Dağıtabilirsin Ufuk." dedikten sonra içerideki, gece boyu uyku yüzü görmemiş yedi adama kahveleri dağıttı Ufuk.

İçeri aniden aceleyle giren Seren başıyla istihbarat şefine hızlıca selam verip, "Amirim! Aradığımız şahıslardan biri; Avbin Ferzin, Şırnak'ta Beytüşşebap'ta bir trafik kazasında ölü bulunmuş!" dedi.

Seren'in bu dediğine herkes umutla başını çevirirken, Şafak çoktan kapıdan fırlayıp gitmişti. Onun bu hâline sıkıntıyla

soluyan Ömer komutan diğer askerlerine eliyle “hadi” hareketi yaparken, yüzünü Seren’e dönüp, “Seren, etrafı 300 metreye kadar çevirsinler! Biz ulaşana kadar da kimse hiçbir şeye dokunmasın!” diye talimat verdi.

Başıyla onaylayan Seren telefona yönelirken dört adam çoktan fırlamış Şafak’a yetişmeye çalıştı.

SAAT 13.00

KATO DAĞI/ŞIRNAK

Yürüyebileceğime kanaat getirdikten sonra dağa revan olmuşum. Neresi doğu, neresi batı; neresi sınıra yakın, neresi sınıra uzak bilmeden yol alıyordum. Bir medeniyet parıltısı görsem tutunacaktım ama her yer dağ taşı. Yeşilin değil, bozkırın hâkim olduğu bu taşlık ve engebeli alanda, güneşin tam tepede olmasından dolayı saçlarımdaki balçık ve şakağımdaki kan kurumuştı. Saçımdaki kurumuş balçık yürürken saçımdan kopup yere kavuşuyordu. Elbisemin rengi maviden kahverengiye dönmüştü.

Bir su birikintisi bulsam üzerimdeki kiri toprağı akıtacaktım. Karadeniz’de olsaydım bu konuda işim daha kolay olurdu sanırım. Orada nereye başınızı çevirseniz su kaynağı vardı. Karadenizli olmasam da Karadeniz’i özlediğimi fark ettim. Şafak Karadenizliydi çünkü ona ait ne varsa gözümde tütüyordu şu an.

Bir umut yürüdüm. Bir dağ tepeciğine “hoşça kal” derken başka bir dağ tepeciğine kavuştum.

Medeniyete yürünerek gidilebilir miydi? Aslında aradığım medeniyet de değildi, insan arıyordum ben.

Sureti değil, sadece içi de insan olan lazımdı bana. İnsan

olan hâlden anlardı, olmayana denizler yarılrsa da merhamet uğramazdı.

Hafif kavislenen kaya eğimlerini geçince yeşil otlar karşıladı beni. Sanırım rakım yükseliyordu, yeşilliğin kenarındaki kayada gördüğüm şeyle yüzüm güldü. Kayanın içine saplanmış siyah lastikten bir borudan su çıkıyordu. Adımlarımı hızlandırarak gittim, koşmaya mecalim yoktu. Önce kirli olup olmamasına aldırmadan su içtim avcumla. Derin bir soluktan sonra usul usul üstümü temizledim. Güneşin tepede olmasından fırsat, saçlarımı da sıırıslıkla edinceye kadar yıkadım.

Islak saçlarımla yola devam ettiğimde kayalıklar patika yola kavuştu. Bulduğum sudan sonra bir kez daha yüzüm gülmüştü. Sanırım şans yüzüme gülüyordu. Daha da hızla ilerlemeye başladığım patika yolda, bir köye kavuşma ümidiyle yürüyordum. Ne de olsa köyde hat çekmese bile en kötü ankesörlü telefon olurdu.

Patika yolun keskin uçurumdan dönen virajına gelince hızlı adımlarla virajı döndüm. Aniden karşıma çıkan koyu yeşil giyinmiş, yüzü poşuyla örtülmüş iki kişiye denk gelince korkuyla geri sıçradım. Ben geri adımlayınca ikisi de bana doğru iki tüfek doğrulttu. Evden çörek almaya çıktığımdan beri bu ikisiyle birlikte toplamda beş silah ediyordu üzerime doğrultulan silah sayısı. Yüzüme güldüğünü zannettiğim şans sanki karşıma geçmiş, "Nasıl da kandırdım!" der gibi gülüyordu.

Hep öyle olmaz mıydı zaten, ansızın gelen büyük musibetlerden daha kurtulamadan art arda gelirdi diğerleri. Daha da fazlası olamaz derken daha da fazlası olurdu...

Sabrımın ve hayatta kalma gücümün sınıandığı bu imtihanında, aklımı korkumdan sıyrıp ellerimi silahsızım der gibi havaya kaldırdım. Bu iki kişi bana anlamadığım bir dilde bir şey dedi.

Yürüye yürüye yurt dışına mı çıktın Zeynep?

Anlamıyorum der gibi gözlerimi kocaman açıp kafamı iki yana salladım. Adamların kaşları sinirle çatıldı.

“Kimlik ver!” diye emreden bir tonda bu kez anlayacağım dilde tekrar ettiler.

Bu şeyi benden neden istediklerini anlayamadım.

“Yanımda yok, hiçbir şeyimi yanıma almadım ben.” diye cevapladım karşımdakileri.

“Kimsin?” diye sordu adam kaba ve keskin harflerle çıkan bir Türkçeyle.

“Be... Ben... Biz! Biz ailemle pikniğe gidiyorduk. Kaza yaptık öyle, ben de civarda köy var mı diye bakmaya çıktım. Ailem hemen şu suyun arka tarafında beni bekliyor.” dedim panikle saçmalayarak.

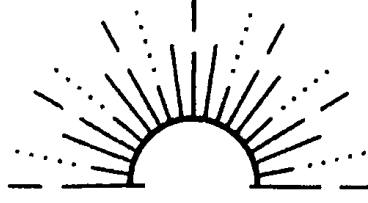
İki adamın da bana inanmadıkları bariz ortadayken arkamda bir yere bakıp hiç tahmin etmediğim bir şekilde sessiz kalmışlardı. Silahlar bana doğrultulmuş olduğu için arkamda nereye baktıklarını öğrenmeye dönemesem de merak ediyordum. Nitekim bu merakım saniyeler içinde son buldu. Arkamdan saçlarım köklerinden sökülürcesine tutulunca nefretle haykıran bir, “Ailesiymiş! Seni sike sike parçalara ayırıp ailene göndereceğiz orospu!” sesi geldi.

Yüzümü nefretiyle tanıştırmak için saçlarımdan tutarak yüzüne yönlendirince, birlikte kaza yaptığımız celladımın peşimi bırakmadan geldiğini gördüm. Onun yüzü benden beter kan revan içindeydi. Muhtemelen bir su molası bile vermeden beni aramıştı, her yeri toprağa bulanmıştı.

Diğer adamlara başıyla “hadi” der gibi işaret yaparken konuştu. “Bu orospu Hol Kampı’na gidecek! Çiya’nın emri! Diğerleriyle birlikte bunu da götüreceksiniz!”

Beni saçlarımdan tutup toprakta sürükleyerek götürürlerken zulme minnet etmemek uğruna, “Bana zarar vermeyin.” diye yalvarmıyordum. Lakin çektiğim acıdan, ağzımdan çıkan acı çığlıkları durduramadım. Üç adam tarafından tekrar

karanlıklara çekilirken, kalbim de bu sefer çığlık çığlığa sahibini aırdı.

SAAT 14.30

8. ANA JET ÜSSÜ KONTROL SAHASI/DİYARBAKIR

Uyuduğu uykudan kaşlarını yaylandırarak ayılan Akif'in mavi gözleri uçağın içinde gezinirken, yan tarafında gözünü kırpmadan duran arkadaşına takılınca durdu.

Sıkıntıyla nefes verip Şafak'a kısık sesle söylendi. "Niye uyumadın? Daha harekete geçmedik bile... Uakta ne yapabilirsin de uyumuyorsun?!"

Gözü bir noktaya saplanmış duran Şafak, "İçimdeki ses bağılıyor. Uyumuyor..." diyebildi sadece.

Akif gözlerini çekerken arkadaşını hâli hakkında uyarıp uyarmamak konusunda kararsızdı.

Acaba ailesinden birini bu şekilde kurtarmaya çalışsa o da bu kadar kontrolünü kaybeder miydi? Gerçi ailesi mi vardı ki...

Şafak ise iniş hazırlanan uçağın camından Diyarbakır'ın kuşbakışı manzarasını izliyordu. Gördüğü Diyarbakır değildi. Bir gündür gözünün önünde, gözyaşı dolmuş ahu gözler vardı.

Ona sakın ol diyenler, onun kendini ne kadar zapt ettiğini bilmiyordu. Öyle bir istek vardı ki içinde... Ama kendini frenliyordu.

İmparator Neron'un Roma'yı yakması gibi bütün dünyayı yakıp, sonra da "Losing My Religion" açarak cayır cayır yanmasını izlemek istiyordu.

Ama Zeynep'i bulma dürtüsü onu mantıklı olmaya zorluyordu. Yanındakilerin zapt olmadığını düşündükleri bu hâli, aslında gayet zapt olmuş bir hâldi yani...

Kara yoluyla Beytüşşebap'a ulaştıklarında saat 16.00 olmuştu. Arabanın zaten boş olduğunu bilen Şafak etrafta iz peşine düşmüştü.

Ömer komutan kendisine doğru gelen jandarma astsubayına ilerlerken, "Çağrı, arabayı kontrol et! Akif, Kurtuluş, mıntıkayı tarayın!" diye emretti.

Şafak'a emretmiyordu çünkü onun hâli emir alacak gibi değildi. Sadece hiyerarşiye inanmazdı Ömer komutan. Onun kurduğu bağda şefkat de vardı.

Çağrı ise Beytüşşabap'ın kuru rüzgârı sarı saçlarını dağıtırken arabaya ilerledi. Ön camın olduğu yerde, farklı eller tarafından iki kez eşelenmiş toprağa baktı. Ardından arabanın içine sızarak kadının vurulan başını inceledi. Kendini ters dönmüş arabada arka koltuğun tavanına attı ve kadının hangi hizadan, ne şekilde vurulduğunu hesap etmeye başladı.

Arka koltuktaki sağ tarafta yoğunlaşmış, kopmuş saçlardan kızın saçının çekilerek darp edildiğini kafasında canlandırdı. Sağ camdaki kandan, kızın kazada başını cama vurduğunu anladı. Aynı kandan daha yoğun ve fazlası sol camda da vardı. Muhtemelen adam daha ağır yaralıydı, bilinci kızdan sonra yerine gelmişti.

Ama ne kadar zaman sonra?

Ömer komutan bölgede sorumlu jandarma astsubayından rapor alıyordu. Jandarma geri çekilirken mavi gözleri ciddileştiğinde laciverte dönen Çağrı, komutanının yanına geldi.

"Komutanım, kadın boğuşma sırasında vurulduktan sonra araba şarampolden yuvarlanmış. Kız hafif yaralı, adam daha ağır... Muhtemelen kızın bilinci daha erken kendine gelmiş. Aralarındaki zamanı saptayamadım. İçeriden farklı zamanlarda iki kişi ayrılmış ön camdan. İzler şarampolden yola çıkıyor..."

Ardından arabanın hizasındaki yolun karşı tarafını gösterip devam etti. “Sadece bir kişinin ayak izleri, erkek bu noktadan ayrılıyor...”

Ömer komutan yolun karşısına ilerlerken toprakta gördüğü izi teyit edince yüz metre ötede araziye doğru koşan Şafak’ın ardından bakan Akif ve Kurtuluş’a doğru ilerledi.

“Asker! Ne oluyor orada?”

Akif ve Kurtuluş, Ömer komutana dönerken yetki bakımından daha üstün olan Kurtuluş cevapladı.

“Komutanım! İzler bir kadına ait, bugüne ait belli.” dedi sıkıntıyla.

Üçü de arazinin sonundaki dağlık alana bakarken Akif sıkıntıyla nefes vererek, “Kato Dağı...” diye mırıldandı.

Ömer komutan kendisinden emir almadan, tek başına kontrolsüz bir şekilde koşan Şafak’ın gittiği yöne bakarken, “Kurtuluş! Arabadan herkesin teçhizatlarını getir!” diye emir verdi.

Saniyeler içinde gelen teçhizatları herkes sırtlarına yerleştirirken Ömer komutanın el işaretiyle komutanlarının peşine, Şafak’ın gittiği yöne doğru koşmaya başladılar. Ömer komutan normalde bırakması gereken cep telefonunu, kafasına göre çekip giden Şafak’ı çağırabilmek için yanına almıştı.

Bir yandan koşarken bir yandan cep telefonuyla arama yapıyordu, karşı taraftan Şafak’ın sesi gelince, “Geri gel!” dedi keskin ve net bir tavrıyla.

Karşı taraftan cep telefonundan, “Ama...” diye bir ses gelir gelmez Ömer komutan kükredi. “BU BİR EMİRDİR! GERİ GEL!”

Geri geri istemeyerek koşan adamla kuzeye doğru koşan dört adam, taşlık bozkırda buluştuğunda Şafak’ın yüzü sinirden kıpkırmızıydı.

Ömer komutan altı senedir tek bir kere bağırmadığı bu adama bağırması olmanın sinirini bastırarak on beş yaş büyük olduğu bu adama tekrar sakinlikle yaklaştı.

“Şafak, kafana göre basıp gidiyorsun! Bu kafayla ayağının altına mayın döşense fark etmeyeceksin! Son kez söyleyeceğim! Eğer sağduyulu davranamayacaksan seni bu görevden alıyorum!”

Sinir ve çaresizlikle soluyan Şafak kısa ve net bir şekilde, “Anlaşıldı.” dedi boşluğa bakarak yutkunurken.

Sevdiğini, sevdiklerini kaybetmenin ne demek olduğunu aralarında en iyi bilen kişi Ömer komutandı.

Sağ elini Şafak’ın boynuna attı, alnını neredeyse alnına yaklaştıracak kadar yüzüne eğildi bu askerinin.

“Bak, aramızda onu en hızlı bulabilecek olan sensin. Sadece aklını kullan! Farz etmeni istiyorum ki PKK’nin kaçırdığı birini bulacağız. Sadece akıllı ve seri davran aslanım! Tamam!”

“Anlaşıldı!” dedi biraz daha sakinleşmiş ama hâlâ çenesi kasılı hâldeki Şafak.

Ömer komutan bu sefer bağırarak tekrarladı. “Anlaşıldı mı asker?!”

Sinirini kükreyerek boşaltan Şafak, “ANLAŞILDI KOMUTANIM!” dedikten sonra sinirini avına saklayan Kurt oldu. Elindeki teçhizat dolu çantayı sertçe Şafak’ın göğsüne vuran Ömer komutan, sol eliyle de iki kere 1.90’lık adamın omzuna vurdu.

Arkasındaki adamlara dönmeden, başını sola çevirerek omzunun üzerinden emir verdi. “Şafak soğukkanlılıkla izleri takip edecek, biz de onu...” derken cümlesinin sonunda Şafak’a baktı, *sana güveniyorum* diyordu gözleri.

Ardından TETRA telsizini yerleştiren Ömer komutan, sinyali kodunu girdikten sonra 7. Kolordu Muhaberesi’ne bağlandı.

“Mete 1, Alfa 7.”

Karşı tarafta kara kuvvetlerinin 7. kolordunun muhabere bölümündeki astsubaydan neredeyse hemen gelen ses, Ömer komutandan kendini tanınmasını istedi.

“Mete 1, rütben nedir? Dinliyorum.”

“Özel Kuvvetler, Yüzbaşı Ömer Kosovalı. Uçuş destek istiyorum. Tamam.”

Karşı taraftan 45 saniye sonra ses geldi.

“Anlaşıldı komutanım. Uçuş destek görev tanımını nedir? Devam.”

Bu 45 saniyede elindeki çantadan askerî koordinat rehberini hızlı bir şekilde çıkarmış olan Ömer komutan, “Keşif uçuşu. Kato Dağı, güneydoğu koordinatlar 65-40, kuzey 65-35’e kadar taransın. Tamam.”

“Anlaşıldı Mete 1.”

“Alfa 7. Tamam.” dedikten sonra sinyali kapatan Ömer komutan, ekibiyle haberleşeceği diğer telsizi APCO’yu üniformasına yerleştirdi.

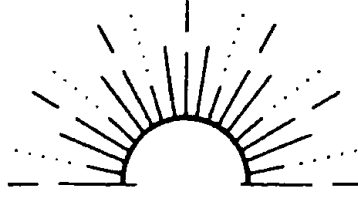
Dört asker de önde izleri takip eden Şafak’ın peşinden seri bir şekilde koşuyordu. Şafak ise Zeynep’in çığlıklarını içindeki mahzenlere bırakmış ve tekrar avının kokusunu kilometrelerce öteden alabilecek bir kurda dönüşmüştü.

Bütün öfkesini bulunca eline geçirdiği kim varsa zevkle üstüne kusacaktı, yıllardır yaptığı gibi...

Kalbinden atamasa da içinde yankılanan Zeynep’in sesini bastırmaya şimdiden alışsa iyi ederdi zaten.

O çoktan kafasına koymuştu, geriye sadece onun gözlerine bakarken kalbini onsuz yaşamaya ikna etmesi kalmıştı.

Kalp sevgili olmadan yaşamaya ikna olmazdı, kalp susmazdı. Sürekli içinde yer etmiş olan her kimse, onun adını sayıklardı. Kalbe yapılabilecek tek şey onu tamamıyla söküp atmaktı. Zavallı kalp başına geleceklerden habersiz, “Zeynep...” diye atmakla meşguldü.

SAAT 16.00

KATO DAĞI/ŞIRNAK

Pikaptan indirildikten sonra sürüklenerek, iteklenerek yüksekçe bir yere zorla tırmandırılıyordum. Tüm bunların kâbus olması gerekiyordu. Ben bu kadar nefreti hak edecek ne yapmıştım? Ben elim iş tuttuğundan beri sadece insanlara derman olmuştum. Sorgulamanın nafile olduğu bir hâlde, dışarıya göre serince bir mağaranın içine iteklendim.

Tam bir mağara yaşamının hüküm sürdüğü bu yerde, mağaranın dar yolu boyunca zorla götürülürken etrafa şaşkınlıkla bakıyordum. İnsanoğlu mağaralardan çikalı ne kadar da zaman olmuştu oysa. Mağaranın duvarlarında anlamadığım dilde siyah yazılarla bir şeyler yazıyordu. Mağaranın dar koridorunda kırmızı renkte ortasında yeşil bir çember, çemberin ortasında da kırmızı yıldız olan bir bez parçası asılıydı. “Her biji Kurdistan” yazısını anladığım için kaşlarım çatılı bakakalırlarken sırtımdan vurularak tekrar iteklendim.

Biraz ilerleyince sarı üçgen şeklinde, içinde kırmızı bir yıldız olan yıldızın girintilerinde de yeşil renkte YPG yazan bir flama vardı. Bu şekilde döşenmiş koridordan mağaranın genişliğine kavuşunca bir kadın gördüm. Yerde ise on iki veya on üç yaşlarında bir çocuk çökmüş oturuyordu. Mağaraya açılan koridorun karşı tarafında, tahtadan bir kapı vardı. Mağaranın içine oda mı yapmışlardı?

Kaşlarım çatılı etrafı izlerken elindeki tüfekte yeşil bir üniforma giymiş, koyu ve kabarmış saçlarını örmüş olan kadın beni baştan aşağı süzdü. Ardından gözüyle beni göstererek arkamdaki adama anlamadığım bir dilde bir şey dedi. Kaza-

dan beri peşimde olan adam yüzüme zevkle bakarken anlamamı istediği için Türkçe, "Bu orospu, T.C.'nin üst düzey görevlilerinden birinin karısıymış. Çiya'nın emri, Hol Kampı'na götürülecek." dedi.

Kadın yüzüme nefretle bakarken bana yapılacak olanları bildiği yüzünden belliydi. Beni duvar kenarına attıktan sonra yere çökmem için hareket yaptı. Kalçalarım soğuk taşla buluştuğunda sırtımı da soğuk mağara duvarına verdim. Vücudum daha ne kadar buz tutabilirdi ki zaten?

Başımı sağa çevirdiğimde, kartonun üzerinde oturuyor olan on iki yaşlarındaki erkek çocuğu bana bakıyordu. O ambulansa bindiğimden beri o kadar alışmışım ki bana nefretle bakılmasına, onun nefret dolu bakışlarını garipsemedim bile. Aksine üzüldüm, bir çocuk tanımadığı bir insana nasıl nefret beslerdi ki?

Gözlerimi yaralanmış, yaralanan kenarları toprak dolmuş ellerime çevirdim. Makûs talihimi bekledim. Maşuk uğrasaydı makûsa, makûsun tüm karanlığı dağılırdı.

Beni getiren adamlar mağarayı terk etmişlerdi. Mağaradaki kadının kötü bakışları arada beni buluyordu.

Tahta kapıya vurulmasıyla kafamı sağıma, oda olduğunu düşündüğüm yere çevirdim. Kadın tahta kapıyı açınca içeri aynı giyinmiş bir adam girdi.

Anlamadığım bir dilde bir şeyler konuştular hararetle. Adam konuşmalarının ardından bakışlarını benim ve erkek çocuğunun üzerinde gezdirip, "Hazır mı hepsi?" diye sordu.

Kadın kafasını olumsuzca iki yana sallayıp cevapladı adamı.

"Hayır, almaya gittiler, Şırnak'ın dışına çıkacaklar. Geceyi bulur gelmeleri. Belediye reisi, iki tane portatif arkadaş daha verecekmış!"

Belediye başkanı? Hangi belediye başkanı, bunlara ne veriyor ki?

Portatif arkadaş ne demek?

Adam sertçe, "Çok küçükse almasınlar, geçen on yaşında geldi. Daha silahı kaldıramıyordu!" dedi.

O an mideme kusturacak kadar sert bir kramp girdi. Portatif arkadaşların ne demek olduğunu o an anlamıştım. Adam gözleriyle beni göstererek, "Bu yoldaş iyiymiş... Kendi isteğiyle mi geldi?" dedi gevşek bir ağızla gülerken.

Kadın kötü kötü bakarak, "Yoldaş değil, düşman o! Kam-pa götürülecek! Çiya emretmiş!" diye tısladı.

Adam bana neredeyse ağzının suyu akarak baktı. "Desene Çiya'ya gün doğdu!" dedi.

Kadının yüzündeki öfke yerini derin bir hüzne bıraktı. Neredeyse ağlayacaktı, onun bu hâlini anlamak için kaşlarım çatılsa da anlamlandıramadım.

Akabinde adam kadına kapıyı göstererek konuştu. "Benim de işlerim var. Beytüşşebap'a ineceğim. Sabaha karşı geçiririz hepsini tünelden Suriye'ye!"

Bu sırada dışarıdan uçak sesi gibi yüksek ve mağarayı titreten bir ses geldi. Ses çok yakından geçiyordu, sanki mağaranın içine girecek gibiydi geçen her neyse.

Kadın telaşla adama, "Dur çıkma, devriyesi bitsin, öyle çıkarsın!" dedi aceleyle.

Yaklaşık on dakikalık bir beklemeden sonra uçağın sesi uzaklaşarak kayboldu. Adam mağaranın çıkışına giden koridora ilerlerken ben şaşkınca bakakalmıştım. Hol Kampı dedikleri yer Suriye'de miymiş? Buradan Suriye'ye kadar tünel mi kazmışlardı?

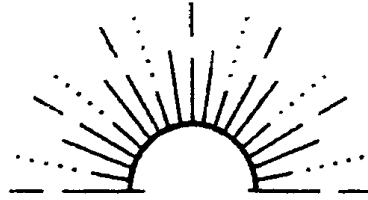
Kadının nefret dolu bakışları daha da artmış, bir köşeye oturmuş, beni süzerek bakıyordu. Artık üzerimdeki neye sinirlendiyse dişlerini kıracak derecede çenesinin kasıldığı belliydi. Neredeyse ağlayacak gibiydi de aynı zamanda.

Kadının nefretinden çok kendi düşüncelerime dalmıştım. Buradan Suriye'ye uzanan tünele kaydı bakışlarım. Kaç ço-

cuğun oradan karanlığa doğru götürüldüğünü düşündüm. Haberlerde duymak gibi olmuyormuş gözlerinle görmek. Bir solucan tüneli gibiydi baktığım. Çukurlarından çıkıp, pisliklerini akıta akıta sürünerek içerilere kadar gelip en masumlarımızı annelerinin kucaklarından söküp alıp götürdükleri bir tüneldi. Çocukları kandırmak kolaydı.

Yarın erkenden, ben ve *portatifler* bu solucan çukurundan karanlığa sürüklenecektik. Bu çarkın ibareti sadece onların dışarıdan tünel kazarak gelmesi değildi, içeriden de onlara götürmek istediklerini ayarlayan bir “reis(!)” vardı. Belki de niceleri...

Ne kadar da haklıymış mavi gözlü dev yürekli adam, “Dâhili ve harici bedhahların olacaktır.” derken. Onu anlamak ilkokulda söylediklerini dile ezberletip, tahta önüne çıkartıp okutmakla olmuyormuş sadece.

GECE 04.15

Oturduğum yerde başım düşerken birkaç kez uyandım. Yorgun düştüğüm için otururken uyukluyordum. Kafamın her aniden düşüşünde uyandığımda, aralanan gözlerimden bana dik dik bakan kadını görüyordum. Yanımdaki çocuk kartona uzanmış, uyuyordu. Mağaranın içini kandiller yakarak aydınlatmışlardı, muhtemelen uzun ve döner şekilli koridordan dolayı mağaranın dışından bakan buradaki aydınlığı göremezdi.

Dışarıdan ve uzaktan gelen silah sesleriyle gözümü araladım. Art arda silah sesleri geliyordu, sanırım bir yerlerde çatışma oluyordu. Yanımdaki çocuk silah seslerine uyandı. “T.C.’nin askerleri mi geldi?” diye endişeyle sordu gözlerini ovuştururken.

Benim gözlerim umutla parlayınca kadın umutlanmam için bana pis pis sırıtarak, “Dağların yankısından yakın gibi geliyor. En az sekiz dokuz kilometre var uzaklığı buraya. Hem bizimkiler çok kalabalık, hepsini gebertirler!” dedi gözlerimin tam içine bakıp.

Başım öne eğilirken dizlerimi izliyordum. Silah sesleri bir süre sonra kulağıma ninni gibi gelmeye başladı. Ne kadar da çabuk alışmıştım silah seslerine. Dünya üzerinde yüz binlerce çocuğun ninnisiydi zaten silah sesleri, alışılıyordu demek ki...

Tekrar daldım derin bir uykuya. Başım düşünce yine uyandım irkilerek. Yüzüme iyice yaklaşmış, bana dik dik bakan yanı başıma gelmiş kadını görmemle afalladım. Uykuya dalmış çocuğa kısa bir bakış attıktan sonra bana tekrar döndü. “Ben ölümlerle konuşurum sadece.” dedi mırıltıyla.

O an konuşacağı kişinin de ölüm fermanını verdiği kişinin de ben olduğumu anladım. Önümde bağdaş kurarak oturdu, başını hafif yana yatırdıktan sonra konuştu.

“Evet! Seni öldüreceğim... Çok güzelsin...”

Çamurdan topraktan lal olmuş güzelliğim onun için neden sorun teşkil ediyordu bilmiyorum ama öyle ya da böyle ölecektim zaten.

Gözlerime bakarak devam etti. “On dört yaşındaydım devrimci kadın olmaya karar verdiğimde...” diye başladı cümlesine. O an dalga geçerek kahkaha etmek istesem de kendimi tuttum. “Devrimci kadın!”

Ben de devrimlere inanırdım ancak devrimler bizi karanlıktan aydınlığa götürürdü! Ama onun devrim diye bahsettiği şey, benimkinden çok farklıydı. Ben Atatürk’ün devrimleriyle övünmüş ve büyümüşüm. Onun inandığı her neyse, onu da yanındakileri de karanlığa götürmüştü.

Tepki vermeden düz bir ifadeyle dinlediğim kadın devam etti. “Savaşmak için çok talim yaptım, ilk Zap Kampı’ndaydım. Bir gece uyurken yanıma Çiya geldi. Çiya’yı ilk o zaman

tanıdım. On dört yaşımdaydım, o da o zamanlar sorumlu yarımcılarındanandı.”

Ardından dizlerine bakarak devam etti. “Ben evlenmeye-yim diye dağa devrimci olmaya kaçtım. Bizim köyde en geç on dört on beş dedi mi verirlerdi kocaya. Dağa kaçarken yine on dört yaşında biriyle zorla yatacağımı bilmiyordum.”

Kadının neyi kastettiğini anlamayarak kaşlarımı çattım. “Çiya yirmi yedi yaşımdaydı o zamanlar. Bana o gece zorla şey etmişti... Şikâyet etmek istedim onu. Ama rütbesi büyüktü benden ve beni ihanetten infazla tehdit etti. Ben davamdan da vazgeçmezdim öyle kolay! Sonra da hep devam etti.”

Sinirim öyle bozulmuştu ki aralıksız kahkaha atmak istiyordum. Neyse ki kılımı kıpırdatmaya mecalim yoktu. Yüzünü yüzüme kaldırıp sanki başka birinin başına gelen bir şeyi anlatıyormuş gibi gülümsedi.

“İlk zamanlar bilmiyordum. Çocuktum, çok direndim, hiç istemedim. Ama sonra anladım ki ben Çiya’yı seviyorum!”

Kanım damarımda donmuştu. Vücudum zaten mağaranın soğuşunda buz tutmuştu ama şimdi ruhum da muhtemelen bumbuzdu. On dört yaşında, kendine devrimci diyen bir kız çocuğu, kendisine tecavüz eden bir adama âşık olmuştu(!)... Varsın dünya bütün değer yargılarına yansındı şimdi!

Kadın gülümseyerek devam etti. “Sonraları direnmedim hiç... Hatta bazen ben gittim konteynerine. Hol Kampı’na geçince ben de istedim peşine gitmeyi, beni de aldı yanına. Ama ben ona yetmedim. Hep gelenlerden güzel olanları gözüne kestirdi. Onlardan hevesini alıncaya kadar da suratıma bakmazdı...” dedi neredeyse ağlayacak gibi olmuştu cümlesinin sonunda.

Sonra gözlerindeki hüznü keskin bir nefret kaplayarak bana baktı. “Diyeceksin ki bunları bana neden anlatıyorsun? Oraya senin kadar güzel bir kız hiç gelmedi. Gerçi bu güzelliğini tez solduracaklar ama risk alamam. Çiya’nın gözü seni gördü mü uzun müddet suratıma bakmaz! Kullanılamaz hâle

gelinceye kadar yaşayacağın şey belli... Benim için canının da yaşadığının da zerre önemi yok! Ama bence sen de istersin, ha ne dersin?" derken gözüyle bana uzun namlulu silahını gösterdi.

Önce canımın alınacağı silaha baktım, ardından merhametin kalmadığı kadının gözlerine. Kararlı bir yutkunuştan sonra sesimi zerre titretmeden düz bir sesle, "Öldür beni!" dedim.

Kadın memnun bir şekilde kafasını aşağı yukarı sallayıp, "Mantıklı bir karar verip beni yormayacağını biliyordum." dedi. Ardından elindeki uzun namlulu silahla ayağa doğruldu. Yüzümü kaldırmış, beni öldürmesini beklerken sertçe seslendi. "Kalk hadi!"

Anlamadım der gibi kaşlarımı çatarak başımı oynattım. "Seni burada öldürmeyeceğim! Sen kaçtın, ben de seni sırtından vurdum olacak! Yürü mağaranın dışına hadi!"

Gönüllü gittiğim ölümüne ayaklandım. Karanlık mağara koridorunu geçerken dışarıdan hâlâ çatışma sesleri geliyordu. Mağaranın dışına çıktığımda, kadın gözümün önünde tüfeğe benzeyen silahının kabzasının önündeki emniyet klipsini tamamen aşağı indirerek açtı. Bana da kafasıyla kayalıkların sonunu işaret etti.

Yüzümü gökyüzüne çevirip kadına arkamı dönüp yürümeye başladım. Gökyüzündeki milyonlarca yıldız bakıyordum o an. Nasıl da parıldıyorlardı? Hiçbir ışığın olmadığı bu karanlıkta sanki yeryüzüne inmiş gibiydiler. Elimi uzatsam dokunacak gibiydim ama elimi uzatmama gerek yoktu. Birazdan ruhum yükselecekti onlara doğru.

Kayalıkların en ucuna geldiğimde kadına yüzümü yan dönüp, "Bana bir dakika ya da ona bile gerek yok, sadece kırk saniye ver!" dedim. Gözlerim gökyüzüne takılıyken yavaşça gözlerimi kapattım. Bilmediğim bir yerde, tanımadığım birinin yanında soğuk bir gecede ölmeyi hak etmiyordum. Kalbimin sahibiyse ölmeliydim, o burada yoktu. Ama hayal gücüm

vardı. Aşırılığı ile beni yoran, sürekli uğraştığım hayal gücüm bunu bana borçluydu. Ve hayal gücüm üstüne düşeni layığıyla yaptı. Gözlerim bedenimde kapalıyken kalbimde açıldı.

Sapanca'daki evde, güneş camekâna vururken dolabın önünde ayaktaydım. Karşımda beliren tenimle mühürlediğim adamım, arkasından güneş vuruyorken bana doğru gülümseyerek geldi. Yüzümde özlemle bir tebessüm peyda oldu. Şafak sağ elini yanağıma koyduğunda tebessümüm daha da arttı.

"Bebeğim..."

"Şafak..."

"Özlerim, gitme..."

İki gözümünden de akan gözyaşlarım, tebessüm ederken yanağımda son bulan dudaklarımın kenarlarına kavuştu. Ağlasam da onu görüyor olmanın mutluluğuyla konuştum:

"Ben seni her zaman, nerede olursam olayım, hep bekleyeceğim Şafak..."

Gelen çatışma seslerini gölgede bırakan, dağa taşla çarparak yankılanan bir silah sesi doldu sonra kulaklarıma. Gözyaşlarım kayanın üzerindeki toprağa kavuştu.

24 TEMMUZ 2018 SALI
SABAHA KARŞI 04.00
KATO DAĞI/ŞIRNAK

“Kurtuluş saat on iki yönü sende. Çağrı, Akif’le doğuyu alın. Şafak, saat üç yönünü hallet.”

“Anlaşıldı komutanım.”

“Hedef raporu istiyorum önce. Hepsini tespit etmeden başlamıyoruz.”

Gözünü Barrett M82’in gezinden çeken Kurtuluş telsizine eğilerek, “Toplamda yirmi iki hedef var bölgemde komutanım.” dedi.

“Keskin nişancı?”

Sesi her zamankinden daha soğuk çıkan Şafak konuştu. “Saat dört yönünde, yayılmış yatan bir nişancı var. Benim bölgemde...”

Akif doğuyu gözleriyle taradıktan sonra, “Pikapların içindekilerle 37 hedef var komutanım. Çağrı’yla ortada buluşana kadar tarayacağız.” dedi.

Ömer komutan, “Kurtuluş önce saat dört yönündeki nişancıyı indir. Çağrı, Kurtuluş’tan RPG’yi al; nişancıyla aynı

anda pikapları u ur! Patlamayla birlikte taramaya başlıyoruz çocuklar!” diye emir verdi.

“Anlaşıldı komutanım!”

Havada Barrett M82’den çıkan 12.7 milimetrelik mermi  ı ılık atarak ilerleyip yerdeki çalılıklarda uyuyan nişancıyı bulduğunda,  a rı RPG’den çıkan roketatar mermiyi en sağdaki pikaba gömmüştü. Buradan çıkan sese, 7 kilometre uzaklıkta on üç yaşındaki  ocuk endişeyle uykusundan kalkmışken ardı ardına iki pikabın da akıbeti aynı oldu.

“ATEEEş!” diye kükremesi duyuldu   mer komutanın.

Akif ve  a rı uzun namluları mıntıkalarına do rultmuşlardı ki saat    mevkinin aralıksız tarayan bir deliden çıkan kurşunlardan dolayı ikisi de aynı anda siper aldıkları kayalıklara kafayı geri gömdü.

“Ne yapıyor lan bu manyak!” dedi Akif kafasını kayadan seken kurşundan çekerken.

 a rı kayanın arkasına sırtüstü yatmış, kafasını sağlama almışken, “Amına koyayım, bakmadan tarıyor psikopat herif!” diye söylendi.

Akif birkaç kez kafayı çıkarmak istese de militan tararken her bir tarafı da tarayan şafak’ın silahından çıkan kurşunlardan fırsat bulamadı. şafak ise silahı otomatik moda almış; kayayı, havayı, göz alabildiğine neresi varsa, her bir mahl  katı tarıyordu.

Akif de  a rı da bir buçuk metre aralıklı iki kayanın arkasında sırtüstü yatmış gökyüzünü izlerken, ekseriyetle şafak’tan çıkan kurşunlarla Kato Dağı’nda bir çatışma yaşanıyordu.  a rı ve Akif telsizine bakmayan şafak’a sövmekle meşgulken, Akif bir umut telsizini açıp, “Kurtuluş şu manya a söyle bizi de tarıyor! Kayanın arkasından çıkamıyoruz onun yüzünden.” dedi.

Kurtuluş bir yandan isabetle saat iki yönünü temizlerken, “şafak yapma bak, Akif’le  a rı kendini pikniğe gelmiş gibi

hissediormuş! Eğlenemiyorlar, yazık. Şafak? ŞAFAKKK?!!” diye kükredi. Ardından umutsuzca telsize söylendi. “Çekmiyor mu lan bu soktuğumun telsizi?!!”

Akif ve Çağrı sıkılmış bir şekilde sırtüstü yatmış gökyüzünü izlerken, ikisi de havada vurulan çulluğa baktı. Güneşin ilk ışıkları vuruyorken dağlara, havada vurulan çulluk Çağrı ve Akif’in şaşkın bakışları arasında ikisinin ortasına düştü.

Çağrı telsizine eğilip, “Kurtuluş kışını kolla dostum, adam uçan kuşu vuruyor!” dedi.

Havada mermiler uçuşuyorken Çağrı uzunlamasına bacaklarını birbiri üstüne attı ve kafasını ellerinin arkasına koyup, “Kontrolsüz güç, güç değildir Akifciğim!” dedi.

Akif gökyüzüne bakarken, “Hep manyaktı, âşık olunca kayışları koparmış!” diye söylendi.

Ömer komutanın yüksek sesi duyuldu telsizden. “Kahve de ister misiniz, kuru kuruya dedikodu gitmez!”

Çağrı APCO’nun klipsine bakarken, “Aaa telsiz açılmış...” dedi düz bir ifadeyle. Tam kapatacağı ki Ömer komutanın gürlemesi duyuldu. “LAN GEVŞEK HERİFLER! Pikapların orası aynen duruyor! Ne halt ediyorsunuz siz!!”

Akif ellerini iki yana açıp “haydaaa” der gibi yaparken kurşundan son anda kurtardığı parmağına bakakaldı. Çağrı ise açık telsizine eğilip, “Komutanım vallahi ilkokulda bile öğretmenime arkadaşımı şikâyet etmişliğim yok ama... Şafak bizi vuruyor!” diye açıklama yaptı.

Ömer komutanın sikkın nefesi duyulduktan sonra, “Şafak! Şafak cevap ver!” sesleri duyuldu telsizden.

Hâlâ ses gelmeyince bu sefer yüksek sesle, “Şafak, ben Ömer komutan. ŞU SIKTIÇIMIN TELSİZİNE CEVAP VER!” emri yankılandı.

Çatışmanın başladığı andan beri telsiz ilk defa Şafak’ın sesine kavuşmuştu.

“Emredin komutanım!”

“Saat üç yönünü bırak oğlum. Saat dokuz yönü ve karşıdakiler sende!”

“Anlaşıldı, tamam!” dedikten sonra yanan pikapların çevresini tarm otomatik modda tarayan Şafak gene telsizini kapattı.

“Kurtuluş!”

“Emredin komutanım.”

“Şafak saat dokuz yönünü ve karşıyı tamamen aldı. Saat üç yönü sende...”

“Anlaşıldı komutanım.”

Ardından Ömer komutanın bıkmış sesi duyuldu telsizden... “Kurtuluş, sen gene de kıcını koru oğlum...”

Saat üç yönünü Kurtuluş’un almasıyla nefes alan Çağrı ve Akif, taranarak deşilmiş kayalıklara tekrar siper alarak zevkle işlerini yapmaya koyuldular. Artık mevzileri gitgide yaklaşıırken hedefin göbeğine, silah sesleri hâlâ taşlara kavuşuyordu. Ömer komutanın içlerinden birini sağlam bırakmış, konuşturmaya çalıştığı sırada diğerleri çember şeklinde hâlâ tek tük kalmış hedeflere sıkıyordu.

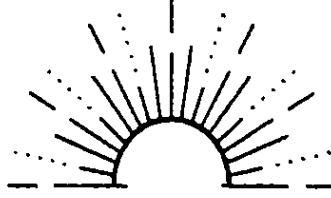
Ömer komutanın konuşturduğu militan üç farklı mağara tarif etmişti, hepsini tek tek taramaları gerekiyordu. Bu kadar vakitleri olacak mıydı, bilmiyordu Ömer komutan.

Yüzbaşı Ömer Kosovalı, dövdüğü hedefin kanıyla dolmuş yumruğunu tekrar indirmek üzereyken sağından, kuzeydoğudan bir silah sesi geldi. Adamın tarif ettiği üç mağaradan biri de bu yöndeydi. İçgüdülerinden emin olan Ömer komutan kendisine bakan, bölgeyi temizlemiş dört askere, “Hadi, sesin geldiği yöne! Akif bu sende!” dedi elindeki adamı yere fırlatırken.

Dört asker yedi kilometre uzaklıktaki sesin geldiği yöne, saatte on kilometre hızla koşarken Akif kabzasından kısa namlulu silahını çıkarıp adamın alnına dayadı. Yüzü kanlar

içindeki adam, "Ben pişman oldum! Pişmanlık yasasından faydalanmak istiyorum!" dedi hızlıca.

Akif ise, "Bizde silahın namlusunu görünce edilen tövbe kabul olmaz!" deyip tetiği çekti.

Zeynep

Silah sesiyle birlikte dizlerimin üstüne düşmüştüm yüzümde tebessümle. Ölümün nasıl bir şey olduğunu bilmeden tanışmayı bekliyordum. Bekledim, bekledim... Gelmedi.

Ölüm yerine arkamdan sesler geliyordu, benim karmasamda uğuldayan. Vücudum zangır zangır titrerken arkamdan bir adam sesi, "Sen Çiya'nın emirlerini mi çiğniyorsun?" dedi. Bir tokat sesi geldi.

Kadın bağırarak, "Kaçıyordu!" dediğinde adam dalga geçer gibi, "Durarak mı kaçıyordu! Ölmek kurtuluş olur onun için! Sen ne hakla düşmana iyilik ediyorsun!" dedi ve ardından bir tokat sesi daha geldi.

Gözyaşları içinde yüzüm sineme düşmüş, sessizce hıçkırıyordum.

Oysa ne kadar da hazırdım... Tekrar saçımdan kavranınca acıyla çılgılık attım. Çılgılıklarımı tanıyamıyorken mağaraya ayaklarımla toprağı itekleye itekleye sürükleniyordum.

Gözyaşlarım içinde gördüğüm kadarıyla arkamdan du-dağı patlamış kadın ve bir adam tarafından ağzı bağlı, beni korkuyla izleyen on üç yaşında bir kız çocuğı ittirilerek geliyordu.

Bir sağa bir sola savrularak duvara fırlatıldığımda, artık

tutamadığım gözyaşlarımla hıçkırı hıçkırı yere çöktüm. Ağzı bağlı kıza benim yan tarafım gösterilirken, o da ağlayarak yanıma iteklendi.

On üç yaşlarındaki erkek çocuğu uyanmış, şaşkınlıkla bize bakıyordu. Beni arabadan beri takip eden adam ve kadın, beni göstererek anlamadığım dilde kavga ediyorlardı. Ölümüm ve eziyetim arasında yapılan bu kavgada yeryüzünün beni hiç istemediğini düşündüm. Yeryüzüne küsmüş, ağlıyordum.

Gözüm; ağzındaki bez çözölmüş, bana bakarak ağlayan on üç yaşındaki kıza takıldı. Onu öyle görünce burnumu çekip ağlamamı yavaşlatarak ona baktım. Bana fısıltıyla, "Ağlama, abla." dedi.

O öyle deyince bu sefer usulca gözyaşlarım daha da bir boşaldı gözlerimden. Ne kadar muhtaçtım birinin beni sarmalamasına. Gözlerim gözyaşları içerisinde ona minnetle baktım. Adam kadını mağaranın dışına iteklerken kız çocuğunu getiren adam yemek yemeye koyulmuştu.

O an iki gündür yemek yemediğimi hatırlasam da guruldayan mideme aldırmadan kıza döndüm fısıltıyla. "Buradan kurtulmanın bir yolunu biliyor musun?"

Kız bana üzgünce bakarken başını iki yana salladı. Kendimi toparlamaya çalışırken, "Sen de mi bunlardansın?" dedim. Kız başını hızla "hayır" anlamında sallarken sessizce, "Beş yıl önce ablam dağa çıkmıştı. Sevmedi orayı, kaçabildi oradan. Ama köye dönünce vurdular onu. Daha önceden ailemden beni istediler ablam yerine... Ama babam bir kızımı toprağa verdim, diğerini de vermeyeceğim deyip reddetti. Dün düğünden dönerken beni arabaya atıp kaçırdılar abla." dedi hızlıca.

Gözlerimi kızın bedeninde gezdirirken, "Adın ne?" dedim.

"Gölbarın... Senin, ablam?"

"Zeynep..." çıkarken ağzımdan, kulaklarımda "Zeynep'im" hasretle yankılandı.

“Üzülme abla, Allah büyüktür. Elbet kurtarır bizi.” diyen kıza gözlerimi çevirdim. Tekrar hüznülenip dolarken gözlerim, kendimden on bir yaş küçük bir kız tarafından teselli ediliyordum. Yaşı on iki on üçtü ama dirayeti benden büyüktü. Benim ona umut aşılammam lazımken, o bana aşıliyordu.

Kadın ve adam hálá dönmemişken, yemeğini yemiş olan adam yarım saattir yanımdaki kızı iğrenç bir şekilde süzüyordu. Onun bakışlarından rahatsız olmuş olan Gülbarin, yeşil gözlerini mağaranın girişine dikmişti ve çenesi kasılı duruyordu.

Adam ayağa elindeki uzun namlulu silahı da alıp kalktı. Ben sert sert bakarken Gülbarin’in yanına gelip, “Gel sana silah kullanmayı öğreteyim!” dedi.

Gülbarin yüzünü adamdan dönmeden, “İstemem ben silah kullanmak filan! Git işine!” diyerek tersledi. Adam zorla bir kumaş parçasıyla Gülbarin’in ağzını kapatırken adamın ellerine yapıştım. Gülbarin ise adamın ellerine yapışıp çırpınıyordu. Adam beni mağaranın duvarına savurunca bu sefer sol şakağım açıldı. Başım dönerken gözlerimi zorla araladığımda Gülbarin’in, mağaranın dışına zorla sürüklenen bedenini gördüm. Yanımdaki erkek çocuğu şok olmuş bir şekilde Gülbarin’in arkasından bakakalmıştı. Bedenimi kaldıramıyorken kendimden yaşça küçük çocuğa yalvardım. “Bir şey yap...”

Çocuk ise ağzı açık mağaranın girişine bakıyordu sadece. Muhtemelen Gülbarin’e ne yapılacağını bile idrak edemiyordu. Gözlerim ellerime düştüğünde titreyerek doğrulttum kollarımı. Ayaklarımla tekleyerek doğrulduğumda mağaranın duvarından destek alıyordum. Mağaranın girişine doğru yalpalayarak giderken Gülbarin’e bir şey olmadan yetişmek için dua ediyordum.

Sol elimle sol şakağımdaki kanı silip soluk soluğa yeni ağarmış güne kavuştuğumda derin bir sessizlik vardı. Etrafta kimseler yokken o an en son düşüneceğim şey kaçmaktı.

Toprakta sürüklenmiş Gülbarın'ın izleri sola giderken sarsak ayaklarımı kayalıklara uzanan sola doğru gitti. Neredeyse hemen görüş alanıma giren şeyle çenem kasılırken yüzüm buruştu. O an gözlerimde nefretin en saf hâlinin olduğuna emindim.

Çırpınan Gülbarın'ın üzerinde olan adam kızın yakasını parçalamış, ufacık bedeninin sinesinde kafasıyla geziniyordu. Adamı kızın üzerinden çekmeye koşarken bir iki adım atmıştım ki kayalıklara dayalı duran silahla aklıma gelen şeyle duraksadım.

Başka çarem var mıydı? Ya da Gülbarın'ın benden başka çaresi var mıydı?

Saliseler içinde başka yapabileceğim bir şey var mı diye zorlarken beynimi, aklıma gelen şeyi de nasıl yapabileceğimi düşünüyordum aynı zamanda. Sinirle solurken kayalığa dayalı silaha uzandı elim. İlk defa elime silah almıştım ve ağırlığı beklediğimden de fazlaydı.

Saatler önce kadının beni öldürmek için emniyet klipsini tamamen aşağı indirdiğini hatırladım. Klips ortada takıldı ama kadın gibi en aşağı indirmek için zorlaçım.

Yaparsın Zeynep...

İçimdeki *Bilgiç Kız*, filmlerdeki silah sahnelerini tararken neler yapmam gerektiğini sıralıyordu.

Geri tepebilir Zeynep, sıkı tut!

Hedefe doğrult... Okçuluk yapmış kızsın sen, yapabilirsin...

İkisi de silah!

İkisi de silah ama biri Sanayi Devrimi'nden önce, biri Sanayi Devrimi'nden sonra!

Ayrıca sadece dört ders aldık!

Olsun, ikisi de silah! Kolların oynamasın, dosdoğru tutuver yeter...

Hah tabii ya; gez, göz, arpacık!

Gözü biliyorum da gezle arpacık ne ki?

Düz tut demektir Zeynep, ne olabilir? Eğrinin altındaki alanı hesaplamak için integralini alıyor olamazlar değil mi?!

Hadi Zeynep, nenem bile yapar!

Nenem derken? Nene Hatun'u kastettik herhâlde! Olsun, o da senin atan! Nenen yaptıysa sen de yaparsın kızım, hadi!

Derken silahın kabzası göğsüme geri çarptığında bir silah sesi yankılandı dağlarda.

Üzüntü hiç hissetmeden, şaşkınlıkla ağzım açık kalmış bakıyordum. Ne kadar da kolaymış silahla bir insanı vurmak. Yaşatmak ne kadar da komplike ve zordu buna kıyasla.

İlk defa bir insanı vurmuştum ama bundan ömrüm boyunca hiç pişman olmayacaktım. Şu an tek hissettiğim, karşımda gördüğüm şeyi nasıl yaptığımın şaşkınlığıydı. Şu iki günde o kadar silah dolmuştu ki etrafım, bu yaptığımın mutasyona örnek gösterilebilirdim. Ama sanırım bu doğal seleksiyona örnek gösterilmekten daha iyiydi benim için.

Silahın sapma ihtimaline karşı beline nişan aldığım adamı silahın sapmasıyla iki kürek kemiğinin arasından, enseye yakın bir yerden vurmuştum.

Ölmüş müydü, yaralanmış mıydı? Bilmiyordum. Aniden kasılan adam saniyeler içinde kızın üzerine yığılmıştı.

Silah geri teperken zaten dünden sızlayan kaburgalarımın çarptığı için yüzüm acıdan buruşmuştu aynı zamanda.

Elimdeki silahı "tanımıyorum ben bunu" der gibi yere fırlattım. Gözyaşları içinde üstüne yığılmış adamdan dolayı kalmayan ve gökyüzüne bakan Gülbarin'e koştum. İğrenç bir şeyi itekliyormuş gibi elimin tersiyle adamı ittirip Gülbarin'i kavradım.

"Gülbarin! Gülbarin, bana bak! Geçti! Bak yetiştim... Hadi kaçalım buradan!!!" dedim kendine gelmesini bekleyerek.

Üstüne başına baktığımda sadece yakasının parçalanmış olduğunu gördüm. Gülbarin'in kendine gelmesini beklemeye

vaktimiz yoktu. Bileğinden kavradığım gibi peşim sıra yürütecektim onu.

Gülbarın'ın elini tutup ayağa kaldırdım. Arkamı döndüğümde, demin tuttuğum silahın aynısından bir tanesinin namlusu yüzüme doğrultulmuştu. Evden çörek almaya çıktığımdan beri bu yedi olmuştu!

Üçü çoktan atlattığıma göre bir çekirge değil, kediymdim. Dokuzuncu canımı da tüketmeden evime dönebilseydim. Ama sanırım yedi sondu...

Karşımda gözlerinde memnuniyetle bana bakan kadın, "Şimdi kaçışın yok!" dedi. Korkuyla Gülbarın'ı arkama saklamıştım ama kadının hedefi zaten bariz bendim. Bu sefer kadının arkasındaki adam da bir şey demiyordu. Ve sanırım artık bu kadın bana kırk saniye de vermeyecekti.

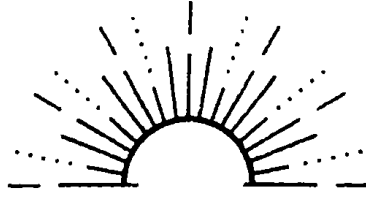
Çenem sarsılırken gözlerimi kapattım. Ardından bir ısıklık sesi gibi bir ses geldi sol kulağıma, saçım uçtu. Gözlerimi açarken bu silahtan böyle mi ses çıkıyordu diye şaşkınlıkla karşımdaki kadının sol tarafından kafasını terk eden kurşunun sıçrattığı kan görüşümü kapattı. Karşımdaki kadın güçlü bir şekilde yığılıp yere kavuştuğunda, ben kendim ölsem bu kadar şaşırmayacak bir yüz ifadesiyle bakakalmıştım.

Kandan dolayı etrafı kırmızı filtrede görüyor gibiydim.

Saniyeler içinde beni kavrayan arabadan beri peşimi bırakmayan adam oldu. Ben ne olduğunu anlamadan, yüzümü kurşunun geldiği dağlara çevirip bedenimi önüne siper etmişti. Gülbarın'e baktığımda, dizlerinin üzerine çökmüş toprağa bakıyordu.

Kulaklarıma kendi sesim geldiğinde, bağırmanın ben olduğumu anladım. "GÜLBARIN KAÇ! KAAAÇ!!"

Adam beni önüne siper etmiş mağaraya sürüklerken sol şakağıma kısa namlulu silahını dayamıştı. Sekiz!

“Bir kadın ve adam var mağaranın çıkışında, saat on yönünde, beş yüz metre tahmini.” dedi durum bildirirken Akif.

Kurtuluş, Barrett’in gez ve arpacığını ayarlarken, “Kör nokta. Olumsuz.” diye karşılık verdi.

Ömer komutan, “Mağaradaki hareketliliği kollayın!” diyerek talimat verdi.

Yedi yüz metre uzaklıktaki mağaranın içine termal dürbünle bakan Akif, “Hareketlilik var, bir adam bir kız çocuğunu sürüklüyor!” diye yanıtladı.

Kurtuluş namluyu mağaraya çevirirken, “Çocuk önde çırpınıyor! Müsaitlik kolluyorum.” dedi.

Beş adam da kız çocuğunun çırpınışını izlerken çenesi kasılı Ömer komutan ikazla, “Kurtuluş hadi!” diye emir verdi.

Kurtuluş üzgünce, “Komutanım, çocuk vurulabilir!” dedi.

Bu sırada kız çocuğu üstüne çökmüş adamın altında çırpınırken Kurtuluş dua eder gibi, “Biraz uzaklaş... Biraz uzaklaş...” diye mırıldanıyordu.

Bu sırada mağaranın girişinde 1.68 boyunda mavi elbisesi toprak tutmuş kız, şakağındaki kanı silerken belirdi. Şafak kalbi aşırı bir hızla çarparken büyük bir özlem ve rahatlamayla, “Zeynep!” diye fısıldayıp ayağa kalktı.

Ömer komutan, “Şafak, şimdi değil! Şimdi değil aslanım! Kızı çatışmanın ortasında bırakma, kafasına sıkarlar. Otur oturduğun yere!” diye söyledi.

Çaresizlikle soluyan adam, tekrar siper aldı kayalığın arkasında. Eli tutana kadar gözüyle dindirdi hasretini. Kızın perişan olmuş hâli için yine bir küfür savurdu kendine.

Gözleriyle hasretle sarmalarken sevdiği kadını, kadının

gittiği yönü görmüyordu bile. Kurtuluş çarpınan kız çocuğuna bakarak, "Risk almak istemiyorum komutanım, ne yapalım?" diye sordu.

Ömer komutan yılların tecrübesiyle silaha bakan mavi elbisesi toprak tutmuş kıza gülümseyerek baktı. "Kız vuracak, gerek yok!"

Dört adam da anlamayarak kaşları çattı ve yüzlerini ekşittiler. Bedeni rüzgârda bile savrulabilecek kadar zayıflamış kız, AK-47'yi eline alınca Şafak'ın çenesi kasıldı. Diğer üçü ise şaşkınlıkla kafayı ileri uzatmışlardı. Sessizliği bozan Çağrı, "Yenge Adanalı mı?" diye sordu.

Kurtuluş, "Yok Adanalı değil ya. Ama Şafak, sen gene de bir pompalı al yengeye, hediye... Yakıştı!" dedi dalga geçerek.

Şafak çenesi sıkılı kendi kendine söylendi. "Almama hiç gerek yok! İhtiyacı olmayacak..."

Kız silahı adama doğrultunca Akif, "Çağrı, sence vurur mu lan? Ben vurur diyorum!" diye laf attı.

"Cık! Bence vuramaz. Zaten Şafak çok dominant sevmiyor. Tarzı değil. Iı-ıh. Vuramaz diyorum." dedi dudaklarını bükerek.

Akif sıırttı. "Nesine lan?"

Kurtuluş, "Beyninizi sikeyim! Burada ne oluyor?! Siz iddiaya mı giriyorsunuz, göt herifler!" diye çıkıştı.

Onlar daha iddiaya giremeden bir silah sesi yankılandı.

Ömer komutan, "Helal kızıma!" diye fısıldarken, Çağrı gözlerini açmış Şafak'a söylendi.

"Şafak, sen mi öğrettin lan!"

Şafak'ın çenesi sinirden kaskatı, "Pico bile öğretmedim amına koyayım! Ne cesaret eline Kalaşnikof aldı, bilmiyorum!" diye cevap verdi.

Herkes kızın Kalaşnikof'u hasbelkader otomatik moda değil de yarı otomatik moda almış olmasına şükrederken kör noktadaki hedefler çoktan hareketlenmişti.

Kayalıkların arkasındaki adam ve kadın Zeynep'e arkadan ilerlediğinde Şafak, "Komutanım gideyim?" diye sordu.

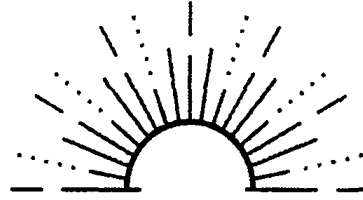
"Kendini göstermeden git! Kadına sıkma! Kadını vurma işi Kurtuluş'ta!"

Ardından Kurtuluş'a seslendi. "Kurtuluş, kadına nişan al!"

Şafak kayalıklarda ilerlerken Kurtuluş, bir 12.7 milimetrelilik mermiyi daha sabit duran hedefine gönderdi. Ardından gelen mermiyi süremeden bir sonraki hedefi olan adam, Zeynep'i önüne siper etti.

Kurtuluş, "Lan sikeyim!" deyip bir küfür savururken toprağa çökmüş, ortada duran kız çocuğu yüzünden çatışmaya da girememişlerdi.

Zeynep'in cıglığı titretirken dağı taşı, Şafak'ın peşine dört adam da kayalıklardan mağaraya ilerlemeye başladı. Şafak büyük bir hızla mağaraya girdikten hemen sonra iki el silah sesi duyuldu.

Zeynep

Arabadan beri peşimde olan, sanki makûs talihimi taşıyan adam tarafından mağaraya zorla sürüklenirken Gülbarın'ın kaçıp kendini kurtarmasını diliyordum. Adam, içerideki çocuğun şaşkın bakışları arasında beni mağaranın içinde yere savurdu.

Arkamdaki çocuk telaşla adama bir şeyler sorarken, adam ona cevap vermeden gözlerini bana dikmişti, "Seni götürmek beni yavaşlatır!" dedikten sonra silahı kafama doğrulttu.

Dokuz!

Üç gün önce, "İki güne kalmadan üzerine dokuz kez silah çekilecek." deseler, "Dokuzuncuya gerek yok, ben taşıkardiden ölürüm zaten." derdim.

Ama ölünmüyormuş, başa gelen çekiliyormuş.

Yine gözlerimi kapattım ama artık bu benim bir nevi totemim olmuştu.

Bu sefer de ölmeyecektim çünkü ölmekten daha güçlü bir şey hissediyordum: Maşuk, makûsu bozmuştu. Umut, korkuyu yenmişti.

Bir silah sesi duyduğumda kafam korkuyla geri sıçrarken, ikinci silah sesinde adamın diğer eli vurulmuştu.

İki eli de kanlar içindeki adam önümde diz çökerken, ben başımı silah sesinin geldiği mağaranın girişine çevirdim.

Gerçek mi?

Şaşkınlıkla ağızımdan soluduğumda, içimden hayalim olmaması için dua ediyordum. Gözyaşları içinde bulanmışken görüşüm Şafak, arşı adımlar gibi bana geliyordu.

Saliseler içinde beni yerden kavrayıp havaya kaldırdığında bedenine pelesenk etti. Sesi doldu sağ kulağıma, "Zeynep!" diye.

Sesini duymamla bir hıçkırık koptu ağızımdan. "Şafak... Gerçek misin?"

Sağ boynumda hızla gezinen başından nefes nefese sesi geldi. "Buradayım Zeynep'im."

Kokusunu çektim ciğerlerime; evet gerçektir, çok gerçektir.

Hıçkırıklarımla örülü bir şekilde sesli güldüm. "Seni bir daha göremeyeceğim sandım!" derken ses tonum bile ağlıyordu.

Başını boynumdan çekip yüzümü ellerinin arasına aldı. Yüzümdeki kanı çıkardığı bir mendille sildi. Özlem dolu gözleri yüzümde hızla gezindi. Bir şeyleri gözleriyle yüzümde kovalar gibiydi.

İçinden bir şey kopuyormuşçasına sesli nefes verip dudaklarını alnıma saniyelik değdirdi. Saniyeler içinde bütün yüzümü hızlı hızlı defalarca öptü.

Gözyaşlarım, dudaklarını ve yüzünü ıslatmıştı. Ağlamak nedir bilmeyen bu adam, hasretini dindirmek için benim gözyaşlarımı ödünç almıştı.

Dudaklarını tekrar tenimde hissetmemle şükür der gibi gözlerim kapalı, iki gündür verdiğim en usul nefesi verdim.

Başımın arkasından tutup yüzümü göğsüne gömdüğünde, isyankâr sesini duydum. “Kafayı yedim! Kafayı yedim lan! Katlanılacak gibi değildi.” derken başımın arkasındaki elleri kaskatıydı.

Vücudumu kendisine öyle bir bastırıyordu ki kaburgalarım açıyordu. Ama umurumda değildi. Eğer canım acımasaydı onun gerçek olduğunu anlayamazdım.

Şimdi canım istediği kadar yanabilirdi. Ağzımı açıp “ah” etmeyecektim.

Tekrar yüzümü yüzüne döndürdüğünde sesim yalvarır gibi çıktı.

“Hemen gidelim buradan Şafak!”

Gözlerindeki hasret aklına bir şey gelmiş gibi yerini bir celladın soğukluğuna bıraktığında, gözleri benden ayrıldı. Arkamdaki bir yere odaklandığında, yerde acı içinde inleyen adamı buldu. Tahta kapının sesini duyduğumda ben de arkamı döndüm. Ellerinden vurulmuş adam, tünele doğru kaçıyor. Şafak peşinden hareketlenirken koluna yapıştım. “Ne olur gidelim buradan Şafak! Beni yalnız bırakma! Tuzla’ya gidelim, durmayalım burada.”

Gözlerime acı çeker gibi bakarken mağaranın içine birilerinin geldiğini algıladım. Şafak düz ve sert bir sesle, “Akif, Zeynep’i götürün! Ben bir saat sonra gelir, yetişirim size.” dedi.

Ben şaşkınlıkla neden bunu yaptığına bakarken yüzüme

tekrar baktı. Dudaklarını yalayıp başımı dudaklarına çekti ve alnıma güçlü bir öpücük kondurdu.

“Git Zeynep’im, geleceğim yanına. Çok ufak bir işim var!” dedi yalvarır gibi. Kaşlarım çatılmış, acı içinde bakıyordum ona, o ise gözlerime son bir kez hasretle bakıp kolunu elimden ayırdı ve tünele doğru gitti.

Ardından bakakalmıştım. Peşinden gitmek istiyordum, onu böyle bir bilinmezliğe göndermek içime sinmiyordu. Sol kolumdan tutulmasıyla başımı sola döndüm. Çekik mavi gözleri olan, saçlarına kır düşmüş asker üniformalı bir adam, “İyi misin kızım?” dedi şefkatle.

Başımı hafif sallayarak, “Sağ olun. İyiyim.” dedim.

Arkamda bana merakla bakan üç adama döndü. “Akif, gidin siz, destek isteyin. Ben de çocuklar ve tünel için ayrı bir destek isteyeceğim bir saat sonra.”

AKım, “Emredersiniz, komutanım.” dedikten sonra yaşça büyük olan adam, on iki yaşındaki erkek çocuğunu da alıp mağaranın dışına çıktı.

Diğerleri ise hareket etmek için benim hareket etmemi bekliyorlardı. Ama ben hâlâ tünele girip girmemeyi düşünüyordum. *AKım* sol koluma hafif dokunup, “Hadi yenge, biz gidelim. Bir saate kalmaz, gelir o.” dedi usulca.

“Yenge” demesiyle istemsiz yüzümü buruşturdum. *AKım* da neye buruşturduğumu anlamış olacak ki o da hafif yüzünü buruşturup, “Evet, derken bana da bir garip geldi. Ama başka denecek bir şey bulamadım yenge.” dedi.

Net bir şekilde, “Adım var, Zeynep.” dedim. *AKım* gülererek, “Yenge, emin ol isimler konusunda hiç iyi değilim.” derken arkasındaki en uzun adam sırtmış, sarışın olan ise sesli gülmesini tutamamıştı.

İsimler hakkında zaten iyi olmadığını bildiğimi belirten bir bakış atınca *AKım’a*, o da aklına gelen şeyle yüzünü öne eğip, “Evet. Zaten biliyorsun yenge.” dedi.

Arkasındaki sarışın kaşlarını çatıp muzipçe AKım'a fısıldadı. "Nereden biliyor lan? Arkadaş kuralını mı çiğnediniz yoksa?" dedikten sonra AKım sarışına, "Sussana mal!" diye tısladı.

Arkadaş kuralı?

Adamlar, denk gelme ihtimalinden dolayı birbirlerinin yattığı kadınlarla yatmamak için arkadaş kuralı koymuş!

Zeynep, biri yattığı kadınların ismini hatırlamıyor; sarışın olan zaten Sortie'den çıkıp dağa gelmiş gibi!

Şafak'ın geçmişinin Şirinevler metrobüs durağı gibi olması çok normal.

Bu ikisi, en mülayim adamı bile dinden imandan çıkarır!

Şafak'ı bunlardan kurtarman lazım Zeynep!

Yüzüm nasıl bir şekil aldıysa sarışının, "Yenge biz düşman değiliz, dostuz!" diyerek ellerini havaya kaldırmasıyla kendime geldim.

Sıkıntıyla tahta kapıya bakıp nefes verdikten sonra yavaş adımlarla mağaranın dışına adımladım. Mağaradan çıkıp sabah rüzgârına kavuştuğumda artık kurtulduğumu hissetmiştim. Solumda, yaklaşık yedi yüz metre ileride, kır saçlı olan adam iki çocuğu da yanına almış, telsizle konuşuyordu.

Gülbarın'ı uzağa odaklanmış, dizlerini sarıp yerde otururken gördüm. Yanına gitmek için sola döndüğümde bu sefer en uzun boylu olan koluma hafif dokunarak, "Yenge hadi! Sağdan... Onlar güvende, merak etme!" dedi. Ardından sarışın olan çocuğa, "Sen Ömer komutanın yanında kal, Çağrı. Biz Akif'le gidelim." dedi.

AKım, ben ve dev adam güneş sağımızdan vurduğunda kayalıklarda yürürken, arkamdan korku filmlerinden bile daha fazla geren bir çılgılık geldi.

Şafak'a mı bir şey olmuştu?!

Ben panikle arkama dönerken dev adam önümde diki-
lip, "Bir şey yok yenge, devam edelim." dedi düz ve soğuk

bir sesle. Mağaranın çıkışından iki yüz metre filan uzaklaşmıştık ki dev adam bir insan boyu olan kayadan bir hamlede atladı. Peşinden *AKım* da çevik bir hareketle ayaklarını yerle buluşturdu. Arkasını dönüp iki elini de bana uzatarak, "Ellerini uzat, yardım edeyim yenge." dedi. Başımınla onaylasam da sonradan aklıma gelen şeyle duraksadım.

Üzgün bir yüz hâliyle sol bileğime bakıp, "Aaa, bilekliğim! Şafak vermişti! Kaybettiğimi görürse kızar." dedim neredeyse ağlayacak gibi. Ama öyle bir bileklik yoktu. Benim Şafak'ı görmem gerekiyordu sadece. İyi olduğundan emin olmam en önemli önceliğimdi o an.

Arkamı dönüp *AKım*'ın aşağıda kalan boyundan dolayı göremeyeceği, yaklaşık yüz metre ötedeki yeri gösterip, "Şuraya düşmüş, alıp geliyorum, bir dakika!" deyip aslında hiç olmayan bilekliği bulmak için mağaraya doğru koştum.

Yüz metreyi de hızla geçip mağaraya ilerleyince arkamdan *AKım*'ın sitemkâr sesi geldi. "Yaa, yengee!!!"

AKım'a bana yenge dediği ilk günden kazık atmıştım. Bir daha kimseyi "yenge" diye bağına basamazdı sanırım.

Hızla mağaraya koştum. *AKım* o yükseltiyi de aşp beni yakaladığında artık çok geçti. Dört insan bedeni mağaranın genişliğinde duruyorduk. Bunlardan üçü bütünlüğünü korurken, bir tanesi deşilmişti.

Bana sinirle bakan adamın yüzü kendine ait olmayan bir kanla dolmuştu. Gözlerimi etrafta hızla gezdirirken neyin, ne olduğunu algılamaya çalışıyordum.

Elleri tavana bağlanmış ve hâlâ bilinci açık adam, beni arabadan beri takip ettiğine hatta bir bedene sahip olduğuna pişmandı.

Ağlayarak yalvarıyordu karşısındaki adama.

Karşısındaki adam, benim âşık olduğum adamın bedenini çalmış bir caniydi. Şafak'a ne yaptın der gibi yüzü kan dolmuş adama hesap sorucu gözlerle bakıyordum.

Gözüm tavana asılı adamın vücudundan sarkan şeylere takıldığında kusacak gibi oldum.

Genel cerrahi rotasyonlarında Ceyhun hocayla kolostomi¹, bağırsak polip²leri, bazen kasık fıtığı gibi ameliyatlara girerdim. Bağırsağın açıldığı bu operasyonlarda yeşil ameliyat örtüsünden dolayı işe odaklanır, hiçbir gariplik hissetmezdim.

Zaten artık çoğu bağırsak ameliyatı laparoskopik yani kapalı oluyordu. Deriden iki ince prob³la girilerek bağırsağı açmadan yapılabilirdi.

Ama en ilkel şartlardaki ameliyatlarda bile karşımdaki manzaranın olmadığına emindim.

Tavandan bağlanmış adamın ayaklarının hizasına mağaranın taşlarına saçılmış kanla birlikte mavi renkte bağırsakları sallanıyordu.

Midem bulansa da dik dik Şafak'a bakarak tanımaya çalışıyordum. Yüzünde bana yakalanmış olmanın hiçbir mahcubiyeti veya çekincesi yoktu. Sadece sinir vardı.

Sahi kimdi bu adam? İnsan, âşık olduğu adamı tanıyamaz mıydı?

Bu çok saçma bir soru olurdu sanırım çünkü insan, hiç tanımadığı birine de âşık olabilirdi.

Ben sekiz yaşındayken on dört yaşındaydı ve ailesini bırakıp askeriye adımı atmıştı. Arada evine geldiğinde görebildiğim bu adam ne yaşamıştı da böyle bir caniye dönüşmüştü? Şafak sinirle bana bakarak arkadaşına kızılıyordu.

“Akif, bana senin elinden kaçtığını söyleme!!!”

Ben ağlamak üzere Şafak'a bakarken *AKım* sıkıntıyla soludu. Şafak aklına bir şey gelmiş gibi başını yavaşça aşağı yukarı salladı. Gözlerinden anlık bir üzüntü geçti. Bana veda eder gibi baktı.

1. Kolostomi: Kalın bağırsağın bir ameliyat ile karın ön duvarına ağızlaştırılmasıdır. (e.n.)

2. Polip: Hücrelerin normalden fazla çoğalarak oluşturduğu yapılardır. (e.n.)

3. Prob: Kapalı ameliyatlarda cerrahların ellerini gerçek zamanlı yönlendirmelerini sağlayan, ucunda kamera bulunan tıbbi cihazdır. (e.n.)

Anlamadım, öyle bir duygu karmaşası yaşıyordum ki neyi neye yormam gerektiğini bilmiyordum. Ardından kararlılıkla soludu ve yutkundu.

Bana bakıyordu ama benimle konuşmayı reddediyordu.

“Neyse Akif, isabet olmuş o zaman. Madem izlemek istiyor...”

AKım aceleyle elimi tutup, “Yenge, hadi çıkalım! Yalvarırım!” dedi.

Şafak, Akif’e kükredi. “Akif, sen çık dışarı! O kalacak!”

Akif sinirle, “Yapma oğlum! Sırası mı şimdi?! Sonra yaparsın, böyle olmaz!” diye ikna etmeye çalışıyordu. Bana dönüp, “Hadi yenge!” deyip çekiştirmeye başladı.

Neyi sonra yapacak?

AKım’ın arkası Şafak’a dönükken beni iknayla götürmeye çalışıyordu. Ama kilitlenmiş gibi ben Şafak’ın gözlerine bakıyordum, o da bana...

Bir saniye gibi bir sürede, gözlerini gözlerimden çekmeden sol eliyle adamın bağırsağını kavradı. Adamın acı çığlığıyla birlikte bağırsağını elleriyle bir şerit gibi çekip kopardı.

Adamın safrası ve kanı boşalırken bardaktan dökülür gibi *AKım* bedeniyle önümü kapatmak için çok geç kalmıştı. Adam ölmüş ve mağara sessizliğe kavuşmuştu.

Elli sekiz saattir aç, on yedi saattir susuz bedenim düşük voltaj elektriklerle çarpılmış gibi sızı hissedip titredi. Yaşadıklarımın iflasını şimdi verecektim. Midem bulandığında bayılmak üzere olduğumu anladım. Elimle tutunurken mağaranın duvarına, gözlerimi kapattım.

Gözlerim kapanınca bayılacağımı anlayan *AKım* beni tuttu. Ardından kendimi, sevdiğim adamın sıcaklığının olmadığı kollarda boşluğa bıraktım.

En son duyduğum mağarada yankılanan, sevdiğim adamın geç kalmış bir pişmanlık çığlığıydı.

“Zeynep!”

24 TEMMUZ 2018 SALI CN-235 TİP ASKERÎ UÇAK DİYARBAKIR-ANKARA UÇUŞU

“Yengenin gözü sizi hiç tutmadı!” dedi Kurtuluş sırtarak.

Ankara’ya uçan askerî uçakta, başı koltuğa yaslı Ömer komutan, “Tutmaz tabii, akıllı kız...” diyerek karşılık verdi.

Kurtuluş aklına bir şey gelmiş gibi bir anda eğilerek, “Çağrı’nın tamam tipinden Playboyluk akıyor da sana bakan entelektüel der Akif, seni nasıl çaktı yenge?” diye sordu.

Akif sıkıntılı bir nefes verip, “Ya Şafak’ın telefonunda görünce benim adımlı, başkası zannedip birine aratmış. Arattığında da ben tam uçuşa geçiyordum.” dedi.

Ardından “biri” kısmında aklına gelenle kafasını koltuğa hızla art arda vurup, “Ne biçim kalçaymış! Çık aklımdan!” diye fısıldadı.

Çağrı sesini inceltip, “Yuh amına koyayım, adım çıkmış ‘fucker’a! Lan, ömrü hayatımda bir kere uçuşa geçerken timden gelen telefon dışında açmadım!” dedi.

Akif küçümseyerek, “Açamadın! Ortam çoğul senin, yetişmekle meşgulsündür!” diye karşılık verdi.

Kurtuluş, “Eee, isim hatırlayamama ne alaka?” diye sordu.

Sağ elini havaya kaldıran Akif, “Ya yattığım kızın ismini birkaç kez yanlış söyledim de telefonda hatta kız da çekti gitti yarıda... Ama şimdi biliyorum! Seren’miş.” dedi cümlesinin sonunda çok zor bir şeyi başarmış gibi gururlanarak.

Çağrı ve Kurtuluş aynı anda gözlerini açarken, şaşırma nidası Çağrı’dan geldi.

“İstihbarattaki Seren mi?! Vay puşt! Ben de diyorum bu kız niye sana alacaklı gibi bakıyor! Kızın bir orgazm alacağı varmış demek ki!”

Ömer komutan, duyduğu şeyle aniden sinirle termosu Akif’e fırlattı.

“LAN! BEN SİZE DEMEDİM Mİ ASKERİYEDEKİLERİ, GÖREVDEKİLERİ YATAĞA ATMAK YOK DİYE?!”

Akif kafasını hızla sağa sola sallayarak mırıldandı. “Valahi bilmiyordum komutanım! Hem hak edişi alamadan işi bıraktı!”

Çağrı sırtarak komutanına seslendi. “Bir bedduayı hak ediyor bence, ha ne dersiniz komutanım?”

Akif, Çağrı’ya bakarken kafasını hızla oynatıp, “Siktir git!” derken, Ömer komutan sabır çekti.

Ömer komutan, Çağrı’ya, “Baktın mı Şafak’a?” diye sordu.

“Baktım. Kız serum yiyor, bilinci hâlâ kapalı, o da yanında.” dedi Çağrı sakın bir sesle.

Şafak ayrı bir bölmede, uçağın revir kompartmanında, bilinci kapalı Zeynep’in serum çözeltisiyle kendisine gelmesini bekliyordu.

Akif, Kurtuluş’a dönüp, “Sen de mi Şafak gibisin mamut?!” diye sordu.

“O mamut sokacak sana! Kolay mı lan adamın yaşadığı! Uçkurunuzun bağından dilinize, her bir tarafınız gevşek!”

Akif de Çağrı da ellerini iki yana açarak sabır ister gibi yaptılar.

Çağrı sitemle başladı konuşmaya. “Lan, hepimiz aynı yolun yolcusuyduk! Biri âşık olunca ortamlara tövbe etti, Euzu-billah’ı bize çeker oldu! Diğeri zaten ondan beter... Yılların kurdu içeride Buda’ya tapınır gibi kızın önünde el pençe divan.”

Sonra sabır ister gibi yakasını çekiştirerek devam etti. “Ne lanetmiş şu âşk!”

Kurtuluş sırtırken bir dakika der gibi sağ işaret parmağını kaldırıp, “Oğlum bir şey soracağım bak, Ömer komutanın bedduasını mı tercih edersin yoksa âşık olmayı mı?” diye sordu.

Çağrı üzerine havan mermisi geliyormuş gibi gözlerini açarak, “Tabii ki beddua lan! Soru mu bu amına koyayım!!!” diye karşılık verdi.

Ömer komutan, Akif’in önündeki termosu aldığı gibi Çağrı’ya fırlatırken, “Lan inşallah âşık da olursun köpekler gibi!” diye beddua etti.

Termosu havada yakalayan Çağrı, hayal kırıklığıyla Ömer komutana baktıktan sonra Akif ve Kurtuluş’a dönüp “doğru mu duydum” der gibi baktı.

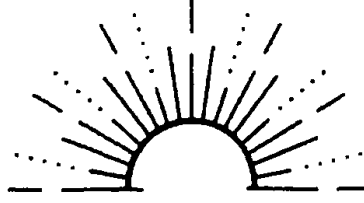
Akif ve Kurtuluş aynı anda dudaklarını birbirine bastırıp kafalarını sallarken Akif, “Etti vallahi! Geçmiş olsun kardeşim. Ama tasmanı ben alacağım, söz.” dedi.

Çağrı isyan edip termosu yere fırlatırken, “Sikeceğim ama ya!!!” dedikten sonra kendisine sinirle bakan Ömer komutanı fark etti ve sesini kısarak, “Termosu. Termosu kast ettim!” diye fısıldadı.

Ardından Kurtuluş’a dönen Çağrı tısladı. “Lan, hep senin yumurtladıklarından sonra oluyor bu! Şu uçaktan inince ilk işim üzerinde idman yapmak olacak!!!”

Kurtuluş gevşek gevşek sırtarak ellerini küttetti.

“Aynen! Benim de şu ellerimin tersi bir kaşınıyor bir kaşınıyor.”

Zeynep

Gözlerime floresan lambanın ışığı vurduğunda boğazımın kuruduğunu hissettim. Bu beni hafif öksürür gibi ses çıkarmaya itti.

Gözyaşları ıslatırken kirpiğimi, gözlerimi ışığa açtım. Ardından ışığa dolan suretle dudaklarımın kenarı havalandı. Endişeyle soluyan Şafak’ın sesine kavuştum. “Zeynep’im?”

Kısa bir cevap vermek istesem de tekrar boğazımdan kurluktan dolayı bir inilti çıktı.

“İyi misin bebeğim?”

“Su...”

Bir anda görüşümden çıkan sureti saniyeler sonra geri geldiğinde kafamı hafifçe yukarı yönlendirdi.

O an koluma takılan şeye baktığımda serumu gördüm.

Kuru dudaklarım suya kavuştuğunda gözlerimi yumdum. Müthiş bir susuzlukla suyu indirirken mideme, Şafak bu hâlime içli bir nefes verip alnını sağ şakağıma dayadı.

Sinirle söylenmesini duydum. “Nasıl yaptım?”

Susuzluğumu dindirdikten sonra derin bir nefes verip aldım. Söylemini duymazdan gelip etrafıma baktım. Şafak’ın dudaklarını sol şakağıma bastırdığını hissettim. En son neler oldu, yaşadıklarımı hatırlamaya çalıştım.

“Neredeyiz Şafak?”

“Uçaktayız bebeğim. Ankara’ya gidiyoruz, oradan da evine götüreceğim seni.” Sağ kulağıma fısıldayarak konuşmuştu.

Solda boştaki elimi kaldırıp sol şakağımı okşadım.

“Hiçbir şey hatırlamıyorum. En son... Gülbarın? Gülbarın iyi mi?”

Gözümün önündeki sağ eli yumruk oldu. “Herkes iyi Zeynep’im eve gidiyoruz. Aklın kalmasın kimsede.”

Başını sağ omzuma gömdüğünde kendi kendine kızmış boğuk sesi geldi.

“Hepsi benim suçum Zeynep.”

Kaşlarımı çatıp, yüzümü önüme dönüp fısıldadım. “Daha neler Şafak! Sen mi kaçırttın beni?”

Şafak sıkıntıyla soludu. “Benim yüzümden Zeynep. Yetmedi, bir de bayılmana sebep oldum.”

“Ne oldu ki hiçbir şey hatırlamıyorum.” dedim sonra yüzümü sağa çevirdiğimde devam ettim. “Sahi nasıl bayıldım ben, hiç hatırlamıyorum?” dedim.

Çenesi kasıldı, elleri önümde yumruk oldu ve cevap veremedi.

Bal gibi de hatırlıyorsun Zeynep... Olsun, fırtına dinene kadar hatırlamıyor ayağına yatalım, en azından Şafak’ın derdini anlayana kadar...

“Şafak açım, bana bir şeyler getirebilir misin?” dedim konuyu değiştirmek için.

Ardından sağımdaki seruma baktım, bitmişti zaten. “Benim de bir lavaboya gitmem lazım.” dedim elimi damar yolunu çıkartmaya uzatırken.

“Ben de geleyim!” diye atıldı.

Yok artık! Gel, birlikte işeyelim?!?!

“Gerek yok. Bana yiyecek bir şeyler getir.” dedim soğukça. Sözümlü ikiletmeden aceleyle gitti.

Kölelik istenilen düzeyde Zeynep. Bu seviye seni iki üç gün idare eder.

Ama çok geçmez, çıkarır halının altına süpürdüklerini...

Geri döndüğümde sandviç getirmişti. Elinden sandviçi alırken, “Portakal suyu yok muydu?” dedim sorgular gibi.

Abartmasan mı Zeynep?! Bu adam bu kadarına da “eyvallah” demez.

Demese de bozuntuya vermedi ve, “Bakıp geliyorum hemen!” deyip çıktı.

Sandviçimi büyük ısırıklarla yarıladığımda neredeyse boğazımda kalacaktı. Yanımdaki sudan birkaç yudum yuvarladım tıkanmamak için.

Şafak perdeyi açtığında elinde meyve suyu ve peçete olan bir tepsi varken sinirle sağında, geldiği yönde bir yere bakıyordu.

Ardından yüksek ihtimal sarışının, bütün uçak boyu yankılanan dalga geçer sesi duyuldu.

“Allah’ımm! Bu günleri de mi görecektim!!!”

Şafak’ın ona bakan sinirli yüzü bana dönünce yumuşadı.

Meyve suyunu uzatınca pipetini yerleştirip içmeye başladım.

Uçak Ankara’ya indiğinde, pistte elimi tutmak istediğinde, “Gerek yok.” diyerek kendi başıma yürüdüm.

Ben Şafak’ın elini reddedince, arkamdan kısık gülüşmelerle sarışının dalga geçer sesini duydum.

“Peki, sen neden bu kadar romantiksin?” dedi sesini incelterek.

AKım ise sesini kalınlaştırıp, “Seni daha iyi yiyebilmek için!” dedi.

Neden beni Kırmızı Başlıklı Kız’a, Şafak’ı da kurda benzettiklerini anlamasam da gözlerimi devirdim.

Akabinde arkadan tok bir “pat” ve düşme sesi duydum ama dönüp bakmadım.

Askerî, büyük ve uzun kanatlı bir binaya girdiğimizde Şafak beni dinlenme odası gibi bir yere yönlendirerek bir koltuğa oturtmuştu.

Solda boştaki elimi kaldırıp sol şakağımı okşadım.

“Hiçbir şey hatırlamıyorum. En son... Gülbarın? Gülbarın iyi mi?”

Gözümün önündeki sağ eli yumruk oldu. “Herkes iyi Zeynep'im, eve gidiyoruz. Aklın kalmasın kimsede.”

Başını sağ omzuma gömdüğünde kendi kendine kızmış boğuk sesi geldi.

“Hepsi benim suçum Zeynep.”

Kaşlarımı çatıp, yüzümü önüme dönüp fısıldadım. “Daha neler Şafak! Sen mi kaçırttın beni?”

Şafak sıkıntıyla soludu. “Benim yüzümden Zeynep. Yetmedi, bir de bayılmana sebep oldum.”

“Ne oldu ki hiçbir şey hatırlamıyorum.” dedim sonra yüzümü sağa çevirdiğimde devam ettim. “Sahi nasıl bayıldım ben, hiç hatırlamıyorum?” dedim.

Çenesi kasıldı, elleri önümde yumruk oldu ve cevap veremedi.

Bal gibi de hatırlıyorsun Zeynep... Olsun, fırtına dinene kadar hatırlamıyor ayağına yatalım, en azından Şafak'ın derdini anlayana kadar...

“Şafak açım, bana bir şeyler getirebilir misin?” dedim konuyu değiştirmek için.

Ardından sağımdaki serumu baktım, bitmişti zaten. “Benim de bir lavaboya gitmem lazım.” dedim elimi damar yolunu çıkartmaya uzatırken.

“Ben de geleyim!” diye atıldı.

Yok artık! Gel, birlikte işeyelim?!?!

“Gerek yok. Bana yiyecek bir şeyler getir.” dedim soğukça. Sözümü ikiletmeden aceleyle gitti.

Kölelik istenilen düzeyde Zeynep. Bu seviye seni iki üç gün idare eder.

Ama çok geçmez, çıkarır halının altına süpürdüklerini...

Geri döndüğümde sandviç getirmişti. Elinden sandviçi alırken, “Portakal suyu yok muydu?” dedim sorgular gibi.

Abartmasan mı Zeynep?! Bu adam bu kadarına da “eyvallah” demez.

Demese de bozuntuya vermedi ve, “Bakıp geliyorum hemen!” deyip çıktı.

Sandviçimi büyük ısırıklarla yarıladığımda neredeyse boğazımda kalacaktı. Yanımdaki sudan birkaç yudum yuvarladım tıkanmamak için.

Şafak perdeyi açtığında elinde meyve suyu ve peçete olan bir tepsi varken sinirle sağında, geldiği yönde bir yere bakıyordu.

Ardından yüksek ihtimal sarışının, bütün uçak boyu yankılanan dalga geçer sesi duyuldu.

“Allah’ımm! Bu günleri de mi görecektim!!!”

Şafak’ın ona bakan sinirli yüzü bana dönünce yumuşadı.

Meyve suyunu uzatınca pipetini yerleştirip içmeye başladım.

Uçak Ankara’ya indiğinde, pistte elimi tutmak istediğinde, “Gerek yok.” diyerek kendi başıma yürüdüm.

Ben Şafak’ın elini reddedince, arkamdan kısık gülüşmelerle sarışının dalga geçer sesini duydum.

“Peki, sen neden bu kadar romantiksin?” dedi sesini incelterek.

AKım ise sesini kalınlaştırıp, “Seni daha iyi yiyebilmek için!” dedi.

Neden beni Kırmızı Başlıklı Kız’a, Şafak’ı da kurda benzettiklerini anlamasam da gözlerimi devirdim.

Akabinde arkadan tok bir “pat” ve düşme sesi duydum ama dönüp bakmadım.

Askerî, büyük ve uzun kanatlı bir binaya girdiğimizde Şafak beni dinlenme odası gibi bir yere yönlendirerek bir koltuğa oturtmuştu.

Üzerindeki üniformayı kastederek bana eğildiğinde, “Üzerimi değiştirip geliyorum Zeynep'im.” dedi.

Etrafa bakıp gözlerimi salonda gezdirirken, “Sorun yok, bekliyorum ben burada.” dedim.

Şafak'la birlikte diğer üç adam da büyük bir salon gibi odaya gidip geri döndüğünde artık dördü de sivildi.

Bu dördünün sivil hâli de akıllara zarardı. Benimki zaten benim aklıma zarardı da diğer üçüne yolda yürürken bakan adam elektrik direğine çarpardı.

Sarışınla dev adam birbirine hem dalga geçer hem de kapışır gibi garip garip bakarken AKım, “Yenge çıkmadan başlamanın lan sakın!” diye fısıldıyordu.

Şafak bana eliyle gel yaparak, “Gidelim biz Zeynep.” deyip peşi sıra yürüttü beni.

Kapıyı kapatmıştı ki arkadan AKım'ın, “KAPIIII!” diye gürlemesi geldi.

Şafak beni saniyesinde havalandırıp duvar kenarına uçarken arkamdan bir gürültü duydum.

Arkamı döndüğümde kapı çerçevesinden kopmuş yerde duruyordu, dev adam da üzerindeydi.

Şafak sinirle sarışına, “Lan, belanızı sikeyim! Ne yapıyorsunuz!!!” diye bağırdı.

Sarışın ise telefonunda bir şeye gülerek bakıyorken, Şafak'a telefonunu kaldırıp, “Uçan mamut çektim, görmek ister misin?” dedi kocaman sırıtmasıyla.

Şafak ise sinirinin arasında gülmemek için dudaklarını ısırmıştı. Bu sırada, kapının üzerinden doğrulan dev adam ayağa kalktığı gibi bir metre havalandı ve sağ yumruğunu sarışına indirdi. Ağzımdan *mamutun ikinci uçuşuna* hayretle bir çığlık koparken, Şafak içinden kısık bir küfür savurdu.

Ardından sarışın ve dev adam ellerini ve ayaklarını hızla kullanarak birbirlerine vurmaya başladılar. Daha doğrusu vuramamaya...

Birinin hareketini diğeri savuşturuyordu. Dev adam yumruk atacakken sarışın hızla eğiliyordu. Sarışın, dev adamın karnına tekme atacakken dev adam avcunun içiyle bacağına karşılıyordu. Sanki ikisi de birbirinin bir sonraki hamlesini biliyor gibiydi.

Bu iki saniyelik sürede gözlerim hareketlerine yetişemezken, *AKım* kapıya gelip bir tabloyu kaldırır gibi rahatça kapıyı kaldırdı ve kibarca gülümseyerek, "Ben şunu kaldırayım da görüntü kirliliği olmasın yenge." deyip kapıyı çerçevesine eliyle tutturdu.

Ben ağzım açık bakakalırken Şafak omzuma dokunup, "Hadi Zeynep'im! Biz gidelim." diye söylendi.

Ağzım açık kalmış, fısıldadım. "Hayvanat bahçesi gibi..."

Beni askerî binadan hızlı hızlı çıkardı. İlerlediğimiz bu hıza bakınca peşimizde birinin olduğunu düşünebilirdim. Otoparka girdiğimizde ise arabasına gelene kadar elimi bırakmamıştı. Şafak elindeki küçük valizini bagaja fırlatırken, ben onu beklemeden ön koltuğa oturmuştum.

Otobanda ibre iki yüze çıkınca gayriihtiyari söylendim. "Şafak?"

Cevap vermek bir yana duymuyor gibiydi.

"Şafak, biraz hızını azaltır mısın lütfen?"

Ama boşluğa konuşuyordum. Şafak beni duymuyordu. Baktım tepki verdiği yok, zaten perişan hâldeydim, eve gidip tez elden banyoya girebilmek için çıtımı çıkarmadım daha fazla. Neredeyse üç buçuk saatte mola bile vermeden Tuzla'ya gelmiştik.

Yüzüme bile bakmadan arabadan indi. Ben de o kapıma doğru gelirken onu beklemeden kendi kapımı kendim açıp indim.

Evime adımlarken doğduğumdan bu yana yuvam olan yapıyı görünce yüzümde hasretle oluşan tebessüme engel olamadım. Sanki ev dile gelmiş gibiydi ve o da bana hasret kalmıştı.

Bahçe kapısından girdiğimde içeriden bir feryat geldi. Aniden açılan kapıdan ağlayan annem fırlayarak bahçeye çıktı.

“Zeyneep!” diye mahalleyi titreten bir çığlıkla bana sarıldığında, evdeki herkes de kapıya dökülmüştü.

Annemin gözyaşları içinde bana sarılmasına karşılık verirken art arda soru yağmuruna tutuluyordum.

Annemi teskin ettikten sonra kapıya yaslanmış, sanki yüreği enkaz altında kalmış gibi hasretle bana bakan babamı gördüm.

O an daha başka kimseyi gözüm görmeden ona koştum.

“Babaa!” diyerek yanına vardığımda gözyaşlarıma engel olamadım. Babam kapıdan aldığı desteği bırakıp zorlukla ayaklarının üstünde duruyorken bana kavuştu. Beni sinesine çekip sarıldığında babam da sarsılarak ağlıyordu. Saçlarının arasından babamın kısık sesle, “Zeynep’im...” dediğini duydum.

Bir gün içinde ikinci kez içimi bu kadar rahatlatan adımı duymuştum. Saatler önce neredeydim? Saatler sonra ise bir daha dönememekten korktuğum evime geri gelmiştim.

Abim, Şafak’ta olan sinirli bakışlarını çekip diğerleriyle birlikte kuşatırken beni, en son boğulmuş hâlimden rahatsız olup, “Ya üstüm başım perişan, bir banyo yapayım. İnince devam ederiz.” diyerek merdivenlere yöneldim.

Arkamdan Şafak’ın herkese açıklama yapan tok sesi geliyordu. Odama girdiğimde buruk bir tebessümle bakındım. Banyoya kendimi atar atmaz üstümdekileri çöp poşetine tıktırdım. Duş jelleri ve şampuanlarımın olduğu sepete bakarken sepeti kavrayıp, “Ya sizi herkesten çok özlemiş olabilirim! Allah yokluğunuzu göstermesin kuzularım benim!” diyerek kokularını içime çektim.

Aşağıda beni merakla bekleyenleri düşünmeden çok büyük bir nimet olan banyomun tadını çıkardım. Geri aşağı

inmek için merdivenlere yöneldiğimde babamın sesini duydum. “Ben diyeceğimi dedim, benim rı...” devamını getirmeden Şafak’ın sakin sesi böldü babamı. “Tamam Özcan amca, seninle aynı fikirdeyim zaten.”

Muhtemelen abimle konuşmasında olduğu gibi merdivenlerde olduğumu anlayıp babam devamını getirmeden susturmuştu babamı. Antrede gözüktüğümde kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Şafak dirsekleri dizlerinde, elleri önde boşlukta gibi halıya bakarken; babam çenesi kasılı camdan dışarıyı izliyordu. Amcam ve Güven amca ise mahzunca yüzüme dönmüşlerdi.

Annem, yengem ve Hediye teyze mutfaktan ellerinde tabaklarla çıkmış, salona masayı kurarken kızlar da onlara yardım ediyordu. Sessizce bir şeylerle meşgul olsalar da hepsi de aslında içten içe kendime gelip onlarla konuşmamı bekliyordu.

Şafak bizimkilere ne açıklama yapmıştı, bilmiyordum. Mutfğa girip annemlerden ısrarla masaya götürmek için tabak aldığımnda, Şafak’ı gözleri yerde salondan dış kapıya geçerken yakaladım.

Arkasından, “Nereye gidiyorsun?” dediğimde yüzüme çok kısa bir bakış atıp, “İşlerim var.” dedi.

Pes etmeden arkasından yakaladığımnda, “Şafak, ne açıklama yaptın? Ne diyeceğim ben bizimkilere?” dedim fısıltıyla.

Şafak kafasını hafif oynatarak rahat bir ses tonuyla, “Şafak’ın uğraştığı teröristler beni kaçırdı diyeceksin.” dedi.

Ne dediğini anlayamayarak kaşlarımı çatıtm.

“Se... Sen böyle mi dedin?” dedim afallayarak.

“Evet Zeynep, böyle dedim.” dedi soğukça.

Şafak bunu ne şekilde söyledi de bizimkiler bu kadar sakin bilmiyordum. Ama ben söylersem bizdeki en kalbi sağlam olanın bile bypass geçirmesi mümkündü.

Benim şaşkın bakışlarımın arasında kendince bitirdiği ko-

nuşmayı, arkasını dönüp giderek her anlamda sonlandırmıştı. Arabasına binip giderken dış kapıda durmuş, hâlâ arkasından bakıyordum. İçimdeki sıkıntıya açlığım galip geldiğinde sofraya yöneldim.

Masadaki yemeklere yumulunca herkes ilk defa yemek yiyen birini görmüş gibi bana bakıyordu. Ya da ben ilk defa yemek görmüş gibiydim...

Şafak da olmadığına göre saldır gitsin mantığında olan içimdeki Cro-Magnon döneminden kalma Zeynep masadaki her şeyi sırasız yiyordu.

Dur duraksız mideme inen yemeklerin beraberinde götürdüğü hava, *"nereye düştüm ben"* deyip midemden geri çıkmak isteyince çoğunluğu nitrojen olan bu gaza yalvarmaya başladım.

Lanet olsun! Geçirme, sakın geçirme!

Elimi ağzıma kapatınca midemdeki gaz yemek borumu turlayıp mideme geri gitti. Yaradan'a Şafak gittiği için şükre diyordum.

Bizimkiler bu hâlime acıdığı için mi yoksa bu hâlime şok olduğu için mi bilmiyorum, masa boyunca bana bir şey sormadılar.

Bir süre sonra Zehra şakağıma bakıp, "Ben bandajını değiştireyim." diyerek ecza kutusu almaya gitti. Ben, Zehra ve Funda merdivenlere gelmişken kapı çaldı.

Abimin kapıya koşar adım gitmesinden, gelenin Duru olduğunu anladım. Kapının açılıp da Duru'nun içeri girmesiyle arkadaşlık aşka üstün geldi ve Duru, abime sarılmadan bana koşup sarıldığında memnuniyetle sırtıyordum.

Odama geçtiğimizde, Zehra şakağımdaki bandajı usulca değiştirirken diğer ikisi konuşmam için ağzımın içine bakıyordu. Zehra bandajı değiştirip karşıma geçtiğinde ağzımın içine bakan sayısı da üçe çıkmıştı.

Ellerimi "bakın" der gibi açarak anlatmaya başladım.

“Beni yaralı bir adam var diyerek ambulansa bindirip kaçırdılar. Ambulansa binince o yaralı adamı da vurarak öldürdüler!” Heyecanlı bir aksiyon filminden bahseder gibi anlatıyordum yaşadıklarımı.

Üçü birden vahşetle, “NEE?” diye çığlık attılar. Ben tepki vermeden hızla devam ettim anlatmaya. “Gözümü bir açtım ki bilmediğim bir yerde, bilmediğim bir arabadayım. Tanımadığım bir kadın arabayı kullanıyor, karşımda da tanımadığım bir adam var. Beni sınırdan çıkaracaklardı. Adam bana silah çekti. O an korkmak için bile vaktim olmadığı için ben de adama daldım. Sonra adamın elindeki silah patladı. Arabayı kullanan kadını vurdu. İşte o arada araba kaza yaptı, ben de kaçtım.”

Üçünün ağzı da kocaman açılmıştı, tepki veremiyorlardı.

“Sonra dağlara kaçtım ama yine yakalandım, beni bir mağaraya götürdüler. Mağaradaki kadın da ben güzelim diye beni vurmak istedi ama yanındaki adam izin vermedi.”

Üçü de artık “Ne saçmalıyorsun?” der gibi yüzlerini ekşitmişlerdi.

“Sonra mağaraya ufak bir kız çocuğu geldi. Adamın biri de ona kötülük etmek için götürdü, ben de peşlerine gittim. Baktım kız çırpınıyor, baktım orada da silah var ama büyük! Aldım, çektim koca silahı, adamı vurdum!”

Zehra “pes” der gibi arkasına yaslanırken, “At yalanı siksinsinler inananı!” dedi.

Funda ve Duru ise bana yüzlerini garipseterek buruşturmuşlardı.

Sanki, “Karşıma ayı çıktı. O bana yumruk atınca, ben de ona yumruk attım, sonra da ayının ağzını burnunu dağıtınca ayı korkup ağlayarak ormana kaçtı.” demişim gibi bana inanmayarak bakıyorlardı.

Sesimi inceltip yükselterek, “Ciddi söylüyorum ya! Verin bir silah göstereyim hatta!” diye cırladım.

Zehra ile Funda başını hafifçe “anladım” der gibi sallarken, Duru ellerini yanaklarına koyup yüzüme baktı.

“Ya hatta mağarada tünel vardı kızım! Beni tünelle Suriye’ye kaçıracaklardı!” dedim dehşetle.

Üçü de birbirine bakarken abarttığımı düşündüklerine emindim. Onların yerinden ben olsam ben de abarttığımı düşünürdüm ama yaşadıklarımın hepsi ne yazık ki gerçektir.

Usulca bıkkın bir nefes verip gözlerimi devirdim.

“Sonra mağaradan Çılgın Şapkacı ve Mart Tavşanı çıktı.” Sesim çok sakın olsa da sinirlenmeye başlıyordum.

Üçü de gözlerini dehşetle kocaman açarak bana acır gibi bakıp yutkundular.

En son dayanamayıp carladım.

“YAA BAKSANIZA ŞU HÂLİME!! Alice’in Harikalar Diyarı’ndan dönmüş gibi bir hâlîm mi var!” dedim çılgık atarak.

Üçü birden telaşla ayağa kalkıp yanıma geldiler.

“Hayır, hayır... Biz sadece şaşırdık!”

Zehra ise, “Ne bileyim, düşünemedim seni elinde silahla bir an.” dedi gülmesini zapt ederek.

Zehra bir elimi, Funda diğer elimi tutmuşken üzgünce önüme döndüm ve mırıldandım.

“Bazen geri dönemediğimi ve bunun bir rüya olduğunu düşünüyorum.” Az önceki cırlar hâlîm yerini mahzunluğa bırakmıştı.

Duru’nun sakın sesi geldi önce kulağıma. “Hayır. Evinde-sin, bizim yanımızdasın.” diyerek sarıldı bana teselli etmek için.

Ardından Funda durgunca, “Ben anlıyorum aslında, bazen abim görevden dönünce iki üç gün odasından çıkamazdı. Hatta sorduğumda adapte olamıyorum derdi.” diye mırıldandı.

Üçü de sarıp sarmalarken beni, kafamı dağıtmama ve

eski yaşantıma dönmeme yardım etmeye çalışıyorlardı.

Mekânlar hissiyatların değişiminde çok büyük bir rol oynuyordu.

Zaman ise koskoca bir yalandı.

Kızlar dinlenmem için odamdan ayrıldığında, cama gittim. Şafak'ın arabasına bakınsam da görememiştim.

Bu sırada Duru ve abim bahçe kapısından peşi peşine çıktılar. Abim hararetle biriyle telefonda konuşuyordu. Hızla arabasına giderken, Duru aceleyle peşinden gidip tartışır gibi bir şeyler diyerek abimin yanına bindi.

Kaşlarım çatılı onları izlerken kapım çaldı.

"Zeynep. Benim kızım." diyen babamın sesini duyunca, "Gelebilirsin baba." dedim tebessümle.

İçeri usulca giren babam, "Karanlıkta niye duruyorsun kızım?" diyerek odanın ışığını açtı.

Usulca masamdaki sandalyeye oturduğunda ben ayakta bekliyordum.

Eliyle oturmam için işaret yapınca yatağıma oturdum.

Babam yere bakarken sanki kafasında ne konuşacağını toparlıyordu.

"Kızım... Beni evladın olunca anlarsın belki ama yine de anlayabilmen için konuşacağım. Bir insanın evladı bir yana dünya bir yanadır.

Ben ömrümde, kaybolduğunda hissettiğim çaresizlik gibi bir çaresizliği hissetmedim. En acısı evlat acısı derler ama yanılırlar. Evladını toprağın altına vermek bir anne ve baba için tarifi imkânsız bir acıdır, evet. Ama..." derken derin bir nefes alıp gözlerini odamın tavanında gezdirdi.

"En acısı kızım, evladının kaybolmasıdır. Öldü mü, kaldı mı? Biri ona zarar veriyor mu, ağlar mı, aç mı? Koca bir bilinmezlikte kavrulursun. Dünyada bir yerlerde onun acı çektiğini düşünmek, ölümden daha zordur."

Hiçbir şey demeden babamın yüzüne bakıyordum. Çektiği acıyı yüzünden okuyabiliyordum ve bu kendi yaşadıklarımın daha çok canımı acıtiyordu. Babam bu kez yüzüme kararlılıkla baktı.

Babam bu kez, "Ben, sevgiye ve aşka inanırım kızım." diyerek başlayınca yüzüm bir anda düştü. "Ben, senin kimi sevdiğine karışmam. Kiminle mutluysa onunla evlensin derim." dediğinde derin ve şaşkın bir soluk verdim. Babam biliyordu ve bu konuşma olması gerekenden çok daha erken ve teessüf içinde yapılıyordu. Babam gözlerime acıyla bakarak devam etti.

"Asker eşi olmak zordur kızım; düşün, taşın, kendi kararını kendin ver. Karar verirken beni veya anneni düşünmeni istemeyeceğim, senin mutluluğun her şeyden daha önemli bizim için. Senden tek ricam var.

Çocuklarını düşün. Benim şu iki günde yaşadığım çaresizliği senin asla yaşamayı istemem. Ölümünden daha zor kızım."

Ben bakakalırken, babam usulca odayı terk etti. Ben babama kıyamazdım ve öyle bir ikilemde kalmıştım ki ne tercih yaparsam yapayım, bir yanımda hep diğer tercihte kaybettiklerimi düşünecekti artık.

Akşama kadar yatakta kalmış, kımıldayamamıştım. Bir ara Atakan abi arayıp geçmiş olsun dedi. Pazartesiye kadar da izin ayarlamıştı bana.

Evimde rahata ermiş olsam da kendimi fırtına öncesi sessizlikte bekliyor gibi hissediyordum.

Akşam araba sesi duymamla cama koştum. Kapının önünde duran Volvo S90'ı görünce abimin geldiğini anladım. Abim sinirle arabadan inip eve hızlı adımlarla yürüdü. Bense çok özlediğim akşam rutinime yürüdüm.

Yatağa sırtüstü yattığımda vakit geceye kavuşmuştu. Bekledim, gelen olmadı. Uykusuzluktan ölüyordum ama uyuyamıyordum. Elim telefona gittiğinde saatin gece yarısını geçtiğini gördüm. Dayanamadım ve rehber girdim.

Telefon bir çaldı, iki çaldı, üç çaldı... Beşinci çalışta açıldı.
Sadece bir soluk duyuyordum ama sesi gelmedi.
Ben böldüm sessizliği.
"Şafak..." dedim cılız bir sesle.
"Efendim?" dedi soğuk bir sesle.
"Gelecek misin?" dedim umut ederek.
"Hayır." dedi kısa ve net.
Oysa, "Uyu bebeğim sen." derdi en kötü.
"Neden?" derken sesim sertleşti.
"İşim var." dedi peltekçe.
Kaşlarım çatıldı.
"Sarhoş musun sen?"
"Biraz..." dedi artık peltekliğini saklamadan.
"Sarhoş sarhoş ne işin var Şafak?!" dedim kızarak.
"İşim var işte! Gelmiyom ben, ne soruyon?!" dedi garipçe kelimeleri kısaltarak.
"Ne demek ne soruyorsun Şafak?! Sen bana her şeyi soruyorsun, ben mi sana ne işin olduğunu soramayacağım? Neredesin sen?!" dedim sinirle çıkışarak.
Cevap vermedi, derin bir sessizlik oldu. Ardından ondan mı çıktığına emin olamadığım bir ses geldi.
"Zeynep... Canım acıyo..." dedi peltek sesi ağlayacak gibi.
Afalladım. Kekeleyerek, "Ne... Ne oldu?" dediğimde derin bir nefes verdiğini duydum.
"Yarın, Zeynep... Yarın görüşürüz. Yarın Sapanca'ya götüreceğim seni." dedi kelimeleri yutar bir şekilde.
"Tamam." diyebildim ama sevinemedim. Bir yumru oturdu boğazıma, içimden kötü bir his geçti.
"Uyu sen, iyi geceler." dediğinde, "Sana da..." dedim ama onun uyumayacağı sesinden belliydi.

Telefon anında kapanırken yorgunluğumu çağırdım.
“Gel, beni uyut.” diye.

Gelmedi.

Koyunları sıraya dizdim saymak için biri uçurumdan atlayınca hepsi peşi sıra uçurumdan atladılar... Sayamadım.

Sağıma döndüm, gözlerimi usulca kapattım ve kalbime emrettim.

“Sesi aç!”

Ardından atışını dinledim.

Şafak... Şafak... Şafak...

25 TEMMUZ 2018 ÇARŞAMBA TUZLA/İSTANBUL

Sabah kahvaltıya indiğimde ablam ve annem bana merakla bakıyordu.

“Günaydın!” dedim ikisine birden.

Annem ve ablam bana karşılık verirken kendime çay koydum.

İkisi de konuşmak istiyor ama bakıp, yutkunup duruyorlardı.

İçli bir nefes verip, “Önce sen başla anne, seç, sor birini!” dedim umursamazca tabağıma kahvaltılık koyarken.

Annem bu rahatlığıma sıkıntıyla nefes verip, “Kızım ne oldu? Sana bir şey yaptılar mı? İçim içimi yiyor?! Anlat diye gözünün içine bakıyorum. Ama sen sanki hiç kaçırılmamış gibi sakınsın!” dedi sitemle.

“Kurtuldum işte anne! Bir şeyim de yok, iki üç ufak yara aldım, o kadar. Anlatıp hatırlamak istemiyorum gerçekten.” dedim ciddiyetle anneme bakıp.

Annem konuşmaya korkarak, “Şafak’ın peşinde olanlar kaçırmış seni...” dedi. Soru sormuyor da olanı dile getiriyor-

du. Sesinden memnun olmadığını anladığım bir gerçeği...

Elimi boynuma atıp sabır ister gibi nefes verdim.

“Anne, Şafak’ın peşinde olduklarını sanmıyorum. Direkt benim peşimdelerdi. Maksat Şafak’ın yakınlarıydı.” Konuşmasına izin vermeden devam ettim.

“Evet, ben de Şafak’ın yakınıyım bildiğin üzere. Nereye getireceksin bu konuyu?”

Annem sabırsızca konuştu. “Kahrolduk kızım! Ya başına, Allah korusun, bir iş gelseydi? Şafak’ın yakını olup olmamak senin kararın, yaşadıklarından sen hiç korkmadın mı?”

Gözlerimi kıstım.

“Ne yani, bu benim değil de Funda’nın başına gelseydi daha mı az kahrolacaktın?” dedim çıkışarak.

Annem ağzını şaşkınlıkla açarak, “Bunu kastederek söylemedim Zeynep! Herkes kendi canını korumak ister, sen hiç korkmuyor musun artık kızım?! Daha genceciksın, hem güzelsin... Evli değilsin, nişanlı değilsin...

Senin seçiminin arkasındayız ama ayrılmak istersen Şafak’ın da anlayışla karşılayacağına eminim. Hiç yaşanmamış sayar iki aile de aranızda olanları.” dedi hızlı bir şekilde.

Anneme hayal kırıklığıyla sinirlilik arasında baktım. Ağızındaki Çokokremli ekmeği zorlukla yuttuktan sonra, “Afiyet olsun anne.” dedim kalkarak.

Annem telaşla, “Kızım, lütfen oturur musun?! Yemeğini ye! Bırakma lütfen, zaten kupkuru olmuşsun anneciğim, lütfen.” dedi. Bakışları bir aşağı tabağıma iniyor bir bana dönüyordu.

Önüme bakarak ayrılırken masadan mırıldandım.

“İştahım yok anne. Boş ver.” Sesim çok yorgun çıkmıştı.

Masaya geldiğimden beri “günaydın”dan başka sesi çıkmamış ablam, “Zeynep!” diyerek varlığını belli etti.

Döndüğümde bana korkarak bakıyordu, ardından cesaretini topladı.

“Ablacığım, biliyorum aynı şey değil. Ama ben de sevdiğim için, çocuğum için nefsimi zulmettim. Sevdiğim adam bana zarar verirken bunu yapmasına izin verdim. Senin sevdiğin adam bunu yapmaz ama ona musallat olanların yaptığı-nı ve Allah korusun, belki dahasını da yapacağını anladık he-pimiz de. Sen de biliyorsun... Şimdi ben sana soruyorum, sen kendine bunu nasıl reva görüyorsun? İleride çocuğun olunca ne olacak?”

O an sinirle yapabileceğim en saçma açıklamayı yaptım.

“Şafak çocuk istemiyor! Çocuk filan yapmayacağız biz! Ve ben Şafak’tan ayrılmayacağım. Lütfen, bir kez daha bu muhabbeti açmayın!”

Başka bir şey söylemelerini beklemeden hızla odama çıktım. Telefonuma baktığımda Şafak’tan mesaj gelmişti.

ŞAFAK: “Saat 11’de aşağıda ol.”

Mavi askılı bir elbise giyip yüzümdeki çizikleri BB kremle kapattım. Göz farı kullanmasam da rimel ve rujla yüzüme biraz renk verdim.

Sağ ve sol şakağımdaki bandajlar duruyordu. Sapanla fırlatılmış Angry Birds gibiydim.

Aşağı indiğimde Şafak kafası koltuğun başına yaslı, arabanın içinde duruyordu. Elmacık kemikleri hizasından dümdüz yola bakıyordu. Benim bahçe kapısından çıkmamla birlikte yutkunarak âdemelmasının inip kalktığını gördüm camdan. Yüzündeki renklenmeler dikkatimi çekse de camın filtresinden dolayı emin olamadım.

Arabaya bindiğimde yüzündeki morlukları, dudağındaki patlağı çıplak gözle görmemle çığlık attım.

“ŞAFAK, BU HÂLİN NEE?!”

Elimi yüzüne atmaya uzatmıştım ki kendini geri çekti.

“Bir şey yok.” diye homurdandı.

“Ne demek bir şey yok? Aynaya baktın mı sen?” Yüksek sesle konuşmuştum.

Bir cevap vermeyip suskun kalmasına, "Niye adam gibi cevap vermiyorsun ya?!" diye bağırdım sinirle.

Bana cevap verme tenezzülünde bile bulunmadan gaza kökledi. Bir saatten kısa süren sessiz ve hızlı bir yolculukla Sapanca'daydık.

Beni beklemeden eve gittiğinde yavaşça peşinden indim. O ise çoktan eve girmiş, kapıyı da açık bırakmıştı. Usulca kapıdan içeri sızıp kapıyı kapattım.

Şafak, salonda elleri belinde duruyordu. Yüzünü bir anda bana dönüp sakince konuştu.

"Kahvaltı yaptın mı?"

Başımı hızla sallayarak, "E... Evet." dedim tereddütle.

Başını aşağı yukarı sallarken, "Güzeeel." dedi önüne bakıp.

Ben gözlerimi morluklarla dolu yüzünde gezdirirken o devam etti.

"Ağrın sızın var mı bir yerinde?"

Başımı anlamadan sağa sola sallayarak, "Yok." dedim.

"Tamam, bir ihtiyacın da yok değil mi?" dedi durum kontrol yapar gibi.

Var. Sen, beni öpmedin hâlâ...

"Yok," dedim umutsuzca. Dudağını ısırarak başını yine aşağı yukarı salladı sabırsızca, "Güzeeel." dedi.

Zeynep, şimdi küfredip "Ne güzel amk!" diyeceğiz haberin olsun! Tez elden sustur şu adamı!

Dudaklarına yapışsam susar mı?!

Ben Şafak'ın dudaklarına yapıştığımı hayal ederken, Şafak sağ eliyle mutfağı gösterip, "Şuradan bir bardak su alıp bahçeye gelir misin lütfen?" dedi.

Neden kendimi bir şeylerin üzerine soğuk su içecekmiş gibi hissediyorum?

Büyük bir kupaya su koyup bahçeye, masada oturmuş,

önüne bakarken ayağını titreten sevgilimin yanına gittim yavaş adımlarla.

Camekândan çıktığımda bahçe masasına sağ eliyle iki kez vurarak bana oturmamı kastetti. Aklıma bunu ilk yaptığında masif ağaç masanın üzerinde yaşadıklarımız geldi. Ama sanırım şu an karşısına sandalyeye oturmamı kastediyordu.

Karşısına oturduğumda yüzüme bakmıyordu. Gözleri çimlerde gezinirken bir anda ağzından çıkanlarla kalbimi parçaladı.

“Zeynep, ben ayrılmak istiyorum. Bitti.”

Beynim otuz bir harf, on iki heceyi doğru mu birleştirdiğini sorgularken elimle kupayı sıkıyordum.

Bunu söylerken fenalaşırım diye suyum da yanıma aldırmıştı.

Kaşlarım sinirle çatılırken elimdeki suyu yüzüne fırlattım.

Tabii ki de fırlatacağımı fark etmiş ama gözlerini kırpma dışında bir harekette bulunmamıştı.

Attığım su iri elmacık kemiklerinin olduğu, güneşte parlayan teninde yukarıdan aşağıya süzülürken, “Bu seni kendine getirdi mi yoksa dolaptan buzlu su mu getireyim?!” dedim sinirle.

Gözlerini çimlerden kaldırmadan düz bir ifadeyle konuştu.

“Zeynep, ben zaten kendimdeyim. Yaşadıklarım beni kendime getirdi. Doğru olan bu, lütfen zorlaştırma.” Konuşmasının sonlarına doğru sesindeki hüzne engel olamamıştı.

Ama ben sinirliydim ve sesim sinirle alay eder gibi çıkıyordu.

“Hadi yaa! Öyle demiyordun ama? Benden sonran yok diyordun? Biz birbirimize aidiz diyordun? Köprüden önce son çıkışı kaçırdın diyordun?” dedim sesimin yükselmesine izin vererek.

Gözlerini keskin bir şekilde gözlerime çıkarıp, “Ömürlük

dediysem, ömürlüktür! Benim aşkımdan sebep sana bir şey olmasına izin veremem!" dedi. Bu sefer o da sinirlenmişti.

Ayağa kalktım.

"Ben bile bile girdim bu yola! Sen de beni bile bile kabul ettin! Daha ilk sınavdan pes ediyorsun! Bıktım senin korkaklıklarından! Ayrılma filan yok! Aptal saptal konuşma!!"

Beni ikna etmek için ayağa kalktı.

"Zeynep, ben bir kez daha bunu yaşamayı istemiyorum. Aptallığı en başında yaptım, seni almamalıydım hayatıma." Son kısımda ses tonunu yumuşatmıştı.

Net bir sesle sordum.

"Beni sevdiğine pişmansın?"

Gözlerini kocaman açtı.

"Hayır! Ben değil, sen beni sevdiğine pişman olmalısın Zeynep."

"Hayır! Pişman değilim, olamayacağım da!" dedim kararlılıkla.

"Tamam, olma. Ama birlikte de olmayalım Zeynep..." dedi yalvarır gibi.

"Neden? Eski hayatını mı özledin?!" dedim sinirle çenemi sıkarak.

Hayretle bana bakıp, "Saçmalama Zeynep? Ben sana ne söz verdim o! Ne alakası var benim geçmişimin şimdi?"

Sağ işaret parmağını göğsüne sertçe vurarak, "Şu an bir tane saçmalayan var burada, o da sensin!" dedim bağırarak.

Sol eliyle yüzünü sıvazlayarak, "Bitmek zorunda Zeynep. Lütfen..." dedi yalvarır bir sesle.

"Hayır!" dedim sinirle.

Kafasını sağa sola sallayarak, "Zeynep..." dedi.

"HAYIR!" dediğimde sesim boğazımı yırtmıştı.

Ama bu sefer gözpınarlarımı zorlayan gözyaşlarım isyan eden sesimle birlikte geldi.

“Bu kadar mıydı ya senin aşkın? Yazıklar olsun sana!”

Şaşkınlıkla kafasını sallarken, “Zeynep ne alakası var bunun sevgiyle? Canın diyorum, canın!” dedi isyan ederek.

“BEN DE BENİM CANIM SENSİN DİYORUM!” diye cırladığımda incelen sesimi kendim de tanıyamamıştım.

Gözlerini kapatarak fısıltıyla konuştu.

“Bana yardım et Zeynep. Ne olur, bana yardım et...”

Gözyaşlarım akarken çenem kasılı başımı iki yana salladım.

“Hayır! Sana istediğini vermeyeceğim! Sana ‘Evet, haklısın.’ demeyeceğim! Eğer yine de gitmek istersen gidersin, seni tutamam! Sen kendin beni bırakmak istiyorsan bırak yüzbaşı! Ama ben beklemeye söz verdim!” dedim.

Oysa o da bana söz vermişti, bana ne olursa olsun geri geleceğine...

Gözlerime baktı ama konuşmadı. Gözlerinden sadece acı geçiyordu.

Usulca yutkunup, “Ben kıyamıyorum, sen yap Zeynep. Mantıklı olanı gör, benim gördüğümü gör!” dedi.

“Hayır!” Net bir sesle konuşup geriye doğru bir adım attım.

Üzerime doğru adımlayarak geldi.

“Bırak beni Zeynep.” dedi yalvarır gibi.

“Hayır!” dedim geri geri adımlarken.

Ben geri geri adımlayarak kaçıyordum, o ise üzerime üzerime kalbimin eceli olmaya geliyor gibiydi.

Beni bir anda, ani bir hareketle yakaladı. Kurtulmak için çırpınsam da nafileydi.

Alnını sağ şakağıma yasladı ve gözyaşlarıyla dolmuş yanaklarımın ikisini de sol eliyle kavradı. Boğulmuş sesini duydum kulağımda.

“Beni bırak Zeynep! Ben yapamıyorum, tamam, korkağım

ben, sen cesursun. Yap! Bırak beni! Bana senin acını gösterme!” dedi hızlı hızlı.

Hıçkırığımı tutarken boğazımda kafamı hızla “hayır” anlamında sağa sola salladım.

Sağ kulağıma eğilip, beynime fısıldar gibi konuşup empoze etmeye başladı.

“Bırak beni Zeynep! Mutlu olamayacaksın. Belki de öleceksin! Neler yaşayacağın meçhul! Sana bir şey olursa babanın kalbi de kaldırmaz, o da ölür... Ben, kimseye yaşayacağının garantisini veremem! Ben ayrılmak istiyorum ama yapamayacak kadar bencilim! Sen yap bebeğim, yalvarırım!”

Sağ elimle iteklerken onu, zerre uzaklaşmıyordu benden.

“Hayır, bırakmayacağım seni! SEN DE BENİ BIRAKMAYACAKSIN!” Son cümlemi bağırarak söylemiştim.

Yüzünü yüzüme çevirdi, önce sinirle baktı, ardından çaresizlikle titredi gözbebekleri.

Titreyen gözbebeklerindeki acıyla taradı yüzümü. Ardından bir anda derin bir soluk verip yere yığıldı bedenini.

Şaşkınlıkla nefes verirken önümde diz çökmüş bedenine bakakaldım.

Gözyaşlarıyla buğulanmış gözlerim aşağımda kalan acılı yüze mihlanmıştı.

“Yalvarırım Zeynep... Beni bırak! Ben bunu bir daha yaşamam!”

İçten içe evlenme teklifi ederken diz çökmesini dilediğim adam, ayrılmak için önümde diz çökmüştü.

Ağlarken sinirle soluyarak, “Kalk ayağa!” diye emrettim.

Daha da eğilerek bir anda kollarıyla dizlerime kapandığında, vücudum titreyerek sarsıldı.

“Zeynep, sana yalvarıyorum! Kabullen, bitir lütfen!” dedi ezilmiş bir sesle.

“KALK AYAĞA!” dedim omuzlarından ittirerek.

O önümde diz çökmüş yalvarırken, ben kendimden utandım.

Ama ona istediğini vermeyecektim.

Utançtan mı sinirden mi bilmiyorum, bir anda eğilerek Şafak'a tokat attım.

"KALK AYAĞAI KALK DEDİM SANA! AYRILMAM! DUYUYOR MUSUN? AYRILMAM!"

Attığım tokada, gözlerini anlık kapayıp açmak dışında bir tepki vermedi.

Sonra vurduğum için de kendimden utandım.

O ise sarıldığı ayaklarımı bırakmıyordu.

Dizlerimin önünde öylece dururken kalbim ezildi. Biliyordum ki onun kalbi de ezilmişti. Ama o, çoktan kalbini tarumar olması için gözden çıkarmıştı.

Hıçkırıklarım durulduğunda ise yaşlı gözlerle göle dalmışken, bu kez kararlı ve sert bir sesle konuştum.

"İstediğin kadar yalvarabilirsin Şafak! Ben ayrılmayacağım!"

Bacaklarımda sertleşen ellerini hissettim.

Bir anda ayağa dikildiğinde bana sertçe bakıyordu. Çenesini sıkarken dişlerini kıracağını düşündüm.

Pes etmeden; o sinirle, ben ise kararlılıkla birbirimize baktık.

Bir anda belimden tutup kendine yasladığında, korkuyla çığlık attım.

Nefesim nefesine değerken, "Eğer başına bir şey gelirse, beni böyle yalvarırken de bulamazsın! Seni de kendimi yaktığım gibi yakarım Zeynep!" Sinirle neredeyse tıslar gibi söylemişti cümlelerini.

Ben şaşkınlıkla bakarken, bir anda beni ittirerek aramıza bir adımlık mesafe koydu.

Gözlerime bakarkenki siniri yerini özleme bıraktığında,

duygularını ele geçirmesine izin vermeden bakışlarını çimlere eğip sağdaki camekâna doğru ilerledi.

Bahçede, ayakta öylece kaldığımda üşüdüğümü hissettim.

Camekâna ilerlerken tekli koltukta çökmüş hâline gözüm değdi.

Geri salona usulca girdim ve koltuğa oturup kırık şampanya rengindeki duvarı izledim. O ise tekli koltukta yüzünü elleriyle kapatmış, put gibi duruyordu.

Derin bir sessizlikte gözlerim saate kaydı. Şafak ise yaşamıyor gibiydi. Neredeyse nefes almadığını düşünecektim.

Yarım saat kadar bir süre sonra bir anda ayağa kalktı.

“Hadi, gidiyoruz!” dedi.

Şaşkınca bakakaldım.

“Niye geldik? Niye gidiyoruz?” diye sordum.

Ellerini iki yana açarak sert bir üslupla açıklama yaptı.

“Bunları sana telefonda söylemek istemedim Zeynep! Kafede, herhangi bir yerde veya ayaküstü de söyleyemezdim! Ama en olmaması gereken yeri tercih etmişim!” dedi.

Hâlâ mı ayrılmayı düşünüyor?

“Hâlâ mı ayrılmayı düşünüyorsun be adam?!” dedim ayağa kalkıp bağırarak.

“Hayır Zeynep! İstedğin gibi olacak! Ayrılmadık, tamam ama bundan sonra beni bu kadar sakın bulamazsın! Ölümünü göze aldındın lan bana...” derken sesi sonlara doğru titremişti.

Sadece korkutuyor Zeynep... Taktik bunlar, yeme!

“Herkes her an ölebilir! Ayrıca seninle biz olmaya karar verdiğimizde de bu durum söz konusuydu. O gün kabul ettin, daha ilk zorluktan pes ediyorsun! Korkak!!!” dedim bağırarak.

Sinirle soluyup usulca konuştu.

“Tamam dedim ya Zeynep. İstedğin gibi olacak. Ayrılmama-

dık işte. Arabada bekliyorum, kapıyı çekmen yeterli.” deyip arkasını döndü ve gitti.

Daha önce defalarca sevgilim olmuş ve gayet medeni bir şekilde ayrılmıştık.

Şu anki hâlimi tanıyamıyordum. Şafak’ı silah zoruyla alıko-
yacak gibiydim.

Yeri döverek arabaya ilerlediğimde kapıyı örtmemle birlikte arabayı uçurdu.

Yol boyu sessizliğinde farklı bir şey vardı. Artık beni sessizliğine mahkûm ettiğini anladım. Kafasında bezdirme politikasına geçmişti. Bulduğu ilk delikten de gönüllü ayrılığı tercih ettirecekti. Ama o beni değil, ben onu pes ettirecektim!

Tuzla’ya geldiğimizde yüzüme bakmamasından veda etmeyeceği aşikârdı. Sinirle arabadan indiğimde kapıyı sertçe kapattım.

Benim arabadan geri çekilmemi bile beklemeden, önüm-den arabanın tekerleklerini asfalt yolda ani bir çığlık attırarak gitti.

Arkasından bakarken günlerce gelmeyeceğini anladım. Tek kestiremediğim ne kadar süre gelmeyeceğiydi...

24 TEMMUZ 2018 SALI AKŞAMI

Zeynep döndükten sonra...

Duru

Zeynep'in olmadığı şu iki gece, ben dâhil kimsenin gözüne uyku girmemişti.

Özcan amca iki kere kalbinden tutulunca dilaltı ilacını vererek Zehra'nın da yardımıyla sakinleştirebilmiştik. Ama tüm ısrarlarımıza rağmen hastaneye gitmemiş, evde de oturmamış, sürekli dışarı atmıştı kendini.

Uzun bir aradan sonra eve gittiğimde, bir saat olmadan telefonum çaldı. Ekrem'in aradığını görünce Zeynep'ten bir haber vardır diye heyecanla açtım.

"Alo!"

"Duru, Zeynep döndü!" dedi Ekrem hemen.

Çılgılıma engel olamadan, "Yaaa! Ay Allah'a şükür! Nasıl Ekrem? Geliyorum hemen!" dedim aceleyle.

"Dur meleğim, acele etme, iyi. Biraz üstü başı kötü, yüzünde sıyrıklar var. Ama iyi..." dedi üzgünce.

Üzgün olması beni gerdi.

"Geliyorum hemen Ekrem, görüşürüz." dedim.

“Tamam ama acele etme!” dedi ikaz ederek ardından daha usul bir sesle, “Görüşürüz aşkım.” dedikten sonra telefonu kapattığım gibi üstümü başımı toparlayıp kapıya fırladım.

Annemin arkadan, “Daha yeni geldin Duru! Hayırdır kızım?” dediğini duydum.

Ayakkabılarımı giyerken sevinçle, “Zeynep’i bulmuşlar anne!” dedim.

Annem elini sinesine koyup, “Hadi! Allah’a şükür! Ne kadar korktuk?! Nasıl bari, iyi miymiş?”

Tam giderayak arkama dönüp, “İyiymiş, bakıp geliyorum anne! Hadi Allah’a emanet!” derken el sallayıp, koşarak uzaklaştım.

Zeynep’in kapısı açıldığında, kapıda gözüken sevdiğim adam olsa da gözlerim telaşla, kafamda binbir senaryoyla merak ettiğim arkadaşına tutundu.

Onu sağ salım karşımda görmemle gözlerim dolsa da gülererek ona koştum. Büyük bir hasretle sarıldığımda, içinin gitliğini verdiği derin soluktan anladım.

Yeni yıkanmış saçlarından her zamanki hanımeli, frezya karışımı kokusu geliyordu.

Sorularla boğmamaya özen göstersem de evhamıma engel olamıyordum. Hâlini gözlerimle tararken iki günde bariz kilo verdiğini gördüm. Yüzünde sıyrıklar, yer yer morluklar vardı. Şakakları hafif kanlanmış bir bandajla örtülmüştü.

Zehra’nın elindeki ecza kutusunu görünce tamponu değiştireceğini anladım.

İçini bilemesem de genelde iyi gözüktüğüne kanaat getirdikten sonra hep beraber odasına yöneldik.

Kapıdan geçerken selam bile vermediğim Ekrem inşallah bunu anın telaşına vermiştir diye umarak merdivenlerdeyken dönüp arkama baktım.

Dudaklarımı birbirine bastırıp mahzunca el sallarken, Ek-

rem kollarını kavuşturmuş, huzur dolu bir tebessümle bizi izliyordu.

İki gündür yüzüne sirayet eden tedirginlik uçup gitmiş gibiydi.

Uzaktan bana göz kırpıp öpücük attığında içim rahat ederken hepten gülümsedim.

Zeynep'in odasına geçtiğimizde, onun anlattıklarını dinlerken bir an bizimle dalga geçtiğini düşündüm. Zeynep, bazen en olmadık şeyleri bile ciddi ciddi anlatıp karşısındakinin tepkisiyle dalga geçerdi.

Ta ki büyük bir çığlıkla bağırana dek... O an, onun aslında çok korktuğunu ve büyük bir karmaşada kendini, duygu yönetimini kaybettiğini anladım.

Anlattıkları gerçek olamayacak kadar dehşet verici geliyordu bana. Ben anlatılmasıyla bu hâldeysem, Zeynep'i düşünemiyordum.

Yaşadıklarını geçirmese de yalnız olmadığını göstermek için ona sarıldım.

Bir yanında Zehra, bir yanında ise Funda vardı.

On yedi senedir yaptığımız gibi birbirimizi üzüntülerimiz geçsin diye sarmaladık.

Zeynep üzgün olmaktan ziyade atlatamadığı bir tedirginliğe sahipti. Oturuşu bile rahatsız gibiydi.

Acılar ve hüznler gibi korkular ve tedirginlikler de yara bırakırdı.

Benim lügatimde yaraların, iyileşmesinin iki etkenden oluşan bir yolu vardı; yarayı saran ve onunla birlikte geçirdiğin zaman.

Yaralanan bazen Zehra olacaktı, bazen ben bazen de Zeynep ve de Funda...

Hepimiz birbirimizin yaralarını sarıp sarmalayıp iyileştirmekte ustalaşacaktık.

Zeynep'in odasından çıktığımda, Ekrem beni kolumdan tutup odasına çekti. Sinirli ve sabırsız bir hâldeydi.

"Ne oldu Duru? Ne anlattı? Bir şey olmamış, değil mi?"

"Yani korkmuş tabii... Ama Zeynep güçlü kızdır, bak sağlam gelmiş Allah'a şükür. Yaşadıklarını da atlatacaktır. Hem gerekli görürse kendisi de psikoloğa gidecektir, merak etme sen." dedim Ekrem'i rahatlatmaya çalışarak.

Ekrem çenesi kasılı, kafasını sağa sola oynatmaya başladı. Konuştuğunda sözcükler ağzından tıslamaya benzer şekilde çıkıyordu.

"Ne yaşamış ki atlatacak Duru?"

Ilımlı, sakın bir sesle cevapladım.

"Ee, kaçırıldı sonuçta Ekrem! Aklına hemen kötü şeyler gelmesin."

"Nereye kaçırmışlar söyledi mi?" dedi hızlıca.

Bahane bulamayayım diye soruları hızlı hızlı soruyordu.

"Şırnak'a." dedim mahzunca.

"Şırnak mı? Ne alaka ya Şırnak?" Konuşurken sesi bir tık yükselmişti.

"Suriye'ye kaçıracaklarmış oradan da." dedim sonra da bunu dediğim için kendime kızdım.

Ekrem bu kez bağırdı.

"NEE?!"

Ilımlı ve sakın bir sesle, "Ekrem, bak, geri geldi. Olay çıkarma lütfen, herkes perişan." dedim yalvarır gibi.

Beni duymazdan gelip sinirle konuşmaya devam etti. "Ya bu kızı Suriye'ye kaçırsalar, Allah bilir ne yapacaklardı Duru?! Söyledi mi başka bir şey?"

Vereceği tepkiden korkmaya başladığımdan, "Hayır, başka bir şey yok Ekrem!" dedim konuyu kapatmaya çalışarak. Yine de beni dinlemedi. Israrla anlatmamı isteyen birkaç soru daha sorsa da geçiştirdim. Sonunda benim daha fazla bir şey

söylemeyeceğimi anlayan Ekrem odasından hızla çıktı. Ben de hemen arkasından gittim.

Odadan çıkar çıkmaz karşımızda beliren Sevgi teyze, şaşkın bakışlarla bir bana bir de Ekrem'e bakıyordu.

Yanaklarım kızarsa da fırlayıp giden Ekrem'in peşine koştum.

Dış kapıda yakaladığımda, kulağında telefon hesap sorar gibi konuşuyordu.

"Gel sen, gel! Gel lan, aşağıdaki sahile gel!"

Kiminle konuştuğunu duymasam da tahmin edebiliyordum. Yalvarır gibi arkasından koştum.

"Ekrem lütfen, sakince konuşun. Hem senin yapabilecek bir şeyin yok. Eğer gerekli görseydi baban, sana bırakmaz, kendisi konuşurdu, değil mi?"

Ekrem beni dinlemeden arabasına binince ön koltuğun kapısını açıp sesimi yükselttim.

"Ekrem, kime diyorum ben!" Israrla beni duymazdan gelmeye devam ediyordu.

En sonunda hareket etmek üzere olan arabaya kendimi attığımda ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Ekrem bana cevap vermiyordu. Araba aşağı sokaktaki evimin önüne hızla gidip durdu. En sonunda benimle konuşmaya karar veren Ekrem bana bakmadan yola bakarak, "İn Duru sen." dedi net bir sesle.

"İnmeyeceğim Ekrem. Sakinleşene kadar seninleyim." dedim.

Bu sırada sahile gitmek için köşeyi dönen Şafak abinin arabasını görmemle sıkıntıyla soluyarak gözlerimi yumdum.

Ekrem ise beni indirmeden fırlayıp Range Rover'ın önüne kırdı.

İki araba da acı bir fren sesiyle dururken, Ekrem arabadan fırladı. Şafak abi ise sakince indiği arabasından bir iki adım giderek Ekrem'i bekledi.

Ekrem, Şafak abiye yumruk atınca ellerim kasılı arabanın içinde çığlık attım. Şafak abi sanki yumruk yememiş gibi hiçbir karşılık vermeden yere bakıyordu.

Ekrem'in onu yakalarından tutup silkelerken bağırarak, "Bir şey olsaydı ne yapacaktın lan!" diyen sesi arabanın içini bile dolduruyordu.

Ekrem, "Sikeyim senin sevgini!" deyip küftettiğinde bir yumruk daha attı Şafak abiye.

Herkesin siniri çok bozuktu, Ekrem iki gündür gözüne uyku girmeden ihtimaller üzerine volta atıp durmuştu.

Şu anda da patlamasını Şafak abiye yapıyordu.

Şafak abi, Ekrem'in üçüncü yumruğu gelmeden sakince arabasına eğilip arabadan bir metal çıkardı. Çıkardığı şeyin bir muşta olduğunu anladığımda hayretle ağzım açıldı ve daha fazla koltukta oturamadım. Arabadan indiğimde Şafak abi, Ekrem'in eline muştayı takıp, "Adam gibi yap şu işi! Okşar gibi yumruk mu atılır!" diye bağırdı.

Ekrem de sinirle bağırdı.

"Asıl sen adamsan ayrılırsın lan! Bana adamlığı öğretecek kadar adamlık göster önce!"

Ekrem muştayla sağ yumruğunu Şafak abinin elmacık kemiğine indirince sokağı titreten bir çığlık attım.

Zaten herkes de camdaydı...

Ekrem arkasını dönünce sol eliyle bana evimi gösterip, "Eve git sen Duru!" dedi sertçe. Ardından Şafak abiye dönüp, "Yürü!" deyip kendi arabasına bindi.

İkisi birden Ekrem'in arabasıyla uzaklaşırken arabayla, ben sokağın ortasında yana çekilmiş ve yolu kapamış bir araçla kalakalmıştım. Peşlerinden gitmekle eve girmek arasında gidip geliyordum.

Yukarı camdan Melike ablanın seslenmesiyle kendime geldim.

"Kız bunlar senin için mi kavga ediyor yoksa? Seni yere

bakan yürek yakan seni.” diyen Melike ablaya hayretle baktım. Aklım Ekrem ve Şafak abideyken kulaklarım duyduklarımı idrak etmeye çalışıyordu.

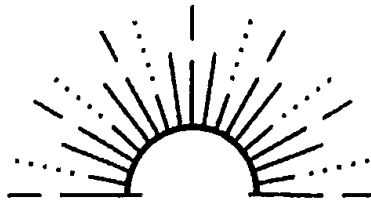
Arabaya sıkıntılı bir bakış atıp sinirle topuklarımı yere vurarak evime gittim. Yarına kalmaz bütün mahalle, “Şafak’la Ekrem, Duru için birbirine girmiş.” derdi. İnsanlar neyin ne olduğuna bakmadan konuşurlardı sadece. Camdan kendini sarkıtmış, merakla ne tepki vereceğimi bekleyen Melike ablaya bakmadım hiç.

Herkesin tarzı farklıydı. Zehra olsaydı, “Melike abla gözün gözüne mi kaçtı? Hadi gözün gözüne kaçtı diyelim, aklın da iki osurdun çıktı mı?! O da mı yok?!” derdi.

Funda olsaydı takmaz, gevşekçe, “Yok Melike abla, ikisi de seninle yatmak istiyormuş. Ondan birbirlerine girdiler. Ver birine gitsin, yazık!” derdi.

Zeynep ise taşı omağı alır, penceresini camını indirip, “Aklın varsa markete, fırına ıkmazsın Melike abla!!” diye tehdit eder ve pusuya yatarı. Yakaladığı yerde de faasını aşığı alırdı.

Bense böyle cevap vermez, içime atardım. Ben ve içime ata ata çıkması muhtemel kalp rahatsızlıklarım evimin yolunu tutarken, bazı insanların kötü anları kolladığına emin olmuştum.

Zeynep

Şafak’ın giden arabasının arkasından bakakalmıştım. Şaşkınlık değildi beni bakakala bırakan; duygularımın, yaşadıklarımın yorgunluğuydu.

Ağır adımlarla kışa dönmüş yaz gününde eve ilerledim. Kimseyi görmek istemediğim için anahtarla kapıyı açıp merdivenlerin basamaklarını duraksayarak çıktım. Ruhsuz gibiydim. Beni kendime getiren rahmimin sancısıyla kendimi lavaboya attığımda, iç çamaşırımdaki avuç içi kadar kanı gördüm. Pantolonuma taşmamıştı ama taşsaydı da regl kanımdan utanmazdım.

Hormonal olarak da cortladığım için bir hafta önceden regl olmuşum.

Altıma ped koyup sıcak su torbamı doldurdum. Perdelerimi kapattım, telefonumu sessize aldım ve kapımı kapattım.

Sıcak su torbasını rahmimin hizasına yerleştirip yatağıma yerleştirdim.

Tavan bana, ben tavana bakıyordum. Tavan benimle konuşmak istedi.

Eğer tavanla konuşmaya başlarsam, arkadaş olurdum. Eğer tavanla arkadaş olursam, bir daha bu odadan çıkamayabilirdim.

Yorganı kafama çektim ve yalnızlığımı karanlığa gömdüm.

Güneş battı ve tekrar doğdu ve tekrar battı. Ardından tekrar doğdu, kızdım: “Benim üzerine doğma! Git başka yere doğ!”

Güneş ise ona ait bir galaksinin sisteminde, ona yaptığı artistliğe aldırış etmeden kendine yaraşır bir büyüklükte cevap verdi: “Kalbinin sahibinin üzerine de doğuyorum ve sadece buna bile şükreden çok sevdalı, biliyorum.”

Güneş üç kere doğup dört kere battığında, alt kattan gürültüler geldi. Yatakta doğrulurken annemin odama onuncu kez getirdiğı, iki üç kez kaşıklanmış tepsiye baktım.

Aşağıdaki sesler odamın kapısına geldiğinde kapıya “güm güm” vuranın Zehra olduğunu anladım. Arkasından ikaz eden Duru’nun sesi de geliyordu, bir de Zehra’ya müte-

madiyen laf soka Funda'nun üstten konuşması fısıltıyla kulağıma çalındı.

"Gelin!" dedim üç gün sonra tekrar yüksek çıkan sesimle.

Üçü birden odama doluştuğunda Duru şefkat göstermeye yanıma gelirken, Funda elindeki kutuyu masaya bıraktıktan sonra saatlerdir masada duran tepsiyi de alıp aşağı götürmek için odadan çıktı.

Zehra ise odaya girer girmez perdelere bakıp, "Anam bu ne!! Ne yapıyorsun kızım? Bir sabah kalkınca Kafka'nın dönüşümündeki gibi böcek olarak mı uyanmak istiyorsun?!" dedi.

Metafor?

Tavanla konuşmaya başlasam gerçekleşebilecek bir kuram olabilir.

Zehra söylene söylene perdeleri açınca yüzüme vuran ışıkla gözlerimi kırıştırdım. Funda ise tepsiyi muhtemelen mutfağa koyup geri gelmişti.

"Zeynepciğim, sana en sevdiğin partiyle geldik!" deyince hiçbir partiyi sevmediğimi anımsadım.

Yüzümü ekşitince, "Hayır, Zeynep! Aklından geçen değil. Pijama partisi!" dedi hızlıca.

Zehra karşıma geçip bana göz kırparak dantelli saten geceliğini havalandırsa da, "Âdetim Zehra. Şu an tek yapabileceğim hazırlık pedimi değiştirmek olur. Pijamalarım da bunlar işte, al!" dedim yorganı açarak.

Üçü de benim pejmürde hâlime bakıp dantelli saten gecelik yerine gardırobumdan benimkiler gibi salaş pijamalar giydiler.

Funda getirdiği kutuyu bana uzatırken, "Buna ihtiyacın olduğunu düşündük." dedi.

Kutunun üzerinde "*Brownies*" yazdığı için ne olduğunu anladım ve kutuyu hızlı hızlı açtım.

Gözümün önüne serilen vişneli, beyaz çikolatalı, naneli ve birçok çeşit en aşağı otuz tür browni keke bakarak ağlayacak

gibi oldum. Elimi vişneli olana atıp ağzıma götürünce gözlerimi yumarak çikolatanın dilimle damağım arasında dağılmasına izin verdim. O anki mutluluğumdan sonra da direkt ağladım zaten.

Gözyaşları içinde zaten kanamamdan dolayı hasıl olmuş olan şeker ihtiyacımı da karşılarken, hızlı hızlı ağzıma attığım kekleri ağlaya ağlaya yiyordum. Hepsi bana bakarken Zehra dudaklarını büküp, “Vay be... Tahminimden de kötüymüş. Salı günü bu kadar değildi.” dedi mırıltıyla.

Bense kekin parçaları ağzımdan taşarken ağlayarak, “Sağ ol Funda ya. Abin ağzıma etti ama sen toparlıyorsun.” dedikten sonra bir “Ühhüüü” krizine girdim. Bu brownilerin içine her ne atıyorlarsa melankolideki insanın gözlerindeki çeşmeyi açıyordu.

Funda kaşlarını çatıp kızlara da baktıktan sonra, “Abim mi? Niye böyle söyledin şimdi? Biz, sen yaşadıklarından dolayı kendini kapattın sanıyoruz?” dedi şaşkın ve tedirgince.

Zehra ile Duru da beklemedikleri bu durum için bana şaşkınca bakıyorlardı.

Elimi ıslak mendille silip çikolata bulaşmış dudaklarımı yaladım.

“Yaşadıklarım yetmiyormuş gibi abinin ‘ayrılmalıyız’ tripleriyle uğraştım! Yetmedi, çekti gitti... Nerede bilmiyorum.” dedim sinirli bir hâlde.

“Haa! Ben günlerdir eve gelmeyince görevdedir diye düşünmüştüm.” diye mırıldandı Funda.

Duru ise dudaklarını birbirine bastırıp, “Başına gelenlerden kendini suçlu hissediyordur Zeynep. Hem Ekrem bile Şafak abiye çattı. Şafak abi de bu kadar tepkiden dolayı biraz kafasını toparlamak istiyordur belki.” dedi teselli eder gibi.

“Yaşadıklarımı atlatabilmek için benim de ona ihtiyacım vardı Duru. Ama o kafasını toparlamaya mı gitti dersin?” derken derin bir nefes verdim.

Zehra ise elini havaya kaldırıp, "Kendine gel Zeynep! Yaşadıklarını atlatabilmen için senin ona ihtiyacın mı var?! Bu yaşına kadar ayaklarının üzerinde durdun da üç ayda ona bağımlı mı oldun? Hem biz ne güne duruyoruz?" dedi azarlar gibi.

Oysa Şafak'ın yeri ayrı, onlarınki ayrıydı. Ne onlar Şafak'ın boşluğunu doldurabilirdi ne de Şafak onlarınkini.

Funda ellerini çırpıp, "Hadi yatağı yere alalım." dedi.

Küçükken yaptığımız gibi yatağı yere serdik. O zaman üçümüz de bu yatağa sığıyorduk. Ama şimdi Duru da vardı ve hacimsel olarak da iki katımıza çıkmıştık.

Ardiyeden tek kişilik katlanabilir yatağı da uca ekleyip dördümüz de sırayla yattık.

Duru, "Soru cevap yapalım!" dedi neşeyle.

Normal insanlar şişe çevirmece oynardı ama bizim bir şeye ihtiyacımız yoktu. Bizde herkes istediğine istediğini sorardı. Seçimi niye bir şişeye bırakacaktık ki? Bu samimi olmayan insanların işiydi.

İlk soruyu da Zehra sordu. Tabii ki didişme merakıyla Funda'yı hedef aldı.

"Osman'la yattın mı hiç?" dedi direkt.

Funda gözlerini kocaman açıp, "Oha Zehra, yavaş gel! Yatmadım tabii ki!" diye cırladı.

Tabii ki... Evet, kiminki normal bil bakalım Zeynep!

Zehra ise, "Vay be! Adamlar yedi senedir yatmamış Zeynep, duydun mu?!" dedi dirseğinin üzerinde doğrulup.

Sonra Duru'ya baktı.

"Durucuğum?"

Duru'nun yanakları kızardı ve kekeleyerek, "Ha... Hayır tabii ki!" dedi.

Tabii ki...

Zehra bana bakınca hepsi en son bana baktı. Ama hiçbirini

ilk sormaya cesaret edemiyorlardı ki en ummadığım taş baş yardı.

Duru mırıltıyla, “Zeynep?” dedi.

O an ağzımdan sadece, “Tabii ki!” çıktı.

Hepsi kaşlarını çatarak anlamamış bir şekilde baktılar.

Tabii ki evet veya hayır demen gerekiyor Zeynep! Şehvetliciğim, bu soruyu sen cevaplamak ister misin canım?

“Evet...” diye mırıldandım.

Zehra hariç, diğer ikisi gözlerini kocaman açıp aynı anda, “NE ARA?!” dediler.

“13 Temmuz 2018 Cuma, saat 11.55.” dedim hızlıca.

Üçü de ne dediğimi algılayamadılar. Gözlerimi devirip, “Ne ara dediniz! İşte o gün oldu... O günden sonra da başka olmadı zaten!”

Funda gözlerini kırpıştırarak sordu.

“Saatine kadar hatırlıyor musun?”

“Evet, ben saatine kadar hatırlıyorum ama daha iki hafta önce bunları yaşadığım adam tüydü gitti!” dedim sinirle.

Zehra başını hararetle sallayarak, “Kızım o iki haftada neler yaşandı ama! Gelir, belki de işi vardır, aniden çağırmışlardır!” dedi.

Küçümseyerek baktım.

“Telefon diye bir şey var Zehra!” dedim tersleyerek.

Sonra aniden aklıma gelen şeyle Funda’ya döndüm.

“Funda! Abini arasana! Ben aramam, bir ara bakayım neredeymiş?” dedim heyecanla.

Funda başıyla onaylayıp, yataktan doğrulurken, “Dur telefonumu alayım.” dedi ve masanın üzerindeki telefonunu da alıp yere geri çöktü.

Telefondan 1992 yılında kayda alınan Gülsüm Soydan’ın sesi duyuldu.

"Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor. Lütfen daha sonra tekrar deneyiniz."

Funda bana mahzunca bakarak, "Görevdedir kesin." dedi.

"Eşek herif!" dedim sinirle.

Ardından yatağa kendimi geri bırakıp, "Görevde filan da değildir o! Kendince yine kararlar almıştır!" deyip sinirle söylenirken üçü de üzgünce bana bakıyorlardı.

Dördümüz de geri sırtüstü yer yatağına sıkıştık. Funda ve Duru ortadayken, ben ve Zehra en baştaydık.

Kapı tarafında olan Zehra, sol yanındaki Duru'ya parmağını sallayarak uyardı.

"Duru, gece Ekrem abi çağırır mağırır, sakın aceleyle giderken üstüme basma ha!"

Duru kızarıp, "Saçmalama be! Niye çağırsın beni Ekrem!" dedi.

Şafak olsa kesin çağırırdı. Hatta Şafak olsa bunların ruhu duymadan bu yatağa beşinci kişi olarak bile girerdi...

Sağ yanımdaki Funda'nın abisine benzeyen dudaklarına takıldı gözlerim. Şafak'ın sureti gözümün önünde belirirken tüm sinirime rağmen tebessüm ettim.

Funda'nın kızlara dönüp carlamasıyla kendime geldim.

"Asıl şu Zeynep'e dikkat edin ha! Gece gece verdik buna brownileri, abim ayağına beni götürecek!"

Bir anda yüzümdeki tebessüm solarken, çemkirerek Funda'nın bacaklarını tekmeledim.

"Geri zekâlı! Abin beni götürüyor asıl!"

Zehra başını bize doğru kaldırarak, "Kesinlikle abin onu götürüyor Funda!" dedi.

Funda bir an duraksasa da ardından bizi onaylar gibi başını salladı.

"Evet. Abimi böyle düşünmek istemezdim ama abim bu. Haklısınız." diye kabul etti kısık bir sesle.

Duru bana bakarak fısıltıyla sordu.

“Zeynep çok klasik bir soru olacak ama çok acıdı mı?”

Ben tek kaşımı kaldırıp sorgular gibi, “Duru?” derken, diğerleri de merakla Duru’ya dönmüştü.

Duru herkese açıklama yapmak zorunda kalmış gibi, “Hayır ya! Öpüştük sadece. Merakımdan soruyorum.” diyerek açıkladı.

Hepimiz bir iki saniye daha Duru’yu süzdüysek de başka herhangi bir açıklamada bulunmamıştı.

Duru’nun sorusunu içime kaçmış Haydar Dümen’le birlikte cevapladık.

“Sevgili Durucuğum, her şeyi abartmayı seven memleketlilerimizin efsanelerine değil, karşıdaki erkeğe bak. Mevzu kızlık zarının oradan ayrılmasında değil, mevzu onu ayıranın verdiği zevkte bitiyor. Anın tadını çıkarırsan o ufacık sızıyı hissetmezsin bile. Hem kapıda bekçi köpeği gibi bekleyecek veya kanlı çarşafı bayrak gibi göndere çekecek bir çevremiz de yok. Korkulacak bir şey değil hatta âşık olduğun erkekleyse hayatının en güzel anlarından biri!” diyerek bir tebessümle bitirdim cümlemi.

Ardından bir anda kafama dank eden şeyle bir ağlama krizi geldi.

“Ya off! Şafak nerede yaa!” Haykırdım ve bir hıçkırıyla yüzümü yastığa gömdüm.

Funda, Duru’ya söylendi. “Duru tam toparlamıştık, sıçtın.”

Gözyaşlarımla rahatlamaya çalışırken ben -ki ağlamak bazen gerçekten iyi geliyordu- Zehra telaşla, “Biraz daha browni versek mi?” diyerek sordu.

Funda kesin bir tonda, “Yok, daha fazla yemesin!” diyerek hareketlendi, ben ve Duru’nun arasından çıkıp sol yanıma, başa geçti.

Koluyla beni ittirerek, “Geç ortaya, kay!” deyip bedenimi Duru’ya doğru kaydırıldı.

Ortada Duru'yla kaldığımda üçü birden bana sarıldı. Zehra'nın "Ağlama..." diyen mırıltısını duyunca burnumu pijamanın koluna silip, "Yok, ağlayınca rahatlıyorum şu an." dedim.

Zehra bir anda, "Zeynep hatırlıyor musun? Daha ana sınıfını yeni bitirmiştin, Balıkesir'e köye gitmiştik. Abin, koyunun şeylerini sana zeytin diye yedirtmişti!" dedi sırtarak.

Funda ve Duru yüzlerini ekşitip, "İyyy..." derken gözyaşlarımın arasında sinirle söylendim.

"Şerefsiz abim!"

Funda ise çemkirdi.

"Sen sanki çok farklısın Zeynep! Bak, hâlâ izini taşıyorum bak!" deyip yıllardır kafasının arkasında duran, bir ceviz büyüklüğündeki saç bitmeyen yeri gösterdi.

Sekiz yaşındayken bizim evin merdivenlerinde, "Hadi yarışalım!" diye tutturmuş, hiç istemediğim hâlde beni ikna etmişti.

Dış kapıya gelince baktım beni yenecek, kapıdan önce geçmek için sağ elimle ittirmiştim bunu kenara. Bahçe kapısına geldiğimde bir baktım, Funda yok.

Şaşkınca "Nerede bu kız?" diye bakınırken bizim kapıdan eli kafasında kendi evlerine, "Anneee, Zeynep kafamı yardı!" diye zırlayarak koşan Funda'yı görmemle kaçarak geceye kadar arka bahçedeki incir ağacının tepesinde pineklemiştim.

Hediye teyzenin, "Vallahi kızmayacağız kızım, in gözünü seveyim!" diye ikna etmeleriyle beni ancak incir ağacının tepesinden alabilmişlerdi.

Aklıma gelen anıyla Funda'ya carlayarak, "Sana dedim değil mi?! Ben yarışmak istemiyorum dedim!" diye bağırmamla Funda'nın gözlerini devirmesi bir oldu. Duru ise Funda'ya, "Sana oh olmuş Funda! Sen de Zehra'yla beni daha yedi yaşında sahildeyken deniz kolluklarını ayak bileklerime takıp, 'Böyle balıklar ayaklarını yemez.' diye denize götürmüştünüz!" dedi sinirle.

Duru'yla ilk tanıştığımız zamanlardı ve ayakları havada kalıp boğulma tehlikesi geçirmesine rağmen bizimle arkadaş olmuştu.

Zehra kahkaha atarak, "O değil de doktorun oğlunu hatırlıyor musunuz? Tombik olan... Hani şu tıraş köpüğü bombası yaptığımız?" derken dördümüz de kıkırdamaya başladık.

"Yalnız o çocuğun hâlâ bizi bulamaması bir mucize!" dedim gülerek.

Aptalca ketçapla yolda ölü numarası yapıp mahalleliyi kandırmaya çalışan hâllerimizden, Selim abinin bizden küçük kardeşinin sünnetinde elimize kokteyl sosis alıp çocuğa "Seninkini yiyoruz." diye dalga geçmemize kadar -ki bu kesinlikle Zehra'nın fikriydi- en trajikomik hâllerimize beni güldürmeyi başarmışlardı.

En son saat ikiye gelince hepimiz yatakta mayıştık. Funda'nın karnıma vurup son kez, "Rahat dur ha!" diye ikaz etmesiyle Duru'yla Zehra kıkırdasa da ben de karşılık olarak ayağına geçirmiştim.

O gece bir haftanın ardından en huzurlu uykumu uyumuştum.

2 AĞUSTOS 2018 PERŞEMBE TUZLA/İSTANBUL

Hastaneye öğleden sonra gideceğim için güneşin beni uyandırmasıyla gözlerimi açtım. Zaten gecelerim çok huzursuz geçiyordu. Şafak gideli bir haftayı geçmişti ve kendisinden hiçbir haberim yoktu.

Benim yokluğumda kafayı yediğini söyleyen adam, onun yokluğunda benim ne yapacağımı, ne kadar acı çekeceğimi zerre düşünmüyordu.

Telefonumu elime aldığımda, Funda'nın mesaj attığını gördüm.

FUNDA: "Cano, belki haber etmemi istersin diye düşündüm, dün gece abim geldi."

Aniden yataktan doğrulup cama gittim. Arabasını bahçe kapısının önünde görmemle banyoya dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkamaya gittim.

Hızlı ve efektif bir hazırlıktan sonra koşar adım merdivenlerden indim. Arkamdan annemin seslenmesine cevap vermeden kendimi kapıdan dışarı attım.

Yan villanın bahçesine bizim evin bahçesinden girip zile

bastığımda kapıyı Hediye teyze açtı. Biraz afallasa da, “Hoş geldin kızım.” dedi.

Hediye teyzenin beni buyur etmesini beklemeden içeri daldım.

“Hoş bulduk Hediye teyze. Şafak odasında mı?” dedim net bir şekilde.

Hediye teyze, “Evet...” der demez devamını dinlemeden yukarı çıktım. Kapısına vurduğumda içeriden sinirime rağmen içimi hasretle kavuran sesini duydum.

“Gel!”

Kapıyı sinirle ve hızla açtım. Kapıyı açar açmaz göz göze gelmiştik. O an bütün sinirimi unutup koşarak kucağına atlamak istesem de kendimi tuttum.

Onun gözlerinden bariz bir şekilde geçen özlem, yerini saniyeler içinde ifadesizliğe bıraktı.

Bana arkasını dönüp gardırobunda oyalanmaya başladı.

Sinirle gülerek ona doğru yürüdüm.

“Dalga mı geçiyorsun sen benimle?!”

“Neyden bahsediyorsun?” dedi düz bir sesle.

“Çekip gidiyorsun, ne bir açıklama ne bir haber?!” dedim bağırarak.

Yüzünü yüzüme dönme tenezzülünde bulundu.

“İlk defa mı gidiyorum Zeynep? İlk defa mı ben gidince benden haber alamıyorsun?” dedi monoton bir şekilde.

Sesimi sakın tonda tutarak sordum.

“Neredeydin Şafak?”

Kavga edeceğimi düşündüğü için sakince sormamla bir an afallasa da bana yine arkasını döndü.

“İşlerim vardı Zeynep.” dedi soğukça.

“Ben çekip gitsem? Nerede olduğumu bilmesen kafayı yersin, değil mi? Kendi katlanamayacağın şeyi bana reva mı görüyorsun?!” dedim mırıltıyla.

Omuzları dikleşse de cevap vermedi. Arkasından kollarıyla sarıldığımda, içinden bir şey kopup gitmiş gibi nefes verdi ve başını öne eğip omuzlarını düşürdü. Yüzümün solu-nu sırtına yasladım.

“Ne kadar kolay arkanı dönüyorsun bana yüzbaşı.” dedim incelmış sesimle.

Sesli bir, “Ahh.” çıkarken ağzından, çatallaşmış bir sesle cevap verdi bana.

“Kolay mı? Asıl sen benimle dalga mı geçiyorsun Zeynep?!”

“Neden beni sensiz bırakıyorsun o zaman?” dedim kırgınlıkla. Kırgındım çünkü. Dağ olmuş uzuyordu bu kırgınlıklarım.

Kafasını sabır ister gibi arkaya verdi ama yine de yüzünü dönmedi.

“Senin hayatta olmanı, sensiz yaşamaya tercih ederim çünkü Zeynep.” dedi zor çıkan bir sesle.

“Ayrılmayacaktık...” dedim gözyaşım tişörtüne değerken.

“Ayrılmadık işte. Senin dediğin oldu.” dedi üste çıkmaya çalışarak.

“Beni kendinden mahrum ederek mi ayrılmamış oldun?” diye sordum ağlamamı gizlemeden.

Sırtındaki yara pütürünü hissettiğim yere, tişörtünün üzerinden bir öpücük bıraktım.

Zorlanır gibi nefesini duydum. Sanırım doğru yoldaydım...

Ağlamaklı sesimle mırıldandım. .

“Yeryüzü çok kötü bir yer demiştin yüzbaşı. Bunca kötülüğün arasında, bir gün dâhi güzel yaşayabileceksek eğer bir ömre değmez mi? Ben seninle geçireceğim kısacık bir ömrü, bana ölümsüzlüğü vadetseler değişmem.” dedim.

Yüzünü yüzüme döndüğünde hem zafer hem sevgiden kocaman gülümsedim.

Elini yanağıma koyduğunda gözlerimi daha fazla hissetmek için kapayacak kadar hasrettim.

“Ben ölmekten korkmuyorum, sen ölürsen sensiz yaşayacağımdan da korkmuyorum çünkü biliyorum ki arkandan gelirim. Ben, senin ölmekten beter acıları gözümün önünde yaşamandan korkuyorum...” derken sesindeki acıyı saldı yüreğime.

Gülümsedim.

“Ben sensizlikten, ölmekten daha çok korkuyorum ki hem hiçbir ölümden beter acı da sensizlikten daha beter olamaz Şafak. Bana kıyamıyorsan, bu acıyı yaşatma!”

Gözlerime sitemle baktı, başımı iki yana salladım.

“Sitemini istemiyorum Şafak... Aşk, ihtiyacın olduğunda yanında olmaktır dedin. Sana ihtiyacım var, görmüyor musun?” dedim yalvarır gibi.

Başparmağıyla yanağımı okşarken gözlerini hızla yüzümde gezdirdi. Gözleri dudaklarımda son buldu.

Aniden kafasını kaldırıp kapıya baktı. Ardından ben ne olduğunu anlamadan yanımdan fırladı gitti. Arkamı döndüğümde kapıya çoktan varmış ve açık kapıyı kapatmıştı. Hızlıca anahtarı çevirdiğinde, ben bizi buraya kilitlediğine şaşakalmıştım.

Yok artık Zeynep!!! Postane Mahallesi böyle bir skandalı kaldıramaz!!!

Biz burada bu işi yaparsak zavallı Hediye teyze alt katta kalpten gider!!!

Bana doğru yürüdüğü sırada bile beni gözleriyle soyduğuna emindim. Kaşlarını çatıp “Ne yapacaksın?” der gibi baktım.

Havaya zıpladığımda çığlık attım. Sanırım bu çığlıktan sonra Hediye teyze dikkatini her neredeyse artık buraya vermişti.

Yüzüm Şafak’ın yüzünün yukarısında kalmış bir şekilde

kucaklandığımda bir anda savruldu. Yatağa atılmamla ikinci çığlığımı atarken artık Hediye teyzeye gözükmemek için bu evden Şafak gibi camdan çıkıp gitmek istiyordum.

“Şafak ne yapıyorsun?!” dedim üzerime eğilmişken.

“İhtiyacımızı karşılıyorum.” dedi afallayarak.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, “Yok artık, burada bunu yapamazsın, Hediye teyze duyar!”

Sırıtarak, “Neyi?” diye sordu.

“Neyi olabilir Şafak! Annen seslerimizi duyar! Hiç mi utanman yok be adam!” diye çemkirdiğimde kahkaha attı.

Masum bir ifade taktığı yüzüyle, “Bebeğim sadece öpecektim. Ama senin ihtiyaç daha büyükmüş.” dedi ve imayla pis pis sırttı.

Şaşkınlıkla ağzımı iki kere açıp kapattıktan sonra hızla, “Şafak, öpmek için mi yatağa attın beni?!” diye sordum çıkışarak.

Dudaklarıma eğildiğinde sesi boğuklaştı.

“Ayakta dayanamazsın...”

Neye ayakta dayanamam?!

Beynim öpüşmekle ayakta dayanamamanın alakasını çözme çalışırken bir anda dudaklarıma abanan baskıyla kafam yatağa gömüldü.

İçimde hapsolmuş nefesimi zor bela burnumdan verdim. Ardından içimdeki özlemi, doludizgin dindirdiği özlemine kattım.

Emmekten çok ısırıldığı dudaklarımı kendine çekiştirirken başım yataktan havalansa da diliyle ağzımın içine tekrar abanmasıyla kafam yine yatağa geri gömülüyordu.

Dudaklarımı hırsıyla emerken dişleri dişlerime çarpıyordu. Şaşkınlıkla iki yana açılmış ellerimi boynuna dolandığımda, ondan gelecek bütün acıları zaten kabul ettiğimi hatırlattım kendime.

Ağzımın içinde dilimi aranan diline istediğini verdim. Benden istediğini aldığı anda, ağzımın içine memnuniyetle inlediğini duydum. Hâlimden memnun olan alt dudağımı emip, dişleriyle çekiştirirken gayriihtiyari başımı başına kaldırıyordum.

Alt dudağım "patladım gitti" deyip kendini koy verdiğinde, Şafak diliyle çeneme inmişti. Çenemin ucunu emerken ağzımdan çıkan inlemeyle karışık derin bir soluğa engel olmadım.

Dudaklarımla birlikte bütün ağız çevremi ısladığı bu öpücükten arada çenem ve burnum da nasipleniyordu.

Elleri cezalıymış gibi bana dokunmuyordu. Yatağın üzerinde iki yanda yumruk olmuştu ve arada yumruklarını sık-tıkça omuzları kalkıyordu.

Sert soluğu soluğuma kavuşurken saf hazdan oluşan inlememi tutamadım. Bunun bu kadar haz ve memnuniyet dolu bir inleme olması, ondan karnıma doğru bir sertliğin bastırılmasına sebep oldu.

İçimdeki *Şehvetli* üzerindeki ölü toprağını silkeleyerek gömüldüğü kabuğundan çıktı. Sahalardan uzun süre uzak kalsa da kariyerindeki yükselen çıtayı kaldığı yerden devam ettiren *Şehvetli*, vücudumu yatakta yaylandırarak kendini üzerindeki sertliğe bastırttı.

Şafak, *Şehvetli*'nin bu yükselişiyle iki yanda yumruk olmuş ellerinin mahkûmiyetine son verip kalçamı avuçladı.

Avuçlanmış kalçamla birlikte bacak aram sertliğine denk gelecek şekilde kaldırılınca *Şehvetli*, "*Bacaklarını beline dola! Kaynanayı da salla! Tüm yelkenler fora!*" diye seferberlik ilan edip beynimi ele geçirdi.

Şafak'ın üst dudağını hasretle emiyordum ki Şafak bir anda geri çekildi. Dudaklarını yalayarak derin bir soluk verip gözlerini dudaklarımdan gözlerime çıkardı. Yatakta saçım başım dağılmış hâlimle dudaklarım zonklayarak ona bakıyordum.

“Zeynep... Duramayabilirim.” En az benim kadar ihtiyaçla konuşmuştu. Ancak durmasını istemediğim için yavru kedi gibi ona baktım.

Şehvetli ise, “Bu da mı gol değil be!” diyerek hayal kırıklığıyla kabuğuna gidiyordu.

Şafak yutkunarak bakışlarını yatağa çevirdi ve zorlanır bir sesle, “Hastaneden çıkışta alırım seni, yarın da izin al, ona göre çıkarsın evden.” dedi hızlıca.

“Daha geçen hafta izinliydim Şafak.” dedim üzgün bir şekilde.

Yüzüme bakıp, “İdari izin değil miydi o? Yıllık izin yok mu?” diye sordu.

Şafak’la aynı şeyi istediğimden başımı “olur” anlamında sallayıp, “Var.” dedim usulca.

Ardından üzerimden ani bir karar vermiş gibi hızla kalktı. Gözlerimi çadır kurmuş pantolonundan çekip odada gezdirirken saçımı başımı düzelttim.

Elini yataktan kalkmam için uzattığında ondan destek alarak kalktım.

Yataktan kalkar kalkmaz sol elini başımın arkasına koyup yüzüm göğsüne gelecek şekilde bana sarıldı.

Kollarımı dolarken beline, içimden beni bırakmaması için teminat istemek geçti. Ama bunun için daha geniş bir zaman kollayacaktım.

Aklıma hastaneye gitmem gerektiği gelince gerçek dünyaya döndüm.

“Hastaneye gitmem gerek...” dedim istemeye istemeye.

“Tamam, ben seni bırakırım.” dedi net bir sesle.

Gözüm hâlâ kabarık pantolonuna takılınca bu odadan birlikte çıkmamamız gerektiğine karar verdim. Hediye teyzenin bu kabarık olay mahalliyle beni ilişkilendireceği gayet açıktı. “Sabah sabah geldi, oğlumu kudurttu, gitti.” der...

“Yok yok, sen kal! Ben eve geçeyim, yapmam gereken şeyler var zaten evde de.” dedim aceleyle.

Şafak arkamdan bakakalırken odadan kaçır gibi çıktım.

Merdivenlerden indiğimde, merdivenlere açılmış gözleriyle bakan şaşkın Hediye teyze ile karşılaştım. Çığlıklarımı duymuş ama yukarı çıkmaya da cesaret edememişti.

Sinirliymiş gibi yap Zeynep! Kavga etmişsiniz ayağına yat!

Saçımı sinirle savurarak, “İyi günler Hediye teyze! Ama sadece seninle Funda’ya!” dedim. Dudaklarım Şafak’ın öpücükleri yüzünden şişmiş bir hâlde olsa da kuyruğu dik tatmam gerekiyordu.

Söylediğim cümleden sonra Hediye teyzenin yüzü ağlayacak gibi olunca pişman olsam da gururum baskın geldi.

Hediye teyze arkamdan üzgün bir sesle mırıldandı.

“İyi günler kızım...”

Hastaneye gittiğimde ilk işim başhemşireye izin için gitmek oldu. Geçen hafta başıma geleni herkes yeni vizyona girmiş trajedi filmi gibi kulaktan kulağa konuştuğu için başhemşire bir günlük izni, son anda yazdırmama rağmen hiçbir problem çıkarmadan vermişti.

Günün geri kalanında işlerimi yapıp vakit öğlene geldiğinde sabah kahvaltı da yapmadığım için kendimi öğlen yemek yiyen kızların yanına attım.

“Afiyet olsun kızlar!” Sesim neşe doluydu.

İkisi de artık kafayı yediğimi düşünerek bana şaşkınca baksalar da bunu dile getiren Zehra oldu.

“Manyadın mı kızım sen? Düne kadar ağlıyordun, şimdi gülüyorsun?” dedi kaşığı havada kalmış bir şekilde.

Ekmeğimi gayet rahat bölerken, “Düne kadar derdim olan bugün dermanım oldu! Şimdi de mutluyum, yapacak bir şey yok.” dedim sevinçle.

Duru gözlerini kırpıştırarak baktı bana.

“Şafak abi döndü mü? Onu geçtim, barıştınız mı?” Son sorduğu soruyu sesinden akan bir umutla sormuştu.

Çorbamı kaşığım ile karıştırarak, “Küsmemiştik ki barışalım. Şafak saçma bir şekilde ayrılmayı düşünüyordu ama ona bensiz yapamayacağını gösterdim! Daha doğrusu göstermeye gidiyorum!” dedim yüzümdeki zafer gülümsemesiyle.

İkisi de anlamadan kaşlarını çatarken ben Zehra’ya, “Zehra en yakın zamanda o dantelli kumaş parçası geceliklerinden almaya gidiyoruz!” dedim.

İkisi de, “Aman Allah’ım!” diye nida attıktan sonra Zehra çemkirdi.

“Niye? Isırılmak yetmedi, kan çıksın diye mi?”

Gözlerimi devirip cevap vermezken Zehra’ya, bunun benim için artık bir gurur meselesi olduğunu anlatmayacaktım.

Şafak’ın benden vazgeçebilecek olmasını yediremiyordum.

Bu gece için Duru’ya baksam da aklıma abim gelince vazgeçtim. Zehra’ya sol işaret parmağımla ihtar ederek, “Bu akşam sendeyim!” dedim.

Duru safım, “Aaa beni niye çağırıyorsunuz?” derken Zehra anlamış ve Duru’ya, “Sorana bende çünkü Durucuğum! Bedenen talan olmaya gidiyor!” diyerek hüysuz bir sesle konuştu. Bu kızın aşk hayatı nasıl olacaktı, merak ediyordum. O fantezili geceliklerle bu inatçı ve dediğim dedik Zehra nasıl bir evrilme yaşayacaktı acaba?

İçimden “*Seni de göreceğiz bakalım.*” diye düşünerek Zehra’nın dediğine yüzümü ekşitirken, Duru ekmeğini zor yutmuştu.

Mesai bitiminde soyunma odasında üstümü değiştirdikten sonra abartmadan parfümümü sıktım. Artık hiçbir şeyi şansa bırakmayacağım için hafif de olsa makyajımı yaptım.

Zehra’nın dolabındaki saç şekillendiricisini de alınca Şafak’ın dışarıda ağaç olduğuna emindim.

Beklesin köpek! Ben bir hafta bekledim!

Soyunma odasından sonra merdivenlerden çıktığımda giriş kapısında bekleyen Şafak'ı görünce tebessümüme engel olamadım. Arabada bunalmıştı muhtemelen.

Şapşal âşıklar gibi Şafak'a bakarken, bankoda vizite teslim eden *Yalaka* Yunus'u fark etmemle -ki ona bu takma ismi ben takmamıştım- aklıma o anda gelen planı yürürlüğe koydum.

Kocaman bir gülümsemeyle bana doğru gelen Yunus'a bakmam yetmişti. Yunus, "Zeynep... Bu ne güzellik?" diyerek yanı başımda peyda olduğunda kıkırdayarak, "Yaaa... O senin gözlerinin güzelliği Yunus! Gören de önemli, biliyorsun." dedim. Resmen ecelime oynuyordum.

Yunus artık İstanbul Boğazı'ndaki adaşları gibi havada taklalar atmaya başlamıştı.

"Yok Zeynep, sana bakan gözün benim gördüğümü görmemesi için kör olması lazım!"

Dikkat et ağzına düşmesin Zeynep. Ayarında bırak! Sonra olan Yunus'a olur.

"Neyse Yunus, benim işim var. Kolay gelsin sana, iyi akşamlar." dedim gülümseyerek.

Yunus tam benimle yanak yanağa öpüşüp vedalaşacaktı ki sol elimle omzuna iki defa dokunup, "Hadi görüşürüz!" deyip göz kırparak uzaklaştım.

Yüzümü kapıya döndüğümde hastanenin ortasına kadar gelmiş çenesi kasılı, gözlerinden ateş çıkan bir adet *Zeus Mer-teus* gördüm.

Gayet hiçbir şey olmamış gibi ona gülümseyerek gittim.

"Sevgilim!" deyip boynuna atladığımda ellerim vücudundaki kasılmayla tanışmıştı.

Adam artık gerçek anlamda taş olmuş herhâlde Zeynep! Kırk defa dersin olacak olan bu!

Elleri iki yanda yumruk, put gibi duruyordu. Yüzümü

boynundan ayırıp yüzüne bakınca, “Şafak?” dedim ama bana hâlâ çok sinirli bakıyordu.

Bak Zeynep, yaptığın hareketlere bak ya! Al kıldın işte, kıldın adamı!

İkinci defa. “Şafak?” dememle birlikte sol bileğimden tutup peşi sıra sürüklemeye başladı. Arabaya derdest ettiğinde siniri geçmemişti. Yüzüme bile bakmadan gaza basıp gittiğinde koltuğa pısmış, kendime sövmekle meşguldüm.

Ama bu işe yaramazdı, zeytinyağı gibi üste çıkmalıyım. Başka türlü kabul etmiş olurdum.

Saçlarımı savurup hemen atağa geçtim.

“Ne yapıyorsun sen ya? Ne bu afra tafra şimdi? İki saat adam gibi duramıyorsun değil mi? İlla hayvanlaşman lazım!”

Çenesi kasılı olsa da cevap vermedi. Gözleriyle yola ateş ediyor gibiydi.

“Ne oldu şimdi, problem ne?” Suçumu bilmezden gelip hesap sorar gibi konuşmuştum.

Bana cevap vermeden otobana girmiş olmasına rağmen dörtlüyü yaktığı gibi arabayı aniden sağa çekip, öne doğru savrulurak durdu.

Yüzünü bana döndüğünde siniri daha da artmış bir şekilde tısladı.

“Bir daha benim gözümün önünde kimseye kur yapma!”

“Ne kuru be, ne diyorsun sen!” Suçumu kabul etmek yerine bağıırıyordum artık.

“Hastaneden çıkarken ağzına düşecek adama yüz vermenden bahsettiğimi sen de gayet biliyorsun!”

“Saçmalama! Selam verdim sadece! İki konuşmayla kur mu yapılıyormuş! Ha sen daha iyi bilirsin tabii, pardon... İkili ilişkilerde yüksek lisansın var sonuçta!”

“Zeynep! Ben senin selam verme şeklini de, oturmanı da, yürümeni de yüzündeki her bir mimiği de senden iyi biliyo-

rum! Sakın bir daha gözümün önünde başka bir erkeğe yüz verme!” dedi sinirle tıslayarak.

Sinirle gülerek yüzümü sağ cama çevirdim. Derin bir nefes verdiğini duydum. Sol kulağıma sinirinden soyunmuş hüznü sesi geldi.

“Beni cezalandırmak istiyorsun, biliyorum. Ama şöyle yüzünü çeviriyorsun ya benden, o bile benim acı çekmeme yetiyor...” Sesi kulağımdan kalbime ulaştığında yumuşayacak gibi olsam da aklıma geçen hafta yaşadıklarım geldi...

Dalga geçer gibi gülümsedim.

“Senden yüzümü dönsem canın acır, öyle mi? Sen bana sırtını dönebiliyorsun ama?” Yüzümde buruk bir gülümseme oluştu.

Bir eliyle saçlarını karıştırıp, “Zeynep, neden biz seninle konuşup anlaştıktan sonra bile unutmuyorsun? Çözümüne kavuşmuş mevzuları bile arşivinden çıkarıp önüme koyuyorsun! Tamam, sorun halledildi diye düşünemiyorum seninle! Kapattığımız dosyaları sen hep böyle arşivleyecek misin?” dedi sakince.

Cama bakarak, “Bütün kadınlar böyledir yüzbaşı. Affetse de unutmaz, gün gelir önüne koyar! Kerameti bende arama.” dedim net bir şekilde.

“Ama bizim herkesten daha zor bir hayatımız var Zeynep. Bu bizi yorar bebeğim, yapma...” derken fısıldıyor gibiydi.

Cevap vermedim. Ben camı izlerken bu sefer usulca arabayı çalıştırıp ilerledi.

Son söylediği sözleri düşünürken gözüm geçip giden yolun şeritlerindeydi.

Yolun şeritleri kesik kesikti, tıpkı bizim gibi. Bir görünüp bir kaybolan sevdiğim adamdan başkası değildi. Belki de bütün ömrüm onun gidip gelmelerini beklemekle geçecekti.

Ömür dediğin neydi ki?

Ömür dediğin, üç günü bırak bir gün bile değildi aslında. Zaten uzunluğu ne olursa olsun, bütün ömürlerin sonu iki kulaç uzunluğundaki bir kumaş parçasıydı.

Bir gün bile olmayan bu ömrümü, gidip aylarca dönmeyecek bu adamın ayaklarının altına sermiştim.

Sapanca'ya geldiğimizde yeşilliklerin eşlik ettiği otobanda gitgide göle yaklaşıyorduk. Şafak bir anda sağ elini uzatıp torpidodan bir şeker çıkardı.

Ben torpidodan çıkardığı şekere şaşkınca bakarken, o gözünü yoldan ayırmadan şekerini bana uzattı.

“Alır mısın?”

Şaşırarak, “Gerek yok.” dedim kısık bir sesle.

Beni duymazdan gelip bu sefer emrederek, “Al!” dedi.

Tepkisine şaşırsam da bir şey demedim. Bir şeker için niye emrettiğini anlamamıştım. Açtım evet ama dişlerimi de fırçalamıştım. Hem eve gidiyorduk zaten, evde illaki yemek yerdim.

“Niye şeker verdi ki?” diye beynimi zorlayıp, sebebini anlamaya çalışırken şekerini elime aldım.

Kendimi şekerle kandırılan çocuklar gibi hissediyor olmam, bunun altından bir şey çıkacağını düşünmeme sebep oluyordu.

Sapanca'da arabayı park ettiğinde yavaşça indim. Ama Şafak yavaş hareket etmeme sinirlenmiş gibi gözlerini etrafta gezdiriyordu.

Arabadan inince beni beklemeden kapıya gitti. Açık kapıdan içeri girdiğimde sola, vanaların olduğu yere baktım. Genelde gelir gelmez vanaları açardı. Orada göremeyince bu kez salona mı gitti acaba diye düşünüp bakışlarımı salona kaldırdığımda kapının arkasından hızla içeri çekildim. Dudaklarımdan korkuyla bir çığlık kaçtı. Sırtım kapıya dediğinde beni içeri çekenin Şafak olduğunu anladım ve rahat bir soluk verecektim ki o soluğu Şafak'ın ağzına verdim.

Resmen beni içeri savurup kendisi ile kapı arasına sıkıştırmıştı!

Ağzımı benim açmamı beklemeden, sağ eliyle çenemi aşağı çekiştirip kendi açtı. Ben ne ara içeri çekildim ne ara öpüldüm, ağzım ne ara açıldı, algılayamamıştım. Açılan ağzımda dolanan dili şekerimi de aldı gitti...

Bitmemiş şekerimden alabildiğim kadarki karbonhidrat, beni önümüzdeki dört saat yemek molası vermeden sarf edeceğim enerji için takatim kesilene kadar ayakta tutacaktı. Şafak ise bunu yolda planlayıp bana şekeri dayatmıştı. Ben mi çok saftım, Şafak mı tam bir kaçın kurasıydı, bilmiyordum.

Çantamı elimden çekip vanaların olduğu yere fırlattı. Parfüm şişemin kırılmamış olması için dua ediyordum. Muhtemelen ihtirasla öpüşürken dua eden tek kul olarak tarihe geçebilirdim.

Dudaklarım üzerindeki baskıyla ezilip savrulurken, elimle Şafak'ın omzuna vurdum.

İstemediğimi düşünüp soluk soluğa dudaklarını ayırdı. Ama bedenim hâlâ bedeniyle kapı arasına sıkışmıştı.

"Bebeğim?" diye sordu, sorunun ne olduğunu anlamaya çalışırken.

"Nefes alamıyorum Şafak! Çok bastırıyorsun!" dedim kızarak.

"Ha... Özür dilerim. Ben özledim, ayarım kaçtı sanırım." dedi üzgünce.

Elim yanağında gezerken, "Ben de özledim... Nefes alma izin ver, yeter." dedim sırtarak.

Alt dudağımı ısırp kendine çekiştirirken güldü.

"Eğleniyorsun değil mi bu hâlimle?"

Üst dudağını dudaklarımın arasına alıp dilimi üzerinde nokta nokta gezdirdikten sonra söylendim.

"Eğlenmiyorum... Eğlenmek de istemiyorum zaten yüzbaşı!"

Alnunu alnuna yasladığında sağ elimle ensesini okşadım ve fısıltıyla, "Sevişmek istiyorum." dedim.

Sesli bir şekilde güldüğünde tebessümle karşılık verdim. İki eliyle başımın yanlarından tekrar kavrayıp alt dudağımı hapsetti. Bu sefer daha yavaş olduğu için ben de hasretimi dindirebiliyordum.

Üst dudağı dudaklarımın arasındayken dişlerimle tanıştırdım. Ama onun ısırıklarıyla boy ölçüşemezdi tabii.

Dilini ağzımın içine uzatır uzatmaz dilimle karşılık verdim. Yavaş öpüştüğümüz için antreye ağzımızdan çıkan ıslak sesler doluyordu. Bu sesler bile beni tahrik etmeye yetiyordu. Sanırım o da benimle aynı yolun yolcusuydu ki karnımda başlangıç noktası Şafak olan bir sertlik peyda oldu. Bu sertliğin bitiş noktası olacak olan rahim ağzıma ise varış süresi, Şafak'ın hız problemi olacaktı.

Üst dudağını istekle emip çeğiştirirken inleyerek kendimi ona yasladım. Bu, onun göreceli yavaşlığının bittiğı nokta oldu.

Kafamı tekrar başıyla kapı arasına sıkışırken iki dudağımı birden emiyordu. Dudaklarımı geri çekme payım yoktu. Dili mi ısırığı anda acıyla inledim.

Dudakları yanağımdan çeneme kaydığında başımı olabildiğince arkaya verdim. Soluk soluğa kalmış hâlimle, boynumu emerek dolanmasına karşın sadece soluklarım ses tellerimi titreştiriyordu. Tek yapabildiğim yutkunabilmek oldu.

Boynumda dolanan dudakları az önce şişmiş olan dudaklarıma geri döndüğünde, kollarımı boynuna dolayıp bu sefer ben onun alt dudağını esir aldım.

Şafak ise alttan daha vurucu bir hamleye hazırlandığını, belimden kayıp giden ve bir anda eteğimin altına giren elleriyle kalçamı sıkarak bana göstermiş oldu.

Kalçamın avuçlanmasıyla ağzının içine inleyip mesafesi bedenine en yakın noktayı kendisine sürttürdüm. Yaptığım

her bir harekete bir üstüyle cevap veriyordu ki sanırım onun raconu buydu. Beni kalçalarımından tutup kaldırdı.

Bu hareketiyle dudaklarımın sefası yarıda kalarak meskeninden ayrılmış oldu. Ben yüzümün aşağısında kalmış yüzüne bakarken, o göğüslerimi kafasına hizalamıştı.

Soluğum soluğuna kavuştuğunda, "Bacaklarını belime dola!" dedi boğuk sesiyle.

Şehvetli, "İşte benim adamım!" diye bağırıp saniyesinde isteğini yerine getirdi.

Bacaklarımı beline dolamamla birlikte beni kapıya iyice sıkıştırıp kalçalarımından ayırdığı elleriyle elbisemin yakasını parçaladı.

Gözlerimi kocaman açarak, "Olamaz..." diye fısıldadım. Onun gözleri parçalanmış elbisem ve sütyenimden boşalıp sere serpe ortada olan göğüslerimdeyken, benim gözlerim bir mutfak robotu parası verdiğim elbisemdeydi.

Şehvet dalgasının arasında, bu hareketiyle beni sinirlendirdince bağırdım.

"Ya ne yapıyorsun geri zekâlı!"

Cırlamam bile onu şehvet dalgasından çıkarmamış olacak ki, "Yenisini alırım!" deyip sağ göğsümün ucunu diliyle yaladı. İçimden bir elektrik dalgası geçtiğinde nefes verip gözlerimi yumdum.

Sağ göğüs ucumu komple ağzının içine alıp diliyle okşamaya başladığında içimi ele geçirmiş *Şehvetli* beni azarlıyordu.

Mutfak robotu parası verdiği elbiseymiş!

Sıkışmışım elbisesini!

Şu zevki, şu hazzı veriyor mu sana o elbise?

İşiniz gücünüz maddiyat!

Bir türlü öğretemedim size işinizin gücünüzün seks olması gerektiğini!

İçimdeki *Şehvetli* yüzyılın filozofu olma yolunda ilerliyor-

ken, diliyle yumuşattığı göğsümün ucunu dişleriyle hafif ısır-
maya geçen Şafak'ın saçlarını çekiştirmeye başladım.

Başımı pes etmiş gibi arkaya kapıya verip boğazımdan içli
bir, "Ahh!" verdiğimde Şafak sol göğsüme geçti. Omuzların-
dan tutunup destek aldığım adam sol göğsümü diliyle yumu-
şatmadan genişçe ısırınca çığlık attım.

Çığlık atmamla kalçamdaki elleri kalçamı ardı ardına kuv-
vetle sıkıp gevşetmeye başladı. Sol göğsümü emmeye başla-
dığında yüzümü yüzüne eğerek izlemeye başladım. Manza-
rasıyla bile tahrik edici oyalanmasına bakarken, ağzımdan
çıkan sesli nefesler alnına kavuşuyordu.

Hazla dudaklarımı ısırmaya başlamıştım ki kalçamı kav-
radığı yerden külotumu bir saniyede parçaladı. Artık alıştı-
ğım için sorgulamadığım bu hareketinden sonra vücudum-
dan ayrılan bez parçasını yere atışına baktım.

Baldırlarımın altından elinin pantolonun fermuarına gitti-
ğini fark ettim. Beni kapıya dayayıp, kapıdan destek almamı
sağlarken hızla tek eliyle arka cebinden cüzdanını çıkardı.

Saniyeler içinde prezervatifi bulup alt hizamdan kendisi-
ne edindiğinde, şaşkınlıkla yüzüne bakıyordum.

"Şafak, kapı önünde mi?!"

Sol elini kadınlığımı bir anda atınca ağzımdan içli bir
"Ahh!" çıksa da yüzüne sorgular bir şekilde bakmaya devam
ettim.

"Dayanamıyorum Zeynep! Bu hızlı olsun, diğerleri yatak-
ta yavaş olur, söz!" Sesi zorlanır gibiydi.

Daha üzerini bile çıkarmamıştı ki Şafak'ın sadece fermu-
arı açıktı, buna rağmen ıslanmış olan kadınlığımı turlayan eli
ıslaklığımı genişleterek yaydı.

Altan kendisini hizalayıp bana yönlendirmeye başlayınca
beklentiyle dudaklarımı ısırdım. Aniden içime dolan sertlikle
dudaklarımdan tiz ve "a" sı uzun bir "Aaaahh!" çıkarken ka-
fam arkaya düştü.

İşte tam bu anda içimdeki *Şehvetli*, eli havada kalçasını sallaya sallaya "*Lokmalar döküle şenlikler ola!*" diye coşmaya başladı. Diğer benliklerim "*Dalında kuruduğunu sanmıştık, Allah yüzüne güldü kardeş.*" diyerekten *Şehvetli*'yi tebriğe gelip hem döktürdüğü lokmaları yiyip hem de kabuklarına da götürmek için paket yaptırdılar.

Şafak ise kafasını sineme gömüp dişlerini tenime geçirerek rahatlamış bir nefes verdi. Ardından içimden çıkmadan hasretlenmiş yüzünü yukarıya yüzüme doğru kaldırıp, "Sıcaksın..." dedi arzudan boğuklaşmış sesiyle.

O an aklıma çok alakasız bir şekilde kaloriferleri çok açtığımızda babaannemin elini kalorifere tutup, "Uuu, bunlar gâvur amı gibi yanıyor!" diye söylenmesi geldi.

Babaannemin bunu söylerkenki yüz ifadesi aklıma gelince sesli bir gülüş çıktı ağzımdan. Şafak bunun zevkten olduğunu düşünüp, içimden yavaşça çıkıp hızla tekrar içimi doldurdu.

Omuzlarındaki ellerimi boynuna kaldırdığımda içimden çıktı ve kalçalarımın tutup tekrar içime vurur gibi girdi. Girişyle birlikte kapıda yukarı yükselen bedenimle içimden bir şey kopuyormuş gibi nefes verdim. Sonra gözlerime izin ister gibi baktı. Dudaklarımı ısırıp başımı sabırsızca hızla "evet" anlamında salladım.

Belindeki bacaklarımı sıkılaştırıp gelecek olan dalgalara hazırlandım. Kalçamdaki eli baldırlarıma kayınca artık kalçam da kapıyla bütünleşmişti.

O andan sonra hızlanan darbelerle içime girip çıkan sertlik, bana çığlık attırmaya başlamıştı. Şafak'ın durumu ise ben-den beterdi, yüzü kaybettiği bir şeyi bulmuş gibi özlemle karışık acı çeker gibiydi.

Vajinamın duvarları zorlanarak içime aldığım adamın ağzından çıkan kesik soluklar, benim çığlıklarında kayboluyordu. Dudakları dudaklarıma değmeye uzanmış ama değmeye ramak kala durmuş gibiydi.

Art arda darbelerle nefes nefese soluklarımı onun yüzüne

verirken, o da yüzümdeki mimikleri izliyordu sanki. Alttan vuruşuyla kapının üzerinde yükseliyor gibiydim, geri çıkar-ken beni yukarıda kasıtlı bırakıyor, sonra bedenimi aşağıya kaydırıp tekrar vajinamın duvarlarını zorluyordu.

Nefesim nefesine çarparken acıyla söylendiğini duydum.

“Hasretinden öldüm ben kadın...” dedikten sonra beni sa-bit tutup kendini ileri geri bana yönlendirmeye başladı.

Boynundaki ellerimi yanaklarına kaldırıp aynı hasretle hatta belki daha da fazlasıyla, “Ben de...” dedim soluk soluğa. Ardından içli ve uzun bir “Ahhhh!” ile boynum gerilerek ka-famı arkaya verdim.

Daha da hızlandı. Öyle ki odaklandığı nokta onu sarma-layan, girdiği o kaygan açıklıkken aynı zamanda o açıklığa doğru hızla koşar gibi hırslanmıştı.

Bir darbesinde dudak dudağa birbirimize solurken, diğer darbesinde kafamı arkaya verip çığlık atıyordum.

İçimdeki *Şehvetli* “*Daha da fazlası!*” diye bağırıırken yalvarır gibi “Şafak...” çıkıyordu ağızımdan.

Şafak ise kendi ritminde hırıldarken kesik bir “Zeynep...” diyebilirdi. İkimizin bütün kanı kasıklarımıza toplanmış, çağla-yıp akması için sularımızı biriktiriyorduk.

Bu topraklara uzun bir süre yağmur yağmadığı için ku-raklık söz konusuydu. Şafak ise darbeleriyle içimdeki barajın duvarlarını kırıp, topraklarımızı suya doyurarak eski verimi-ne geri döndürmeye çalışıyordu.

Kapı önünde tuttduğumuz ritimde Şafak, başını boynu-ma gömüp dişlemeye başladı. Onun sona doğru doludizgin koştuğunu anladığım için haz dolu inlemelerimi sıklaştırdım. Ellerimi yanaklarından saçlarına kaydırıp çekiştirmeye başla-dım. Bir anda yavaşlayan Şafak’ın boğuk sesinin, “Ben... Bu darlıkla hemen gelirim Zeynep. Zaten biriktim...” dediğini duydum.

Ama o an sadece kendi aldığım zevke odaklandığım için

cevap vermedim. Ne yapabilirdim, zaten kendimi genişletecek hâlim yoktu ya!

Başı sinemde acı çekiyor gibi sağa sola dönüyordu, benimse yüzüm bir ona eğiliyor bir tavana kalkıyordu.

En son sabırsız bir çığlık atarken kendimi tanıyamadım.

“Şafak, biraz daha hızlanır mısın lütfen!” dedim emreder gibi.

Şafak acı bir boğuklukta çıkan sesiyle, “Geleceğim ama!” dedi.

“Şafak hızlı!” dedim soluklarımın arasında net bir sesle.

Şafak yüzünü yüzüme kaldırıp üzgünce bakarak, “Tamam, bu hızlı olsun bebeğim. Diğerleri daha uzun olacak...” dedi.

Artık gelmeyi göze aldığı için saniyeler öncesi ritmine ve sert vuruşlarına devam etti. Her darbesinde etlerim kapıya doğru ezilirken yüksekçe “ahh”lıyordum.

Bir saniyede en az iki kere içime girdiği bir hızda, içimdeki volkanı patlatmaya doğru yükseliyordum. Onun haykırıışlarına, yüksek ve tiz çığlıklarımla eşlik ederek göldeki kuşlara senfoni oluşturuyorduk.

İçimdeki haz yükselip zirveye çıkarken saçlarını da yolmaya başlamıştım. O ise ellerini beni havada tutmaya kullandığı için bütün hırsını sinemden dişleriyle alıyordu.

“Hassiktir, geliyorum!” deyip kendi kendine söylendiğini duydum uğuldayan kulaklarımla.

Sesli ve yüksek bir şekilde “Ah!” derken ardı ardına, yüzü kızardı ve başını arkaya doğru verdi. Onun o son andaki hızıyla aşırı derecede uyarılan G noktam, klitorisime kadar bir elektrik dalgası gönderdi.

Kafamı geriye atarken ağlar gibi bir çığlıkla bağırdığımda, “ahh”ların başı sonuna karışmış bir hâldeydi. Yaşaran gözlerimle buğulanmış görüş açımdan boynundaki belirginleşmiş damarları gördüm.

Hırıldarken gerilen ağzından “ahh”lar, “ıhh” gibi çıkıyordu ve dişlerinin yarım bıraktığı hırsı elleriyle baldırlarıma vurarak alıyordu.

Bacaklarımı daha bir ayırıp penisini içime kadar köklediğinde, zevkle titremelerimin arasında bir çığlık attım. İçimden çıkmadan erkekliğini içeride ufak, seri hareketlerle kaydırıp yüksek sesle haykırdı. Aramızda oluşan “v” şeklindeki açıklıkta kollarımı omzuna uzattığımda kendimi hareketlerine uydurarak kendi sonumu getirdim. Aynı anda gelen ve birbiri üzerine seğiren gerginliğimizde ben son yüksek çığlığımı tavana bakarak verirken, Şafak girip çıktığı noktanın manzarasını izlerken saldı son haykırışını.

İçimden çıkmadan belimden kavrayıp yere çökerken, beni de beraberinde sürükledi. Soluk soluğa ikimiz de yerde birbirimize bakıyorken, sol orta ve işaret parmağı girdi az önce penisinin çıktığı yere.

Nefes nefese kısık bir sesle söylendim.

“Yapma... Geldim ben de.”

Parmağını çok sokmadan vajinama, sadece ıslaklığıma baktı. Miktarının boşalma ıslaklığı olduğuna kanaat getirmiş olmalı ki, “Evet... Gelmişsin.” dedi soluklarının arasında.

Başımı inip kalkan göğsüne yasladığımda kollarıyla sardı bedenimi. Sol yanağım göğsüne yaslı, kapının arkasındaki duvarı izliyordum.

İkimiz de üst baş olarak dağılmış hâldeydik. Ama ruhen birbirimizi toparlamaya arzularımızdan başlamıştık.

Yirmi dört saat boyunca da bir ağzımıza tutku balı çalacak hatta bal kavanozunu yiyip bitirecek bir de birbirimizin içindeki endişeleri kovalayacaktık.

“Start”ı ise kapı ağzında hızlı bir tatminle vermiştik.

Kırgın sesimle mırıldandım.

“Sen benden vazgeçebiliyor musun?”

Sıkıntıyla saçlarıma içli bir nefes verdi.

"Yapamadım ki... Doğru olan seni kendimden uzak tutmak Zeynep. Ama ben, bu siktiğimin nefesine söz geçiremiyorum!" dedi sinirli ve kısık bir sesle.

"Beni sensiz bırakmanın nesi doğru Şafak?" derken sesim son derece sitemkâr çıkıyordu.

"Yanlış yapıyorum Zeynep. Akli olan herkes bunu görür! Ama ne iradem kaldı ne başka bir şeyim... Vazgeçemiyorum senden. Senin canının yanacağını bilmeme rağmen!" Cümlesi bittikten hemen sonra sinirle kapıya geçirdi.

"Allah beni kahretsin!" diye bağırdı.

Bu hızlı duygu değişimine şaşkınlıkla yüzümü yüzüne kaldırdınca, gözlerini yumdu sakinleşmek için.

İçinde birikenlerin bir anlık patlamasını yaşadığını anladım o an.

Ardından sakin bir sesle devam etti.

"Sen hiç korkmadın mı Zeynep? Yaşadıklarından sonra senin çekip gitmen gerekiyordu. Benim yüzümden kaçırıldın. Hatırlamıyorsun ama bayıldığında da ben senin kaldıramayacağın şeyler yapıyordum! Dengesizin, canının tekiyim ben." Gözlerimin içine bakıyordu ona bir şey demem için.

"Hatırlıyorum..." dedim kısık bir sesle.

Kaşlarını anlamayarak birkaç kez çattı. Devam ettim.

"Bayılmama ramak kala gözlerimin içine baka baka ne yaptığını hatırlıyorum Şafak. Hep de hatırlıyordum. Ama ben, senden vazgeçmeyi hiç düşünmedim."

Gözlerinden acı geçti, yutkundu.

"Hiç mi iğrenmiyorsun benden? Arkana bakmadan kaçman gerekiyordu." Sesi çaresiz gibi çıkıyordu.

"Sen mantıklı düşünen bir kadının tercihi olmazsın zaten yüzbaşı."

Gözlerime baktı sadece, devam ettim net bir sesle.

"Sen benim tercihim değil, mecburiyetimsin." Sesimden

kararlılığımı, aşkımı anlasın istiyordum. Cümlem sadece kelimelerden ibaret değildi, kalbimin ta en derininden geliyordu ve Şafak'ın bendeki kendisini anlaması gerekiyordu. Bir daha terk etmesine, beni yokluğuyla bir başına bırakmasına dayanamazdım.

Kollarımla sararken bedenini, başımla sokuldum göğsüne.

"Hani bütün benliğin bendim? Nasıl vazgeçecektin benden?" Nazlı, sitemkâr bir fısıltıyla sordum.

"Kalbimi sökecektim!" dedi saçlarımın arasındaki çenesi kasılı bir hâlde.

Gözümün önüne bunu canlı canlı yaptığı gelse de düşüncelerimi kovdum.

"Kalbini söküp atmak o kadar kolay değilmiş, değil mi Şafak?"

"Kolaydı, içinde sen olmasaydın eğer."

Sesi daha çok kendine kızar gibiydi.

Ardından mırıltıyla, "Daha önce de söküp atmak istedim ama ölmüyor bu amına koyduğumun mereti!" diye devam etti.

Kafamı bir anda yüzüne kaldırıp neye ne dediğini algılamaya çalıştım. Boşluğa bakan sinirli yüzü bana dönünce yumuşadı.

"Bilmiyorken tadını daha kolaydı be Zeynep'im. Uyuşturucu gibi bir şeysin." Son cümlesini yüzünde hayran bir gülümseme ile söyledi.

İltifat etti sanırsam... Sen de öylesin de!

"Sen de bağımlılık yapıyorsun yüzbaşı!" Bir an duruldu, ardından aklına bir şey gelmiş gibi saniyelik kaşlarını çatıp, hemen sırtarak kaşlarını yaylandırdı.

Gözlerinden akan yaramazlık, dudaklarına kondurduğu serseri bir sırıtışla, "Ben mi yoksa?" deyip gözüyle aşağıyı gösterdi.

Yaptığı ima ile kızarıırken, “Pislik!” deyip sağ yanağına sertçe şaplattım. Yanağından çıkan cırtlak bir “şak” sesi kulağıma dolduğunda, dudaklarının kenarı havalandı ve tek kaşını kaldırıp yanağını tuttu.

Şu sıralar Şafak’a fazla mı şiddet uyguladık Zeynep? Kaç oldu bu tokat?

“Bak bu iki oldu hatun. Ben bunların rövanşını şu kapıdan geri çıkmadan alacağım, biliyorsun değil mi?”

Sanki istese vurmama engel olamazdı! Gözlerimi devirip, “Benim vurduğum yerde gül biter!” dedim.

Otuz iki diş pis pis sırtarak, “Benim vurduğum yerde de gül bitecek, merak etme!” dedi.

Şafak’ın bana veya başka bir kadına vurmayacağı barizdi, bunun altından da bir bit yeniği çıkacaktı kesin.

Gözlerine bakıp dalarken durgunlaştım. Benim durgunlaşmamla birlikte onun da yüzüne hüznün çöktü. İçimden geçenleri okuyor gibiydi.

“Neredesin bir haftadır?” diyerek hesap sordum bu kez.

Büyük bir nefes alıp ağzından verdi.

“Buradayım...”

Anlamadan kaşlarımı çattım sorgular gibi. Devam etti sonra açıklamaya.

“Bu evdeydim Zeynep.” deyip parmak uçlarını saçlarımda gezdirdi ve devam etti.

“Hayalinle yattım, hayalinle kalktım. Hayalinle konuştum, seviştım, güldüm. Görevdeyken diyordum ki, ‘Dönünce Zeynep var, dönmeye bak oğlum!’ Ama sensizliğin dönüşü yok ki! Neye sabredeyim? Nereye kaçsam, her yerde de sen varsın be Zeynep’im... Sen yoksan ben bu evi de kokunun sindiği her yeri de yakarım.” Kısık bir sesle konuşmuştu. Elleri saçımdan bir tutamı alıp kokladı. İçine katmak, bensiz geçen bir haftayı silmek istercesine dolu dolu kokladı saçlarımı.

Gözüm salona kaydı; yerlere saçılmış rakı ve viski şişele-

rine, camekânın önünde parçalanmış şişe parçalarına baktım.

Bakışlarım, o ana kadar şehvetten fark etmediğim kırılmış camekâna kaydı hayretle.

Ardından yutkundum ve gözlerimi kasılmış yüzüne çevirdim, dikte eder sesimle, "Ben varım ama! Olacağım da... Bak, ben vazgeçmedim. Korkar dediğin şeyleri yaşadım, iğrenir dediğin şeyleri gördüm ama yine de senden ayrılmadım! Kaybedeceğini anladığı her oyunda mızıkçılık yapan ben, kaybedeceğim ne varsa yoluna serdim ama senden kaçmadım!" diyerek kararlılıkla konuştum.

Ardından elimi yanağına koydum ve dudaklarına fısıldadım. "Ne olur sen de bizden vazgeçme!"

Gözlerini yumdu usulca, ardından açıp dudaklarıma kaydırıldı. Yutkunurken boğuk sesi doldu kulaklarıma.

"Yapamıyorum ki ben sensiz Zeynep. Ayrılamıyorum ki zaten... " Dudakları kısa ama sert bir mühür öpücüğü koydu dudaklarıma, ardından zorlanır bir sesle devam etti.

"İradem yok! Sen ne dersen oraya gideceğiz. Fermanım sensin."

25 TEMMUZ 2018 ÇARŞAMBA
Şırnak Kato Dağı dönüşü
BAŞAKŞEHİR/İSTANBUL

Akif

Dün, geceye kadar kapışan Çağrı'yla Kurtuluş'a hakemlik yapınca geceyi de Ankara'da geçirmiştim. Sabah ayrılmıştım Ankara'dan. Dört buçuk saattir yoldaydım. Şafak Tuzla'da oturduğu için şanslıydı, ben onun kat ettiği yolun üzerine bir saat daha yol gidiyordum.

Gerçi hâlâ neden bu evde kaldığımı bilmiyordum. Sanırım doğduğum bu evi terk etmememin tek sebebi hatıralara bekçilik yapmaktı. Sanki ben de bu evi bırakıp gidersem, her şey sonsuza dek kaybolup hiç var olmamış gibi yok olacaktı.

Kato Dağı'nda aşkın bizim meslek için mümkün olmadığını gösteren kısa bir eğitim seminerinden sonra bir daha böyle duygusal aksiyonlar yaşamamak dileğiyle geri dönüyordum. Şafak'ın hâllerini hatırladıkça vücudum elektrik verilmiş gibi titredi. Asla öyle olmak istemiyordum ben. Âşık olmaktansa kışın Karadeniz'de tüpsüz tahkikat yapmayı tercih ederdim.

Gerçi düşününce aşk hiçbir meslek için uygun değildi. Âşık olan biri eninde sonunda zararlı çıkardı. Şafak zaten

manyaktı, âşık olunca üzerine eklemiş olduğuna göre akıllı biri de âşık olduktan sonra aklını mumla arardı. Hayatında neyin var neyin yoksa götürürdü aşk... Tam bir düşman başınaydı yani. Ama ne hikmetse aşk düşmanlarımı değil, hep en yakınlarımı vuruyordu ve akıllarını da alıp gidiyordu...

Krem rengi garaj kapısını arabanın anahtarlığına takılı garaj kumandasıyla açıp girdiğimde, otoparkta sadece Mine'nin arabası vardı. Bu ayrıntıya bakıp babamın arabasının olmasına sevindim.

Otoparktan bahçeye çıktığımda açık fışkiyenin suyu rüzgârla yüzüme damla damla serpildi. Temmuz sıcağında güzel gelen bu serinlikle bahçe yolundan evime doğru yürüdüm. Havuzun kenarından geçerken ön bahçeye kurulu sofradan daha kahvaltı yapmadıklarını anladım. Sofraya servis tabaklarını koyan Leyla dönerken beni görünce çekik gözleri hep ten kısılarak gülümsedi.

"Aaa! Hoş geldiniz Akif Bey!" Yüksek ve kibar bir sesle konuşmuştu. Ön bahçenin en ucundaki salıncakta oturan kardeşim onun seslenmesiyle yana dönerek beni fark etti.

"Abi!" diyerek koşarak bana geldi. Küçük ergene kısa bir "çak" hareketi yaptıktan sonra direkt kafasından tutarak sallamaya başladım.

Kendince tekme atmaya çalışan kardeşim, "Tamam abi, bırak, tamam!" deyip pes edince bıraktım.

Omzuna elimi atıp geri bahçe masasına yürürken, bir taraftan da onunla konuşmaya başladım.

"Ne yaptın lan sivilceli ergen ben yokken?"

"Çok sıkıcıydı abi! Annem briç partisi yaptı, düşün! Kendimi seksenlerin Yeşilçam'ına düştüm sandım!" Yüzüne bezmiş bir hâl verip tişörtünü silkeledi konuşurken.

Yüzümü ekşitip gözümün önünde canlanan görüntüleri uzaklaştırdım.

"Ooo, çok fenaymış! Ee, başka?"

Lisesinde dergisinin de editörlüğünü yapan ve havadis verme konusunda meraklı olan ergenim, "Babam iki gün önce Ankara'ya gitti, Leyla ekmek doğrarken elini kesti. Kont'u da kısırlaştırmaya götürdüler, yandaki villanın kanişine dandanmış ve komşu da kısırlaştırmaya karşıymış, annem de Kont'un bilmediği çocukları olmasın diye onu kısırlaştırmaya götürdü." diyerek hızlı ve heyecanlı bir şekilde anlatmayı bitirdi. Evdeki bütün olayları tek nefeste bana özet geçmişti resmen.

Yüzümü buruşturdum, "Lan oğlum, ne gerek vardı bu kadar ayrıntıya? Bize ne lan köpeğin sikinden!" dedim bambu koltuğa otururken.

Bezmiş bir sesle, "Köpeğimiz bile aktif bir ilişki hayatına sahip abi! Ben hâlâ ortamlara giremiyorum!" diyen Sarp'a gözlerimi açarak baktım.

Bunun hormonları ne ara salgılanıp tavan yapmıştı?

Yüzüne şirin bir ifade yayan kardeşim, yalvararak devam etti konuşmaya.

"Abi, beni de götürsene bir gece kulübüne giderken? Hadi be, bir abilik yap be!"

"Lan oğlum, git! Daha on dört yaşındasın lan! Vitamin kafe değil oralar, meyve suyu vermiyorlar orada! Otur oturduğun yerde, daha erken." Bir taraftan da elimle savsakladım.

Masanın üzerindeki bilgisayarını eline tutuşturdum.

"Yaşıtların gibi oyun oyna sivilceli ergen!"

Üzgün bir ifadeyle dizüstü bilgisayarının başını geri çevirip klavyesine art arda basarak oyununa devam ederken söylendi.

"Senin bana faydan dokunman gerekiyorken, benim sana dokunuyor abi." Övülmeyi bekleyen bir iş yapmanın gururu vardı yüzünde.

Söylediği faydadan kastının ne olduğunu anlayınca ona doğru heyecanla eğildim.

“Açsana lan yine, bir bakayım.”

Tepkime sıkıntıyla nefes vererek beni tersledi.

“Hayır abi! Bak Counter oynuyorum, yarım bırakamam!”

Biraz önceki sözlerime ithafen böyle söylediğini bilsem de sinirle, “Lan sivilceleriyle tomurcuklanarak çoğalan ergen! Daha demin gerçek çoğalma yollarından bahsederken oyun moyun demiyordun ama!” diye söylendim.

Aldırmaz bir ses tonuyla, “Abi, git kendine Insta aç! Beni hayalet profil olarak kullanmaktan vazgeç!” dedi parmağını titreterek ileri tuşuna uzun uzun basarken.

Tehditkâr bir sesle, “Aç şunu yoksa güreş dersi veririm sana!” dedim elimi havaya kaldırıp.

Kaçak bir bakışla ciddiyetimi ölçüp bir boğadan daha fazla kızıştığım kanaat getirince sakinleştiricimi vermek için Counter’ı kapattı ve Instagram’a girdi. Arama kısmına gelip, *Zehra Gültekin* yazarken ben de bilgisayara iyice yaklaştım, üzerine doğru eğilmiştim. Kalçaları aklımdan çıkmayan bal gözlü güzelin herkese açık olan profilini stalklamak için bilgisayarı Sarp’tan bir hamlede kopardım.

Dudaklarımı ısırarak fotoğraflara bakarken yanı başımdan Sarp’ın sesi geldi.

“Hey yavrum be, şu göğüslere bak!”

Aniden Sarp’a dönüp kafasının arkasına vurduğumda koltuktan aşağı yüzüstü düştü.

Eliyle kafasının arkasını tutarken, “Ne yapıyorsun abi ya!” diye acıyla söylendi.

Nasihat eder gibi, “Düzgün konuş! Adamlığın birinci kuralı kardeşinin baktığına bakmamaktır!” dedim parmağımı havaya kaldırarak. Bu sırada hâlâ fotoğraflara sırtarak bakmakla meşguldüm.

Sarp bir şey demeden başını okşayarak yanıma geri oturdu. Fotoğrafın birinden diğerine geçiyordum ki fotoğraflar gitti.

“Ne oldu lan!” dedim şaşkınca kükreyerek.

Gözlerini deviren sivilceli ergen kardeşim, “Profilini gizledi abi.” dedi sakın bir sesle.

Ne yapacağımı bilemediğimden, “Nasıl ya? Neden şimdi durup dururken? Gir şuna bir bak ergen!” dedim telaşla bilgisayarına ittirirken.

Uzattığım bilgisayar alan kardeşim, “Neye gireyim abi? Sadece arkadaşları görebilir artık.” dedi ellerini iki yana açarak.

Telaşla gözlerimi kırıştırdım ve elimi “hadi hadi” der gibi yaparken devam ettim konuşmaya.

“Tamam, arkadaşlık isteği gönder o zaman, hadi!”

Ergen kardeşim hayretle gülümsedi.

Elleriyle kendini gösterip, “Ben? Ben Sarp İnan! Bir kıza arkadaşlık isteği göndereceğim, öyle mi? İmkânı yok!” dedi.

Sarp’a bakıp, “Neyin forsunu yaşıyorsun? Forsunu sike-
rim senin ergen! Ben de Akif İnan! Tanıştırayım; abin, güreş
hocan ve tekrar güreş hocan!” dedim sinirle gülerken.

Sarp bendeki suların sakinleştiricimi kaybetmekle kızıştığını anlayınca ellerini teslim olur gibi kaldırarak yavaşlamaya başladı.

“Benim forsum senden geliyor zaten abiciğim. Kendine gel, sen Akif İnan’sın! Damarlarında İnan kanı akıyor senin!”

İnan kanını taşımanın hiç iyi bir şey olmadığı aklıma gelince sinirle bağırdım.

“Yolla!”

Sarp bir anda sinirlenen hâlime şaşırsa da fazla beklemeden mavi kutucuğa tıkladı. “İstek gönderildi” yazınca sinirim anında geçti ve sabırsızca sırtarak bekledim. On dakika boyunca Zehra’yı düşünüp beyaza dönmüş kutucuğa, kutucuğu tavlama-ya çalışır gibi gülümseyerek baktım. Ancak kutu tekrar maviye dönünce gülümsemem dondu ve başımı Sarp’a çevirdim.

Sarp ellerini “yapacak bir şey yok” der gibi iki yana açtı. Hayal kırıklığıyla tekrar bilgisayara baktım.

Ergen kardeşimin canı güreşmek istemiş ki, “Vallahi tam ağzına layıktı abiciğim ama çok oyalandın artık, yandı gülüm keten helva.” diyerek sırtmaya başladı.

Gizlenen hesabın huncunu Sarp’tan almak için, “Gel lan buraya!” deyip omuzlarından kavradığım ergen kardeşimi çimlere fırlatmak için havaya kaldırdım. Sivilceli ergen havadayken yalvarmaya başladı.

“Abi yapma, abi! Abi bak geçen yüzümü morarttın abi! Peşimde bir sürü kız var benim, yapma!”

Fırlatmaya kıyamadığım ergeni yere, ayaklarının üzerine koyarak güreş pozisyonuna geçtim. Beni zorlamasına izin verirken alın altına cesaretlendiriyordum.

“Hadi lan ergen! Kürek kemiklerinden itibaren yüklen!”

Çenesini sıkarak gücünü sonuna kadar zorluyordu. İkimizin de babam gibi sık siyah saçları vardı. Annelerimiz ayrı olsa da ikimizin de annelerimiz gibi beyaz tenlerimiz vardı. Benim gözlerim annem gibi maviyken, onun gözleri kendi annesi gibi açık kahverengiydi.

Sarp ile uzun süren eğlencemiz, “Günaydın!” diyen Mine’nin sesiyle kesintiye uğradı. Mine’nin varlığı ile bahçenin ortasında güreşmeyi bıraktık.

Sarp annesine gülümseyerek saçlarını kaşırken, “Günaydın anne!” dedi.

Arkamı döndüğümde bize doğru yürüyen Mine’yi gördüm. Bana gülümseyerek bakan, “Hoş geldin Akif!” diyen Mine’ye, “Hoş bulduk Mine, nasılsın?” diye sordum. Sesimdeki resmiyet çok belliydi.

Yüzündeki gülümseme devam ederken kibar bir sesle cevaplayan Mine, “İyiyim sağ ol, sen? Açsınızdır, hadi gelin sofraya. Hem baban da gelir birazdan.” dedi.

Babamın geleceğini duyunca yüzüm düşse de mırıltıyla cevap verdim.

“Ankara’da değil miydi o?” Sesimden akan sıkıntıyı saklama gereği görmedim.

Oturmadan, ayakta durarak dudaklarını birbirine bastıran Mine, “Lütfen, bak baban gelince çatışmayın Akif. Hep birlikte kahvaltı yapalım?” dedi çekinerek.

Bana bakan Sarp’ın omzuna elimi atarak onu da berabermimde kahvaltı masasına yürütürken, “Kaşımadıkça kaşımıyorum Mine, biliyorsun.” dedim umursamazca.

Masaya oturduğumda Leyla servis yaparken bana, “Portakal suyu mu çay mı alırsınız Akif Bey?” diye sordu.

Çaydanlığa uzanırken, “Ben alırım Leyla, sağ ol sen.” diyerek cevapladım Leyla’yı.

Sarp doğduğundan beri Leyla bizimleydi. Ailesinden kimse Mine’yle görüşmediği için -ben hariç- Mine, Sarp’ı büyütürken yardımcı olmak için gelmişti Leyla. Aslen Türkmenistanlıydı. Evin yardımcısı olduğu kadar Mine’ye de arkadaş olmuştu bir nevi. Geldiği günden beri de bu evin her ihtiyacına koşuyordu. Mine arada yardımcı olarak şirketten birilerini çağırırsa da genelde evi Leyla idare ediyordu.

Bahçenin solundaki, garaja bağlı asansörden çıkan babamı fark ettim. Her zamanki gibi kendine fazlasıyla güvenen tavıyla bahçeyi transit geçip masaya geldi. Ben sadece izlerken, babamı fark eder etmez ayağa kalkan Mine babama sarılsa da ondan çok bir karşılık alamadı.

Bozulduğu belli olan Mine, “Hoş geldin hayatım.” dedi cılız sesiyle.

Babam ise Mine’ye kısaca, “Hoş bulduk!” dedikten sonra soluna dönüp, “Naber evlat?” dedi Sarp’ın ensesine dokunurken.

Jambonu çevirmiş ağzına götüren kardeşim gözünü jambondan ayırmadan, “İyi babalık, senden?” dedi lakaytça.

Mine çekinerek bir Sarp'a bir babama baktığında babam, Mine'ye sert bir tonda, "Ne biçim yetiştiriyorsun bu çocuğu Mine!" diye söylendi.

Sarp'a doğru eğilen annesi, "Oğlum, düzgün konuşur musun babanla lütfen!" diyerek oğlunu uyardı.

Sarp kafasını kaldırıp ikisine de sırayla bakarken, "Ne dedim ki?" dedikten sonra pişkince babama bakıp devam etti.

"Babacığım, Gençlik ve Spor Bakanı olmanın yolu benimle iyi anlamaktan geçiyor! Sana oy verenlerden daha çok Instagram takipçim var benim. Böyle her şeye takılırsan kariyerinde çok ilerleyemezsin, ben söyleyeyim."

Sarp'ın sözlerine gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Babam otururken, "Ön teker nereye gidiyorsa, arka teker de oraya işte!" diye söylendiğinde lafı bana getirmişti.

Ama hiç orali olmadan çiğ böreğimi yedim. Börek yememde de bir sıkıntı olamazdı, değil mi?

Gerçi çevresi tarafından çok pohpohlanmış insanların neye, ne şekilde takacağı da belli olmuyordu.

Mine muhabbeti değiştirmek isteyerek, "Toplantı mı vardı hayatım, kısa sürdü bu sefer?" diyerek sordu.

Babam her zamanki soğukluğuyla cevapladı Mine'yi.

"Parti toplantısı vardı, evet. Belli yasalar geçecek, torbaya girecekleri konuştuk."

Babamla ve işiyle çok ilgiliymiş gibi, "Aaa, neler var?" diye sordu Mine.

Babam, "İşverenler, tabip emekli maaşları ile ilgili düzenlemeler var işte Mine, ne yapacaksın?" dedikten sonra aklına gelmiş gibi çatalını sallayarak, "Ha bir de bedelli görüşüldü ama ben çok tasdiklemedim tabii. Malum, oğullarımdan biri ömürlük asker." dedi yarım ağız.

Dudaklarımı ısırıp kafamı sallarken dalga geçer bir tonda, "Bir kez daha benim asker olmamla kulislerde vatansever

imajı çizdin yani.” dedim bir yandan da lokmamı çiğnerken.

Babam sözlerime kızdığını belli eden keskin ve soğuk bir sesle, “Vatanseverliği senden öğrenmeyeceğim!” dedi.

Sözlerine alayla sııttım ve, “Yaa... Hâlbuki ben sana çok iyi vatanseverlik öğretirdim baba ama neyse...” diyerek damarına basmaya devam ettim.

Babam bu sefer çatalı bana doğrultarak, “Benim vatan sevgimi sorgulama evlat!” dedi.

Sarp bu noktada cümleye dâhil olup babama döndü ve, “Abdülhamid’i sen savundun!” dedi bir anda.

Babam beklemediği bu cümle karşısında afallayarak, “Ne?” diyerek Sarp’a döndü bu kez.

Sarp ise sağ elini kaldırmış sallayarak babamı trollemeye devam ediyordu.

“Evet, savundun! Sen Abdülhamid’i savundun!”

Ben gülmemek için dudaklarımı ısırırken, babam Mine’ye bakıp, “Ne diyor bu çocuk Mine?” diyerek sordu.

Mine kızarmış bir şekilde kekeledi.

“Be... Ben bilmiyorum.”

Sarp ise gevşekçe, “Boş ver babalık, espri yaptım! Sen devam et vatan sevgisi propagandana!” deyip yemeğine devam etti.

Babam, “Sabır.” diye söylenip kafasını yukarı kaldırırken, ben o sabrın hiç gelmemesi için son topu attım.

“Sayemde çizdiğin imaja devam et. İnsanlardan nemalanmakta üstüne yoktur.” Alenen sırtıyordum.

Babam her zamanki bam telinden vurulmuş bir hâlde, “Benim imajımı çizmek için sana ihtiyacım yok! Asıl seni sen yapan benim.” dedi. Yüzüme bakışı bir şeyleri kabul ettirir şekildeydi.

Sözlerine, “Beni ben yapan sen misin?” dedim dalga geçer gibi gülerek.

Ardından devam ettim.

“Beni ben yapan tek bir kişi var, o da şu an burada değil! Benim bu evde tek kalma sebebim de onun hatıraları!” Sakin, alaylı tavrım yerini sinirle tıslamaya bırakmıştı.

Mine çatalı sıkarken başını sıkıntıyla önüne düşürdü. Babam sinirle söylendi.

“Nankör!”

Sinirle kahkaha attım.

“Nankör mü? Sen, sana yıllarını vermiş kadını sırtından bıçakladın! Yetmedi, bir kenara attın! Bir kere bile ziyaretine gitmedin ve bana nankör diyorsun, öyle mi? Siyasetini kulislere sakla baba! Zira bu masadaki herkes senin ne olduğunu biliyo!” Sözlerim bittiğinde babam sinirden kıpkırmızıydı.

Sakin ve takmaz bir tavırda masadan kalktım. Babama bir daha bakmadan, “Afiyet olsun ergen! Sana da Mine” dedim.

Mine ağladı ağlayacakken, Sarp “gitme” der gibi yüzünü bana kaldırdı.

Babam ise hâlâ kendisini haklı gösterme çabasında, “Hadsiz! Nereye gidiyorsun, ben daha konuşmamı bitirmedim!” dedi bağırarak.

Gayet sakın hatta tebessüm ederek konuştum. Sözlerimin babamı daha da sinirlendireceğini bilir bir tavırda, “Senin bir kere bile gitmediğin yere gidiyorum.” dedim.

Zaten gideceğim yere, bu vesileyle bir saat önceden çıkmıştım. Ziyaret saatine bir saat vardı ama belki bahçededir diye yine de erken gittim.

Arabayla yarım saatte mesafedeki, İstanbul’da olduğum zaman haftada iki kere gittiğim yere ulaştığımda saat 11.30 olmuştu. Ziyaret saati 12.30’du. Yine de arabayı ağaçların altına park ettim. Ataköy sahilden gelen rüzgâr ağaçların yapraklarını huşırdatıyordu.

Yeşillikler içindeki ortamın huzurunu bozan tek şey D-100 kara yolundan vızır vızır geçen araçlardı. Hızlı ve heyecanlı

adımlarla yürürken yarısı asfalt yarısı Arnavut kaldırımli hastane bahçesinin yolunu iç bahçeye doğru ilerledim.

Artık beni tanıyan güvenlik görevlisiyle de selamlaştıktan sonra bahçede refakatçi hemşireleriyle yürüyen hastaların yanından usulca geçtim. Bahçenin ortasına geldiğimde pembe, uzun binanın "İstanbul Bakırköy Profesör Doktor Mazhar Osman Ruh Sağlığı ve Sinir Hastalıkları Eğitim Araştırma Hastanesi" yazan mavi tabelasında göz gezdirdim. Yavaş adımlarla içeri ilerlediğimde ana kapının hemen solundaki bankın yanında uzun, sarı saçlarıyla ayakta duran ve hemşire takımının üzerine hırkasını giymiş Yasemin'i gördüm. Gözleri kontrol eder gibi baktığı banktan bir dakika olsun ayrılmıyordu. Onun gözleriyle baktığı yere hasretle gözlerimi çevirdim.

Bahçenin derinliklerine kırıışmış gözleriyle dalmış bakan, siyah saçlarına aklar düşmüş olan kadına baktım. Kalbi kırık, hayatı dağılmış. Gözlerindeki hüznü aklıyla birlikte kaybetmiş kadın, benim hayatımın tek gerçeğiydi. Gülümseyerek hasrettime son vermeye giderken, Yasemin yaklaştığını fark edip benden tarafa döndü.

Resmiyeti belli eden kibar bir tebessümle, "Hoş geldiniz Akif Bey. Beklemiyorduk." dedi.

Gözlerimi annemden çok kısa bir süre ayırıp cevapladım Yasemin'i.

"Hoş bulduk Yasemin. Kısa sürdü bu sefer işim." Onun gibi ben de gülümsüyordum.

Annem bana değil, hâlâ bahçenin derinliklerine bakıyordu. Yanına oturdum. O boşluğu izlerken, ben de onu izlemeye başladım. Bir taraftan da bilgi almak için Yasemin'e, "Durumu nasıl Yasemin?" diye sordum.

Kibarlığı elden bırakmayan tavıyla Yasemin, "Daha iyi Akif Bey, krizleri yok denecek kadar azaldı. İlaçların yan etkisi olarak tansiyonu da çıkmıyor artık." diyerek cevapladığında daha da fazla gülümsedim.

Dalgın bakışlarla anneme bakmaya devam ederken, "Ben

yokken beni sordu mu hiç?" diye sordum bu kez durgunca.

Yasemin üzgünce başını öne eğdi.

"Hayır, sizi sormadı Akif Bey."

Yutkundum.

Ağzımdan çıkan kelimeler dilimi uyuştursa da, "Faysal mı dedi?" şeklinde sordum bu sefer mırıltıyla.

Yasemin hafif bir mahcup baş hareketiyle onayladı.

Devam etmesini için, "Başka?" dedim soğuk bir şekilde.

Yasemin yumuşak sesiyle çekinerek konuştu.

"Mine Hanım geldi yine, siz yokken."

Aniden Yasemin'e baktım.

Çatılı kaşlarımla, "Bir şey dedi mi?" dedim hızla.

Yasemin başını iki yana sallarken, "Hayır, demedi Akif Bey. Müge Hanım sever diye kiraz getirmiş, ağladı ağladı gitti zaten." diyerek cevapladı beni.

Alt dudağımı sıkıntıyla ısırırken başımı hafifçe salladım.

Annemin beyazlamış saçlarına dalarken gözlerim, annem başını titrekçe benden tarafa çevirdi.

Bakışlarındaki boşluğa inat, "Faysal, oğlum, sen mi geldin?" dedi özlemiyle yandığım sesiyle.

Sesini duymuş olmanın yettiği heyecanla, "Efendim annem!" dedim.

Bana ne dediğinin hiçbir önemi yoktu, sesini duysam yeterdi.

Bana bakmaya devam ederek, "Başın acıdı mı oğlum?" dedi saçlarıma bakarak.

Eline baktım saçımı okşasın diye ama kaldırmadı o elini. Ardından yüzüne kaldırdım bakışlarımı, "Hayır, acımadı annem." dedim zor bela gülümserken.

Annem gözlerini heyecanla açıp sevinir gibi, "Öldün zannettim oğlum!" diye bağırdı.

Kısa bir tebessüm ederken gözlerim acılanmasın diye derin bir nefes aldım.

Her bir kelimesi zehir olup boğazımdan aksa da, "Hayır anne, ölmedim, buradayım annem." dedim ellerini tutarak.

Annem hızla başını sallayıp, "Aman, ölme oğlum... Sakın ölme... Herkes ölsün ama sen ölme!" dedi sevinçle.

Yasemin'e dönüp, "Faysal ölmesin, tamam mı?" dedi başını bir Yasemin'e bir bana sallarken.

Yasemin hafif başıyla onaylarken ben annemin ellerini iyice kavrayıp, "Tamam bak, ölmedim, buradayım." dedim onaylarcasına.

Annem aklına bir şey gelmiş gibi panikle ellerini salladı, "Biri öldü! Kim öldü? Kan vardı. Öldü öldü, biri öldü! Kim, ölen kim?" dedi gözleri dolarak.

Yüzüne gülümseyerek baktım hiçbir şey olmamış gibi.

İçim parçalara ayrılırken, "Ben Faysal'ım anne! Ölmedim bak, ben buradayım. Akif öldü anne." dedim sakinleşeceğini bilerek.

Annem ağzını açıp başını anladım der gibi salladı ve rahatlamış bir nefes vererek, "Ha... Tamam, Akif..." sonra tekrar hızla bana dönüp, "Sen ölme Faysal! Akif ölsün ama sen ölme!" dedi yalvarır gibi.

Yıllardır bu cümleyi her duyduğumda boğazıma oturan yumruyu yuttum.

Kendimi kassam da, "Tamam annem. Ben buradayım, Faysal ölmedi. Senin yanında." dedim yumuşak ve sakin bir sesle.

Yasemin titremeleri artan ve sürekli, "Aman aman... Faysal ölmesin!" diye tekrar eden annemi götürmek için hareketlendi. Bana bakarak kibarca, "Biz artık servise geçelim Akif Bey, ziyaret saatine kadar siz de Banu Hanım'la görüşün isterseniz. Müge Hanım'ın yakınıyla görüşmek istiyordu." dedi.

Kaşlarımı çatarken, "Banu Hanım?" diyerek tekrar ettim kime ait olduğunu bilmediğim ismi.

Yasemin bir taraftan bana açıklama yaparken, "Psikiyatri servisinde doktor değişikliği oldu. Celal Bey emekliliğe ayrılınca Banu Hanım artık annenizle ilgileniyor." dedi bir taraftan da annemle yürümeye devam ederken.

Anladığımı belirten şekilde başımı salladım.

"Tamam, şimdi hemen gider görüşürüm."

Elleriyle ardı ardına Yasemin'i dürterek sürekli, "Ölmemiş... Faysal geldi, bak! Ölmesin... İyi iyi, Faysal ölmesin." diyen annemi kapıdan girene kadar izledim.

Sıkıntılı bir nefes verip gözlerimi Arnavut kaldırım taşlarında gezdirdim ardından, usulca banktan kalktım ve sol tarafta kalan polikliniklere doğru yürümeye başladım.

Poliklinik girişinde kartımı göstererek silahımı çıkartmadan güvenlikten geçtim. Danışmadan ikinci kata çıkmam gerektiğini öğrenip seri adımlarla merdivenleri tırmandım.

Gözümü cam tabelalarda gezdirirken "Doç. Dr. Banu Aydın" yazısını görmemle birlikte durdum. Gözlerimi yumarak cesaretimi topladım. On yaşından itibaren beş sene boyunca haftada üç kez çocuk psikologlarına gitmiştim. Psikolojik herhangi bir muayene ya da ufak bir soru, benim hakkımda olmasa bile beni geriyordu. Kapının önünde içimden ona kadar sayarak gerginliğimi atmaya çalıştım.

Dudaklarımı yalayıp son bir kez yutkunduktan sonra yumruk yaptığım sağ elimle kapıyı iki kere çaldım. İçeriden, "Gelin!" seslenişini duymamla eş zamanlı yavaşça kapıyı araladım ve içeri girdim. Krem rengi eşarbiyle tahminen kırk yaşlarında gülümseyerek bana bakan kadına kibarca gülümsedim.

"Kolay gelsin doktor hanım. Müge Alışkan'ın oğluyum ben, beni görmek istemiştiniz."

Kendimi tanıttığım kadın, "Evet tabii, gelmenize sevin-

dim.” derken kocaman gülümsemesiyle sol eliyle karşısındaki ikili sandalyeyi gösterdi.

“Buyurun, oturun lütfen.”

Mor, suni deriden sandalyeye oturduktan sonra başımı tekrar selam verir gibi salladım.

Aynı şekilde karşılık verirken, “Tanıştığımıza memnun oldum Akif Bey, artık annenizle ben ilgileniyorum malumunuz üzere. Elimizden geleni yapacağımıza emin olabilirsiniz.” dedi gülümseyip gözlerimin içine bakan Banu Hanım.

Yerimde dikleşip, “Sağ olun doktor hanım. Burası da sizin için hayırlı olsun, hoş geldiniz.” dedim en aşağı onunla aynı derecede bir kibarlıkla.

Sözlerime kibar bir şekilde, “Teşekkür ederim. Hepimiz için öyle olmasını temenni ederim.” dedikten sonra yavaşça koltuğundan kalktı ve sağındaki raflardan saman renginde bir dosyayı alarak geri yerine oturdu.

Başlıyorduk. Terleyen avuçlarımı parmaklarımla sıyırdım. Banu Hanım dosyada gözlerini gezdirirken, gerilmemek için gözlerimi cama çevirip ağaçları izlemeye başladım. Kafam dağılsın diye sol baştan tek tek ağaçların cinsini söylüyordum içimden.

Celal Bey, annemin buraya yatırıldığı günden beri annemle ilgilendiği için -ki o zamanlar ben on bir yaşındaydım- bana hiçbir şey sormazdı. Ne yazık ki ebediyen Celal Bey’in ilgilenemeyeceği barizdi, eninde sonunda bugün gelecekti.

Banu Hanım eline kalemi aldıktan sonra mırıldanır gibi elindeki dosyayı okumaya başladı.

İlk olarak, “1999’dan beri Müge Hanım bizimle. Ama sanırım psikolojik tedavi başlangıcı 1998’de olmuş?” dedi onay ister gibi.

Başımı olumlu anlamda sallayıp, “Evet, abimi kaybettiğimiz sene.” dedim kısa ve net.

Banu Hanım, cümlem bittiği an bana dönerek göz konta-

ğı kurmaya başladı. Bu saatten sonra benim duygularımı da içimden çekerek açığa çıkarmaya çalışacaktı. İsteddiği her bilgiyi hatta belki duymak istemediklerini dahi verecektim ona ama hissettiklerimi asla sunmayacaktım. Hissettiklerim sonsuza kadar içimde bir yerlerde kilitli kalmışlardı.

Rahat ve umursamaz bir yüz ifadesi takındım.

Banu Hanım, benim tavrıma göre sorularının ilkinde başladı.

“Abiniz düşmüş sanırsam?” Sorularını basit gerçekten başlayarak sıralayacaktı.

Başımı salladım onaylar gibi. Sonra anlatmaya başladım nasıl olduğunu.

“On üç yaşındaydı. Çatıdan düştü, beni kurtarmak isterken.” Sesim soğuktu. Duygularımı belli etmeden sadece soruları cevaplamaya odaklanmış bir robot gibi davranıyordum.

Bedenen bulunduğum oda farklı olsa, tepkilerim dışarıdan bakan bir insan için sert de olsa o an gözümün önüne Başakşehir’de mayomu giymiş, evimizin çatısına doğru, bahçenin önündeki havuza çatıdan atlamak için gizli bir şekilde çıkışım geldi. Hızlı hızlı çatının ucuna doğru koşmuştum çıplak ayaklarımla. Niyetim havuz görününceye kadar en uca koşmaktı. Islak ayaklarımla kiremidin ıslanması düştü gözlerimin önüne.

O zamanlar babamdan havuza atlamak için kaydırak yaptırtmasını istemişti abim. Ama babam reddedince abim çok üzülmüştü. Ben de kaydırağa heves etmiş ve onun yerine çatıyı kullanabileceğimi düşünmüştüm o gün.

Derin bir nefes alıp havuzu gözlerimle hizalamaya çalışırken arkamdan nefes nefese kalmış abimin sesini duydum.

“Akif! Dur!”

O da benim gibi ıslak mayosuyla koşmuştu. O an benim fikrimi çalmak istediği düştü çocuk aklıma.

“Hayır abi! İlk benim aklıma geldi!”

Abim ise bana hızla koşmaya başlamıştı, öyle ki koşarken birkaç kiremit yerinden kopup fırlamıştı. Abim benim kolumu yakaladığında sinirlenmiştim.

“Ya, ilk ben atlayacağım dedim!”

Abim soluk soluğa beni caydırmaya çalıştı.

“Hayır! Buradan atlayamayız Akif! Burası çok yüksek, düşersin!”

Kolumu abimden kurtarıırken, “Hiç de bir kere! Bak, atlayayım da gör!” demiştim.

Abim ise en yüksek sesiyle çığlık atmıştı.

“ANNEEE! ANNE KOş, AKİF ÇATIYA ÇIKTI!”

Beni anneme şikâyet ettiğini düşünüp hepten sinirlenmiştim ve ondan önce atlamak için hareketlendim. Abim ise tekrar kollarımdan tutmuştu.

Beni ikna etmeye çalışarak, “Dur Akif, bak babam kaydırak alacakmış!” dedi hızla.

İnatla, “Tamam, sen de kaydıraktan atlarsın!” dedim onu ittirirken.

Ben en uçta, ayaklarımla yarıyı boşluktaayken kollarımı havaya kaldırdım atlamak için. Abim ise telaşla bedenime sarıldı. O an duyduğum şeyin en son söylediği şey olduğunu bilmeden sinirlenmiştim.

“Buradan atlarsan canın acır...”

Kollarıyla karnıma tutunmuş abimi ittirirken, arkamdan yeri göğü inleyen bir çığlık duydum.

“FAYSAAAAL!”

ığlıkla gözlerim kocaman açılırken yüzü bana dönük hâlde elleri de bedeni gibi boşlukta olan abim, bana doğru uzanmaya çalışıyordu.

Gözlerimin önünde havada çırpındığı o saniyenin yüzde biri olan zaman dilimi, benim hayatımın en uzun ve acı verici anı olacaktı.

İki saniye bile değildi... İki saniye bile olmadan kafası havuzun kenarına çarpan abimin boynunun büküldüğünü görmüştüm. Ardından bir kan kümesi mermerde gözükmeye başladığında tekrar bir çığlık doldu kulaklarıma yanı başımdan.

Elleri çatının kenarını kavramış, dizlerinin üzerine çökmüş, saçları boşlukta çatıdan aşağı doğru sallanan annem gözyaşları içinde bir kez daha, "FAYSAAAAL!" diye acıyla çığlık attı.

Peşinden annemin acı bir "Ahhh!" demesi doldurdu havayı ve annem ayağa kalktığı gibi Faysal'ın peşinden atladı. Annemin de atlamasıyla şaşkınlığım korku dolu bir çığlığa ve ağlamaya dönmüştü.

Ayaküstü yerle buluşan annem yere yığıldığında bilinci yerindeydi ama kırılmış ayaklarının üzerine doğrulamıyordu.

Hıçkırıklarla ağlarken elleriyle Faysal'a doğru sürünmeye çalışıyordu. Annemin hâline bakarken hıçkırarak korkuyla ağlamaya başlamıştım.

Gözüm abime döndüğünde beyaz mermere yayılan koyu renk kan havuza da dökülmüştü. Havuzda duman misali dağılan kan, mermerde dalga dalga yayılıyor gibiydi.

Abimin kanla çevrelenmiş başı gözlerimin önündeyken Banu Hanım'a döndüm.

"Abim öldüğünde annemin de ayakları kırıldı. Altı ay evde tedavi aldı, psikolojik tedavisini de evden aldı. Ama o zamanlar servise yatırılacak kadar ileri boyutta değildi." dedim ifadesiz bir şekilde.

Banu Hanım dosyaya kısaca tekrar göz gezdirdikten sonra, "Başınız sağ olsun. Anladım... Ayaklarının kırık olmasıyla eve kapanması süreci daha da zorlaştırmış olabilir. Belki de yeterli tedavi alamadı." dedi fikir yürütür gibi.

Gülümsedim.

Elindeki dosyayı gösterip, "Dosyada böyle mi yazıyor?" dedim dalga geçer gibi.

Banu Hanım bozalsa da anlamlandıramadığını düşünüp kaşlarını çattı ve, "Hayır, dosyada sadece abinizin vefatı yazıyor." diyerek açıkladı.

Dudaklarımı birbirine bastırıp kaşlarımı yaylandırarak acı bir şekilde gülerken, "Aksi düşünülemezdi zaten. Suat Bey buraya da el atmış!" diyerek alayla konuştum.

Banu Hanım merakla bana baktı.

"Suat Bey?"

Başımı yan çevirmiş gülümserken, "Babam olur! Annemi servislik yapan ikinci hamleyi de kendisi vurmuştur. Ama eli kolu o zamanlar da biraz uzun olduğu için siz bunu okuyamamış olabilirsiniz tabii!" dedim.

Sözlerimdeki imayı görmezden gelip, "İkinci hamleyi açar mısınız Akif Bey? Zira teşhis için bu da önemli." dedi Banu Hanım kararlılıkla.

Bu kararlılığını babamın soyadını duyunca da devam ettirmesini dileyerek başladım konuşmaya.

"Annem evde tedavi görürken iyileşme sürecine gidiyordu. Teyzem de annemle ilgilenmek için bize gelmişti. Bu sayede annem de bayağı toparlamıştı. Ta ki aynı evde babamın teyzemle birlikteliğini öğrenene kadar. O günden sonra gördüğünüz bu hâlde..." Sabah Sarp'ın yaptığı gibi tek bir hamlede açıklamıştım olanları.

Sonra umursamazca elimi sallayarak, "Yalnız babamın soyadı İnan. Başta söyleyeyim de siz ona göre kardeşiyle aldatıldı diye dosyaya yazın." diyerek belirttim.

Banu Hanım başını yan yaparak sorguladı.

"Suat İnan? Ali Suat İnan?" Sesi doğru mu duydum der gibiydi.

Başımı onaylar gibi sallarken, "Evet, milletvekili olan Ali Suat İnan'ın ta kendisi." dedim Banu Hanım'ın gözlerinden geçenleri okumaya çalışarak.

Gördüğüm korku değil de sadece şaşkınlık olunca dosya-

ya aldatmayı da ekleyeceğini anladım. Memnuniyetle gülerken yirmi sene sonra artık bir önemi kalmasa da bir yerlerde bunun yazacak olması beni mutlu etmişti.

Yine de bu bilginin belki de babama zarar verebilecek olması beni mutlu etti. Zaten aynı hanede olduğum kişilerin arasında geleceğini tek düşündüğüm babamızın bir, annelerimizin ise kardeş olduğu kardeşim Sarp'tı.

Mine biyolojik olarak teyzem olmasına rağmen ona sadece adıyla sesleniyordum. Benim için "teyze" olma hakkını yıllar önce kaybetmişti. Ona asla kötü davranmasam da onun için tasalanmayacağım aşikârdı.

Banu Hanım "anladım" der gibi başını usul usul salladı. Sonra gözleri keskinleşip bana baktı.

"Mesleğiniz nedir Akif Bey?"

Konuşmanın bana dönmesiyle, "Yüzbaşı... Yüzbaşı Akif İnan ben." dedim konuyu nereye getireceğini bilerek. Sıra benim psikolojik sondajıma gelmişti.

"Zor bir mesleğiniz var Akif Bey. Bu mesleği tercih etmeniz geçmişte yaşadıklarınızla alakası var mı?" Sesinin tonu yumuşak olsa da sorgular bir yanı da vardı. Bu ses tonunun literatürdeki tam yerini bilemiyordum ama yıllar alan psikolojik muayene geçmişimde bu ses tonunun karşındakinin duygularına dokunup açığa çıkarmada kullanıldığını biliyordum.

"Gerek yok Banu Hanım, yorulmayın. Ben direkt söyleyebilirim, evet, ölmeyi hak ettiğimi düşünüyorum. Ama intihar etmem. Ölümüne sebep olduğumun yerine başkalarını yaşatmayı tercih ettiğim bir yol seçtim diyelim. Böyle ölmek en güzeli!" Konuşma boyunca gülümsemiştim.

Banu Hanım yutkundu ve, "Bence siz de düzenli psikolog görüşmeleri almalısınız Akif Bey." dedi kesin ve sakın bir sesle.

Nefes vererek koltukta iyice yayıldım.

“Onu askeriyede bize yapıyorlar Banu Hanım. Merak etmeyin.” dedim rahatça.

Ardından kollarımı göğsümde kavuşturarak iletişime kapalı olduğumu gösterdim. Bunu kasıtlı yaptığımı anlayan Banu Hanım, acı bir kabullenici gülüş sundu.

“Peki Akif Bey, teşekkür ediyorum.” Kibar bir tebessüm vardı yüzünde.

Konuşmamızın bittiğini anladığım için, “Ne demek, ben teşekkür ederim asıl. Kolay gelsin size doktor hanım.” dedim sandalyeden kalkarken.

Girerken gerginlikten tokalaşmadığım doktorla çıkarken tokalaşıp hızla odadan çıktım. Saate bakınca 12.20 olduğunu gördüm. Merdivenlerden hızla inip, kapıdan servise doğru çıkarken neredeyse koşar adımlarla ilerledim. Servisin önüne geldiğimde oradaki merdivenleri de rahatça ikişer ikişer atlayarak ana kapıdan içeri girdim.

Bir kat çıkıp soluma doğru ilerledim. Üzerine altı yaşında ana sınıfına giderken dallardan yapıp anneme hediye ettiğim yıldızı astığım kapının önünde durdum.

Kapıyı tıklatınca içeriden Yasemin’in sesi geldi. “Buyurun.”

Yavaşça kapıyı açtığımda annem yatağın başucunda oturuyordu, Yasemin ise ilaçlarını vermiş, tablayı topluyordu. Sağına dönüp beni görünce annemle yalnız kalmam için bana başıyla selam verip odadan çıktı.

Annemin yanına oturdum, yine yüzünü yandan izlemek için. Yüzümde tebessümle izlerken onu, ürkmesin diye dokunmadan kokladım. En son on yaşında yüzümü gömebildiğim sinesinin sıcaklığı kokusuyla geldi burnuma.

Gözlerim, her ölüme yaklaştığımda aklıma düşen tek kadının yıldızlar düşmüş saçlarına baktı dokunamasam da. Her bir santiminde dolandı kırışmış göz kenarlarının. Ezberlemek istercesine baktım anneme. Dolu dolu sevdim dokunmadan.

Beni tanımasa da hatırlamasa da geçmiş, ben sakladım anne-mi hafızamdaki en güzel yere.

Kriz geçirmesinden korktuğum için o konuşmadan konuşmuyordum. Konuşsun diye gözünün içine baktım. Baktım... Bekledim... Baktım... Yavaşça sağına döndüğünde gülümse-dim unutla, konuşacaktı! Heyecanla bekledim dudaklarının açılmasını. Hadi der gibi gözlerim açıldı.

Annemin titrek ve yalın sesi doldu odaya.

“Faysal?”

Yine abimin adı dökülmüştü dudaklarından. Bir tek onun adı dökülüyor ya yıllardır, yine de sol dudağımın köşesi tek taraflı titrekçe yukarı kıvrılırken gözlerim “buna da şükür” dercesine dolmuştu.

“Benim annem.”

“Geldin mi oğlum?”

“Geldim annem.”

Huzur bulduğum sesiyle başını hafifçe sallayarak, “Öldün sandım!” dedi.

Acıyla gülümsedim.

“Ölmedim anne. Buradayım.”

Annem rahatlamış bir nefes verirken başını aşağı yukarı salladı.

“Aman ölme oğlum, iyi iyi... Sen ölme. Aman ölme... Aman ölme sen...” Yıllardır olduğu gibi yine ardı ardına aynı cümleleri tekrar etmeye başladı.

O söylenirken dudaklarımı ısırdım ve dizlerine baktım. Mahcup bir şekilde yüzümü yüzüne, anneme kaldırdım.

“Faysal dizlerine yatsın mı annem?” Sesim korkarak çıktı, cümlelerim ne kadar umut dolu olsa da.

Annem telaşla bana bakarak ellerini kaldırdı. Heyecanla, “Yatsın yatsın, tabii yatsın! Hem ben de saçlarını okşarım! Gel gel, gel.” der demez, inanmaz gibi gözlerimi açtım. Sa-

lise kaybetmemek adına başımı koydum dizlerine hemen.

Başım dizlerine kavuşunca rahatça bir nefes verdim, gözlerimi minnetle yumarken. Elleri saçlarıma kavuşunca gözlerim doldu özlemle.

Sesimden akan özlemle dolu dolu, "Annem!" çıktı ağzımdan titrek bir şekilde.

Bana cevap verircesine, "Faysal." dedi annem sevgiyle.

Kokusu dolarken burnumdan genzime doğru, "Çok özledim seni be annem." dedim gözyaşlarım gözlerimi tamamen doldurmuştu.

Hiç benim dediğimi duymamış hâlde, "Ölmedin ki sen!" dedi annem. Ben ne dersem diyeyim o hep kendi aklındakileri söylüyordu.

Onaylar bir şekilde, "Ölmedim annem, özledim..." dedim kırılgan sesimle.

Aynı şeyleri yine yeniden tekrar etti heyecanlı sesiyle. "Aman ölme oğlum, iyi, sakın ölme! Faysal ölmesin... Faysal olmaz! Herkes ölsün ama Faysal ölmesin!"

Elimden başka bir şey gelmediğinden, "Evet annem... Faysal ölmedi, bak, buradayım, saçlarını okşuyorsun." dedim.

"Faysal oğlum..." dedi parmaklarını dolarken saçlarıma.

Hayatımın en güzel anlarıydı annemin başımı okşadığı o nadir anlar. O anlarda beni başkasının ismiyle sevse bile sevmesi yeterdi. Ağzından kimin isminin çıktığını önemsemeyeli çok oluyordu. Ben Faysal'ın sevgisini alıyor olsam bile o kadar muhtaçtım ki anneme, çalmaya mahkûmdum.

Annem sayıklamaya başladı.

"Sen ölme oğlum, sen ölme! Başın acıdı, acımasın..."

İçimdeki annesine hasret küçük çocuk, "Öpersen geçer annem." dedi, gözlerim dolu dolu karşıdaki duvarı izlerken.

Umutla bekledim...

Ama ne yazık ki annem, yıllardır duyduğum şekilde dilindekileri sayıklamaya devam etti.

“Sen ölme Faysal! Faysal ölmesin... Akif ölsün. Faysal olmaz... Faysal ölmesin!”

Dudaklarıma ket vurup gözlerimin doluluğunun bir damla da olsa taşmasına izin verdim. O bir damlayı salarken sol gözüm, karşımdaki buğulu gördüğüm duvar da biraz netleşmişti. Annesine hasret yanımda kırık kalmaya devam edecekti ne yazık ki...

2 AĞUSTOS 2018 PERŞEMBE SAPANCA/SAKARYA

Zeynep

Esmer teninden kalemle çizilmiş gibi ayrılan koyu kırmızı dudakları fermanını ben ilan ettiğinde, başımı onun bedenine sokulmak için sağ omzuna düşürdüm.

Ben sokulunca sağına doğru eğildi yüzü.

Göğsünde soluklanan yüzümü izlemeye başladı.

Bana kıyasla çoktan sakinleşmişti nefesi. Bense sarhoş misali kısılmış gözlerimle sadece dudaklarına bakabiliyordum.

Sanki her an kaçıp gidebilirmiş gibi sağ elimle tişörtünü avuçlamış ve sıkı sıkıya tutmuştum. Tişörtünden kavradığım kumaş parçasını elimde büzüştürmüştüm.

Yaklaşık iki dakika önce zevkin en tepe noktasındayken kanımda normaldekinin beş katına çıkmış olan oksitosin, yavaş yavaş etkisini kaybetse de hâlâ kendime gelememiştim. Vücudum pelte pelteydi.

Mayışmış sesimle mırıldandım. "Madem öyle benden hiç ayrılmamanı söylesem?"

Dudakları yukarı doğru kıvrılıp tebessüm ederken çatallaşmış sesini duydum.

“Ayrılamam diyorum ya Zeynep... Sen çıkmıyorsun içimden, çekip gitsem bile içimde taşıyorum ben seni.”

Kaşlarımı çattım.

“Gitme.”

Gözlerini şefkat bürürken, nefesini vererek gülümsedi.

Aşkla dinlediğim sesi, “Kaşlarını çatma hemen... Senden tek gidişim göreve gitmek olur. Ona da gitme demezsin, değil mi Zeynep'im?” dedi. Cümlesinin sonunda sesi muzip bir yalvarmayla çıkmıştı.

Şayet gitme dersem bizim ferman olayı da dakikasında yalan olacaktı zaten.

Derin bir solukla onun bağımlısı olduğum kokusunu içime çekip, “Geri geldiğin sürece izin veriyorum.” dedim ince bir sesle.

Göz hizamı takip eden sol omzu sarsılırken sesli gülüşüyle, “Sağ ol Zeynep!” dedi kıkırdasa da net olan sesi.

“Bir şartla tabii...” dedim kaşlarımı kaldırarak.

Sol elinin tersiyle şakağımdan çene ucuma doğru yüzümü çevreler gibi çizercesine gezinirken, gözlerini dudaklarıma dikti. Ağzımdan çıkacak her ne olursa olsun, emrime amade olduğunu düşündüm.

Koyulaşan göz bebekleri dudaklarımı içerken dudakları, “Söyle...” dedi boğuk bir fısıltıyla.

Büyüsüne girdiğim adama bakıp dudaklarımdan çıkacak olan söylemesi kolay ama düşünmesi zor olan o şeyi söyledim.

“Öldüğünü görmek istemiyorum.” Tek solukta çıktı cümle ağzımdan. Sözcükler havaya karışınca, dilimden çıkan her kelime buluşunca kulaklarımla, onun ölümünü andığımı anlamış oldum sanki. Gözlerimin önüne gelenler gerçek olmasa bile dünya yine kısa bir anlığına siyah beyaz olmuştu. Binler-

ce iğneyle tenimden girilmiş de ruhum çekilmek istenmişti. Şafak'ın yokluğunu kabullenemeyen ben, öldüğünü düşündüğüm zaman bile yok olmak istedim. Bedenim bir kabuk oldu sanki. En küçük rüzgârda dalından düşecek bir sonbahar yaprağı gibi doldu ruhum düşüncesiyle bile.

Şafak ise ölümden hiç bahsetmemişim gibi tepkisiz gözleriyle beni izliyordu.

Ona meftun dudaklarımdaydı bakışları. Yiyip bitiriyordu sadece bakarak dudaklarımı.

En ciddi sesiyle, "Ölüm için nasıl söz verebilirim Zeynep? Sana ölümle ilgili tek verebileceğim söz, senin peşinden gelmem olur." dedi beni yatıştırmak istercesine.

Ellerim koyu kırmızı, çizilmiş gibi şekilli dudaklarına uzandı, gezindi usulca... Dokunarak sevdim biraz da Şafak'ı. O kadar yumuşaktı ki ellerim kaydı üzerinde, sanki saten bir kumaşa dokunuyormuşçasına.

Gözlerim bu kez kollarına kaydı. Bakışlarımla kaslarını işaret edip, "Bu kaslar ne işe yarıyor yüzbaşı? Ölme! Ölecek sen gitme." dedim sesim acılı olsa da emreder bir tonda tutmaya çalışarak. Peşinden bir yutkunuş ilerledi boğazımdan taş geçiyormuşçasına.

Gülümsedi, elimin altındaki yumuşak dudakları yukarı doğru yaylandı. Soluğunu verirken dudaklarından parmaklarıma, eliyle elime uzanıp kavradı.

Yaylanmış dudakları geri büzüşüp parmak uçlarımı öptü.

Kavradığı elimi soluna götürüp tam kalbinin üzerine koydu. Yüzü ise yüzüme iyiden iyiye yaklaşmıştı.

Nefesi nefesime karıştı, sözleri zihnime kazındı. İkisi de içimde yol aldı, yolları kalbime ulaştı. Bu kalp bu bedende attıkça var olacaklardı.

"Bil ki..." diye mırıldandı ilk. Ardından daha net bir sesle devam etti. "Ben senden ayrı ölmeyeceğim... Biz seninle yaşlanıp birlikte öleceğiz. Ben son nefesimi, şu ahu gözlerin göz-

lerimdeyken vereceğim." Sesi doldu ruhuma. Solmuş her bir yaprağını yeniden yeşertti bir mart sabahı gibi. Çiçek açtı ruhumdaki her bir ağaç. Söndü sonbahar, gitti. Yerini en güzel mayıslara bıraktı sanki. O an konuştuğumuz konu ölüm olsa da ölümden bahsetmek hiç bu kadar güzel olmamıştı. Kalbinin üzerindeki elimden çekildi eli, yanağımı avuçladı. Öpmek istiyordu ama vazgeçemiyordu da gözlerimden, onlarda asılı kalan bakışlarından. Ben de öpmek istiyordum, kalbinin üzerindeki elimi boynuna atmak istedim ama kalbinin atışlarını hissetmekten cayamadım. Diğer kolum zaten bedenlerimizin arasında sıkışmıştı.

Sapanca'da ikinci vakti akşamüzerine devrilirken gözlerinde dinlendirdim gözlerimi.

Eskiden göz göze geldiğimde yüreğimi çarptıran, çekinmememe sebep olan bu adam artık bana ait olanların kendi vücudumdan bile daha fazla huzuru bulduğu yerdi.

Hem dayanamadığım için hem de zincirleri onun kırmasını istediğimden, dudaklarımı ısırdım. Dayamayacağını bile bile yaptım bunu. Biliyordum ki zincirleri kırmakta üstüne yoktu hatta bir şeyleri kırıp parçalamak onun tabiatında vardı.

Amaç hasıl olunca gözleri gözlerimden dudaklarıma kaydı, o anki bakışlarıyla dişlerimi kışkandığı barizdi. Yanağımdaki eliyle iyice avuçlarken yüzümü, başparmağı geldi alt dudığıma ve çekip kopardı alt dudığımyı dişlerimden.

Nefesi usulca yaklaşarak değdiğinde üst dudığıma, hâlâ ilk öptüğündeki gibi titreyerek heyecanlanıyordum. Her öpücük ilkti ondan gelen. Her bakış tekti, her dokunuş alevdi.

Her teni tenime değdiğinde, kalbim ona doğru koşuyordu. Dişlerimden kurtardığı alt dudığımyı, yıpratılıp örselense bile olmaktan hiç vazgeçmeyeceğı meskene kavuşmuştu.

Şafak sadece sol yanıla yâr olmamıştı bana, her bir parçasının bende bir yâreni vardı.

Gözleri gözlerime, elleri ellerime, dudakları dudaklarıma... Onun her bir faslı bende ki fasıllara eşti.

Dudaklarım dakikalar önce ayrılrsa da yine hasretiyle yandığı eşlerine kavuşmuş ve sarmaşık gülü misali dolanmıştı onlara.

Sarmaşık güllerim sıkı sıkıya uzanıp sarılmıştı ait olduğu yere, nefes almıştı yeniden sanki. Sahibinin bahçesinde aşkla sulanmış, dişlerinde dolanarak serpiliyordu.

Sahibi, söz verdiği gibi sarmaşık güllerinin toprağını sıkıca kavradı ve daha da güneş alan bir yerde, yavaş yavaş sula-maya götürmek için kucaklayıp kaldırdı.

Gözlerim sarhoşluktan kapanmış bir hâldeyken salondaki kırılmış camekândan esen hafif rüzgâr yüzüme vurmuştu. Şafak'ın büyüünde bedenim tepki vermese de uzun saçlarımdan birkaç tel savruldu o hafif rüzgârda. Daha sonra sağımdan, kırık camdan vuran rüzgârın kesilmesiyle yatak odasına girdiğimizi anladım.

Boylu boyunca uzanırken yaz vakti olmasına rağmen soğuk kalmış saten çarşafın üzerine ellerim, teni güneşten daha sıcak olan adama sıkı sıkıya tutundu, "ısıt beni" der gibi.

Beni camekândan vuran akşam güneşinden daha çok ısıtan bu sıcaklık, her bir zerreme işleyecekti.

Sarmaşık güllerine hayat veren su, o gülleri köklerine kadar sulamak için köklerini kumaş parçalarından ayırdı. Bu sefer damla damlaydı.

Dakikalar önce büyük bir hızla çağlayarak akan bu arzu, şelale olup ikimizi de büyük bir uçurumdan atlatmıştı. Şimdi ise durgun sulara damlar gibi götürüyordu bizi.

Zaten parça parça olan kumaşları narince üzerimden sıyrılıyordu.

Dudakları dudaklarımdan salındı. Nasırlı büyük elleri, ince bir işçilikle kumaş parçalarını tenimden yavaşça ayırmaya başladı.

Sanki parça pinçik yapan kendisi değilmiş gibi yüzünde, "Kim yapmış bunu?" dercesine çatılı bir ifade oluşmuştu.

Çırılçıplak kalan topraklarımdan çıkan dallar hem güneşi hem suyu olan bedene dolanırken, büyük bir açlıkla güneşin örtülerini çekip çıkarmaya, üzerindeki tutundum.

Güneşim olan adam toprağının bu sabırsız hâline gülerken bir, "Şşşt..." ile uyardı ve yavaş yavaş sulamak için verdiği sözü hatırlattı.

Daha demin sabırsız bu adamın şimdi de oyun oynar gibi yavaştan alışını kırmak için dudaklarımı gezdirdim teninde. Dudaklarımdan çıkan ıslaklık ulaştı güneşin en sıcak yerlerine. Güneşin ateşi harlandı ama dudaklarım yanmadı.

Harlanan ateşi çıldırtmak için beklenilenden de derinlere dolandı ellerim.

Savaşmaya alışık olan bedeni, ufak bir kıkırdamayla seviyor olsa dahi bunları yemeyeceğini ve yavaşlığından ödün vermeyeceğini gösterdi.

Toprağını elleriyle avuçlarken, teninde dolanan ıslaklığın her saniyesinin tadını çıkardı.

Topraktan çıkan dallar güneşe hatırı sayılır bir ıslaklık sunduktan sonra güneşi tüm örtülerinden ancak sıyrabilmişti.

Karşımda kaslı ve parlak, esmer tenli vücudu bir heykel-den pek de farkı olmayan şekilde dururken büyük bir iştahla boynundan aşağıya inmeye devam ettim.

Kaslarında dilim ve dudaklarım oyalandıkça yutkunuşlarını duyuyordum. Dudaklarımın altında tuzlu tadının keyfini çıkardım. Şafak'ın yutkunuşları sesli nefeslere dönene kadar devam etti dudaklarımla çıktığım bu keşif. Altımızdaki saten çarşaftan daha kaygandı teni, tenimin üzerinde. Onun kilidine uygun anahtar gibiydim, zorlanmadan açılıyordu her bir faslımız.

Büyüleyici bir ahenkle parmak uçlarımla geçerken kolunu boylu boyunca, yolun sonundaki ellerine kavuştu ellerim. Parmaklarımı kenetledi parmak aralarına, ardından diğer

elim takip etti bu su gibi akan yolu ve diğer parmaklarım da düştü parmak aralarına.

Ellerim ellerine kenetli, gözlerim gözlerindeki çukura hapisti.

Gözlerinden anlık bir acı geçti, ardından sesi hem pişmanlık hem minnet dolu erişti kulaklarıma.

“Ömrüm boyunca bu uyumu yakalayacağıma hiç inanmazdım. Sen nasıl bir kadınsın? Sanki tenin kendi müziğini kendi çalıyor.”

Müzik ruhun gıdasıdır derlerdi, o ise yıllarca bedensel tatminlerindeki eksikliği müzikle tamamlamıştı. Yine de anlamamazlıktan gelip, “Müziğim iyidir yüzbaşı. İstek şarkı yolla yeter!” dedim pis pis sırtarak.

O an romantizmin çılgılık ata ata kaçarken, “*İçime ettileer!*” diye bağırdığına emindim.

Söylediğime sesli gülerken, elleri kenetlendiği ellerimi terk edip yanaklarıma kavuştu sıkarcasına.

Gülerek bir süre baktı gözlerime. Sonrasında gülen gözleri, aklına bir şey gelmiş gibi bir anda karardı ve yüzümü turladı.

Beni kucağından geri çarşafın üzerine atarak savurdu. Üzerime eğildiğinde yüzüyle aramızda kalan o ufacık mesafeyi boğuk sesi doldurdu:

“Sen sadece ‘Şafak’ de. Senin sesine en çok yakışan sadece ‘Şafak’.”

Artık Şafak’ın tutkusu sarmıştı dört bir yanı.

Dudakları ağızımdan çıkan ismini duymak için dudaklarımı kasıtlı boş bıraktı ve boynuma yöneldi. Önce soluğu ardından dudakları kavuşmuştu boynuma.

Güneş artık yakıyordu tenimi boylu boyunca...

Güneşin değdiği her yer kızarıırken dudaklarımdan sadece sesime en çok yakışan isim çıkıyordu.

Toprak, güneşin kavurucu sıcaklığında kıvranıyordu; güneş ise pes etmeden yükselerek doğuyordu toprağın üzerine.

Güneş ısıttı, yaktı, tenime işledi. Dokunduğu her yerden geçtiği belli oluyordu güneşin.

Saten çarşafı avuçlamıştım, üzerimden kayıp giden güneşin tenime işlemesiyle. Avuçlarımdaki çarşaf büzüştü de büzüştü... Sanki avuçlarımın içinden o da alev aldı.

Güneş kavurmaya başladığında alnım terliyordu. Saçlarım derime yapışmıştı.

Ellerim çarşaftan koparak Şafak'ın saçlarına yapıştığında vücudum yatağı terk etmek istiyordu sanki.

Topraklarım kabarmış, kabarmış ve kabarmıştı... Öyle bir yükselmişim ki güneşe, güneşime doğru kıyametler kopmak üzereydi.

Güneş ise toprağı soluksuz bırakmak üzere olduğunu bile bile yakıyordu.

Saçlarını çekiştirirken kopup elimde kalmış olmalarına gözüm takılsa da umursamadan ellerimi ağzıma dayadım.

Çıgıllıklarım artık beni bile rahatsız ediyordu. Ama o çıgıllıklarımındaki ismin sahibi, adını tüm evrenin duymasını ister gibi uzun kollarını yükselterek ellerimi tutup çarşafa geri yapıştırdı.

Toprak güneşe, güneş toprağa karışmış; göz gözü görmez oldu.

Avuç içlerimi tutunabildiğim tek şey olan çarşafıla doldurup, onu sıkı sıkıya kavrarken güneşten kaçamıyordum.

Güneş toprağı kazıdı, kazıdı... Israrla kazıdı.

Toprağın derinlerindeki suyu bulana kadar vazgeçmedi. Kafamı sağa sola sert darbelerle oynatmaya başladığımda saçlarım da beraberinde savruluyordu.

Ardından başım yastıktan bir kalkıp bir indiğinde ise daha demin savrulmakta olan saçlarım dalgalandı.

Beni ısıtıp suya doyurmak için burayı tercih eden güneş, ekim vaktinden önce benden her şeyimi istiyordu.

Kızarmış bedenimin kabarmış katmanları sarsılmaya başladı. Artık hıçkırıklarına karışan çığlıklarım, en tiz tona ulaştı.

Gözyaşlarım süzüldü, terleyen saçlarımın yapıştığı şakaklarım.

Toprağın en derinlerinden oluk oluk fışkırarak çıkan su, güneşe takdim edildi.

Zira bu güneşin uzun uğraşlarının sonucu olarak onun hakkıydı.

Güneş ateşine çekerken topraktaki tüm suyu, katman katman kabarmış toprak yığılırcasına serilmişti.

Gözyaşları içinde üzerimde yükselen bedenini gördüm.

Zangırdayan vücudumu elleriyle sabitleyerek titremesini azalttı. Benim bu vaziyetimi kararmış gözlerindeki zevkle izledi. Kontrolsüzce sallanan şu hâlimi her bir dakikasını yudum yudum içercesine, bir an bile boşa gitmeden zihnine kazıyordu.

Daha soluklarımı düzenleyememiştim ki soluğumu da aldı.

Burnum içimde kalan son nefesi üst dudağına verdi, elleri keşfe çıkarken kaynak suyunun çıktığı göl olmuş meskende, hassaslaşmış duyularım zonklamaya başladı.

Titremelerim durduğunda güneş, toprağa derinlemesine nüfuz etti. Öyle derin nüfuz etti ki güneşin ilk dalgası, toprağı kamçılar gibi savurdu.

Ardından güneş, toprağa dakikalarını verdi.

Sadece toprak sahibinin ismi duyuluyordu ekim yerinde.

Şafak ise hem ısıtan hem besleyen hem de toprak sahibi olmaktan gayet memnundu. Hâkimlik kurmak kişiliğinin ayrılmaz bir parçasıydı.

Üstüne üstlük birazdan kendi toprağını istediği gibi de sulayacaktı.

Ellerim uzanırken teninde tutunabildiğim her neresi varsa, dayanamadığım her noktada ona kıyıyor ve kazıya kazıya derisini topluyordum tırnak aralarıma.

Yüzbaşı Şafak, kendine yaraşır biçimde toprağı kabarta kabarta işledi.

Gittim, geldim. Çapalandıkça çapalandım. Kaldırıldım, tekrar savruldu, dalgalandım, atıldım...

Defalarca işlendim.

Sona doğru yaklaşan ve hızlanmadan önce içimde uzunca bekleyen sevgilimin soluğu doldu yüzüme, elini başıma koydu ve sanki uçurumdan birlikte atlayacakmışız gibi atlama-
dan evvel son sözlerini söyledi.

“Seni çok seviyorum Zeynep!”

Gözlerindeki aşkı aldım, hazzıma kattım ve kendi volkan-
larımda patlatmaya götürmeden önce onu da harladım.

Neredeyse bir saattir çığlık atan ve sadece onun ismini sayıklayan dudaklarımdan, dakikalar sonra ilk kez soluk soluğa da olsa bir cümle çıktı.

Ölüyor olsam bile söyleyeceğim bir cümle.

“Seni seviyorum Şafak! Bu can bu bedende olduğu sürece de seveceğim.” Çığlıklarına karıştı andım. İkimizin arasında sonsuza kadar mühürlendi, o anı daha da özel kıldı.

Gözleri gözlerimden ayrılmadan kafesledi beni sıkıca. Sarmaşık gülü kafesine dolandı ve birlikte uçurumdan atladılar.

Tüm topraklarım ıslandı, içimde patlayan volkana ondan seğirmiş sular karıştı.

Bacaklarımın arasından saten çarşafa varıncaya değin dalga dalga akan, bir saattir içimizde biriken su ikimizdeki ateşi de ferahlatmıştı.

Ama söndürmemişti. Bizim ateşimizin sönmemesinin mümkünatı yoktu.

İnip kalkan göğsüm, göğsüne yükselerek dokunup geri iniyordu. Şafak yüzünü yığılır gibi boynuma gömdüğünde, her ne kadar kendini salmasa da üzerimde ağırlığını hissetmiştim.

Sırtındaki ellerim gevşemiş bir şekilde yatağa doğru kayd ve yüzümü hafifçe sağıma, boynumda gömülü olan başına çevirdim.

Kızarmış tenindeki mavi damarları izledim. Öyle güzeldi ki kokusu, tebessüm ettim bu güzel şeyin bana ait olmasına. Ona dışarıdan bakan cüsseli, sert ve bariz yakışıklı bir adam görürdü. Ama kimse benim gördüğümü onda göremez, kimse ona benim baktığım gözle bakamazdı. Mecnun'un, "Bu mu uğruna öldüğün Leyla?" diyenlere dediği gibi kimse Şafak'ı benim gözümle göremezdi.

Ben ona baktığımda yüreğini ellerime bırakmış, içi, "Zeynep" diye titreyen, bana ait adamımı görüyordum. Ben, onun içini görüyordum. Ruhumun karıştığı ruhunu görüyordum. Ben Şafak'ı sadece gözlerimle değil, gönlümle görüyordum.

Tebessümle tüm benliği ben olmuş adamımın boynuma gömülü hâlde nefeslerini sakınleştirmesini izledim.

Sessizce yutkunmaya çalışsam da boynumdaki adamın bunu fark etmemesi mümkün değildi tabii. Yutkunmamla birlikte, yüzünü sağına çevirdi ve sağ eliyle başımı destekleyip kendine doğru çekti beni. Sol omzunun üzerine düşerken yatağa, yüzünü yüzüme çevirdi.

Konuşmadan izlemeye başladı yüzümü. Onun zaten çok konuşan bir adam olmadığını bildiğimden sessizliğiyle yetinmeyi de öğreniyordum yavaş yavaş.

Nasıl bu kadar sessiz kalabildiğine bazen şaşıryordum. Ben bu kadar sessiz kalsam sıkılırdım.

Zaten ben sussam kafamdaki mübarekler susmazdı. Kafamdakiler hiçbir şey bulamasalar en kötü cümbüş öttürürlerdi.

Biraz daha sokulunca sinesine doğru, yüzünden geçen memnuniyet tebessümünü gördüm. Boynunun hizasına gelen yüzümü kaldırdım ve mırıldandım.

“Babama ne söz verdin?” İçinde bulunduğumuz durumu düşününce sorduğum soru çok saçmaydı belki. Ama günlerdir aklımda dönüp duruyordu aynı zamanda da bu soru.

Yüzündeki memnun tebessümü soldu, kendine yutkuncak kadar zaman tanıdıktan sonra, “Tutamadığım bir söz verdim Zeynep. Neden soruyorsun şimdi bunu?” diye söylendi.

Şımarıkça omzumu silktim. Ellerim nazlı bir edayla göğsündeki kılların arasına girdi. Kirpiğim titreyerek yükseldi, kaybolmaktan bıkmayacağım gözlerine değdi ve, “İyi ki tutamadın o zaman. Bizden daha değerli değil sözünde durmaman! Hem bana da söz verdin.” dedim cümlenin sonunda sevdiğime nazlanan bir sitemle.

Hafif doğrulur gibi kalktığında yataktan, merakla gidecek mi acaba diye baktım.

Altımızdaki pikeyi sıyrıp üstüme atarken, kendi kendine kızar gibi mırıldandı.

“Aşk uğruna dönek de olduk! Daha neler oluruz Allah bilir.”

Kendini yatağa bırakır bırakmaz, üzerimdeki pikeyi bana dolarken çatılı kaşlarımla karşılaşmıştı.

Daha savunmaya geçmeden haşladım onu.

İçimdeki cilveli kadını çıktığı gibi geri yollarken, “Sevdasından vazgeçen adama dönek derler! Dönek olmamayı benden öğrenebilirsin!” dedim sinirle.

Yüzünü iyice yüzüme eğdi, “Zeynep, baban ne hâldeydi görmedin mi? Adamın gözünün içine baka baka, ‘Ben senin kızını koruyamadım ama bırakmayacağım da sen de ne hâlin varsa gör.’ mü diyecektim?! Senden vazgeçemediğimi onun baba yüreği anlamaz.” dedi. Yalvarır gibiydi konuşması.

Ne güzel de baba yüreği dedi o? Ah be... Sana da ne yakışır be!

Âşık yüreği bir de baba yüreği yaparsan Zeynep, oh, vallahi yeme de yanında yat!

Gerçi sen yemesen de bu seni yer...

Hülyalı düşüncelerimin beni yumuşatmasına izin vermeden tavrımı koymaya devam ettim ve, "Babam da annemi seviyor, sen 'Ben Zeynep'i seviyorum.' deseydin anlardı. Çevrende sevmek konusunda hiç iyi örneklerin yok ama bence sen de kendine babanı örnek alabilirsin!" dedim kapılıp gittiğim sinir dalgasında.

Kaşlarını çatıp şüpheyile, "Ne... Ne demek şimdi o? İyi örnek yok filan?" dedi gözlerini kırıştıtırırken.

Konuyu bambaşka bir yere çekmiş olsam da, "İşte... Yani... Babanı örnek al diyorum!" dedim durumu toparlamaya çalışırken.

Hafif dalga geçer gibi gülerken kafasını kabul etmez bir şekilde yukarı attı.

"Yok yok! Başka bir şey var bunun altında. Çıkar ağzındaki baklayı yoksa gelir alırım!"

Şu yataktaki birlikteliklerimiz daha toplamda iki günü doldurmamışken yatak entrikalarına başlamıştım.

Sol elimi havaya kaldırıp, çemkirerek konuşmaya başladım.

Açık açık isimlerini bilmesem de, "Biri, yattığı kadınların isimlerini fazla veri yüklemesinden hatırlayamıyor!" elimi havada tekrar savurarak. Sonra devam ettim.

"Sarışının ise dünyadaki kadın nüfusunun yarısını yatağa atsa doymayacağına kalıbımı basarım!" Hararetle devam ederken konuşmama, sıra dev adama gelince, "Bir dev adam normale benziyor." dedim bir anda sakinleşerek.

Sonra gözlerimi şüpheyile kısıp boşluğa bakarken, "Ama kesin onda da bir bokluk vardır!" dedim hırıltılı sesimle.

Akabinde gözlerimi Şafak'ın yüzüne kaydırınca, gülmek için dudaklarını birbirine bastırdığını gördüm.

Konuşsun diye baktığımda gözleri dalga geçer gibi titredi.

Komik olan neydi şimdi diye kaşlarımı çattım, kıkırdamasını tutamadı.

Her düşündüğünü de söylemesen mi artık Zeynep?!

Gözlerimi belertmiş neye kıkırdadığına sorarken, Şafak bir anda beni belimden kavrayıp üzerime doğru geldi.

Ne yaptığını anlamaya çalıştığım saliseler içinde, pikenin açıkta bıraktığı göğüslerimin üstündeki sineme kafasını gömdü.

Bir anda geniş omuzları sarsılırken kahkahasını patlattı.

Ardından durduramadığı kahkahaları gürlemeye başladı odanın içinde.

Ben aşağımda kalan kafasına eğilmiş, şaşkınlıkla kahkahalar atan hâline bakıyordum.

Güçlü kahkahalarını sinemde öldürmeye çalışırken, kızarmış yüzünü tamamen tenime gömmüş, benden saklıyordu.

Ne olduğunu anlamadığım bir şeye birinin kahkaha atması aşırı sinirlerimi bozuyordu.

Sinirlenmiştim ve tam neye güldüğünü soracaktım ki kahkahalarının arasından soluk soluğa sesini duydum.

“Bebeğim... Zaten benimle dalga geçiyorlar peşine kul köle oldum diye. Hahahah... Bir... Bir de... Bir de arkadaşlarımla konuşmamı yasaklama gözünü seveyim!!!” Cümlesinin sonundan gelen bir kahkaha dalgasını daha son anda yetişip tenime gömmüştü.

Bunda komik olan neydi şimdi?

Komik olanın ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama benim yatak entrikaları ilk günden çöp olmuştu.

Çünkü Şafak ben daha leb demeden leblebiyi anlamakla kalmamış, Çorum’a kadar gitmişti ve bu oyunlara düşmemişti. Üstüne üstlük, muhtemelen bunu anladığı için de bana kahkahalarla gülüyordu.

Sinirle omzuna vurdum.

“Şafak hemen gülmeyi kesmezsen yasaklarım!”

Kafasını sinemden kaldırmadan tenime çarpan boğuk sesini duydum:

“Tamam. Tamaaaam.” Hâlâ güldüğünü belli eden sesiyle, sondaki “a” yı uzatarak cevapladı beni.

Arkadaşları ne kadar da önemliyse, kıpkırmızı olmasına rağmen gülmüyordu!

Yüzüme bakmadan yavaşça yataktan kalktı. Saten çarşaf-tan boşalan üryanlığına bakmamak için gözümü camekânla tavan arasında gezdirdim.

Bu sırada homurtusunu duydum.

“Ben bir duş alayım.” Cümleyi tek nefeste kurmuş, hızlı adımlarla banyoya ilerliyordu.

Külahıma anlat!

Benden kaçıp banyoya gülmeye gitmişti. Hayır, ortada gülünecek hiçbir şey de yoktu!

Neye sinirlenip neye güleceği hiç belli olmuyordu. Muh-temelen dünya üzerindeki en taş vücutlu *deli* bana düşmüştü. Arkasından sırtındaki pürtüklü derisine rağmen kusursuz kas yapısına bakarken aksini düşünmenin mümkünatı yoktu.

Yapılı deltoitlerinin omuzlarından mükemmel bir şekilde kavislenip kollarına inerek bicepsleriyle buluşmasıyla esmer teni bir çukura düşüyordu.

Ardından hemen hep kasılıymış gibi duran, fazlasıyla çalı-şılmış bicepsler yükseliyordu kollarında.

Adam beni yemeyi bıraksa şu heykel gibi vücudun tadını çıkaracaktım ama Şafak’tan bana sıra gelmediği için Şafak’ın tadına varamıyordum. Ağzımın suları yol almış, çenemden damlıyordu önümdeki görüntüye. Hülyalı bir iç çektim.

Banyodan gelen kapı sesinin hemen ardından, güçlü bir kahkaha hatta böğürme sesi gelince gözlerimi devirdim.

Kahkahalarından sonra su sesi gelirken duşa girdiğini anladım. Beyaz, saten çarşafın içinde gerindiğimde gözlerim beyaz tenimdeki kızarıklıklarda ve diş izlerinde dolandı.

Yatakta oturur pozisyona gelip vücudumu kontrol ederken de içimden de bir şey aktı. Çarşafı kaldırıncı diş izlerinin takip ettiğı bacaklarımda ve yatağı yayılmış şeffaf ıslaklıkta gözlerimi gezdirdim. Korunmamıştı, yine dalmış gitmişti.

Fırsat bu fırsat Zeynep! Yapalım bebeyi gitsin!

Saçmalamayın!

Yok daha neler, evlenmeden!

Bir daha fırsatımız olur mu ki? Yapalım gitsin. Hem kaç kere daha korunmadan yapar ki bu?

Vallahi birlikteliklere bismillah dedik, al bak bir 13 Temmuz bir de bugün...

İkisinde de birer fire verdi. Bayağı bayağı korunmasız bu.

Bir ömre vurursan doğru orantıyla...

Ohoo... Bu adam ne derse desin, benim bu adamdan en az dört, beş hatta kırk beş çocuğum olur.

Doğrulduğum yatağı mutlulukla geri salarken kendimi, gülümseyerek tavanı izliyordum. Parmaklarımı saçlarıma dolamış döndürürken bukle bukle, eninde sonunda benim olacak zafer için zevkle dudaklarımı ısırdım. Dakikalarca da içinde Şafak ve bebeklerimizin olduğu hayaller kurdum.

Şafak banyodan beline havlu sarıp çıktığında saçlarını kurutmamıştı- ki kurutmadan çıkmaz diye düşünüyordum. Bana bakmadan, tek kelime konuşmadan şifonyere ilerleyip ilk çekmecedan saç kurutma makinesini çıkardı.

Burada mıymış diye kaşlarımı istemsiz yaylandırıırken ben, Şafak saç kurutma makinesini aldı. Geri banyoya ilerlerken teninde süzülen damlalara bakarak iştahla yutkundum.

Şimdi o damlaları dilinle yalayıp dudaklarınla mühürlemek vardı Zeynep!

Şehvetli gözleri yaşlı bakıyordu Şafak'ın arkasından. "Biri yer biri bakar kıyamet ondan kopar." demişler de ben böyle alık alık bakarken bir şeylerin kopacağı yoktu. Oysa kopsun kıyamet istiyordum! Ama bu odada kıyamet bakmakla değil, tatmakla kopuyordu.

Şafak'ın odaya geri girmesiyle pikeye iyice sarılıp bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Ayaklarım daha yere basmamıştı ki Şafak önüme durdu.

"Nereye?" En otoriter sesini kullanmıştı.

Yüzümü şaşkınlıkla ona kaldırdım ve neden sorduğunu anlamadan, "Banyoya..." dedim alık alık.

Şafak ise üstten bakmasına devam ederek, "Ne yapacaksın banyoda?" dedi.

Kaşlarımı çattım ve dünyanın en saçma sorusunu lütfedip cevap verdim.

"Sen ne yaptıysan onu yapacağım Şafak! Allah Allah..." Bir yandan da yataktan kalkmaya yeltenmişim.

Şafak, "Banyo için daha erken. Sonra yaparsın." dedi sakın bir sesle beni belimden tutup yatağın ortasına geri koyarken.

Gözlerim kocaman açılmış, asıl sorgulamam gereken kısmı es geçip, "Ee ama sen banyo yaptın?!" dedim hâlâ üstümde olan atamadığım şaşkınlıkla.

Basitçe, "Terlemiştim." dedi yatakta üstüme üstüme gelirken. Kaçmam gereken noktadaydım çünkü sanırım Şafak bir posta daha terleyecekti.

İki elimle vücudumu gösterip, "Ben de terledim." dedim imayla sırtarak.

Tam yataktan inip kaçacağım sırada beni bir anda kavrayıp, burnunu boynuma gömdü.

Boynumda söndürdüğü nefesini derin derin içine çekip, "Eğer böyle kokacaksan seni hep böyle terletmeliyim. Hatta bu kokuyu daha çok koklamak için biraz daha terletmeliyim seni." dedi tenimde boğduğu sesiyle.

Artık elimdeki son çareyi oynadım ve elim pikenin bacaklarımın arasında kalan kısmına giderken, "Kirliyim biraz..." dedim mahzunca.

Gözü elime kayınca uzanıp elimi kavradı. Soluğunu yüzüme verirken fısıltıyla, "En sonunda hepsini birlikte temizlersin." dedi en baştan çıkarıcı sesini kullanarak.

Gene tav oluyordum. Birazdan yine emir komuta zincirinde ne derse yapmaya başlayacaktım. Etkisini yavaş yavaş başlatıyordu ve ben daha ne ara dalga dalga büyüdüğünü fark edemedim emrine amade oluyordum.

Daha fazla efsununda kaybolmamak için itiraz edip sağ elimle omzuna vurdum ve kendimi ondan uzaklaştırdım.

"Ya niye sen ne istersen o oluyor?!" diye resmen carladım. Bu isyan ona mıydı yoksa her seferinde ona tav olan bana mı bilmiyordum.

Şafak bu itirazıma kaşlarını çatarak şaşırdı ve bir müddet gözlerimde dikili kaldı sorgulayıcı bakışları.

Asıl problemin ne olduğunu anlamak istercesine, "Sorun ne?" diye sordu şüpheyle.

Gözlerimi kırpıştırıp ne demem gerektiğini düşünürken yutkundum. "*Ben yiyemiyorum, hep sen zevkine varıyorsun.*" demeye utanıyordum. Şimdi ona ne desem ne desem diye tilkiler dolaşırken kafamda, dudaklarımın içini ısırma başlamıştım.

O ise çoktan gözlerimi okumaya başlamıştı ve yüzündeki şaşkın ifade yerini muzip bir sırıtmaya bırakmış, gözleri ise parıl parıl parlıyordu.

En ılımlı ses tonuyla, "Tamam... Sen ne istiyorsan onu yapalım!" dedi büyük bir hevesle ve cümlesinin sonunda da otuz iki dişini de göstermekten sakınmadan.

"Biraz su getireyim mi sana? Terlemişsin biraz ılık su getireyim mi?" diye sordu ondan hiç beklemediğim bir şefkatle.

"Hı? N-Ne? Su mu?"

“Biraz iç, iyi gelir!” dedi arkasını hızla dönüp mutfağa ilerlerken.

“Suya gerek yok. Banyo yapacaktım ama...” diye bağırdım arkasından ama içeriden suyun lıkırtısı bile geliyordu çoktan.

“Gerek yoktu...” diye mırıldandım şaşkınlıkla ona bakarken.

“İç sen.” dedi gülümseyip bana göz kırptığında. Şafak bana göz kırptığında zaten o kadar dilim damağım kuruyordu ki su içmek farz hâle geliyordu.

Suyu içerken ferahladığımı hissettim. Şafak biraz daha bana eğildi, “Ee? Ne diyorduk... Evet. Sen ne istiyorsun? Söyle bakalım.”

Ben ondan tam olarak istediğimi düşünürken aklımdan geçenleri istemeye cesaret edemeyeceğimi fark edip konuşmaktan vazgeçtim. Küçük bir kız çocuğu gibi dudaklarımı sarkıtıp omzumu silktim. Söylemeyeceklerimi yutup banyoya gideceğimi hatırladım ve en doğrusunun da bu olduğuna karar kıldım.

Gözlerimi kapıya kaydırdım ve tam gitmek için yeltendim ki Şafak bir anda önüme durup görüşümü kapattı ve hepten üzerime eğildi.

Sesini ise en tahrik edici tona ayarlamıştı.

“Başparmağıma bir şey oldu bakar mısın?” dedi.

Yüzü tüm görüş açımı kaplamıştı. Ben tam hangi başparmağın diye soracaktım ama bir anda sol başparmağı çok yakın bir mesafeden göz hizama yükseldi. Neredeyse şaşı olacaktım. Sol elimdeki eli ise bileğimi sarmıştı.

Gözlerimi hafif kısıp parmağında nasıl bir anormallik olduğunu anlamaya çalıştım.

Şafak ise boğuk ve kısık bir sesle devam etti.

“Hareket ettirirken bir şey oluyor, bir bak sen de.” Bir taraftan da parmağını sağa doğru götürüyordu.

Ama parmağı çok yavaş ve aheste gidiyordu havada.

Sağa doğru giden başparmağına bakarken hâlâ parmağında ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Büyülenmiş gibi parmağını izlerken, “Ne var ki?” diye mırıldandım. Başparmağı tekrar geri bana doğru fazla aheste gelirken, sol bileğimdeki radial arter⁴in olduğu yeri okşadı. Ve fazlasıyla durgun uyku getirici sesini duydum.

“Dikkatli bakarsan görebilirsin... Görmek ister misin?” İnsanı günaha davet eden bir tonu vardı sesinin. O yüzden Şafak’a hayır diyebilirdim belki ama bu ses tonuna asla diyemezdim.

Ben de, “Evet.” diye mırıldandım.

“Takip et.” dedi tekrar sağa aheste aheste gönderirken başparmağını.

Sol bileğimde ise radial arterde baskısını tekrar hissettim. O an başparmağı öyle takip edilesi geliyordu ki sol bileğimden neden bu kadar bastırarak nabız aldığını sorgulayamadım.

“Bakıyor musun parmağıma?” dedi daha da derinlerden gelen sesle.

“Evet.” dedim fazlasıyla sağa gitmiş parmağa bakarken.

“Rahat mısın?” dedi daha da yumuşacık bir sesle.

“Evet.” dedim sesine karşı koyamadan.

“Güzel bir uyku ister misin?” dediğinde sesi artık ninni olmuştu.

Bir haftadır uykusuz olan ben, bu soruya mayışmış da olsam iştahla, “Evet.” dedim.

Bu kez başka bir soru sordu. “Bana güveniyor musun?”

Bir dakika düşünmeden cevapladım. “Evet.”

Yeniden bu kez başka bir soru sordu. “Seni birazdan uytacağım, tamam mı?”

4. Radial arter: El bileğinde birbirine paralel seyreden, eli besleyen iki atardamardan biridir. (e.n.)

Bir daha onayladım onu, "Tamam." diyerek başım ağırlaşırken.

"Aferin benim uslu kızıma." dedi bir anda baritonlaşmış bir sesle.

Gözlerimin takip ettiği başparmak, ulaştığı en sağ noktadan bir anda bana doğru havadan gelirken yüzümü parmağa doğru kaldırdım.

"Bakıyor musun?" dedi uzaktan gelen sesi.

Başımın üzerine doğru hareket eden havadaki parmağına yüzümü kaldırmış bakarken, "Evet." diye mırıldandım.

"Takip et!" dedi bu sefer çok içerilerden bir ses. Bileğimdeki baskı daha da arttı.

Başparmağı açık bir şekilde yumruk olmuş eli havadayken yüzüm de beraberinde yukarı kalkmıştı.

Yumruğu kafamın arkasına doğru ilerledi ve başımı elinin gidişini takip etmek için geriye düşürdüm.

Eli giderken başımı da peşinden götürüyordu.

Başım arkaya düştü, düştü ve artık vücudumdan ayrılıp kopuyorcasına sallandı geride.

Boynumdan yukarısı su olmuş akıyordu sanki. Beynimin ön frontal lobundan bir şey dalga dalga yayılıyordu. Duyularım tatlı bir uyku için hazır hâle geliyordu.

Limbik sistemim ise çoktan gelen sese kendini açmıştı.

Aniden bileğim çok şiddetli sıkıldı ve vücudum karıncalandı. Yüzümünden bir rüzgâr geçti. Akabinde hemen bir anda alnıma çok sert ama bir o kadar da sıcak bir ten değdi. Bütün sistemlerimin şartelleri kapanmıştı.

Aynı anda beynimin içinden bir ses duydum. "Kapat ve uyu!"

Bu talimatla gözlerim rahatça kapandı ve yumuşacık bir yere kavuştum.

Aynı ses, "Gevşe, bırak kendini..." dediğinde bütün kaslarım uzandığım yer gibi yumuşacıktı.

Bir ses daha geldi, o daha da yumuşacık bir sestti.

“Ve ben beşten geriye saydığımda, daha derin bir gevşemeye bırak kendini.”

“Beş...”

“Dört... Ayaklarını gevşet.” Dediğini yaptım.

“Üç... Gevşe...” Vücudumun bir ağırlığı yok gibiydi.

“İki... Başın, beynin tamamen gevşesin.” Kafamın içindeki her ses sustu sanki.

“Derin bir uykuya dal...” Günlerdir yorgun bedenim itaat etti söylenene.

“Ve... Bir!” Artık ışıktan tamamen koptum.

Uykuda gibiydim ama değildim de aynı zamanda. Dışarıdan Şafak’ın sesini duyuyordum. Sadece tepki veremiyordum. Bütün kaslarım komutuyla gevşemiş ve bulutların üzerinde gibiydim. Yer çekimi diye bir şey yoktu artık benim için.

Sanki kafatasım açılmış da tüm beynim savunmasızca duruyordu ulu orta.

Şafak’ın içimde hâkim olan sesi geldi tekrar uzaklardan ama bir o kadar da yakından.

“Kendini en rahat olduğun yerde hisset, senin için en güzel yerdesin. Bırak kendini.”

O an Tuzla’da evimizin bahçesinde olduğumu hissettim. Tüm sevdiklerim yanımdaydı. Güven vardı, sevgi vardı, babamın şefkati vardı.

“Şimdi koluna dokunacağım ve üçe kadar saydığımda daha da derinleşeceksin.” dedi beynimden gelen ses.

Kolumu kavrayıp yukarı kaldırdığında, kolumun onun tarafından kaldırılması çok hoşuma gitmişti. Mayışmış bir hâldeydim. Her yerim usul usul okşansın istiyordum.

“Üç... İzin ver...” İsteddiği izni verdim.

“İki... Zihninde sesime izin ver...” Beynimde sadece onun sesi vardı.

“Bir!”

Derin bir boşluktaydım ve yanımdaki tek şey de beynimden gelen o sestti.

“En sevdiğin yerdesin.”

“En sevdiğim yerdeyim.” dedim bana doğru gelen sesle aynı tonda.

“Kollarımdasın.”

“Kollarımdayım.”

Zihnimde kolları belirdi. Kollarına saldım zihnimi.

“Benimsin. Sen sadece bu sesin sahibine aitsin.”

“Sen sadece sesin sahibine...” diye mırıldandım onu onaylarcasına.

“Aidim.” diye telkin etti devamını.

“Aidim.” diye tamamladım hemen arkasından.

“Şafak.” diye keskin bir sesle emretti sesin sahibi.

“Şafak...” diye mırıldandım onun hemen arkasından.

“Şafak Mert.” dedi daha da yakından.

“Şafak Mert.” dedim içimde yankılanan sesimle.

Zihnimdeki her bir kıvrımdan, “Şafak’a aitsin.” cümlesi yankılanıyordu.

“Şafak’ın dudaklarını düşün...”

Şafak’ın dudakları belirdi bir anda karanlıkta. Zihnim, yankılanan sesle birlikte Şafak’ın dudaklarına ev sahipliği yaptı.

“Çok güzel...” dedim en mest olmuş sesimle.

Gülme sesi gibi bir sesle karışık, “Şafak’ın dudaklarına ne yapmak istersin?” sorusu geldi.

“Çok güzel... Öp. O. Dudakları.” dedim kesik kesik heyecanlı bir sesle.

Bu sırada sürekli gözümün önündeki onun dudakları, gitgide her yeri kaplıyordu.

Bir şerit hâlinde onun dudaklarının olduğu bir sürü sahne belirliyordu zihnimde.

Börek yerken, ıslak kek yerken, beni öperken, şarap şişesini dudaklarıyla kavrarırken... Art arda yüzlerce görüntüyle bombardımana tutuluyordum.

"Peki..." diye zihnimi toparlayan bir ses geldi. Çok usul, çok yumuşak bir sestti.

Zihnim sesle var oluyor, ses kesilince karanlığa düşüyordu.

"Başka neresi güzel Şafak'ın?" diye sordu sesin sahibi.

"Kasları..." dedim bu sefer gözümün önüne Şafak'ın cüssesi gelirken.

"Hmmm..." dedi baritonlaşan ses, ardından devam etti.

"Ne yapmak istersin Şafak'ın kaslarına?" diyerek sordu bu kez.

"Akışkan çikolata..." diye mırıldandığımda zihnimde, her bir delikten fişkırcasına akışkan çikolata akmaya başladı.

"Akışkan çikolata?" dedi sesin sahibi ardından daha da irdeleyerek, "Akışkan çikolata... Şafak'ın kasları?" dedi tekrar merakla.

"Akışkan çikolata dökmek..." dedim zihnimdeki akışkan çikolatalarda yüzerken.

"Nereye?" diye sordu sesin sahibi.

İştahlı bir şekilde, "Kaslara... Dök, yala..." dedim. Bir yandan da iştahla, zihnimde ağzımı açmış oluk oluk akan akışkan çikolataları lökür lökür yutuyordum.

Dışarıdan zihnimi sarsan bir "Kıhkıhkıh" sesi geldiğinde ortasında durduğum akışkan çikolatadan oluşan gölüm titred ama ses devam etti.

"Birazdan beşten geriye sayarak bire geldiğimde seni uyandıracağım. Parmağım şıkladığında ise tamamen kendine geleceksin." dediğinde akışkan çikolatalar gölden hızla tahliye olmaya başladı.

“Beş...”

“Dört...”

“Üç... Birazdan uyanacaksın.”

“İki... Şafak’a istediğin ne varsa yap. Tamam mı?” dedi ses.

“Tamam.” dedim onaylayarak.

Sesim sahibi, “Ve... Bir!” dediğinde gözlerime bir ışık huzmesi doldu.

Bembeyaz bu ışık huzmelerinin arasından koyu kırmızı dudaklar tüm zerrelere parıldayarak belirdi. Büyümüş büyümüş, binlerce katına çıkmış sanılabilirdi.

Gözlerime çok değerli bir mücevher gibi sunuldu.

İçimdeki bütün benliklerim kabuklarından Gollum gibi fırlayarak, “Kıymetlimisss...” diye karşımdaki dudaklara koşuyordu.

Sesin sahibinin talimatı geldi.

“Şimdi yapabilirsin.”

Kafam anında yükselerek büyük bir iştahla karşımdaki yumuşak et parçalarına yapıştım. Yumuşak et parçaları dilim ve dişlerim arasında gidip gelirken Şafak sadece bana onları sunmakla yetindi.

Hayatımın en lezzetli ve haz dolu yemeğini yiyor gibiydim. Arkamdan destekle kaldırılıp oturtulduğumda, iştahla dilimi dolandırdığım dudakları salmamıştım. Şafak hâinden gayet memnun, beni ufak bir çocuk gibi kucağında oturtmuş ve tek yaptığı şey de bana dudaklarını sunmak olmuştu.

Öyle bir ihtirasla gidiyordum ki dudaklarına, yaratılış gayem sadece bu dudakları emmektir. Ben bu hızla gidersem dudakları dişlerimde kalabilirdi. Gıkını çıkarmayan bu adam artık belimdeki ellerini sıkılaştırmıştı. Kalçalarımın altından bana batmakta olan şeyle huzursuzlanmış gibi kalçamı oynattım.

Şafak ise oynayan kalçalarını iki avcuyla sahiplenmiş ve haz dolu bir inleme koyuvermişti.

Kasıklarına doğru sızı taşıyan bir ateş salınmıştı sanki ve bu ateş, kasıklarımı daha da derinlere götürmek isterken dişlerimle dilimin dolandığı yumuşak et parçalarını çekiştirmeye başladım.

Şafak'ın kıkırtısı bile durdurmuyordu beni. Kollarım dolandı boynuna ve başını sabitler gibi iyice sarmaladım. Dilinde gezinmek yetmemiş, onu içer gibiydim. Susuzluğumun son demlerinde kalmış gibi yutkunarak öpüyordum. Ağzıma bir şeyler geliyordu ve onları da beraberinde yutuyordum.

Ardından sağ kulağıma yakın mesafeden yüksek bir "şak" sesi geldi. Şak sesiyle birlikte gözlerim açılırken, Şafak'ın dudaklarında olduğumu fark ettim. Göz hizamdaki elmacık kemiklerine baktım. Şafak'ın ise gözleri kapalıydı.

Sonra ağzıma gelen kan tadını fark ettim.

Dudaklarım mı kanamıştı?

Ne ara öptüm de ne ara kanadı?

Açık kalan gözlerimle yavaşça geri çekildim. Şafak gözlerini usul usul açtığında gözlerim, Şafak'ın dudaklarına kaydı. Dudakları kanayan oydu.

Şaşkın ve acılı gözlerim dudaklarında kalmışken marifetimi izledim. Bir garip hisse sahiptim. Bir şeyler kayıptı.

"Ooo, vahşi güzel!" diye seslendim içimdeki *Şehvetli*'ye.

Ama içimdeki *Şehvetli* beni duyamayacak hâldeydi. Sağa sola yalpalayarak yürümeye çalışırken gece karşısına Nuri Alço çıkmış gibi götü başı dağılmıştı.

Cevap verebilecek durumda bile değildi.

Yalnız biz bu bölümü niye hatırlamıyoruz ya?

Şafak hâlâ gözleriyle yüzümde gezinirken dudaklarındaki kana bakakalmıştım.

Şaşkınca, "Ne... Ne ara öpüştük? Ne zamandır öpüşüyo-

ruz?” dedim sağ elimın parmaklarıyla kendi dudaklarımı da kontrol ederken. Ama benim dudaklarım şişmiş de olsalar, sağlamlardı.

“Çok olmadı.” dedi Şafak beni belimden tutup kendine geri çekerken dudaklarını tekrar dudaklarıma yaklaştırdığında. Devam etmek istediğini belli eder bir şekilde gözleri dudaklarımda geziniyordu.

Ama içimde bir boşluk ve bu boşluğa rağmen de bir hoşluk vardı.

“Ne zaman öpüştüğümüzü hatırlamıyorum Şafak...” dedim mırıltıyla.

Belimdeki elleriyle iyice kavrayıp, beni kucağına sabitlerken fısıltıyla konuştu.

“Bazen bana da oluyor bebeğim, kendimi kaybediyorum, dudakların kanıyor filan... Boş ver.” Dudaklarını öne doğru, al devam et dercesine uzattı büyük bir istekle.

Kanayan dudaklarında kırpışan gözlerimi gezdirirken hepten şaşkınlıkla söylendim.

“Ee bir de dudaklarını kanatacak kadar öpmüşüm ve hiçbir şey hatırlamıyorum Şafak! Genç yaşta Alzheimer olmuş olamam, değil mi?” Sesimde bir şüphe vardı.

Alzheimer en erken kırklı yaşlarda görülürdü. Bu ara vitaminsiz kalmış olabilirdim, her şey de üst üste gelmişti. B12 almaya başlasam iyi olur diye düşünürken Şafak’ın teskin edici sesi geldi.

“Alzheimer’dan değil o bebeğim... Aşktan! Çok âşık olunca kendini bile unutuyor bazen insan. Bana da oluyor arada, üzülme.” Her bir cümlesinde daha da içime girecek gibi konuşmuştu.

Ardından dudaklarını dudaklarıma değdirdi ama öpmeden sadece tenini tenime teklif edercesine sürüyordu.

İçimde ise dayanılmaz bir istek, dudaklarına yapışmayı arzuluyordu. Yutkundum ve ne, ne zaman, neden olmuş sor-

gulamadan bana sunulan kan tadının hâkim olduğu dudakları tekrar ağızımın içine aldım.

Kollarım geçerken boynundan çepeçevre, daha da çekiştirip ağızıma aldım dudakları.

Şafak ise kendini tamamen bana bırakmış gibiydi. Onda tek hareketlilik kalçalarımaya yaptığı baskının gitgide artmasıydı. Derimi gerercesine palazlanan bu sertlik gitgide yükseliyordu.

Sonra bir hareketlenme daha yaşayıp belime kadar düşmüş saten çarşafı çekip sıyırdı bedenimden. Kendini sırtüstü yatağa bırakırken tutunduğum dudaklarını bırakmayayım diye tüm pozisyonumu ayarlayarak beni de üzerine taşımıştı.

Soluk soluğa ayrılabildiğimde dudaklarından, kendi kendime veryansın eder gibi hayıflandım.

“Şafak!”

Boğuklaşmış sesiyle, “Söyle bebeğim.” dedi. Bir taraftan da elleri yanaklarımı avuçlamıştı.

“Ben neden kendimi seni yemek ister gibi hissediyorum?”

Omuzları sarsılarak kıkırdadı ve sırtarak, “Olur öyle şeyler. Çok aşk diyoruz biz buna. Hem ben hâlimden memnum. Her yerimi yiyebilirsin.” dedi göz kırpıp, başını da yana eğip bedenini gösterirken. Her bir noktası da en az sözleri kadar arsızdı.

Arsızlık da sanki bulaşıcıydı. Gözlerim kaslarında gezinirken yutkundum. Resmen aylardır aç kalmış gibiydim ve gözümün önünden şelale şelale akışkan çikolata akıyordu.

Benim bu bedeninde gezinen gözlerime ve iştahla yutkunan hâlime bakan Şafak, “Senin bilinçaltı kaç metrekafe?” dedi.

Yüzüne anlamadan kaşlarımı çatarken, “Ha?” diyebildim.

“Diyorum ki ne var ne yok bilinçaltına atmışsın. Bu kadar kasma... Ne istiyorsan onu yap, bu beden senin!” Yine başıyla vücudunu gösterirken sesi netti.

Dediklerini ilgiyle dinlerken “Aklımdan geçenleri bir bilse neler der acaba?” diye düşündüm.

Aklımdan geçenlerin söyleyemesem de, “İçimde durduramadığım bir istek var.” dedim mahzunca.

Saçlarımı toplayıp sağ eline aldı ve omzumdan aşağı düşürüp tarar gibi ellerini saç tellerimin arasından geçirdi.

Fısıltıyla, “Durdurma Zeynep... İstedğini yap. Önce sen, sonra ben.” dedi cümlesinin sonunda sırtarak.

“İstedğini yap” kısmından sonrasını duymayan arzularıyla tenimi tenine kavuşturmuştum. Ama en dikkat etmem gereken yere dikkat etmemiştim.

Bana kendi hükümrانlığını veren bu adam, ben doyuma ulaştıktan sonra kendi hükümrانlığının kapılarını da ilk iş olarak müsait bir vakitte açacaktı.

Banyo yaptığı için duş jeliyle karışmış kokusunu çektim içime. Boynunun tadına varırken, o yıllarca uzaktan uzaktan genzime dolan kokusu artık bana en yakın yerdeydi ve bana aitti.

Omuzlarındaki kaslara dişlerimi geçirdim, ağız dolusu teni dolmuştu ağzımın içine. Şafak'ın tek yaptığı yutkunmaktı, bense yutkununca yukarı aşağı hareket eden âdemelmasını bile dişlemiştim.

Derin derin nefes alışverişleri sırasında saçlarımı okşar gibi bir sağa topluyor, ardından ise sabırsızca bir yutkunuştan sonra vazgeçmiş gibi tekrar sola topluyordu.

Ellerimi göğsünün iki yanına yasladım ve artık arsızlaşmış dilimi hiç çekinmeden gezdirdim simetrik göğüs kaslarında.

Bacaklarımı karnında iki yana açarak bedenini bacaklarımın arasına hapsedmiştim. Sanki kaçacakmış gibi sahiplenmiştim.

Sanırım bu korku artık hep var olacaktı içimde bir yerlerde...

Ben bir karnına inip bir boynuna yükseldikçe sürekli yut-

kunuşları daha da sıklaşıyordu ve iyice dayanamaz gibi gözlerini tavanda gezdiriyordu.

Dilimin teninde çıkardığı şakırtılar sadece soluk alışverişlerimizle tanışırken üçüncü bir ses peyda oldu. Artık dayanamamış olmalı ki Şafak iki elini birden kalçalarımın atarken bir “şak” sesi duyuldu.

Dilimin her bir darbesinde, avcunun içine sıkı sıkıya toplarken kalçalarımı ancak derin bir soluk almayı başarabildiğinde geri gevşetebiliyordu ellerini.

Soluk soluğa yükseldim yapış yapış olmuş teninde, saçlarımın yastığa düşerek yüz yüze bizi kafeslemesiyle aramızda kalmış bir arpa boyu mesafeye soludum.

“Neden acı çekiyor gibisin?” Sesim fısıltılı, arzudan boğuklaşmış bir hâlde çıkmıştı.

“Hiç alışık değilim.” diye cevapladı beni nefes nefese.

İsteksiz de olsa, “Devam etmeyelim o zaman?” dedim ve onun cevabını beklemeden geri çekilmek istedim.

Beni sırtımdan sıkıca kavrayıp aniden üstüne düşürdü.

Sesi sert bir tonda, “Alışık değilim dedim, hoşuma gitmiyor demedim!” dedi itiraz edercesine.

“Zorlanıyorsun.” derken savrulmuş saçlarım ağzıma yapışmıştı.

“Zorlanıyorum çünkü sen vücudumda böyle gezinirken, seni tutup altına almamak çok zor.” dedi boğuk boğuk.

Daha biraz önce ayaklarıma kadar turlayıp dişlemişti ama gene de doyamıyordu tenime, zorlanıyordu. Anlam veremez bir şekilde bakındım.

O ise yüzümdeki saçlarımı çekerken daha usul bir sesle devam etti.

“Sen devam et. Seni izlemek istiyorum.” Sözcükler ağzından hem acı çeker gibi hem de büyük bir zevk alır gibi çıkmıştı.

Ağırlığım fazlaymış gibi altımda ezilmişçesine duran bu hâline gülümsedim.

Usulca eğildim ve demin kanattığım, pıhtılaşmış dudaklarını tekrar öpmeye başladım.

Sırtıma doladığı elleriyle artık o da karşılık vermeye karar vermişti. Zira bu seferkini her ne kadar benim hâkimiyetime bıraksa da karşılık vermemek onun tabiatına aykırıydı.

Onun tabiatında kendisi her daim avcıydı, karşısındaki ise -her kim olursa olsun- onun avıydı. Yıllardır tabiatın en güçlü avcılarından biri olan bu adamı altıma almış, dişliyordum. Avcı ise altımda av olmuş gibi kıvranıyordu.

Tabiatın dengesi değişmişti; avcı, avının kendi üzerinde bir avcı edasıyla gezinmesine izin veriyordu.

Dilimin üzerinde kayan diliyle tahrik olmuş bir şekilde kasıklarımın destek alarak karnının üzerinde yaylandım. Bu hareketimle birlikte zevk dolu inleyişimi koyuverdim hiç çekinmeden.

Benim bu hâlime omuzlarını kaldırsa da pozisyonunu değiştirmede.

Sabrediyordu, bekliyordu... Doğru an gelecekti ve aslında avcı, avını yüceltmeyi bırakıp yeniden kendi benliğini ortaya koyacaktı. Kimse bir fareyi avlamak istemezdi, bütün avcılar ya etin en lezzetlisini ya da gücün en gösterişlisini isterdi.

Onun bana tanıdığı müsamaha, bugün olmasa bile yarın bir gün bitecek ve buraların gerçek hâkiminin kendisi olduğunu elbet gösterecekti.

Umurumda değildi o an Şafak'ın yaptığı. O an yapmak istediğim tek şey dalıp gittiğim bu zevkin tadını çıkarmaktı. Kasıtlı sürtünmeye başlamıştım karnı boyunca. Artık bacaklarımın arasını zonklatan sızıyı fazlasıyla hissediyordum.

Dudaklarımı soluk soluğa ayırdım ve ellerimle yastıktan destek alarak aramızdaki mesafeyi açtım. Arkamdan dizlerini kırdığını hissettiğimde elleriyle belimden de tutmuştu.

Bütün vücudumu rahatça havaya kaldırarak yönlendirdi ve beni sanki bir oyuncak bebek gibi doğru yerime yerleştirdi.

Yerleşir yerleşmez içimde hissettiğim dolulukla başım öne düşerken bir soluk verdim. Saçlarım karnına doğru savrulmuş, şelale gibi dökülmüştü.

Şafak'ın yutkunuşları o anda ilk sesli inlemesine dönüştü kısık da olsa.

Hiçbir efor sarf etmeden belimdeki ellerle tekrar havalandırıldım. Dünya üzerinde bu kadar az eforla bu kadar çok hâkimiyete sahip tek canlı olabilirdim.

İkinci kez geçerken içimden tüm orta hattımı titreten elektrik dalgası, destek almak için öne, Şafak'ın göğsüne saldım kendimi.

Yüzünün aşağısında kalsa da yüzüm, soluklarımız gene birbirine kavuşuyordu. Karnının üzerinde gidip gelirken içimi dolduran sertliğine ek, teninde yol alan kasıklarımından da ayrı bir zevk dalgası yükseliyordu.

Gidip geldikçe içimde şaha kalkmıştı, arzu ve istekle sağ elimi uzatıp ensesini kavradım. Yüzüm daha çok yaklaşmıştı sertleşmiş mimikleri olan yüzüne.

Onun tüm bu sertliğine rağmen ben yumuşamış bir hâl-deydim. Alnım dökülür gibi alnına düşerken, içimde tekrar gidip gelmesiyle zevkten boğuklaşmış sesli gülmesini duydum.

Bu hâline tebessümle karşılık verdiğimde, kalçalarımı yönlendiren elinin beni bir kez daha yerleştirmesine izin verdim.

Gittikçe hızlanan ve sertleşen gelgitlerle bir Şafak'ın üzerine düşüyor bir bedeninin üzerinde dikiliyordum.

Bedenim külliye göğsüne doğru düştüğünde gidip gelirken kasıklarında sürtünen klitorisim beni yoğun bir zevk dalgasına atıyordu.

Ardından diz kapaklarımın üzerinde havaya yükseldiğimde hem kendimi tanrıça gibi hissediyor hem de içime ta-

mamen dolan sertliğiyle tüm kasıklarımı hızlıca saran bir haz alıyordum.

İçimdeki *Şehvetli* bir onu bir bunu derken, beni bir düşürüyor bir kaldırıyordu.

Bir türlü hangisini istediğine karar veremiyordu. *Şehvetli* “Ay, ay, ay ikisi de çok güzel!” diye koştururken içimde, bedenimin hacıyatmazlar gibi bir devrilip bir kalkmasına sebep oluyordu.

Şafak muhtemelen benim bu kararsızlığıma bakıp, “Kontrolü nereden de buna verdim?” diye içinden bana sövüyordu.

Tam zevkin birinden diğerine kendimi savurmak için bedenimi tekrar göğsüne atıyordum ki kendimi Şafak iki eliyle birden beni tuttu ve, “Hatun bir yerde sabit dur hızlanalım da!” dedi zevkten boğuklaşan sesiyle.

Yüzüm mahcup bir şekle bürünürken alt dudağıımı ısır-dım.

Bu hâlime tebessüm edip sol eliyle komodine uzandı. Daha çekmeceyi açmadan söylendim.

“Bir kere boşaldın zaten ilaç alınca yirmi dört saate etki ediyor, prezervatife gerek yok.” Hızlıca kurmuştum cümleyi.

Yandan bana bakarken söylendi, “Prezervatif almayacağım zaten.” diye.

Kaşlarımı çatıp çekmeceye baktım merakla. Çekmecedен sol eliyle hızlıca beyaz, uzun ama küçük şişe gibi bir kutu çıkardı.

Kaşlarım anlamak istercesine çatılırken, “O... Ne?” diye sordum.

Kutuyu ters çevirip sağ eline sıkarken şeffaf jeli, “Kayganlaştırıcı.” dedi düz bir sesle. Kaşlarımı bu kez daha derin çatıp gözlerimi kırpıştıtırırken düşündüm. İçime girerken zorlanıyor muydu? Yeterince ıslanmamış mıydım?

Vallahi bana kalsa aşağısı deniz deryaydı ama... Şafak bu... Yetmeyebilir...

Kendimde hissettiğim yetersizlik duygusuyla üzgünce mırıldandım. “Neden? Kayamıyor muyum?” Sesimden dalga dalga akıyordu üzüntüm.

Şafak omuzları sarsılarak kahkaha attığında, sarsılan vücuduyla birlikte ben de üzerinde titremiştim. Ardından sesi kıkırdamaya dönerken, “Bebeğim teknik olarak ben sana kay...” devamını getiremeden “şak” sesi geldi elimle vurduğum yanağından.

Konuşmasına izin vermeden, “Terbiyesiz! İflah olmaz adam!” dedim sinirle.

Sol eliyle vurduğum yanağını tutup mahzunca sağ elindeki jeli gösterdi.

“Bebeğim, senin içindi bu...” dedi yavru kedi bakışlarını da titreterek.

Taktik bunlar Zeynep! Ajitasyon yapıyor, yemee...

Hâlâ sinirle bakarken ben, sağ elindeki jelle birlikte kasıklarımızın birleştiği yere uzandı. Kafamı aşağı eğdiğimde, kemikli eli tam birleştiğimiz noktaya girdi usulca.

Önce kendi teninde gezindi jelle birlikte, ardından avuç içi benim kadınlığıma dönünce kasıtlı daha yavaş gezindi dokunduğu her yeri yakarak.

Onun bu ahesteliğine yutkundum ama gözlerimi de alamıyordum. Tek ve ufak bir hareketiyle bile büyüleyebiliyordu beni.

Geri kalan bütün duygular çöp oluyordu o vakit...

Eliyle yavaşça ilerledi, kadınlığımdan aldığı ıslaklığı karnıma doğru götürerek.

İki eli belime dolanmış, karnımda birbirlerine kavuşmaya ramak kalmış mesafedelerdi.

Gözlerimi usulca çevirebildim yüzüne.

Kesin ve net bir sesle emretti. “Hareket et şimdi.”

Ellerinin de desteğiyle kendimi ileri kaydırıp erkekliğinin üzerine geri oturdum.

Artık hem önden gelen zevk dalgasıyla içim titrerken hem de içimi tamamen dolduran sertlikle vajinamdan itibaren bütün kasıklarım hazla sarmalanıyordu.

Beklediğimden de fazla gelen bu doyuma şaşkınlıkla söylendim.

“Vaav, bu güzelmış...”

Şafak sıırttı ve başını hafif kıkırdayarak onaylar gibi salladı.

“Kesinlikle güzeldir.”

Üzerinde gidip gelmekten vazgeçmeden çemkirdim.

“Sen nereden biliyorsun?” İçimdeki zevke rağmen aklıma geçmişî gelirken hesap sordum bu kez.

Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırıp hızla konuştu.

“Hey, hey, hey! Hâline bakıp da dedim! Hem nereden bileceğim kimseyi üstüme almadım ki ben!” dedi cümlesinin sonunda sesini mahzunlaştırarak.

Zeytinyağı sevgilim birazdan bana benden önce bakir olduğunu bile iddia edebilirdi. Hatta bunu; “Duygusuz seks, seks değildir.” diyerek dünyaya bile ispatlamaya çalışabilirdi.

Gözlerimi sinirle devirdiğimde iki elimden birden tuttu. Beni kendine baktırtmayı başardığında gözleri arzudan çok kararlılıkla kuşanmıştı.

“Yüzüme bak Zeynep!” dedi ardından içimi tekrar hızla doldurdu. Yavaşça boşaltırken gerisin geri gözlerimi yumdum. Avuç içlerimi kalbine yasladı, ardından tekrar sesini duydum.

“Senden önce ne var ne yoksa boştu Zeynep, tıpkı burası gibi.” Kalbinin üstünde duran elimin üstüne koyduğu eliyle. Sonra konuşmaya devam etti ve, “Manasız bir adamın anlamsız çırpınışlarından ibaretti her şey.” dedi fısıltıyla.

Tekrar hızla doldurunca içimi, boğazımdan çıkan çığlığımı bastıramadım.

Uzun kolu uzandı yüzüme doğru ve içimde gitti geldi beni boşlukta savururcasına. Bir inlemem daha yanağımdaki damarları belirginleşmiş bileğine düştü.

Bir emreder ton daha geldi.

“İçinde sen varsan anlamlı olan her şey gibi Şafak da sen varsan Şafak!” Sesi boşluktan gelircesine dalgalandı aramızda.

Sözleri beynimde yankılandı, bedenim titredi bir kez daha içimi dolduran varlığıyla.

Uzun kolları yanaklarımdan gerdanıma düştü, ardından göğüslerime.

İkisini birden avuçladığında göğüslerim, parmak aralarından taşmıştı.

Kafam geriye düşmüştü sarhoşluğumun başlangıcında... Artık altımdaki kaygan zeminde ellerimi kullanmadan, dizlerimden destek alarak gidip geliyordum.

Şafak ise elleriyle yoğurduğu göğüslerime bakıp dudaklarını ısırarak memnuniyet ve zevk karışımı bir yüz ifadesiyle beni izliyordu.

Bir sahne sanatçısı gibiydim, zevkin ahenginde bedenimi ritimle savuruyordum. İnlemelerin bir yükselen bir alçalan tonlarında, bedenim şaha kalkıyordu.

Yükselen frekanslarım, Şafak'ın güçlü bir nefesle verdiği bas sesine karışıyordu. Zevkten boynumda ve ensemde gezinen elim ise terlemiş derimin ıslaklığını paylaşıyordu.

Şafak'ın esmer teninde parlayan jelin üzerinde kayan kasıklarım ve onun sertliğiyle tamamen dolmuş derinliklerim bedenimi harlamaya başlamıştı.

Kavislenen vücudumla harlanmaya başladığımı anlayan Şafak, gerdanımda gezinen ellerimin ikisini de kavradı. İki avcumu da iki göğsümün üzerine yerleştirip üzerlerinden sıkarak bir emredici tonunu daha saldı.

“Okşa!”

Zihnim tamamen *Şehvetli*'nin kontrolündeydi artık. O zih-

nimin içinde ne derse, ne yaparsa, her hareketi ele geçiriyordu ve bedenimde *Şehvetli*'nin istekleri hâsıl oluyordu.

Şafak, içimdeki *Şehvetli*'nin ne zaman başa geçtiğini hareketlerimden anlıyordu. Zira içimdeki *Şehvetli* ve Şafak tam kafa dengiydiler. *Şehvetli* bedenime hükmetmeye başlayınca, Şafak gaza basıyordu. Buradan sonrası roller coaster...

Kim, nereye, neden diye bilmeden sürüyorduk ve harlanan ateşi yükselte yükselte yüceltiyorduk.

Kavislenen belimle avuçlayarak yükselttiğim göğüslerim, alttan gelen her bir darbeye ellerimde olsalar bile sarsılıyordu.

Şafak emreder tonunu daha da arttırıp vücudumdaki ellerimi hararetlendirdiğinde, kendi elleri de hararetine engel olamamış olsa gerek ki kalçalarımın bir "şak" sesi duydum.

Ama içimde yanan yangından sebep, hiçbir şey hissedemiyordum.

Sıkı sıkıya doldurduğu rahmimin duvarlarında zoraki ileri geri geziniyordu.

Daha da sertleşti hem darbeleri, hem sesi hem de kendisi...

Doldukça doluyor gibiydi, doluyor ve yükseliyordu. Yükselen her bir sert zerre yükseltiyordu da...

Aldığım hiçbir zevkten vazgeçmeden kendimi ileri geri kaydırmaya devam ediyordum. Şafak'ın inlemesi artık çok uzaklardan geliyordu.

Saçlarım yüzümü tamamen kapatmış ve sırlıslam olmuş gibiydi.

Zaten artık her yer sırlıslamdı ve pınarın fışkırmasını bekliyorduk.

İç bacak çalıştırmanın en iyi yollarından biri olan binicilik, birkaç kez at üzerinde denediğimde beni sarmamıştı. Özellikle sağı solu belli olmayan Arap atları hiç benlik değillerdi. İngiliz atları belki tercihim olabilirlerdi ama genel anlamda bir hayvana binmeyi sevmezdim.

Lakin şu an altımdaki bir Arap atından daha dengesiz olsa da bu hareketler iç bacak çalıştırmak için kesinlikle favorim olmuştu.

Hiçbir şeyi gözüm görmeden dörtmala gidiyorken ben, Şafak'ın uzaktan gelen, "Çok güzelsin." diye art arda söylenmelerini umursamıyordum.

Tek amacım kasıklarımıdaki zevk dalgasının bütün vücudumu patlatmasıydı.

Belim, tekrar kavislenip yüzüm göğē doğru kalkınca boyum gerildi. Şafak'ın bir boğuk sesi daha çalındı perdelenmiş kulaklarıma. "Mükemmelsin... Dayamıyorum..." Sesi hem yalvarıyor gibiydi hem de derinden gelen zevkle sarmalanmış bir sertlikteydi.

İki eli birden belimi kavradı bir anda sıkıca, aniden gömülünce kasıklarına ağzımdan yüksek bir "Ahh" sesi çıktı art arda üç kez.

Sonrasında iç bacak çalışmalarım son bulmuştu çünkü artık Şafak kol çalışıyordu.

Bedenimi neredeyse tamamen yukarı kaldırıp, içimden komple çıkıp tekrar baştan giriyordu. Soluk soluğā kendi ayarladığı hızda dolduruyordu içimi.

Çığlıklarımla birlikte bedenim de boşlukta savruluyor gibiydi. Beni tutup kaldıran kolların kalın bileklerine tutundum sıkıca.

Vücudumu saran yangın körüklendi, harlandı, yükseldi... Kasıklarımıdan gerdanıma kadar ulaşmış ateşle gerdanım yanıyordu.

Daha da yükselen bu ateş beynimi ele geçirdi, beynim duman oldu. Gözlerim karardı, zevkin son demlerinde gelen acı sardı duyularımı.

Tutunduğum bileklere geçti tırnaklarım, kayarak şeritler hâlinde yol yol ilerledi tırnak izlerim. Aklımı kaçırmama ramak kala çığlıklarım boşaldı peşi peşi.

Sonra bir peş peşe dalga daha yayıldı beynimden başlayıp tüm bedenimi titreten.

En son dalga başlangıç yerinin hakkıydı, kuvvetle sarsıldı on bir kez...

Vajinam sardığı erkekliğe on bir kez tutundu bıraktı, tutundu bıraktı...

En son üç seğirmesinde özünden gelen suyu hediye etti ferahlasın diye.

Ama suya kavuşan sertlik daha da yanmış gibi ısındı. Öyle ki titremiş ve hassaslaşmış deriyi her girdiğinde yakıyordu.

Boşalan bedenim Şafak'ın kollarına yığıldı. Hassaslaşan noktalarım da erkekliğini daha da hissediyordum. Şafak yığılan bedenimi yatağın üzerine fırlattığı gibi bacaklarımın ikisini de sağıma yatırdı.

Yarım da yükselen bedeniyle kafeslerken beni, haykırışları geldi sol kulağıma.

Yatakta seri bir şekilde gittim geldim çok kısa bir süre. Son bir adımı söyleyen haykırışı daha salındı odaya.

Hassaslaşan duvarlarıma zonklar gibi vurdu dalgaları.

Ardından yan duran bedenime yığıldı bedeni soluk soluğa ve mırıldanıyordu.

Anlayabildiğim kadarıyla, "Bebeğim," diyordu, "Zeynep," diyordu, "Kadınım," diyordu ardı ardına. Dua eder gibiydi fısıltıları.

Göğsüm inip kalkarken nefesimi düzenlemeye çalıştım. Ama üzerimde Şafak varken zorlanıyordum.

"Şafak..." diye mırıldandım ben de.

Sesimle dirseklerinin üzerinde doğrulan Şafak, alnımı derin bir nefesle birlikte öptü. Sağına doğru vücudunu devirip sırtımı kendisine çevirdi.

Kollarıyla vücudumu kenetledi kendine, yüzünü ise sol boynuma gömdü.

Sırtımda hızla inip kalkan göğsünün sakinleşene kadar geçirdiği evreleri dinledim. Ardından gözlerimi kapattım ve boynumda gezinen yüzünün tadını çıkardım.

Vücudum sarf ettiğim enerjiden dolayı mayışmıştı. Kalp kalbe dinleniyorduk, akşam vakti alaca rengini tam siyaha çalmıştı. Gölün üzerini kaplarken zifir, gölün karşısından titreyen sarı ışıklar kendini göstermeye başlamıştı.

Aydınlık girdiğimiz odada karanlığa kavuşmuştuk. Sevişirken vakti unutuyorduk. Sadece vakti değil, kendimizi de unutuyorduk. Zira belimde sarılı bileklerinde tırnak izlerim vardı. Kırdığım dizlerimden dolayı göz hizamda olan baldırlarımda diş izleri de gayet belliydi.

Sevişmiş miydik savaştığımız mıydık belli değildi...

Şafak gezindiği boynumu emmeye başlayınca, omzumla boynumu kapattım.

Bu hareketine, "Yaa..." dedim itiraz eden çatallaşmış sesle.

Şafak ise boğuk bir homurtuyla, "Hmm?" dedi diliyle tenimde oynaşmaya devam ederken.

Mahsun bir sesle, "Yorulдум." dedim dördüncüye tekrar başlamasını diye.

Kulağıma yükselen dudakları fısıltıyla, "Konuşabiliyorsan yorulmamışsındır." dedikten sonra dudakları tenimde keşfe çıktı tekrardan.

Sonuna kadar tüketmek tabiatında vardı. Uç noktaların adamıydı.

Ancak benim takatim kalmamıştı. Sert bir sesle, "Bayılmam mı lazım Şafak?" dedim azarlayarak.

Yüzüme eğildi, şakaklarımda gezindi dudaklarıyla yumuşak koyu kırmızılarını tüy gibi sürüdü tenimde.

"Kıyamam ki..." dedi kısık bir sesle fısıldayarak.

Yani kıysa bayıltacak Zeynep!

Gözlerimi devirdiğimde içimden, "Kıyamamış hâlin bu mu?" diye geçiriyordum.

Şafak ise hâlâ kendini teselli ediyordu.

"Her konuda mızıkçısın..." dedi gelgitli adamım homurdanır bir hâlde.

Ardından çatallı ama ince bir sesle devam etti. "Bu seferlik bu kadarıyla yetineceğim artık..." dedi önce sesinde bir muziplikle, ardından, "Ama toplam üç tane olan o tokatların huncını alacağım hatun, yaz bizim borcu!" dedi yaramaz çocuklar gibi.

O an bir tane daha şaklatmamak için kendimi zor tuttum.

Ama Şafak omzuma ve sırtıma tüy gibi öpücükler koyup beni yine yumuşatmayı başarıyordu. Hem sinir edip hem yumuşatabilen nadir varlıklardandı kendisi. Türünün son örneği *eşek herif*...

Şafak tüy gibi öpücüklerine ensemde devam ederken, yumulu gözlerimi hepten sıktım. Burnunu saçlarımda gezdirerek derin derin kokluyordu. Öyle derin kokluyordu ki bu kadar hasretle koklayabildiği için onu kiskandım.

Aniden ona döndüm. Ben rahat hareket edeyim diye dönmeme izin veren kolları gevşemişti ve hayranlık dolu yüzüyle karşılamıştı beni. Saçlarım benden dalgalanarak yüzüne ulaşıyordu.

Zifir ve parlak gözleri gözlerimi sarmıştı. Elim uzandı yüzüne, kusursuz teni aktı parmak uçlarımda.

Belimdeki elini çekip teninde gezinen parmaklarımı kavradı ve dudaklarına götürdü. Her bir parmağımın ucunu öperken mühürler gibi... Ondaki bu derin tutkuya hayrandım.

Ardından iki eliyle birden mühürlediği parmaklarımın ait olduğu sol elimi kavradı. Çok sessizdi ama gözleri gözlerimle benim anlamadığım bir şeyler konuşuyor gibiydi.

Sağ elimi attım elimi kavramış bileklerinin üzerine. O an

gözleri titredi kısa bir zaman dilimi için, sonra parlak gözleri daha da parladı.

Ve çocuklar gibi şevkle tüm dişleriyle gülümsedi. Sanki otuz yaşındaki adam, on yaşındaki çocuk olmuştu. Neye bu kadar sevindiğini anlamadım. Çok içten gülümsüyordu, saçlarımın ulaştığı yüzünde oluşan derin gamzeleri bana mezar olmaya yeminli gibiydi.

Gözlerimi kırpıştırıp onu neyin bu kadar mutlu ettiğini anlamayarak baksam da konuşup onun kapıldığı bu anın büyüsunü bozmak istemedim.

Elleri elimde, gözleri yüzümde, saçlarım şakağında dakikalarca yüzümü izledi. Sevişmesi gibi bakışması bile tutkulu- luydu. Gözlerim kapandı yorgunluktan.

İçim geçtiğinde, uyumaya yakın bir yerden düşer gibi titreyerek kendime geldim. Gözlerimi açtığımda, karanlıkta da olsa çakmak çakmak parlayan gözleri hâlâ yüzümdeydi.

Bileklerindeki elimi çektim ve alnımı ovuşturdum.

“Ne zamandır uyuyorum?” dedim sersemlemiş sesimle.

“Otuz üç dakikadır.” dedi istifini bozmadan.

Diğer elimi de ondan alıp iki elimle yüzümü sıvazladım. Boşta kalan ellerini belime sardı.

Boynuma gömdüğü başıyla kokumu içine çekti ve, “Ne yemek istersin?” diye sordu.

Açlığım aklıma gelince yutkundum.

“Ne var evde?” diye sordum mayhoş bir sesle.

Boynuma bir öpücük kondurup, “Dışarıdan söyleyeceğim, sen ne istersin onu söyle.” dedi.

Aklıma ilk gelen, “Kentucky olsun.” dedim sırtüstü geri- nirken.

Yataktan çevik bir hareketle belini kavislendirip eğildi ve pantolonunun cebinden telefonunu aldı. O telefonuyla uğraşırken fırsattan istifade, pikeyi üzerime dolayıp banyoya sıvı- şarak ilerledim.

Bir bordo berelinin benim sıvışmamı gözden kaçırarak hâli yoktu ama Allah'tan umut kesilmezdi işte.

Kendimi banyoya atar atmaz ilk işim kapıyı kilitlemek oldu. Sıcak suyu açınca zaten pestili çıkmış vücudumu çok ovalamadan sudan geçirdim.

Duştan çıktığımda ayna yardımıyla gözlerimi vücudumda gezdirirken artık Şafak'a sövmüyordum. Zevk alırken acı eşiğimi neredeyse 45 del'e yükselten bünyeme sövüyordum.

Banyo kapısından yatak odasına geçerken salonda Şafak'ın bilgisayarla uğraştığını gördüm. Üstümü hızlıca giyinip arkasından yaklaştım. Siyah bir ekranda yeşil yuvarlak amblemi olan yazılıma bir şeyler giriyordu.

Anlamaya çalışarak ekrana bakıp, "Ne yapıyorsun?" dedim kurutmadığım saçlarımı havluya sararken.

Bana hiç bakmadan, "Kurye gelecek diye sistemi ayarlıyorum." dedi düz sesiyle.

"Ee, yine yirmi dört saat muhabbeti yapmasınlar. Keşke hazırlasaydık..." dedim o gün aklıma gelince kanımın çekilmesine engel olamadan.

"Yok Zeynep... Artık kameralı ve elektromanyetik, biri gelecek diye bildiriyorum sadece." dedi ağzının içinde geveler gibi.

Yanına oturduğumda bana kısa bir bakış atacakken saçlarıma baktı. Bir taraftan söylenirken bir taraftan da bilgisayarı kapatmaya başladı.

"Niye kurutmuyorsun şu saçlarını?" Azarlar bir tonda sormuştu.

Dudağım umursamazca tek taraflı kıvrılırken bedenimi koltuğa saldım.

Çatık kaşlarıyla, "Kurut o saçlarını." dedi kısık da olsa net bir sesle.

Hiçbir ifade vermedim, dediği bir kulağımdan girdi diğer kulağımdan çıktı.

Üçüncü kez, “Zeynep saçlarını kurut.” dediğinde bana dik dik bakıyordu bu kez. Neyse ki telefonuna bildirim gelince gözü telefona kaydı.

Eline telefonu alıp bir şeyler yaptı. Ardından yatak odasına ilerlerken, “Zeynep ben dönene kadar saçlarını kurutur musun, lütfen?” dedi sinirle sırtarak.

Rica etmeyi üçüncüde öğrendiği için bir cevabı hak etmişti.

“Ya ağustos ayındayız! Zaten sıcak, saçlarımı kuruturken gene terliyorum.” Sesim itiraz doluydu.

Şafak yatak odasına girdikten hemen sonra geri çıkıp arkasına silahını yerleştirerek kapıya ilerlerken, demin takmaz bir ifadeyle baygın duran gözlerim bir anda fal taşı gibi açıldı.

“Şafak nereye?” diye carladım.

Cevap vermedi. Arkasına bile dönmedi.

Bu kez, “Şafak kime diyorum, nereye gidiyorsun?” diye bağırdım. Yine cevap yoktu.

Al bak, şimdi de o cevap vermiyor Zeynep?

Resmen misilleme yapıyordu. Ama el insaf yahu, saçla silah aynı şey miydi?

Bir anda sesimi inceltip yalvarır gibi, “Şafak nereye gidiyorsun, söyler misin lütfen?” dedim yere düşse kırılacak, yağmur yağsa eriyecek bir sesle.

Arkasını döndü bir yandan da geri geri yürüyerek kapıya ilerlemeye devam ederken kibarca ve imayla gülümsedi.

“Kurye geldi Zeynepciğim.” dedi bal gibi bir sesle. Sinirle bakıyor olsam bile gamzelerinden gözümü alamıyordum.

Off, gamzelere bak... Nemrudun oğlu!

Yutkundum ve dik dik baktım. O ise arkası kapıya denk gelene kadar ilerledi. Bana sırtarak bakmayı da ihmal etmiyordu.

Sonra kapıya döndü ve kapıyı açtı. Tamamen dışarı çıkıp kapıyı da üzerime kapatıp gitti. Ben ise hâlâ kapıya bakıyor-

dum, elik kapının ahşap renginin pigmentlerini gözlerime iyice ezberletmişim ki kapıdan anahtar sesi geldi.

Büyük ihtimal Şafak olmasına rağmen yaşadıklarımın mıdır bilmem, yerimde huzursuzca kıpırdandım. Şafak'ı daha içeri girmeden kolundan tanıyınca ise rahat bir nefes aldım.

Elindeki paketleri tezgâha bırakıp lavaboya ilerledi, su sesinden ellerini yıkadığını anlamışım.

Banyodan saç kurutma makinesiyle çıkınca içimdeki Asi Kız sinirle söylenmeye başladı. *"Baskıdan nefret ediyorum. Baskıdan nefret ediyorum. Baskıdan nefret! Nefret. Nefret. Nefret."*

Ardından yanıma kadar geldi ve bilgisayarın şarjını çıkarıp saç kurutma makinesini taktı. Eli baş havluma uzanınca havluyu tuttum çekmesin diye.

Ama havlumu yine de tuttu. Ben de tutmaya devam ettim. Havlumu çekti, ben de çektim. İstese yırtabileceği havluyu, kibarca bir kez daha çekti. Bakışları üzerime mihlanmış, gözleriyle "bırak şunu" diyordu.

Omuzlarım kabul edercesine düşerken elimi havlumdan çektim. Yanı başıma oturup sırtımı kendine döndürdü. Saç kurutma makinesinden gelen havayla birlikte elleri de saçlarımda geziniyordu.

Bu adamın bana her nahif dokunuşu beni mayıştıırıyordu. Başım hafif yana düşerken tebessümüme engel olamadım. İlk defa dakikalarca saç kurutabilirdim. Terapide gibi rahatlatıyordu beni saçlarımda gezinen elleri.

Makineyi kapatınca kolları omzuma dolandı. Yüzünü saçlarıma gömdü. Aşağı yukarı gezinen başını hissediyordum, tebessüm sardı dudaklarımı.

Derin bir nefes aldığını hissettim. Kokumu içine hapsetti sanki ve, "Çok güzel kokuyorsun Zeynep." dedi zorlanır sesiyle.

Hiç kımıldamadan, saçlarımda nefes çeke çeke yaptığı ayine devam etmesine izin verdim.

Yüzü sağıma ilerlerken fısıldadı. "Sen yemeye başla, ben duş alıp çıkarım hemen."

Yüzümü hafifçe sağıma çevirip, "Beklerim..." diye mırıldandım.

Onun banyoya gitmesiyle televizyonu açıp 7/24 Survivor muhabbetinin döndüğü bir kanalda takılı kaldım. Sabah Survivor magazini, öğlen Survivor analizi, akşamüzeri Survivor özeti, gece Survivor'ın kendisi olmak üzere tek bir programla nasıl kanal döndürülürün ispatıydı kanal.

Şafak'ın banyodan çıktığını duyunca televizyonu kapatıp ayaklandım.

Tam yemek için masaya gidiyordum ki solumda yatak odasından çıkan Şafak'ın sesini duydum.

Elinde ince zincir gibi bir şeyle bana yaklaşıırken, "Zeynep." diye seslenmişti.

Cevap vermesem de yüzümü döndüm. Devamını getirdi elindeki zinciri bana uzatarak. "Bunu takmanı istiyorum."

Kaşlarımı çattım, parmaklarının üzerinde sallanan zincirin ucunda siyah kanatları olan bir Zümrüdüanka kuşu vardı. Uçar gibi açılmış siyah kanatları siyah pırlantalarla döşeliydi. Kuyruğu ise üç uzun tüy şeklinde kıvrımlanıyordu.

Bu her birliktelikten sonra böyle kolye mi verecek?

Onu geç Zeynep! Böyle "al tak" diye kolye mi verilir?

Kafamı anlamamış bir şekilde sallarken, "Bu... Ne?" sorusu çıktı ağızımdan.

Önüme dönüp yutkundü, parmak uçlarıyla kolyenin klipsini çözerken konuştu.

"Kolye." Sesi düzdü, hareketleri ise telaşsız.

Sinirle sesli bir şekilde güldüm.

"Ciddi misin? Ben yular zannetmiştim!"

Kısa bir bakış atsa da bana yine düz bir sesle, "Takar mısın lütfen?" dedi bir yandan da açtığı kolyeyle yanıma yaklaşıırken.

Sinirle çemkirdim.

“Şafak, o kolyeyi kafana fırlatmamak için kendimi zor tutuyorum şu an!” Sözlerime kafasını geri çekerek yüzüme, “Gerçekten mi?” der gibi bakarak tepki verdi. Anlamamış gibi, “İyi de neden?” dedi kafasını iki yana sallarken.

Sinirle güldüm.

“Ne yani, şimdi sen bana böyle hediye alıp ‘Bonu tokmonu ostoyorum!’ mu diyorsun?” Kaşlarım çatılmıştı çoktan. Burnumdan hızlı aldığım nefesleri aynı hızla veriyordum.

Gözlerini kırptırdı. Taklidini yapar gibi kurduğum cümleye pek takılmamıştı. Bana açıklama yapmak istercesine, “Zeynep, içinde çip olan bir şeyi sana hediye gibi vermem. Tamam, şeklini ben seçtim senin için ama bunun içinde çip var.” dedi sakinliğini koruyan bir sesle.

“Çip mi? Neden?” Böyle bir cevap beklemediğim için afallamıştım.

Kafasını bir kez sola yatırıp düzeltti.

“Telefonunu almadan evden çıkma ihtimalin olduğu için olabilir mi Zeynep?” Sesi iğneler gibiydi. Hatta gibi fazlaydı, tam olarak sesindeki iğnelerin tenime battığını hissettim.

Kafamı olumsuz anlamda iki yana sallayıp, “Hayır ya! Gerçek yok çipli kolyeye! Hem bir daha telefonsuz çıkmam zaten!” dedim itiraz eder bir tonda.

Sabır ister gibi derin bir nefes aldı ve hızla verdi.

“Zeynep telefonunu alır atarlar! Ama bunun fark edilmesi daha zor bir ihtimal.” Sesini sakın tutuyordu ama her an sinirle çıkışacak gibi bir hâli vardı.

Gözlerimi devirdim.

“Yular dedim ama tasma çıktı desene...” dedim mırıltıyla.

Bana karşı olan sabrı azalsa da sakinliğini korumaya devam edip, “Funda’ya da aldığımda çip vardı Zeynep. Seninki özel olsun diye sipariş vermiştim ama geç kaldığım için fazla-

sıyla pişman oldum. Ne olarak görürsen gör ama asla üstünden çıkarma!" dedi net bir edayla.

Söyledikleri mantıklı olsa da beni tatmin etmemiştii. Ben de, "Böyle baskı yapar gibi bir şeyleri direktmeni hiç sevmiyorum Şafak." dedim kollarımı kavuştururken ciddi bir ifadeyle.

Kaşlarını kaldırıp gözlerini tamamen açtı ve sabırsızca konuştu bu kez.

"Baskı mı? Ne baskısından bahsediyorsun Zeynep? Önlem bu, önlem! Anlamıyor musun beni? Açıklıyorum da işte! Neyin ne olduğunu, neden olduğunu... Her şeyi biliyorsun. Bunu takman lazım, o kadar! Sen kendin, kendi isteğinle kaldın benim dünyamda. Benim kurallarına da koşulsuz şartsız uyacaksın. Adına ne dersen de!" Konuşmasının sonunda gözlerime dik dik bakmaya başlamıştı.

Dişlerimi sıkarken tısladım.

Her sözcüğünü bastırarak, "Çok kırıcsın." dedim ve düz, masaya doğru ilerlemeye devam ettim.

Şaşkınlıkla "Ne?!" diye bağırdı önce. Hemen peşinden de arkamdan sarıldı ve sağ kulağıma fısıltılı sesi geldi.

"Seni korumak zorundayım Zeynep. Bir kez daha aynı şeyleri yaşayamam. Bir kez daha sana ne olduğunu bilmeden günler geçiremem. Başına benim yüzümden bir şey gelmesi düşüncesi... Bunu düşünmesi bile beni sinirlendiriyor. Aynı şeyi üzerinde çip olsa bile tekrar yaşamak ihtimali dahi beni çileden çıkarıyor!" Sinemdeki elleri sıkıca yumruk olmuştu.

Söylediklerinden takıldığım yeri dile getirmek için, "Bu da benim yanımda kaldıysan her dediğimi koşulsuz yapacaksın demene bahane oldu yani?! Yapma Şafak... Yaşadıklarımızı kendi baskıcı yapına mazeret olarak kullanma!" dedim düz bir sesle.

Sıkıca sarılmaya devam edip şakağıma bir öpücük kondu. Burnu usulca saçlarımın arasında yerini bulurken de-

rin derin soludu kokumu. Aldığı her nefesi uzun uzun içinde tutuyor, sonra da upuzun salıveriyordu. Yumruk yaptığı ellerini usulca açtı. Daha sıkı sardı beni sonra. İçine katmak ister gibi çekti göğsüne sırtımı. İyice sarıp sarmalayınca beni, “Zeynep... Sen, benim seninle ne kadar değiştiğimin zerre farkında değilsin. Emin ol, karşında baskı kurmaya çalışan bir Şafak yok. Ben sadece koruma içgüdüleriyle hareket ediyorum.” dedi kulağıma doğru daha kısık bir sesle.

Sorun onun koruma içgüdülerinde miydi yoksa benim birinin şunu yapman lazım diye diretmesini kabul edemememde miydi, bilmiyordum. Ama bu zorunluluk hissi beni rahatsız ediyordu.

Fakat alışmam gerekiyordu, hem sürekli bu koruma ve korunma hissine hem de bir şeyleri yapmak zorunda olma-ya...

Her şeyin bir bedeli vardı, Şafak’la olan hayatın bedeli ise buydu.

Derin bir nefes alıp onaylarcasına geri verdiğimde, “Tamam, takarım ama şimdi değil. Komodine koy. Sabah giderken takarım.” dedim sağıma doğru düz bir tonda.

Soluğunu kulağımda hissettiğimde gözlerimi yumdum.

“Teşekkür ederim bebeğim.” Gene tahrik edici ses tonunu kullanmıştı. Yutkundum. Yutkunmamla birlikte beni etkilediğini de anlamış oldu.

Kendinden emin bir tebessümle önüme doğru geçti, saçlarımı yavaşça okşamaya başlayıp yumuşak bir tonla, “Hadi yemek yiyelim.” dedi.

Elime tutunup parmaklarımızı kenetlerken peşi sıra masaya götürmeye başladı. Yemeğimizi huzurla yedik. İkimiz de birbirimizin varlığına sığınıp oturduk o yemek masasında. Ağzıma elleriyle verdiği lokmalar, komik bir şey söylediğimde ya da yemek yerken yaptığım bir harekete verdiği ufak gülümseler, müptelası olduğum o gamzelerinin ara ara görüldüğü çapkın gülüşler... Hayatım boyunca ne zaman ha-

tırlasam, beni dünyanın en mutlu insanı yapacak dakikalarla dolu bir yemektir.

Yemekten sonra salondaki camekânın önünde, bambu masayı pas geçip çimlere oturmıştım.

Şafak içeride, geçen hafta yediği haltın meyvesi camekânın kırık camlarını ve viski şişesi parçalarını topluyordu.

Ağustosun sıcağında gölden gelen esintiyi hissettim yüzümde. Sonbahar yapraklarını andıran kahve saçlarım uçuştı havada süzülür gibi.

Çimlerin üzerine oturmıştım bağdaş kurarak. Üzerimde ise kaşmir kırmızı şal vardı, Şafak'ın buraya benim için aldıklarının arasından bulmuştu.

Şal filan çok dert değildi de adam beni kaç kilo zannediyorsa pantolonlar elbiseler filan sıkıyordu. Şu an otururken de pantolonun düğmesini çözmek zorunda kalmıştım. Neyse ki şalla kamufle ediliyordu.

Burayı çok sevmiştim. Ne kadar burada kalırdık, geleceğimiz ne olurdu? Bilmiyorum ama burası ve burada yaşadıklarımız benim için çok özeldi.

İster istemez evlenirsek nerede kalacağımızı düşündüm o an. Burada kalmamız pek mümkün değildi, burası orman içinde ve birçok yere uzak bir mevkideydi.

Kafamı silkeleyip kendimi bu kadar saçma düşündüğüm için azarladım.

Adam daha evlenme teklif etmemişti; ben bebek, nerede yaşarız filan diye düşünüyordum.

Arkamdan en sevdiğimin sesi geldi. "Gittiler mi bebeğim?"

Solumdan arkama döndüm, bana gülümseyerek gelen Şafak'a ne demek istediğini anlamadığım için kaşlarımı çatarak baktım.

"Ne? Kimler gitti mi?" Soruyu tedirgince sormuştum.

Yanıma bağdaş kurduğu sırada rahatlamış bir nefes vererek konuştu.

“Kafandan kovaladıkların diyorum, gittiler mi?” Sesi sıcacık, şakacı bir havadaydı.

Anlayınca bir “Hmm.” çıksa da ağzımdan sonra ona dönüp sıkıntıyla baktım.

Bu adam yakında bana deli damgasını vuracaktı. Yutkundum ve dudaklarımı birbirine bastırıp çimleri izlemeye başladım. Sessizliğimi sevmemiş gibi, “Ne düşünüyordun?” diye sordu bu kez daha da irdeleyerek.

Dudaklarımı büzüp, “Hiiiiç.” dedim “i” harfini uzatmış bir hâlde.

“Hmm... Benimle ilgili değil o hâlde?” dedi sırtmış bir yüz ifadesiyle.

Sol kaşımı kaldırıp fişkırان egosuna baktım.

Ne kadar iyi bir şey söyleyip o egosunu daha da şişirmek istemesem de, “Seninle ilgiliydi.” dedim düz bir sesle.

Saniyesinde kediler gibi sokularak kulağıma fısıldar sesini saldı. Şu hâliyle hemen gözümün önüne Funda geldi. Abi kardeş ajitasyonda da sırnaşmada da birbirlerinin kopyası ve kedi gibiydiler.

Hoş, vakti zamanında “Şafak abi” olan adamın bu yüzünü görmek bana yirmi dört sene sonra nasip olmuştu ya, orası da ayrı...

Sıcak nefesi boynuma değerken vücudumdaki bütün tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Sesi kulağıma ulaşır, “Benimle ilgiliyse niye kovuyorsun?” dedi fısıltıyla.

“Saçma bir şeydi, kovdum.” dedim başımı iki yana sallarken.

Sağ eli rüzgârda uçuşan saçlarıma uzandı. Sesi artık fısıldamıyor, dikte ediyordu.

“Ben serinle ilgili her şeyi tutuyorum ama...” dedi saçlarıma nefesi değerken.

Soluma dönüp yüzüne kısa bir bakışla güldüm. Ardından önüme geri çevirdim başımı, bir ılık rüzgâr daha geldi gölden. Saçlarımın yüzünü okşadığını hissettim.

“Şöyle gülüyorsun ya...” dedi geceyi uyutan sesiyle.

Yüzümü tekrar soluma döndüm ama bu sefer yavaş ve devamından korkar bir şekilde. Korkuyordum çünkü içimi ne kadar titreteceğini bilmiyordum.

Bir sözüyle içimde kasırgalar koparıp kalbimi öldürürcesine şahlandırebiliyordu.

Gözlerimi yakalayınca derinden, şairleri kışkıandıran sesi geldi kulağıma:

“Gülüşlerinde ölmek istiyorum ama sonra diyorum ki ölümün adı çıkmış Şafak, adını duyan soluyor... Solmasın. Açsın. Senin yüzünde hep güller açsın.”

“Ben, sen varsan gülerim. Sen varsan açar güllerim, sen varsan bayram yerine döner bütün bahçelerim. Seninle bahar benim bütün mevsimlerim. Her günüm mayıs ayı gibi güllük gülistanlık, her zerrem yaz çiçekleri gibi canlı. Ben, senin yanında hep gülerim, hep açarım güllerimi de sensiz sonbahar olur dallarım. Sen yoksan kışa döner mevsimlerim, küser çiçeklerim. Solar, bir bir ölürlər.” Bunlar aklımdan geçen cümlelerdi. Hiçbirisi lal olan dilimden can bulup da havaya karışmadı ama. Ben de sadece karşımda gülmemi isteyen adama, gülemeyecek kadar dalgın bakakalmıştım. Parmakları sol dudağımın kenarını okşadı yavaşça, gülüşümü arıyor gibiydi. Bekledi, beni unutmuş gibi dudaklarımdaydı bakışları.

Bir anda kendine çekip, “Gel bir öpeyim!” dedi ve dudaklarıma yapıştı. Gözlerim açık kalırken dudaklarıma sıkıca bastırmuş mühür gibi öpücüğünü koyuyordu. Şaşkınlığımı atınca bu hâline kıkırdayarak güldüm ben de onu öperken.

Gülmemle birlikte dudaklarımı saldı ve o da yüzüme gülümseyerek baktı. Gerçekten deli manyak karışımı bir şeydi.

Gülmemi durduramaz hâlde, “Manyak mısın be? Bir anda gel öpeyim diyorsun?” dedim kıkırdarken.

Omuzlarımdan sarılı kollarıyla üzerime eğildi.

“Eskiden manyaktım Zeynep'im... Artık deliyim, biliyorsun.” dedi otuz iki diş.

Ardından tekrar eğilip yüzümü art arda öpmeye başlamıştı. Nefes alamaz bir hâlde yüzüme koyulan “şap şup”ların arasından söylendim.

“Yaa Şafak, bırak! Nefes alamıyorum!” Sözlerim onu durdurmadı.

Bastıra bastıra, yalap şalap öpmeye devam ediyordu.

İnatla öpmeye devam eden adama, “Şafak bir gün seerken öldüreceksin beni adam! Bırak!” dedim bu kez carlayarak.

Carlamam işe yaramıştı. Şafak yüzümden çekilirken ellerimle yüzümü ovuşturdum.

“Deli manyak! Kimse böyle öpmüyor sevgilisini! Öğretmedim gitti.” dedim önüme dönüp hayıflanırken.

Solumdan pis pis sırtıttığını hissedebiliyordum. Yine omuzlarımdan kafesledi beni ve yüzümü soldan izlerken, “Sana da böylesi düşmüş be Zeynep'im.” dedi.

Soluma döndüğümde gülümseyerek bana bakıyordu. Bana düşmesini bilmem ama ben her defasında ona çok fena düşüyordum. O kadar güzel gülümsüyordu ki...

Ne de güzel tebessüm ediyordu. Sahi bu adam, ömrü hayatım boyunca benim yüzüme hiç tebessüm etmemişti...

Bir zamanlar, ilk gördüğümde içim eriye eriye hayran olduğum bu gamzeler yanı başımdaydı. Artık kalbinden gelen bütün tebessümler de sadece benim içindi.

Gülümsedim.

“İdare ediyoruz be yüzbaşı.” dedim onun taklidini yaptığım bir “be” sesiyle.

Gözlerini yüzümde hayranca gezdirirken, “Yatalım mı?” dedi kısık bir sesle.

Yine mi?

Yüzüm inanamaz bir şekilde buruştu, kafamı yan yatırdım “Ne diyorsun?” der gibi.

Omuzlarını hafif sarsarak güldü.

“Uyuyalım yani? Yorgun gözüküyorsun.” diye açıkladı bu kez kendini.

Haşatım çıktığı için olabilir mi?!

İçimden düşünürken, “Uykum var ama hava çok güzel, vazgeçemiyorum...” dedim yüzündeki gözlerimi çok kısa havada turlatarak.

Omuzlarımdaki ellerini çözdü, uzun cüssesiyle çimlere sırtüstü uzandı. Ellerini dirseklerinden kırıp kafasının altına koydu.

Sağına, bana doğru kısa bir “yatsana” der gibi bakış attı.

1.90 metre boyunun yanına 1.68 metre boyumla uzandım. Ellerimi karnımda birleştirdiğimde aramızdaki boy farkına göz gezdirdim.

Gözlerim yukarı gökyüzüne döndüğünde ormanlık alanın karanlığı sayesinde parıldayarak iyice belirginleşmiş yıldızlara baktım.

Şafak’ın da gözleri gökyüzündeydi ama ne düşündüğünü bilmediğim bir sessizliğe kapatmıştı yine kendini. Sessizliği böldüm mırıldanarak. “Ya burada uyuyakalırsak...”

“Hava sıcak.” dedi kısa ve net.

Bir hafta önce soğuk mağarada geçirdiğim geceyi unutan nankörlüğümle, “Hayatta yerde uyuyamam. Belim tutulur.” dedim hayıflanarak.

Karnı sadece bir kez sarsılırken çok kısa bir gülüş sundu.

Bana baktı ve sağ kolunu uzattı, “Gel buraya.” dedi.

Koluna doğru kaykıldığımda, beni kavrayarak bedeninin

üzerine yatırdı. Göğsünün üzerine yerleştüğimde rahatça mayışmıştım.

Şafak yerde yatarken hiç bana mısın demeyeceği belli bir hâlde, bana da yatak olmuştu. Geniş cüssesi 90x190 santimetre yatak gibiydi zaten.

Ilık ağustos gecesinin yaz kokusuna sevdiğim adamın koku karışmıştı. Ormanlık alandan gelen ağustos böceklerinin seslerine, adımla atan kalbinin sesi eşlik etti. Adımı söyleyen bir ses daha geldi koyu kırmızı dudaklardan.

“Zeynep.”

“Efendim...” diye mırıldandım bir süre sonra.

Derin bir nefes aldı. Yutkunduğu hissettim hemen ardından ve , “Ben çok pişmanım.” dedi.

Söylediğine, “Neye?” diye sordum korkarak.

Kollarını sıklaştırıp beni kendine çekti iyice ve, “Şu koldan uzak geçirdiğim otuz seneme, çok pişmanım.” dedi. Söylediği korktuğum gibi bir şey duymadığım için rahatlamışçasına yutkundum.

Ben de pişmandım, ondan başkasına “aşkım” dediğim zamanlarım için. Başkasına sarılan kollarım için. Yalan sevgili-lerime harcadığım vakte pişmandım. Ona gidecek yollarımın üzerinde harcadığım boş vakitler için pişmandım. Şafak’la dolu onca yıla rağmen Şafak’sız geçirdiğim o zamana pişmanım. Bu yüzden onu anlayabildiğimi düşünüyordum. Belki zararın neresinden dönülse kârdır diyebilirdim ama kayıp o kadar büyüktü ki onu da diyemiyordum.

Çünkü onunla geçirilen bir an bir ömre bedelken otuz sene tahayyül bile edilemezdi...

Anlaşmak istercesine, “Benimle en az otuz sene geçir o zaman...” diye mırıldandım.

Kaderden söz alınır mıydı, bilmiyordum ama Şafak bana verebildiği en olası sözü verdi.

“Kalan ömrüm senin. Bu beden toprağa kavuşuncaya dek, sadece senin.”

Sene veremiyordu, belki on, belki yirmi, belki otuz... Ama ne varsa, ne kaldıysa senin diyordu.

Kapı önünde dediğini hatırlattım.

“Birlikte öleceğiz diyordun?”

“Birlikte öleceğiz Zeynep.”

“O zaman toprakta da benimsin. Mezarlarımız yan yana olsun. Girdiğimiz topraklar birbirine karışsın. Rüzgâr estikçe bizi birbirimize sürüklesin yine.”

Söylediğime güldü. Saçlarıma bir öpücük kondurdu sonra. Derince soludu öptüğü yerden kokumu. Konuştuğunda ise koşulsuz bir teslimiyet vardı sesinde.

“Toprakta da senin, topraktan sonra da... Bedenim, ruhum her şeyin senin Zeynep'im. Sen, benim hem evvelim hem ahirimsin.”

Söyledikleri kalbimi sıcacık yapmıştı. Kokusunu soludum. Kulağımda atan kalbinden geliyordu her bir sözü. İçimde şenlik vardı sanki, Şafak sebep oluyordu o şenliğe. Mutlulukla sevinmişim, huzurla gülümsüyordum. Vücudum bir süre sonra yorgunluğunu belli etmeye başladı ve artık ağırlaşmış göz kapaklarım düştü. Normalde ağustos böceği sesi beni gıcık eder, uyuyamazdım, camı pencereyi kapatırdım Balıkesir'de yazlıktayken. Ama şu an Şafak'ın kalp atışlarıyla ninni gibi geliyordu.

Huzurla dalarken hayal meyal, saçlarıma arasına söylenen bir “Aşkım.” sesi duydum.

Hayal meyal duyduğum bu sesle gözlerim hafif aralanır gibi olsa da derinlere doğru devam ettim. Bir haftadır Şafak'ın yokluğunda doğru düzgün uyuyamamıştım. Şimdi ise kollarında huzurla uykuya dālabilirdim. Onsuz uyku bile düşmandı bana.

Tam dalmıştım ki yavaşça kucaklandığımı fark ettim. Beni

kucaklayan kollar, geri yumuşak bir yere bırakıncaya değin yüzümde usul ve içli nefesler hissettim.

Sırtım yumuşak yatakla buluşunca kıpraşarak iyice yatağa kuruldum ve tatlı uykuma devam ettim. Uykunun ve olduğum kolların arasında dünyanın en güzel uykusuna yatmışken ben, o huzuruma kara bir gölge düştü.

Bir anda saçlarımdan çekilerek sürüklenmeye başladım. Ellerimi kafamın üstündeki ellere uzatıp çırpındığımda kendimi kurtaramadım. Yüzüm yere dönüktü, hiçbir şey göremiyordum. Nefeslerim sineme doluşuyordu. Boynum ise öne eğilmekten kırılacak gibiydi. Saçlarımı asıldığı yerden derilerim acıyordu.

Ayaklarımı debelediğimde topraktan çıkan tozlar etrafa yayıldı. Kahverengi elbisem kir ve pas içinde, yırtık pırtıktı. Karanlık mağaraya tekrar savrulmuştum. Bu gerçek miydi, yeniden o mağaradaydım ve Şafak beni kurtaramamış mıydı? Yoksa Sapanca'daki evimde, Şafak'ın kollarında uyurken gördüğüm kötü bir rüya mıydı, ayırt edemiyordum. Hangisi yaşadığım kâbus, hangisi gerçek emin olamıyordum o an.

Ağlamaya başladım, kurtulmaya çalışıyordum tüm gücümle ama arkamdaki kollar beni tünele doğru gerisin geri çekiştiriyordu. Ellerimi uzattım bir yerlere tutunmak için ama tutunamadım.

"Şafak!" diye bağırarak istedim son bir ses, bağıramadım. Ağzım açılıyor, boğazım titriyor ama ses çıkmıyordu. İçimi yırtarcasına bağırarak istiyordum ama kısık bir "Ş... Ş... Şafak"tan fazlası yoktu.

Tünelin sonuna doğru düşmeye başladım. Tünel kuyuya dönüşmüştü ve bu sefer kollarımla birlikte saçlarım da savruluyordu. Beni tutan hiç kimse yoktu.

Yapayalnızdım.

Tünelde düşmeye yakın gözlerimi başka bir yere açtım. Karanlıkta loş, sarı bir ışık ve sadece bir ses vardı.

Dört bir yanımda yükseliyordu ses ve, "Bitti." diyordu.

Sadece sessi vardı ama sesin sahibi yoktu.

Başımı iki yana kabul etmediğimi belirtircesine sallarken, "Hayır!" dedim. Kafamın içinden "Yine mi?" diye düşünüyordum.

Tekrar konuştu ve "Bitti, bu son." dedi o kararlı sesi.

Korkuyla, "Neredesin Şafak?!" diye sağıma soluma bakındım ama yoktu.

Bıkmadan, tekrar tekrar, "Şafak!" diye bağırdım, dönüp durdum. Lakin hiçbir yerde yoktu.

Bir süre bu şekilde devam ettim. Sonra olduğum yere çöküp kollarımla sarmaladım kendimi, korumak ister gibi ve "Şafak?! Ses ver!" dedim çaresizce ama artık, "Bitti." diyen sesi bile yoktu.

Hıçkırıklarımla yalvarmaya başladım.

Gözyaşlarım yanaklarımı kaplamıştı, ağzımda sadece adı çıkıyordu. Sürekli, "Şafak... Lütfen!" dedim. Ama gelmedi. Ben orada kendi yalnızlığımla baş başa kaldım.

Sarı, loş ışık da söndü.

Kaldığım karanlığım ortasına bu kez, "Şafak beni bırakma... Lütfen." dedim ama bir cevap alamadım. Karanlık ve boşluk sarmalamıştı dört bir yanımla.

Dönmeyi bıraktım, başımı önüme eğdim. Bakışlarımı karanlık da olsa gözüme batan yıpranmış ayakkabılarıma diktim. Başım sarsılarak hıçkırıyorken mırıldandım:

"Şafak, ne olur... Yalvarırım bizi bırakma."

Hıçkırmaktan başka hiçbir şey yapamıyor, olduğum yerde sarsılıyordum. Uzaktan ağlar gibi inleme seslerim geliyordu.

Günler hatta aylar boyu ıstırap çekiyor gibiydim. Uzadıkça uzadı karanlığım. Ağlamalarım her yeri sardı.

Şafak'ın sesini duydum. "Zeynep..." diyordu, sonra sıcak elini hissettim başımda.

“Zeynep...” dediğini duydum yine, zaten titreyen bedenimi bir kez daha sarsarken.

“Bebeğim uyan.” dedi bu kez daha yüksek bir sesle.

Derin bir nefes bıçaklar gibi girdi ciğerlerime. Gözlerim bir anda açıldığında karşımdaki karanlıkta duran suretine baktım. Zaman-mekân algımı kaybetmiş bir hâlde bakındım çevreme. Gözlerim karanlığa adapte olunca gördüm bakmaktan asla bıkmayacağım gözlerini.

Nasırlı büyük elleri sarmaladı yüzümü ve, “Zeynep’im iyi misin?” dedi telaşla.

Bulabildiğim takatimle bir anda kalktım ve ellerimin kavuşmadığı cüssesine sarıldım. Hasretle koklarken kokusunu, gözyaşlarım burnuma indi.

Boğazımdan kopup gelen bir hıçkırıkla, “Çok kötüydü Şafak.” dedim şikâyet eder gibi.

Sol eli kavradı başımı usulca okşamak için ve sesi geldi yatıştırırcasına.

“Kâbus gördün güzelim. Geçti, gitti. Ben yanıdayım bak. Sapanca’dayız, evimizde. Kollarımdasın.” Her cümlesinden sonra bir öpücük kondurmuştu saçlarıma. Sözleri ve dokunuşları ile sakinleştirmek ister gibiydi.

Hıçkırdım tekrar.

Ne kadar o kâbusu unutmak istesem de, “Mağaradaydım yine.” diyebildim kısaca.

Saçlarımı okşamaya devam ederken, “Bilinçaltı Zeynep’im, yaşadıklarının bir geri dönüşü bu. Hem rüyalarında açığa çıkması, bir süre sonra seni rahatlatır. Biraz zaman... Bir süre sonra o kâbuslar da bitecek, görürsün. Yine de istersen bir yardım alalım mı? Uzman birileri ile görüşüp konuşmak sana daha iyi gelebilir belki. Ne istersen yapabiliriz. Sen iste yeter ki. Ben hep yanıdayım. Hepsi geçecek.” dedi.

Başımın üstüne bir daha öpücük koyup, “Birlikte atlatacağız.” diye mırıldandı.

Bir içli nefes salarken art arda boşalan gözyaşlarım çenemde kavuşmuştu. Titreyen çenemi, alt dudağımı ısırıp sabitlemeye çalıştıktan sonra sitemkâr bir şekilde, "En kötüsü de oydu ya... Mağarada olandan daha fazla canımı yaktı beni bırakman. Yine beni bıraktığını gördüm. Rüya da olsa, yine aynı acı, yine aynı çaresizlik..." dedim cümlemin sonunda saldıgım hıçkırıkla.

Yüzümü göğsünden ayırdı ve yukarıya, kendisine çevirdi. Başparmaklarıyla hızla okşadı yanaklarımı.

Unutturmak istercesine, "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim... Seni yaralamak için değil, korumak için yaptım ne yaptıysam." dedi kırık bir sesle.

Gözyaşlarım yüzümü avuçlamış ellerine ulaştığında, başımı hafif iki yana salladım ve ağlamaktan çatallaşmış sesimle, "Beni bir daha bırakma Şafak." dedim.

Benimle aynı yavaşlıkta başını iki yana sallarken, "Bırakmam ahu gözlüm. Bırakmam Zeynep'im. Bırakmam hiç, bırakmam..." dedi ve alnıma eğildi.

Kokumu içine çekerken alnıma derin bir öpücük koydu. Alnı alnıma değince fısıltıyla devam etti.

"Ağlama... Bilmiyorsun, gözyaşların içime saplanıyor, dayanamıyorum. Ağlama..."

Ağlamamak elde değildi, sanki bir boşalma yaşıyordum gibi ardı ardına dökülüyordu gözyaşlarım ve ardı ardına doluyordu odaya hıçkırıklarımla.

Sıkı sıkıya sarılıp geri yatakla buluşturduğunda beni, burnumu boynuna dayadım.

Elleri hâlâ başımı okşuyor ve bir nebze de olsa sakinleştirmeye çalışıyordu. Doludizgin bastıran uykunun arasında hâlâ içli içli hıçkırıyordum. Şafak'ın sakinleştirici sesi geldi tekrar.

"Şşşt... Geçti." Sesi, titreyen bedenime çok iyi geliyordu. Sesi kesilince bedenim tekrar devam ediyordu zangırdamaya.

Göğsüm sarsılarak bir iç çekiş daha geçirdim, uykulu ol-
sam da mırıldandım.

“Konuşur musun benimle? Sesini duymak çok iyi geli-
yor.” dedim ince bir sesle.

“Konuşurum...” dedi boğuk ve çatallı sesi. Huzurla sağ
kulağımı kabartıp başımı döktüm sol koluna.

“Ağlamana dayanamadığımı ilk ne zaman anladım biliyor
musun?” diye sordu.

Merakla, “Ne zaman?” diye mırıldandım. Sesim ağladı-
ğım için boğuktu.

“Sırtımı gördüğünde. Bana acıdığını düşünüp kızmıştım
başta ama gözyaşların dolunca zaten ıslak olan gözlerine,
içim öyle bir yandı ki... Sırtım bu hâle getirirlerken böyle yan-
mamıştı.” dedi kırık bir sesle.

Hıçkırığımı içli bir nefes gibi bastırarak çekerken sesi ke-
sildi. Oysa neyden bahsederse bahsetsin, sesine ihtiyacım var-
dı sakinleşmek için.

“Devam eder misin? Sesin iyi geliyor.” Mırıltıyla söyledim
konuşmaya devam etsin diye.

“Tamam.” dedi ve çenesini başımın üzerine iyice yerleştir-
di. Burnumun ucundaki âdemelmasının kalkıp indiğini his-
settim. Elleri sıvazlarken saçlarımı sesi duyuldu.

“Geceyi... Sana yazdım, sızımı sana... Tutundum... Küsen sesi-
ne, tenine tutundum...” diye kendince tutturduğu bir melodide
Onur Akın söylemeye başlayınca uykulu gözlerimi kocaman
açtım.

Şaşkınlıkla yutkundum ve bıyık altından gülümsememi
durduramadım.

Ama bozuntuya vermeden gözlerimi geri kapatıp dinle-
meye devam ettim.

“Çaktım ateşi sesime, ateşi tenime... Hay aydınlık sana yandım,
gülen yüzüne yandım... Yanarım sana...” Çatallı ve erkeksi sesi

pes, kalın bir tonda dolarken kulağıma, ben huzuruma kavuşmuşum.

Bu hâline kıkır kıkır gülesim geliyordu ama gülersem, maazallah bir daha bulamam diye dilimi ısırdım.

"Sensizim, sana koştum iklimler boyu....

Uykular, yanan liman uykular haram...

Bir vapur geçer, dalgasında savrulan ben...

Dön yürek yurduma, gurbet tenime dön

Yanarım sana..."

Ben uyuyana kadar sesi uzun uzun doldu içime, tüm karanlığı kovdu.

İlaç oldu, hayat oldu, yüreğime sekine oldu.

"Dön yürek yurduma, gurbet tenime dön...

Yanarım sana...

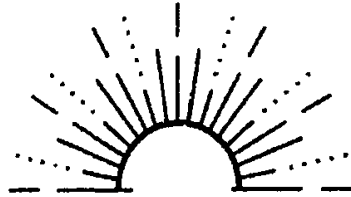
Hay aydınlık sana yandım...

Gülen yüzüne... yandım...

Yanarım sana...

Başkaları gitmiş olur gidince

Bir sen yakınsın uzakta kalınca."

Sabah kuş sesleriyle uyandım. Yüzüstü döndüğüm yastıkta, gözlerimi yavaşça kırıştırarak araladım.

Araladığım gözlerime komodinin üzerindeki siyah kanatlı Anka kuşu çarptı. Sol elimi uzattığımda parmaklarımın arasında döndürdüm kuyrukları kıvrımlı Anka kuşunu. Boyununu büküşü bile vakarlı bir tavrı sergiliyor gibiydi.

Arkamdan Şafak'ın kalın ama kısık sesi geldi.

"Beğendin mi?"

Parmaklarımdaki kuşun gövdesini okşarken ince bir sesle mırıldandım.

“Beğendim. Güzel...”

Arkamdaki sesi kendi yattığı yerden tekrar geldi.

“Seni çizdim.”

Dediği şeyi iki saniye sonra algılayınca yavaştan arkama döndüm.

Şaşkınca, “Çizebildiğini bilmiyordum, hele ki bir tasarımlarım... Şaşırtıyorsun beni yüzbaşı!” dedim sağ elini yanağına koymuş beni izleyen adama bakarak.

Sonra aklıma gelen şeyle gözlerimi kısıtım.

“Zümrüt kolye de mi?” diye sordum şüpheyle.

“Ayna da...” diye söyledi düz bir sesle.

Tüm bedenimle ona dönerken şaşkınlıkla konuştum.

“Neden bana söylemedin?”

Dudağını büküp geri düzeltti, gözleri bir an için yastığa indi, sonra tekrar beni bulunca, “Belki bir gün, bunları benim yaptığımı kendin anlayabilecek kadar beni tanırsın diye düşündüm.” dedi çatallı sesiyle.

İçinden bir matruşkadan daha fazla bilinmeyen yanları çıkan bu adamı tanıyabilmemin imkânı var mıydı? Belli ki kendisi de anlaşılması, tanınması ne kadar zor bir adam olduğunun farkında değildi.

Elim yüzüne yol aldı. Okşadım yanağını ve, “Şafak sen okunması, tahmin edilmesi zor birisin. Bunu söylemezsen anlamamın imkânı yok.” dedim yumuşak bir sesle.

Sonra göğsüne doğru sokulup, “Yalnız bunlar ciddi meziyetler yüzbaşı, harcanıyorsun. Söyleyeyim!” dedim gülerek.

Sesli bir nefesle sırtıttı.

“Askerî meziyetlerim daha iyi emin ol!” dedi sesindeki muziplik ile.

Şaşmaz egosu bir kez daha dudaklarından döküldüğünde

artık çok da takılmadığımı fark ettim. İçimdeki *Asi Kız* bile “Ya he he” demeyi öğrenmişti.

Dünkü tavrımdan dolayı ince bir sesle konuştum.

“Senin yaptığını bilseydim ve de hediye etseydin, dün o kadar çıkışmazdım.” Durgunca söylemiştim.

Elleri saçlarımda gezinirken sesi sabah mahmuruydu.

“Sonra içinde çip var deyince gene kızardın Zeynep, ben seni biliyorum, merak etme.” Kulağıma dolan sesi sırtıyor gibiydi. Benimle uğraşıyordu bir taraftan da.

Telefonum titreyerek çalmaya başladığında Şafak’a kısaca, “Her şeyi de biliyorsun zaten!” diye söylenip komodinin ilk çekmecesine, telefonuma uzandım.

Ekranı “ABİMM” yazdığını görünce sıkıntıyla nefes verdim.

Açtığım telefonu kulağıma götürüp, “Efendim?” dedim düz bir sesle.

Ama karşıdan abimin sesi gayet hararetli geliyordu.

“Neredesin sen?!” Direkt hesap sormaya geçmişti.

Böyle bir tepki beklemediğimden, “Ne oldu abi?” dedim sıkıntıyla.

Yineledi sorusunu ve, “Neredesin kızım sen? Dün gece neredeydin?” dedi bu sefer sesini yükselterek.

Abimin bana hesap sormasına kaşlarımı çatmış tam, “Sana ne be!” diye bağıracaktım ki Şafak elimden telefonu kaptı.

Şaşkınca soluma döndüğümde Şafak çoktan tok bir sesle konuşmaya başlamıştı.

“Benim yanımda. Ne oldu?”

Karşıdan abimin bağırmasını duydum ama tam olarak ne dediğini anlamadım.

Şafak gene sert ama sakın bir tonda, “Geline seninle ben konuşuruz bunu Ekrem. Bir dahakine Zeynep’i değil, beni ara.” dedi. Sözlerindeki kararlılık beni şaşırtırken abimin se-

sini duydum. O kadar yüksek sesle bağırdı ki bu sefer ne dediğini anladım.

"KARDEŞİMİ ARARKEN SANA MI SORACAĞIM LAN!"

Şafak düz ama net bir sesle, "Evet, bana soracaksın." deyip abimin suratına telefonu kapattı.

O an içimden sadece, "İnşallah abim babama bir şey söylemez." diye geçiriyordum.

Şafak telefonu tamamen kapatınca gözlerimi kocaman açıp telaşla, "Şafak ya arayan olursa? Ya abim babamlara söyler de beni aramak isterlerse?" dedim hızlıca.

O ise telefonu kapatıp kendi tarafındaki komodine koyarken, "Beni arasınlar o zaman." dedi konuyu kapatmak ister gibi.

Yorganı üzerinden attı ve çevik bir hareketle yataktan doğruldu.

Sakin bir tonda, "Seni bir yere götüreceğim, hazırlan istersen." dedi lavaboya giderken.

Yatakta oturur pozisyona gelip dirseklerimi dizime koydum ve seslendim.

"Nereye?!"

Yüzünü yarım döndüğünde net bir sesle, buyurur gibi konuştu.

"Bir asker karısının bilmesi gerekenleri öğrenmeye."

Şafak kesin fark etmişti. Ağzım beş karış açılmıştı. Felç geçirmiş gibi donmuş kalmıştım. Karısı mı demişti o? İçimde "Ne karısı, ne karısı?" diye dört dönen feryatlar koptu. Çalgıcı karısı Binnaz'ın Zeynep versiyonunu çalan Ciguli içimde davul zurna öttürüyordu.

Allah belacığınızı versin! Ürü git aklımdan!

İçimdeki Ciguli'nin roman havası sabote edilip çalgıyı çengiyi bir kenara fırlatmasıyla, "Abe kocan siksini seni!" demesi bir oldu.

O dakikadan sonra içimdeki Ciguli'yle dalaşmama bey-nimde mavi ekran yanmıştı.

Şayet artık kafamda akla hayale gelmeyecek küfürler ara-muzda havada uçuşuyordu.

Eli de gözü de oynaştı olan *Şehvetli* ise Ciguli'nin bed-duasını dua sanmış, dünyayı da tef yapmış sallayarak, "*Ateşe baca lazım, bana bir koca lazım, o da bu gece lazım!*" diye şevkle kalçalarını fora meydan bir anyaya bir Konya'ya atarak şarkı söylüyordu.

Kafamdaki panayırda Şafak'a bakakaldığımda, Şafak bana çoktan sol yanını dönüp banyoya gitmişti. Ortalığı ateşe salıp gitmişti hem de.

Ben ise ondan gelen banyodaki su sesleri kesilene kadar daldığım boşluktan çıkamamıştım. Bu bir evlilik teklifi değildi, değil mi? "Evet!" diye burada mı deniliyordu?

Şafak banyodan çıkmadan alık alık bakan hâlimi toparladım. Bu kadar da ona meraklı olduğumu düşünmesin diye üzerime rahat bir ifade takınmam gerekiyordu. Becerebilirsem ne âlâydı.

Yatakta kendimi de duruşumu da toparlamıştım ki Şafak ıslak saçlarını havluyla kurulayarak banyodan çıkınca tekrar dağıldım. Aşkın kötü tarafı da buydu işte, her seferinde ilk defa görmüş gibi düşüyordun. Tepetaklak...

Kurularken savurduğu saçlarının suları kavuşurken esmer ve parlak teninde yol yol ilerliyordu. Yataktan doğrulup kalkarken yutkundum ve "*My sweet biscalata*"yı çağrıştıran manzaradan gözlerimi kaçırdım. Yoksa ıslak teniyle ben, gene mercimekli fit fırın yemekleri yapabilirdik.

Önüme dönmüş dağılmış yatağımızı toplarken solumdan sesini duydum.

"Ben kahvaltı hazırlayacağım, banyo yap da vakit kaybetmeyelim." dedi.

Sesi normalden sertti, beni sabah içtimaya çağırdığı askeri

zannediyordu sanırım. Şafak'ın ses tonu sağ olsun, zannı üzerine değişen hâl ve hareketlerimle acele acele yatağımı bozuk para atsan zıplatır pürüzsüzlükte toplayıp beş dakikada da duşumu almıştım.

Hızlı hareketlerle ıslak saçlarımla banyodan çıkarken karşımdaki hazır masaya baktım. Gözlerim boş salonda onu aradı ki bir anda yanımda beliren şey beni sarmaladı. Korkuyla ağızımdan, "Haa!" çıkarken sarılanın Şafak olduğunu anlamamla cırtlak sesimle isyan ettim.

"Şafak, insan gibi yaklaşsana. Neden bir anda belirliyorsun!"

Boğuk sesi sağ kulağımda eğlenmiş gibi kıkırdayarak gülerken, omuzlarımdan sıkarak daha bir sarmaladı bedenimi.

"Kural bir: Korkusuz olacaksın." dedi dalga geçer bir bilmişlikle.

Sağıma doğru pis ve kinlenmiş bir bakış attığımda, "Hani realisttin sen? Korkusuz insan mı olurmuş? Vallahi benim bu birinci kurala itirazım var. Korkusuz değil, korkularıyla yüzleşecek kadar cesaretli olacaksın." dedim tek kaşımı kaldırarak imayla bakarken.

15 Mayıs günü, Tuzla sahilde sevmeyi beceremeyeceğini düşündüğü vakitler korkularıyla yüzleşmesi için ondan en az benim kadar cesaretli olmasını istediğim günü ima ettiğimi anlayacak kadar da zekiydi. Gözleri ciddileşti, buruk ve tek taraflı bir gülüş geçerken dudaklarından sağ başparmağı dolandı yanağımda.

"Evet." dedi mırıldanarak, "Mesele korkusuz gibi görünmekte değil, haklısın. İş, cesaretle bitiyor." Gözleri dalgındı. Yüzümde dolaştı önce, sonra saçlarımı bulduğunda bakışları hiçbir şey demese de memnuniyetsiz bir hâl alan bakışlarından içinden geçenleri anladım. Elleri başımdaki devrik havluyu bulduğunda, "Madem kurutmuyorsun sıkıca sar bari." diye hayıflandı. Küçük bir çocukmuşum gibi söylene söylene her bir tarafını kapatmıştı saçlarımın.

İki günde bir ancak duş yapan ben, sayesinde yirmi dört saat olmadan suya girmelere doymuyordum. Bir de "Saçın da saçın." diye başımın etini yiyordu.

Sinüzit olsam tek müsebbibi kendisi olmasına rağmen "Demedim mi saçlarını kurut!" diyerek gene üste çıkardı emim ki...

Kahvaltıdan sonra dışarı çıkacağımız için üstümü giyinmek için odaya geçtim. Ben daha tek parça giyinemedi kapının oradan sabırsız sesi geldi. "Hadi!"

Gel de çarpma Zeynep, bir süre sonra hepsi aynı işte al!

Rahatımı hiç bozmadan giyinmeye devam ettim. İnadına aheste aheste sürerken rujumu, yatak odasının kapısında soluyarak belirdi. Sınırle gözüktüğü kapıda ne yaptığımı görünce şaşkınca gözlerini kırıştıtırırken, "Zeynep, ne alaka ruj? Düğüne mi gidiyoruz kızım? Ruj olmaz." dedi çok yanlış bir şey yapıyormuşum gibi.

Anlamlandıramayıp kaşlarımı çatarken tek elini savurup beline koydu ve yüzünü başka tarafa çevirip konuştu.

"Neyse sil hadi, bekliyorum." Mırıldanırken gözleri etrafı tarıyordu.

Söylediği dünyanın en saçma şeyiymiş gibi, "Yoo... Niye sileyim ki?" dedim omuzlarımı kaldırarak. Şafak bu dakikadan sonra ateş hattına girmişti ve en ufak bir ters harekette tarafımdan yere serilecekti. Etrafta dolandırdığı gözleri, gözlerimdeki ciddiyete denk gelince afallamış yüzü toparlandı ve bir anda ciddileşerek, "Tamam, hazırsan gel." deyip arkasını döndü ve gitti. Ne yani, bu kadar mıydı? Diretmemişti... Boşuna cephanelik yığmışım, hiç problem çıkarmadan amenna deyip kabul etmişti.

Bu adamın hep günahını alıyorsun Zeynep. Hep...

Kapının önünde, kapıyı açmadan beni bekliyordu. Ellerini sabırsız olduğunda yaptığı gibi beline koymuştu. Salladığı ayağı da cabası...

Hızlı adımlarla ilerleyip kapıyı da zahmet edip açtığımda, “Nereye?” dediğini işittim.

Kaşlarımı bir defaya mahsus çatıp saldığım da, “Yarım saat tir hadi hadi diyorsun ya. Hazırım işte, gidelim. Şaka mısın sen be adam?” dedim.

Eliyle vanaların yanındaki portmantoyu açtığında boş portmantoya baktım. Ağustos ayında üstüne bir şey almasına gerek yok diye düşünüyordum ki portmantonun arka tahtasını da açtı. Beraberinde gözlerim de kocaman açılmıştı.

Açılan tahta ileriye doğru giden tünel benzeri düz ve apliklerle aydınlatılmış bir hole ilerlerken muhtemelen gözlerim bu sefer yerinden çıkmıştı.

Şaşkınlıkla soluyarak küçük dilimi yutmuş bu hâlimi örtmeye çalıştım. Şafak’ın sırtıma değen eliyle birlikte sakın sesi geldi yanı başımdan.

“Önce burada ufak bir işimiz var.” Beni rahatlatmak ister gibi konuştu.

Yanımdaki adam benim için dünyayı yakabilecek kadar bana düşkün olsa da bir anda hokus pokus gibi ortaya çıkardığı bir karanlık hole beni sürüklemek isteyince ister istemez gerilmiştim.

“Ama çok karanlık...” dedim titrekçe.

Sıcak avuç içleri kayarak kavradığında sağ elimin sırtını, “Işığı açacağım bebeğim.” dedi tebessümle. Gözlerinin içinde korkan hâlimle dalga geçtiğini okuyabiliyordum.

Şafak’tan korkmuyordum aslında. Sadece bilinmezlik te-dirginliği doğuruyordu ve bu adam bilinmezliklerle doluy-du. Bense tüm bilinmezliğe ve karanlığa rağmen yanında yürüyordum.

Hiçbir zaman, hiç kimsenin, “Ben Şafak’ı tam anlamıyla tanıyorum.” diyebileceğini düşünmüyordum.

Benim gördüğüm Şafak’la ailesinin yanında olan Şafak bile çok farklıyken, farklı yerlerdeki Şafaklar da eminim açık

ara en “*farklı*”ydı. Sanırım bunun en büyük ispatı da daha geçen hafta vuku bulan çok romantik(!) Kato Dağı kaçamağımızdı.

Tek katlı sandığım evin, yeni öğrendiğim bodrumuna inerken şaşkındım. Şafak’ın olduğu sol tarafımdan ışıkların açılma sesi gelince bu şaşkınlığımı da gölgede bırakacak bir nida yükseldi dudaklarımdan.

“Ohaa!” Bana üstten bakan sevgilimin bakışıyla kendimi biraz toparlayıp ani bir şaşkınlıkla gayriihtiyari söylediğim söz için, “Pardon...” diyebildim.

Ardından yutkunarak sağdan sola üç duvar boyunca intizamla dizilmiş, duvara şaheser misali sergilenir gibi asılmış cephaneliği izlemeye başladım. “Bunlar... Ne?” dedim belli belirsiz.

Şafak ise çok belli bir gururla, “Bebeklerim.” dedi. Kaşlarını çatmış, sol yukarıdaki medarıftiharlarına bakan yüzünü kafamda oturtmaya çalışırken bakakaldım.

Bebeklerim mi?

Ee, bana da “bebeğim” diyor, bunlara da “bebeklerim”!

Tekrar önündeki otuzdan fazla silaha dönüp, bir bir üzerlerinde şaşkın bakışlarımı gezdirirken içimden “*Kumalarına merhaba de Zeynep!*” diye bir ses geldi.

Şaşkın yüzüm bozulup düşmüştü. Şafak ise canının yongası gibi bebeklerine bakıyordu. Yüzümü tekrar mahzunca Şafak’a çevirdiğimde, onun gözlerinde duvardakilere olan düşkünlük ayan beyandı.

Aman Allah’ım! Şu sevgiye bak... Bana olan aşkıyla kıyasıya yarışır gibi!

İşin bir diğer can yakıcı yanı da şuydu ki muhtemelen Şafak neredeyse bütün kazandığını bu *bebeklere* gömmüştü.

Silah fiyatlarına çok hâkim olmasam da ucuz olmadıklarını biliyordum. Hele ki tam karşımda olan duvardaki *koca bebekler*, yan duvarlardaki kısa namlululara kıyasla Macar Ur-

ban'ın minyatürü gibi duruyordu ve muhtemelen bu devasa parçalar birer araba parasıydı.

Ben yanmayayım da kimler yansındı?

Adamın maaşının yarısı külotlara, yarısı bebeklerine giderse biz neyle geçinecektik?

Acil bu silahları sattırman lazım Zeynep! Bu silahları sattır, Ayvalık'tan yazlık aldır!

Şunun silahlara bakışına bak, bu hayatta satmaz bunları...

Yavaş yavaş...

Yavaş yavaş sattırırız Zeynep. Önce küçük olandan başla, arada kendin de gizli gizli elden çıkart.

Hele bir evleneyim, şu silahları kendim satıp Ayvalık'tan yazlık almazsam bana da Zeynep demesinler... Seferihisar da olabilir...

İçimden aniden otokontrolün paniklemiş sesi geldi. "Zeynep, saçmalama! Bu delinin bebeklerini satarsan aldığın yazlığı yakar!"

Hayır, kararım kati! Hepsi kesin satılacak! Neler olur, onu o zaman düşünür bakarız. Ben mi kazanırım, Şafak mı? Bu, o zamanın mevzusu!

Gözlerimdeki kararlılıkla bakıp daldığım parlament yeşili duvarda, tavandaki spotlarla aydınlatılmış silahlardan Şafak'ın hareket etmesiyle gözlerimi ayırıp kendime geldim.

Hemen sağımdaki duvardan küçücük bir silah aldı geldi.

Sağ omzum kalkarken dudaklarımı büktüm.

"Bu ne?" Bir taraftan da üstten üstten silaha bakıyordum.

Avcunun içindeki silahı bana sunarken, "Glock 19. Ben hayatta almam da eşantiyon vermişlerdi, bak, sana kısmetmiş." dedi düz bir sesle.

Sanki çok anlarmışım gibi, "Ben de hayatta almam, bu ne be ufacık!" dedim yüzümü ekşitirken.

İnanamaz bir şekilde soludu. Dünyanın en saçma cümlesini kurmuşum gibi, "Küçük ama 15 mermi kapasitesi var

Zeynep! Hem ellerin küçük, ayarlanabilir sırt bantları da var, rahatça kavrarsın bunu.” dedi hızlıca.

Hâlâ silahı beğenmemiş hâlimle bakıp elimi bile sürmezken, “Bu küçücük, beğenmedim ben.” dedim. Şafak’ın bilmediği şey biz kadınlar için görselliğin, işlevsellikten önce geldiği idi. Değil 15 mermi, 100 mermi de atsa elimde o sinekle gezmeyecektim!

Şafak gözlerini devirirken elindeki silahı arkadaki tablaya koydu ve söylendi.

“İyi, hadi seç!” Sesi uğraşamam der gibi umursamazcaydı.

Anında yüzümü üç duvara döndüm ve dilimi dudaklarımda gezdirirken gözlerimle şevkle bakarak seçmeye koyuldum. Hepsi siyah ve griydi, içlerinden anlaşılan renklerine göre değil, boyutlarına göre beğenecektim.

Sağdaki kısa namlulular zaten olmazdı, şanslarına küsünlerdi. Benim gözüm karşıdaki Macar Urban abiciğimi hatırlatan Şafak’ın *koca bebekler*indeydi.

Karşımdaki duvarın ortadan biraz sağında kalan neredeyse bir metrelik silahı işaret parmağımla gösterdim.

“O olsun!” dedim kararlılıkla.

Bezmiş bir nefes verdiği anda isyan eder sesini duydum.

“Zeynep o silah 14 kilo, sürükleyerek silahın namlusu yerdeyken köstebekleri mi vurmaya düşünüyorsun?!” Sesi iğneler bir tondaydı.

Silahın 14 kilo olmasından çok vurmaya takılmıştım.

“Nasıl yani? Kimi vuracağım?” dedim telaşla.

Sabırla zoraki tebessüm ederek soludu, ellerini yanaklarına koydu ve tıpkı bir çocuğa anlatırcasına incelttiği sesiyle, “Bak bebeğim, şimdi kullanabileceğin bir silah seçiyorsun ve o silahla buradan atış poligonuna gidiyoruz. Sonra da bam bam, tamam mı sevgilim?” dedi.

Bildiğin dalga geçiyordu benimle *eşek herif*!

Dik dik bakarken tıslarcasına söylendim. “Tamam, sen seç.” Ardından arkamdaki tablayı savurduğum elle işaret edip, “Ama bu bit yavrusu olmaz.” diyerek itirazımı yineledim.

Kafasını sallarken “İnna sabirin...” diye başlayan mırıldanması geçip ağzının içinden doldu kulağıma.

Tekrar sağa, kısa namlululara doğru yürürken bu sefer en uçtakine gitmişti. Siyah ve onun elini fazlasıyla dolduran bir silahı kabzasından kavrayıp, namlusunu ileri geri hareket ettirerek kontrol etti. Ardından bana doğru acelesiz adımlarla geri gelirken iğneleyerek konuşmaya başladı.

“TP9 SF Elite, hassas tetik mekanizmalı. 15 mermi kapasiteli, kabza boyu ayarlanabilir. Çift taraflı sürgü tutucu, 9 milimetre kalibre. Scott Warren tarafından tasarlanmış, hedef değiştirirken en hızlı uyum gösteren silah. Tamamen Özel Kuvvetler için tasarlanmıştır.” Hızla saydıktan sonra sinir olduğu bariz belli bir imayla sırtarak, “Sen bunu da küçümsemeden söyleyeyim dedim.” diye ekledi ardından hemen.

O an içinden, benim için “Eşek ne anlar hoş laftan?” diye geçirdiğine adımın Zeynep olduğuna emin olduğum kadar emindim.

Bir gün Gratis’e gel benimle Şafak. Ben de sana orada bir ders vereyim, bakalım nasıl oluyormuş?

İki elimden de silahla birlikte kavrayarak silahı bana tutturdu. Elime değen elleri her zamanki gibi sıcacıktı ama silahın metalimsi dokusu çok soğuktu. Bunda muhtemelen bodrum katta olmamızın da etkisi vardı.

Sağ eliyle silahın kabzasının altından destekleyip yanıma doğru geçti.

“Karşına doğrult şimdi.” diyerek direktif verdi.

Göründüğünden katbekat fazla ağır olan silahı karşıma kaldırırken ağırlığıyla ön kolum gerilmişti ki bu Şafak’ın silahın kabzasının altından desteklediği hâliydi.

“Gerili dursun kolların.” dedi emreder bir tonda.

Zaten geriliydi, daha ne kadar gerilecekti ki?

Sıkın bir nefesle sesi geldi tekrar.

“Ağır geldi, değil mi? Ben demiştim demeyi hiç sevmem Zeynep.” dedi dikte ses tonuyla. “*Kocadan araba kullanmak öğrenilmez.*” sözüne, silah kullanmak da mutlaka eklenmeliydi.

Alta kalmamak için, “Hayır, taşıyorum işte.” dedim itiraz edercesine.

Elini bir anda salınca kollarım silahın ağırlığıyla 45 derece aşağı savruldu. Şafak’ın sağ kulağımın dibinde mırıldanır bir “hıhı” sı duyuldu.

Kollarımı hemen onu duymazdan gelip gene doğrulttum. Arkama geçti ve sırtımdan uzanan uzun kollarıyla ellerimin üzerinden silahı tekrar tutturdu bana.

Onun istediği gibi olana dek müdahale edecekti belli. Çünkü zatımuhteremleri kontrol manyağıydı. Oldurana kadar bir daha bir dahaydı...

Zaten gerili ve dik kollarım için, “Dik tut.” diye emretti hemen sağ kulağımdaki sesi.

Sağ işaret parmağımı tetiğin halkasına yerleştirirken, “Elin silahın emniyetini açmadan önce yine tetikte olsun.” dedi bu sefer daha boğuk gelen sesi.

Sol eliyle sol elimi silahın köşesine doğru yavaşça kaydırды ve üstündeki emniyeti tek bir hareketle çekip salarken, “Kolay açılabilir üretim bunlar. Zaten bu şekilde açıyorsun.” dedi daha da derinlerden gelen boğuk sesini kulağıma üfleyerek.

“Akabinde hemen bekletmeden hedefe sıkıyorsun bebeğim. Eğer sen bu silahı çıkarıyorsan o zaten mutlaka hedeftir, düşünmeden sık!” diye devam etti kısık ama net sesi.

Kollarımın duruşunun tekrar üzerinden geçerek kontrol ederken, “Tereddüt yok bebeğim, tereddüt sadece vakit kaybettirir.” dedi artık bariz bir fısıltıyla.

Hareketsiz kalakaldığım hâlimle sesine amade olmuşum.

Konuşsun dinleyeyim diye pürdikkat kesilmiştim. Doğrulttuğum silahın namlusunun ucunun baktığı, tam karşımdaki duvara bakakalmıştım. Çünkü arkamda göz ardı edilemeyecek, kalçalarımı hedef almış bir dürtü vardı.

Bulabildiğim sesimle, "Anlaşılan tek silah doğrultan ben değilim. Ben vurmadan, sen beni vurmazsın değil mi?" dedim arkamdan kalçalarımın batan bariz sertliğini kast ederek.

Kıkırdayan nefesini sağ kulağıma vererek burnuyla saçlarımda dolandı ve güldüğü sesiyle fısıldadı.

"Zeki kızın hâli bir başka oluyor tabii."

Gözümü karşı duvardan ayırmadan arkamdaki adamın hormonları tarafından kasıtlı hedef alınmış kalçalarım için tek kaşımı havalandırmıştım.

"Kim vurduya gitmez diyorsun yani değil mi?" diye sordum.

Kollarımdaki elleri belime kayarken kızmış ve puslu sesi yükseldi. "Kim vurabilir kızım seni benden başka?" Nasıl olduğunu anlamadığım bir hızla aramızdaki ateşli Şafak yerini sinirli Şafak'a bırakmıştı.

Gözlerimi devirdiğimde isyan ederek konuştum.

"Ben de onu diyorum ya Şafak! Senden başka kim, ben daha ne olduğunu anlamadan kaşla göz arası beni hedef alabilir?"

Belimdeki elleri tam bir çember oluşturup karnımda kavuştuğunda sesi memnuniyetle fısıldar hâline geri dönmüştü.

"Bak hiç seni burada hayal etmemiştim ama güzel fikirmiş." dedi sırtarak.

"*Sana pul koleksiyonumu göstereyim mi?*"nin Şafak versiyonu, "*Sana silah koleksiyonumu göstereyim mi?*" ile değişik bir cilveleşmeye daha hasbihâl olmuşum.

"Ama şunun emniyetini kapatalım da sen benden önce vurma." dedi elimdeki silahı avuçlarımdan alarak.

Yok artık! Yapacak mı?! Bebeklerinin gözü önünde yapacak!

Silah onun sol elinde kayıp giderken gözlerimin önünden, içimdeki *Şehvetli*, “İnşallah şu sağdaki duvarda olur; solda silahlar, sağda sarkıt lamba. Mamma Mia! Müthiş ambiyans!” diyerek çığlık atıyordu.

Ta ki Şafak boğuk ve tok bir sesle, “Ama şimdi işimiz var, burası bizi biraz beklesin.” diyene kadar.

Şehvetli’nin sevinç çığlıkları sönerek kendini duvardan duvara atan balon sesine dönerken, zorlanarak yutkundum.

Sol elimden tuttuğunda peşi sıra bodrumun merdivenlerinden geri yukarıya götürülmüştüm.

Arabaya kadar o seri adım, bense ancak uyum sağlayan koşar adımlarımla gitmek zorunda kalmıştım.

Sakarya merkeze doğru giden yolda ormanlık arazi yeşil düzlüğe kavuşuncaya kadar gitmiştik. Geniş ve sadece iki kamyonetin olduğu Arnavut kaldırım döşeli açık otoparka arabayı çektiğinde, kontağı kapatır kapatmaz bakışlarını bana çevirdi.

Neden inmeyip bana baktığını anlamak için ona dönmüştüm. Sinirli ve soluklanır gibiydi, bu hâline anlam veremedim bakındım. Gözleri dudaklarıma kaydı ve eli bir anda enseme giderken tüm bedeniyle üzerime eğildi.

“Zeynep’im...” dedi devamını getirmeden.

Bir anda yakınlaşmış yüzünü kırpıştırdığım gözlerimle izlerken, “Efendim?” diyebildim duyulması zor sesimle.

Kararmış gözleri hâlâ dudaklarımdayken, “Çok güzel-sin.” dedi şiir okur gibi bir sesle.

Başı yan dönüp usulca değer gibi oldu tenime. Soluğunun sıcaklığı ısıttı sol dudağımın kenarını. Belimden sürünerek yukarı doğru çıkan elleri yanaklarımda durdu ve tüm avuç içiyle kavradı yanaklarımı. O andan sonra tenime usulca değmeye yeltenen dudakları tam anlamıyla dudaklarıma kavuşmuştu.

Tenimi ıslatan varlığı dudaklarımda kor misali gezindi.

Onun bıraktığı nem, ateşten daha yakıcı tek ıslaklıktı. Israrla çekiştirip aldığı alt dudağım bir sağa bir sola çekiştirildi. Bu hoyratça öpüşünün ön hazırlığıydı.

Dili dolandı üst dudağında tadıma bakar gibi. Sonra bir kademe daha düştü bedeni bedenime ama bu sefer daha soluk soluğa ve daha hırslıydı.

Onun şekilli üst dudağında gezinmek istesem de izin vermedi ve iki dudağımı birden hapsedti kendine. Uzun çekişlerle, duraksız bir nemle ıslatarak yumuşattı dudaklarımı. Hırsla soluk soluğa emdiği iki dudağında da kan birikmişti.

Yumuşamış dudaklarıma dişlerini geçirdi sonra. Ardından bir acı inlemem doldu ağzının içine. Ben acıya doymamış bir davetkârlıkla alıştığım üzere dilini beklesem de ağzımın içine, Şafak inlememle birlikte durmuştu.

Gözleri dudaklarımda hafifçe ayrılırken benden, dudaklarında kalmış nemi yaladı iştahla. Beni sıcak ekmeğe benzeten adamın bu iştahı da gayet tabiiydi.

Ama hayret ki bu sefer ekmeğin ucuyla yetinmiş, normalde katettiği derinliği katetmemişti ağzımın içinde. Bu da bu kadarmış diye kabullenirken ben, o sol başparmağıyla yanığımı okşadı hızlı hızlı.

“Rujun dağıldı, sil istersen.” dedi genizden gelen bir sesle.

Baygın ve sarhoş olmuş bakışlarım, beni neden öptüğünü anladığım anda kocaman açıldı. Avanak yüz hâlimi toparladığım gibi yükseldim.

“Pislik! Beni bu yüzden mi öptün!”

Otuz iki diş sırtırken, “Bebeğim, ben seni hep öpüyorum. Seni öpeceğimi hesap edemeyip ruj sürmek senin hatan. Benim ne suçum var?” dedi yaptığında bir art niyet yokmuş gibi. Hareketleri ile masumu oynuyordu.

Sinirli bir soluk verip çenemi kasarken sağ elimle ani bir hareketle arabanın aynasını açtım. Gördüğüm görüntüyle rezilliğime mi yansam, işgüzarlığına mı kızsam şa-

şırmıştım. Hakkını vermem gerekirdi, güzel dağıtmıştı...

Sağ yanaktan sol yanağa palyaço misali şekil yapmıştı.

Sen de adamın dilini ağzının içine bekle Zeynep... Dili dışarıda boya badana yapıyormuş.

Sinirle gözlerimi devirirken çantamdan ıslak mendil çıkardım, onun dudağında da rujun kırmızılığı vardı ama ola ki benden kendi için de ıslak mendil isterse ivedi cevabım "Nah!" olacaktı.

Sert hareketlerle dağılmış rujumu silerken üzerime eğilmiş bedeninden gözlerinin beni zevkle izlediğini hissedebiliyordum. Ne kadar da salaktı, sanki yanımda makyaj malzemesi taşımıyordum! Sanırım ben de bir ara ona kendi *bebeklerimi* göstermeliydim.

Sol kaşımın altından ona doğru küçümser bir "salaksın" bakışı atıp temizlediğim dudağıma tekrar ruj sürmek için çantama eğildim. Makyaj çantamı açarken, Şafak derin bir solukla koltuğuna rahatça kendini salarak geri kurulmuştu.

Çarşamba pazarı olan makyaj çantamı ellerimle eşelerken derin bir sessizlik oluştu.

Elimle talan edip, "Off... Gözlerim seçemiyor." diye makyaj çantamın kalabalığından yakınarak hayıflanırken Şafak'ın eli, solundaki kapı koluna uzanmıştı.

Sesli bir şekilde, "Rujum nerede?" diye kaşlarımı çatıp daha da dikkatle aranmaya başladığımda, Şafak kapısını açtı. Rimeller, kapaticılar... Hepsi karman çormandı.

Ellerim dolanıp duruyor ama aradığım elime gelmiyordu. "Buradaydı, eminim koy... dum," derken "Eminim" den sonra aklıma "dan" diye çarpan şey, *Şafak ve katakullileri* oldu.

Sinirle saçlarımı savurarak soluma dönerken bu yeşil düzlükteki hiç uçmaya niyeti olmayan kuşlara dahi kendimi tanıtmıştım.

"RUJUMU MU ARAKLADIN MANYAK HERİF?!" diye cırladığımda Şafak çoktan kapısını kapatıp kendini dışarı atmıştı.

Hızla arabadan indiğimde Şafak ardını dönmüş, beni beklemekten hızlı adımlarla gidiyordu. Arkadaş, yiğitliğin yarısının kaçmak olduğunu ve kadınlarla asla tartışılmaması gerektiğini öğreneli muhtemelen çok olmuştu.

Sinirle, onun peşi sıra koşar adım giderken etraf kalabalıklaşmaya başlayınca daha fazla bağıraramamıştım.

Beyaz, müstakil, uzunlamasına planlanmış bir villaya doğru gidiyordu.

Tüfek gibi şeyleri kutusunda götüren üçerli beşerli grupları gördüğümde Şafak gerisin geri yanıma kadar gelip sol elimi tutmuştu.

Ateş atan gözlerimi sol yukarıdaki yüzüne çevirip elimi salması için savururken hiç tepki vermeden önüne bakıyordu.

Reyonlarda silah olan, değişik malzemelerin de olduğu beyaz binaya girdiğimde hâlâ sinirle elini elimden iteliyordum. O ise hiçbir şey olmamış gibi giderken tok bir sesle karşısındaki bir yere, "Selamün aleyküm Alptekin başkan. Nasılsın?" dedi dükkânı inleten bir sesle. Gözlerini diktiği adama başımı çevirirken elini itelemeyi bırakıp ciddiyetimi takındım.

Saçlarına kırlar düşmüş, hafif toplu, tombulca olan sol kolunda büyük ve dolanan bir yılan dövmeli ellili yaşlarda bir adamdı Alptekin başkan diye bahsetti kişi. Muhtemelen kolundaki yılanın baş kısmı, kıvırdığı gömleğinin iç kısmında kalıyordu.

Adamın, Şafak'a bakınca ciddi yüzü bir anda keyif almış gibi gülerek, "Hoş geldin komutanım." dedi gözü bana takılınca tebessümle devam etti.

"Hayırdır?"

Şafak, tuttuğu elimi bırakıp kolunun altına aldı beni. Sahiplenir gibi sarmaladı ve, "Hayır hayır, başkan. Sen bize en uzak poligonu ayarla, bir iki saat işim var." dedi.

En uzak... Bir iki saat iş... Adam yanlış anlayabilir, müdahale et Zeynep.

Kibarca tebessüm ederek, "Atış yapacağım da ben, ondan." dedim bir anda lafa atlayarak. Niyetim yanlış anlaşıl-maya mahal vermeden kendimi anlatmaktı. Ama konuşmam-la birlikte Şafak sağ omzunun üstünden bana "Ne diyorsun?" der gibi bakarken, Alptekin Bey de tebessümünü bozmadan bana dönmüştü.

Şafak adama tekrar dönüp, "Bu arada tanıştırayım baş-kan. Zeynep, nişanlım." demesiyle aniden şaşkınca Şafak'a dönmüştüm.

Nişanlım... Al sana tam on ikiden atış Zeynep!

Şaşkınlıkla Şafak'a olan bakışlarımı toplayıp bana tokalaş-mak için el uzatan adama döndüm ve, "Merhaba." dedim.

Tokalaşırken, "Memnun oldum Zeynep." diyen adama, içimdeki fırtınaları bastırıp kibarca gülümsedim ve, "Ben de." dedim.

Adam tezgâh gibi cam vitrinin ardından çıkarak bize ge-lirken Şafak, "Bana bir SA-X 700 de versene, uzundan da öğ-rensin." dedi düz bir sesle.

Alptekin Bey ilerlerken soldaki arka reyona, uzun gitar çantasından biraz daha küçük bir çantayla geri geldi.

"Sarsılmaz'ın yeni üretimi bunlar komutanım, iyidir. Hem hafif de. Ava çıkan bayanlara da veriyorum."

Vay be... Ava çıkan bayan. Duydun mu Zeynep?

İçimde bir anda zevkle bir Wonder Woman olma arzusu tutuşurken, Şafak bizi açık havaya çıkartmıştı.

Kaşlarımı çatıp sol yukarıma kaldırdım yüzümü, "Atış po-ligonları kapalı yerde olmuyor mu?" dedim merakla.

"Açık da olur, kapalı da Zeynep'im. Kapalıda kulaklık takman gerekir. O zaman bir yandan beni dinlemen zorlaşır. Hem açık havada vurmak daha eğlenceli, emin ol." dedi cüm-lesinin sonunda bana göz kırpıp.

Değişik eğlence anlayışına yüzümü ekşitirken ardımız sıra Alptekin Bey'in sesi geldi.

“Buradan düz beş kilometre uzaklıkta, ismi ‘Savana’ komutanım.”

“Tamamdır başkan, sen geçebilirsin.” dedi ardı sıra adama dönüp başını sallayarak.

Ben gözlerimi açmış, hâlâ beş kilometrede kalmıştım. Arabayla gitsek iyi olurdu, düz yeşil arazi zaten. Range Rover da SUV bir araç olduğuna göre en mantıklısı bizim o beş kilometreyi arabayla gitmemizdi.

Şafak tüfeğin olduğu çantayı sırtına geçirirken mırıldandım.

“Şafak arabayı alalım, beş kilometre yürümeyelim. Girmez mi buraya araba?”

“Gerek yok arabaya bebeğim.” dedi elimi tutarken.

Kaşlarımı kaldırıp, “Beş kilometre yürüyeceğiz diyorsun yani yüzbaşı? Sen beni iyice emir erin yaptın, farkında mısın?!” diyerek onu payladım.

Saniyesinde havada savrulurken ağzımdan “a” sı uzun bir, “Aaaaay!” nidası yükseldi. Tutunduğum tişörtünün hizasından yukarı yüzüne şaşkınca bakarken, o da yüzüme eğilmişti. İçli bir sesti yüzüme dolan.

“Emrine amade olan benken sen er olmuyorsun, rütbelerde sıkıntın var bebeğim. Bir ara ona da çalıştırayım mı seni?” dedi sırtarak.

Sırıltmasında kayboldum bir an. Baygın baygın baktım yüzüne. Beynim cümlesini süzgeçten geçirdiğinde Şehvetli kontrolü ele almıştı.

Nasıl çalıştıracak acaba? Yatakta olabilir. Ya da bodrumda. Tercihen çalıştırma sırasında çıplak olalım.

Şehvetli konuşurken gözümün önünde beliren düşünceleri başımı sallayarak uzaklaştırdım. Şafak benim düşündüklerimden bihaber, beni bir anda kucağına aldı. Ani gelen hareket yüzünden ufak bir çığlık atıp yutkundüğümde, “Neden beni kucağına aldın?” diyebildim sadece.

Hep yaptığı bir şeymiş gibi, “Yürüme diye.” dedi bir yandan kucağında benimle adımlamaya başlarken.

“Ee ama sen yorulursun? Kucağında benimle yürümen zor olur Şafak. İndir tamam, ben yürürüm.” dedim net bir şekilde.

“Yürümeyeceğim bebeğim.” dedi dizlerimi elleriyle daha da kavrarken.

Yüzünden ne dediğini okumaya çalışırken devam etti.

“Sıkı tutun.”

“Neye?” dedim şaşkınca.

“Tişörtüme sıkı tutun.” dedi çenesinin ucuyla ellerimi işaret ederek.

“Ama neden?” dediğimde yine de sıkı sıkıya kavramıştım keten kumaşın parçasını.

Bir anda solumdan saçlarımı yalayan rüzgârla koştuğunu ancak anlayabildim. “Yaa! Ne yapıyorsun Şafak?” dedim çığlıkla. “Koşuyorum.” dedi hızına rağmen hiç soluk soluğa kalmamış sesiyle.

“Vallahi mi?” dedim gevşekçe dalga geçerek. O ise düz bir sesle, “Vallahi.” deyip daha da hızlandı.

Tişörtündeki ellerim boynuna çıkarken, “Şafak yavaş, düşünceğiz.” diye söylendim korkuyla.

Kucağında ben varken hiç zorlanmadan, “Zeynep rahat ol, yolculuğun tadını çıkar. Böyle on beş dakikaya oradayız.” dedi hızlı bir cevapla.

“Ağırım Şafak...” derken sesimdeki üzgünlükte ona kıyamaz bir hâlim vardı.

50 kiloyla beş kilometre koşturamazdım ona.

“Bebeğim, benim bir sırt çantam senden ağır, silahları saymıyorum bile.” dedi beni sustururcasına.

Sonra koşarken oluşan rüzgârda saçları dağılmış yüzünü bana eğdi.

“Yolculuğun tadını çıkar, istediğin yere konforlu bir şekilde götürüyorum seni. Daha ne istiyorsun hatun?” dedi bir taraftan dalga geçerken diğer taraftan da sırtırken.

Dediğini yapıp Şafak’a ayak uydurdum ben de ve, “Nerenin otobüsü bu şoför bey?” dedim otuz iki diş gülümsememle.

“Trabzon Vakfıkebir ablacığım.” derken gamzeleri ayan beyan meydandaydı.

Kıkırdayarak, “Abla deme lazım olur!” dedim.

Koşarken karnı sarsılarak güldüğünde, “Aaa... Terbiyesiz. Kim öğretti sana bunları böyle?” dedi.

Aniden gelen utanç hisseyle, “Müstakbel şeyim.” diye mınıldandım gözlerimi havada gezdirirken.

“Neyin?” diye kulağını kabartarak üzerime eğildi.

Dudağımı büküp, “Şeyim işte.” dedim.

Söylemem için, “Neyin?” diye merakla devam etti.

Konuyu kapatmak için, “Ya işte boş ver...” dedim sol elimi sallarken. Nereden de demiştim...

Bir anda durdu.

İstediği cevabı almak için, “Neyin?” diye tekrar sordu kafasını “söyle söyle” der gibi sallarken.

Niye durduğumuza şaşırıp kafamı sallarken, “İşte şeyim Şafak, uzatma!” dedim.

“Söylesene kızım!” dedi bu kez sabırsızca.

“Hayır yaa! Söylemeyeceğim.” dedim tek omzumu savurarak.

Yumuşak bir sesle, “Bebeğim söyleyecektin? Müstakbel dedin... İşte devamı var mı onun?” dedi kafasını yavaş yavaş aşağı yukarı oynatarak. “Sabah ben sana bak asker karısı dedim, işte onun bendeki karşılığı ne? Hadi, sen de söyle gitsin Zeynep’im!” dedi tavlayıcı gülüşüyle.

Ne dediğimin çok da farkında olmadan, "Hayır Şafak, evlenmeden olmaz." dedim.

Amanın bunu ben mi dedim?

Şafak kafasına balyoz yemiş gibi kalakalırken, bir süre sonra anlamayarak kaşlarını çattı.

"Ciddi misin?" dedi hayal kırıklığıyla yüzümü okumaya çalışırken.

"Evet, gayet ciddiym. Hem biz niye durduk, bir daha Trabzon arabasına binmem bak!" dedim sağ elimle kendine gelmesi için omzundan dürterek.

Tekrar koşsa da dünyası başına yıkılmış gibiydi. Moralini tekrar toplamak için, "Şoför bey! Biraz daha hızlanabilir miyiz lütfen?" dedim cilveyle.

"Hızlanamayız, ateşlemedin sen bu şoförü. Nereye hızlansın artık?" dedi tersleyerek. İsteddiği arabayı alamamış bir oğlan çocuğuna benziyordu. Huysuzluğuna sırtarak baktım. Yüzünü güldürmek için, "Plakanı aldım, göreceksin sen." dedim kafamı aşağı yukarı sallarken.

"Aman yanlış olmasın yavrum, plakam Zeynep61! Doğru al, yanlış yere gitmeyesin sonra." dedi efelenmiş hâliyle.

"Cık... Sevmedim." dedim dudağımı büküp çenemi yukarı kaldırarak.

Koşarken yüzüme eğildi.

"Neyi sevmedin?"

"Şafak'sız Zeynep'i sevmedim." dedim ciddiyetle. Sonra sesimi inceltip konuştum, "ZeynepŞafak61 olsun."

Dediğim şeyle aniden tekrar durdu ve bir anda kafamı kendine yükseltip, "Senin ağzını yerim ben!" demesini duymamla dudaklarımı ağzına alması bir oldu.

Gözlerim açık, "İı..!" sesi versem de ağzının içine dudaklarımı almış, gitmiş götürüyordu. Öyle içli emiyordu ki gören de dudaklarımdan kaynak suyu çıkıyor da Şafak kana kana onu içiyor sanırdı.

Boynunu saran ellerim yanaklarına uyandığında teslim olmuşum. Doya doya içmesini bekledim, yutkunarak dudaklarımdan ayrıldığında, “Şimdi ateşlendiniz mi şoför bey?” dedim gülerek.

Tatmin olmuş bir şekilde, “Buradan Kanada’ya koşabiliyim.” dedi dudaklarını yalarken.

Nefesim nefesinde kıkırdadım. “Kanada ters yön. Vakfı-kebir iyidir...”

Parmaklarım dolanırken çukur çukur gamzelerinde, o tüm ihtişamıyla gülümsüyordu.

Derin bir nefes aldım.

“O zamaaan... Bas gaza aşkım, bas gaza!” dedim yüksek sesle.

Sonrasında rüzgâr gibi tekrar koşmaya başlayınca gülerek yüksek sesle şarkı söylemeye devam ettim.

“Kim tutar seni, bas gaza! Yollar senin hiç durma, hadi uçur beni buradan!”

Koşarken karnı kıkırdamaktan sarsılırken, “Ne diyorsun Zeynep?” dedi kaşları havalanmış şaşkınca sırtırken.

“İsmail YK, Şafak. Bilmiyor musun?” dedim ayıplar gibi.

“Hayır.” dedi dudaklarını bükerken.

Anımsatır belki diye, “Doksan, altmış, doksan?” derken tek kaşımı kaldırdım.

Anlamadığını belirten bir, “Ne?” dedi yüzünü kırıştırıp.

“Allah belanı versin?”

Beddua ettiğimi sandı sanırım, yüzü düştü bu kez.

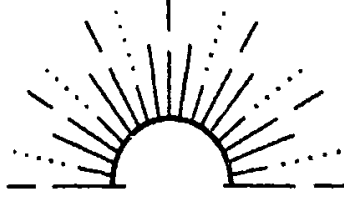
“Ne diyorsun Zeynep?”

Açıklama ihtiyacıyla, “Şarkıları Şafak...” dedim önce. Sonra, “Neyse, bas gaza aşkım sen!” diyerek konuyu kapattım. Cümlelerin sonunda sırtımayı ihmal etmemiştim.

O aldığı ateşle kucağında benimle son sürat koşarken ben

hâlâ, “BAS GAZA AŞKIM BAS GAZAA! KİM TUTAR SENİİİ BAS GAZA-AAI” diye şarkı söylüyordum.

Kimsenin olmadığı, sadece seslerimizin duyulduğu yeşil düzlükte bizi görüp deli hastanesine kapattırmak isteyebilecek hiç kimse olmadığı için çok şanslıydık.

“Hayır!” dedi bilmem kaçınıcı kez. Yedinci “hayır”ından sonra saymayı bırakmışım.

“Tekrar!” diye emretti. Emretmeye de iyi alışmıştı bu bahaneyle.

Geri tepen silahla tekrar kollarım yukarı doğru savruldu. Sıkarken gözlerimi yummamaya ise engel olamıyordum, dolayısıyla bakmadan sıkıyordum işte.

“Hayır Zeynep, ne yapıyorsun? Hedefe sık!” dedi sabırsızca.

Gözlerimi açmış solumdaki, ikide bir emreden sevgilime baktıktan sonra “biraz daha sabır” diye kendime telkin edip gözlerimi devirdim.

Silahın emniyetini yanıma gelip açtı, tekrar geri yerine dönerken üsteleyici tavrıyla söylendi.

“Yedi mermin kaldı, bir tane bile hedefte mermi yok.” dedi.

Şafak’a da sıkabiliyor muyuz?

Kalan yedi mermiyi de ona doğru çevirip üzerine boşaltma fikrini kafamdan uzaklaştırdım. Sabrımın son demlerinde gezinirken bir silah daha patlattım, çıkan sesle yumulan gözlerime engel olamadan. Bedenim hafif geri irkilirken Şafak’ın yine, gene, yeniden sesi geldi.

“Hayır Zeynep.”

Çenem sinirle kasılırken sıkkın bir nefesle soludum. Ama daha sabrım yoktu.

“Ne hayır Zeynep, hayır Zeynep ne ya? Şükürsüzsün, vuruyorum işte, daha ne?!” dedim isyan etmiş sesimle bağırırken. Sabrım beni terk edeli çok olmuştu!

O daha isyankâr olacak ki sağ elini uzatıp açmış karşıyı gösterirken, “Zeynep, hedef hariç her yeri vurdun! Şimdi gidip hedefin yerini değiştireceğim ama sen eminim ki bu sefer ondan boşalan yeri vuracaksın!” diye söylendi yüksek sesle.

İki elimle birden karşıyı gösterip, “Ota boka kulp bulmayı keser misin lütfen? En azından karşıyı vuruyorum, sağı solu vurmuyorum ya?” dedim ben de bağırarak.

Ne denirdi ki? Tencere dibim kara, seninki benden kara...

Derin bir nefes alıp sakinleşmek çalıştım. Bu şekilde ikimiz de sağlıklı bir konuşma yapamazdık.

Şafak başını öne eğip sert ve kısık bir sesle konuştu.

“Hedefi vurmak zorundasın Zeynep.”

Allah’ım, babam bana üniversite sınavına hazırlanırken bu kadar baskı yapmadı.

Az önceki nefes alışverişim boşa gitmişti. Elimdeki silahı ona doğru gevşekçe savururken, “Bana bak, baskıcı feodal rejimine bir son ver. Orta Çağ Avrupası’nda toprak paylaşmış asker senyör değilsin, ben de senin toprak kölen değilim. Olduğu kadarıyla idare edeceksin.” dedim kafamı ona çevirdiğimde kaşlarımı havalandırmış, çenemi kaldırarak.

Başını öne eğip salladığında, “Hedefin yerini değiştireceğim, bekle.” diye ağzının içinde geveleyerek gitti.

Saniyeler içinde neredeyse beş yüz metre uzaklıktaki beyaz kare tablo hedefe ulaştığında bağırdım.

“Getirsene onu buraya! Ben niye buradan Fizan’a ateş ediyorum ki anlamadım?!”

Hedef yakın olsa vurma ihtimalim daha fazlaydı. Ama

sarurım mükemmeliyetçi sevgilim, beni emeklemeden koşturup keskin nişancı yapmaya çalışıyordu.

Şafak bıkkın bir şekilde göz ucuyla bana bakarken hedefi yüz metre daha bana yaklaştırdı. Yerine yerleştirirken ağzının içinde bir şeyler geveliyordu. Kesin küfrediyordu. Neyse ki sabah içimdeki Ciguli'yle yeterince küfürleşmiştim de bugünkü küfür kotam dolmuştu.

Bana doğru gelirken, "Tamam, şimdi nişan al." dedi düz bir sesle.

Derin bir nefes alıp bir kez daha sabır çektikten sonra, "İyi, kaçıl." dedim kafamla sol tarafı göstererek.

Şafak sonradan aklına gelmiş gibi aceleyle, "Bekle arkana geçeyim, dur." dedi.

Onu vurmandan korktuğunu zannedip elimdeki silahı indirdim. Yanıma hızlıca geldiğinde, "Ne oldu, niye indirdin?" dedi arkama doğru geçerken.

"Seni vurmandan korktun." dedim düz bir sesle.

Gülümseyerek, "Hayır bebeğim, sana kendim nişan aldırayım diye arkana geçeyim dedim. Beni vurman için, ohoo, daha çok çalışman lazım." dedi gitgide daha da artan bir sırtmayla.

Egon diyorum sevgilim, senden daha fazla yer kaplıyor!

Yüzüm kasılırken bozulmuş bir hâlde gözlerimi kırpıştırdım.

Kuyruğu dik tutmak adına, "Niye, sen Matrix misin? Mermi gelirken eğiliyor musun?" diyerek çıkıştım.

Konuşmaya mecali yok gibi nefes verdi. Arkama geçip ellerimi yine dik bir şekilde doğrultmam için yönlendirirken beni, çenesini sol omzuma koydu. Nefesini kulağıma üfledi ki hemen akabinde kulağımda kasıtlı kısıtıcı sesi duyuldu.

"Göz bebeklerin küçülür önce, hedef aldığın için. En az bir kere göz kırparsın ki mevzu bahis sensen gözlerini komple yumarsın. Kim ateş ederse etsin, tetiğe basmadan önce mutia-

ka derin bir nefes alır, bicepsleri gerilir, parmak tetikte kasılır ve ancak o zaman bu mermi bu namludan çıkar.” Bir an sesinin büyüünde kayboldum. Kokusu doldu burnuma yakınlığımızdan. Derince soludum müptelası olduğum kokusunu.

Bu adam benim hem zehrim hem panzehrimdi. Ölümüm de yaşamım da ellerindeydi.

Hafif kıkırtısı doldu kulaklarıma bir anda. Hissetmişti benim nasıl etkilendiğimi belli ki. Kaşlarım çatıldı bir anda.

Sol omzumun üzerinden hafifçe yandan ona döndüm ve fısıltısına eş bir sesle konuştum.

“Bütün bunlar olana kadar da sen mermiden mi kaçırıyorsun Bay Neo? Bu yüzden mi seni vuramayacağımı düşündün?”

Muzır bir bakışla elimdeki silahı gösterip, “Hayır bebeğim, emniyet mandalını açmadın o yüzden.” dedi eğlenmiş sesiyle, “şak” diye emniyet mandalını açarken.

Şak sesiyle birlikte yüzüm mahzunca silaha dönerken, alt dudağımı ısırıp beni rezil eden emniyet mandalına baktım.

Kıs kıs güleceğini düşünürken aksine bir sessizleşti, kaybolmuş gibi bir ifade takındı. Sanki nefes almıyordu. Birkaç saniye süren sessizliğini, “Ha bu arada...” diyerek bozdu. Kulağıma iyice eğilmiş sesini en derinden verirken, “Sen beni çoktan vurdun. Şafak delik deşik Zeynep'im.” diyerek kalbimin atışını bir anlığına durdurdu. Şafak çok romantik bir adam değildi ama bazen öyle şeyler söylüyordu ki diyecek bir kelime bulamıyordum.

Nefesim kesildiğinde elleri silahın kabzasındaki ellerimi tamamen kavradı ve sıktı. Elleri sıcacıktı. Sanki sadece ellerimi değil, bütün benliğimi ısıtmış gibi hissettim o an. Şafak olmazsa bir daha ısınmayacak bir yerlere dokundu sığağı. Gözlerimi tekrar yumdum ama bu sefer silahtan çıkan merminin sesinden değil, beni esir almış fısıltısına teslimiyetten.

Dik tuttuğu kollarım desteğiyle hiç sekmezken, gözlerimi

açtığımda hedef vurulmuştu bu kez. Hem de tam ortadan.

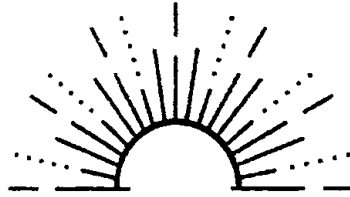
Büyü yapar gibi bir fısıltıyla devam ettiğinde dudaklarını sol kulağımda hissettim ama bu sefer egolu sesi yerini bir kırık acıya bırakmıştı.

Can yaksa bile mutlu eden bir acıya. Aşka.

“İşte böyle, tam on ikiden vurdun ahu gözlüm. Ve param-parça...”

“Sen de vurdun yüzbaşı. Tam on ikiden, delik deşik ederek ateşledin hem de. Her parçadan senin aktığın her kurşunun aşk olduğu bir atışla hem de. Evvelim de ahirim de sen oldun. O vakitten sonra sensiz ben diye bir şey olmadı. Zeynep varsa Şafak da illa vardı, o vakitten sonra. En güzel yangınım, en güzel yaram. Gönlümün başköşesine kurulan sevdiğim.”

Kafamın içinden bir bir geçerken bu cümleler sadece bir öpücük kondurdum yanağına. Ömür boyu en sevdiğim yer olacak gamzelerinin üstüne. Konuşmadan akıttım ben de içimdekileri...

Otobanda Tuzla çıkışına yol aldığımızda gün geceye kavuşmuştu. Şafak'ın hemen yanımda hareketlenen elini fark edince göz ucuyla *bluetoothu* kapattığını gördüm.

Kulağına götürdüğü telefonundan perdeli bir çalış sesi geldi. İkinci çalışında açılan telefona, “İyi akşamlar Cengiz, ne yapıyorsun?” diye arabada bir anda gür çıkan sesiyle konuştu.

İrkilerek camdan dışarı bakan gözlerimi ona çevirdim. Klasik Türk erkeği, telefonda sanki iki mahalle öteye bağırarak konuşuyormuş gibi “Naber?” derken bile gürlüyordu.

Cengiz abi de aynı şekilde olacak ki onun da, “İyi akşamlar Şafak.” diyen tınısını da duydum. Devamında hâl hatır soran sesi doldu arabanın içine.

Şafak, Cengiz abiye hızlı hızlı konuşarak, “Ben de iyiyim, yoldayım şimdi de... Sana bir işim düştü. Ama biraz hızlı olması lazım. Yapabilir misin?” dedi.

Kaşlarımı çatmış “*Ne işinden bahsediyor ki?*” diye düşünerek dudaklarını izliyordum.

Düşüncelerimi duymuş gibi, “Silah ruhsatı almam lazım benim, Zeynep için.” dediğinde, silah taşımam konusundaki bu acelesiyle tabakhaneye ne yetiştirdiğini anlamadım.

Karşı tarafı dinledikten sonra, “Tamam, ben onları getiririm yarın sana.” dedi Cengiz abiye ağzında mırıldanır gibi. Sonra yüzünü benden yana çevirip Cengiz abiye muhtemelen benimle ilgili bir şey için, “Tamam.” dedi.

Meraktan çatlayacağım, keşke kapatmasaydı bluetoothu...

Telefonu kapatmadan, “Eyvallah, iyi akşamlar.” dedi ve telefonu kapatıp tekrar gözlerini yola doğru çevirirdi.

Telefonu arabanın boş küllüğüne atarken -ki orayı hep telefonunu koymak için kullanırdı- gözlerini bana çevirdi.

Emreden ses tonuyla, “Zeynep, yarın hastanenden ruhsat için sağlık raporu çıkartıp bana verir misin?” dedi.

Şaşkınca, “Çıkarırım, çıkarırım da... Niye bu kadar acele ettin anlamadım?” dedim kısık sesimle. Tek nefeste, hızlı konuşmuştum.

Tek nefeste, “Her an gidebilirim çünkü.” dedi kısa kesmek istediğini belli edercesine.

Söylediği ile ifadem bir anda düştüğünde kafasını yola çevirdi ve yüzüme bakmayı kesti. Daha dün kavuşmuştuk, bugün gitmekten bahsediyordu.

Bu hep böyle mi olacaktı? Tam kavuştum derken yine veda mı edecektim Şafak’a ben?

Üzgünce bir şeyler söylemek istesem de dudağımı ısırarak dudaklarıma ket vurdum ve sustum. Ağzımdan çıkacaklardan korktum.

O da zaten düşmüş suratımı görmek istemediği için yüzünü benden yana dönmüyordu.

Kalbimdeki kırıklar batarken mahzun ve yavaşça başımı yine cama çevirdim. Sessizce yolu izlemeye başladım. Artık sokak lambalarıyla aydınlanmış olan yolda izlemeyi sevdiğim gibi tek tek bir görünüp bir kaybolan ışıkları izliyordum.

Sessizlik kapladı arabanın içini. Bulanıklaşan ışıkları izleyip sakinleşmeye çalıştım ben. Şafak ise gözlerini yoldan ayırmadan sürüyordu arabayı. Göz ucuyla ellerine baktığımda direksiyonu sıkıldığını gördüm.

Bir süre sonra sessizliği bozmak istedi ve, “Yarın izinliydin, neden bir gece daha kalmadık?” diye sordu.

Yüzüm camda sabit kalırken mırıldandım.

“Sabah abime horozlandığın için olabilir mi?”

Umursamaz sesi geldi. “Bu benimle onun arasında. Sen bir gece daha da kalsan, yüz gece daha da kalsan bir şey diyemezdi.” dedi.

Gözlerimi devirerek aheste aheste başımı ona döndüm.

“Babam?” diye sordum kafasına dank etmesini isteyerek.

Yüzünü bir yola bir bana çevirerek rahat sesiyle, “Ekrem, babana bir şey demezdi.” dedi abimi benden daha iyi tanır ve yüzde yüz emin bir sesle.

Uzun bir soluk verirken konuştum.

“Evet, abim babama bir şey demezdi...” Ardından tek kaşımı kaldırarak net bir sesle devam ettim. “Ama hop oturup hop kalkardı ve babam da anlardı.”

Direksiyondaki elini sıkmaya devam ederken kafasını anlaşıldı der gibi aşağı yukarı salladı. Dudaklarını ısırırken kafasından bir şeyler geçtiği belliydi ama yine derin bir sessizliğe gömüldü. Bazen Şafak’ın kafasının içine girmek isti-

yordum. Sessiz kaldığı anlarda aklından neler geçiyor ya da bazen dalıp gittiğinde tam olarak ne düşünüyor? Hepsinin cevaplarını almak istiyordum. Kilitli bir kutu gibiydi Şafak, doğru anahtarı bulup açmak istediğim. Yüz ifadesini izledim sessizce, belki bana dönüp bir şeyler daha söyler diye beklerken ama o hâlâ kendi ıssız sessizliğindeydi.

Sessizliğine karşı kollarımı kavuşturdum ve döndüğüm camda bir görünüp bir kaybolan ışıkları izlemeye devam ettim. Beynimin içi çok kalabalıktı. Sürekli sorular dönüyordu ama hiçbirinin bir cevabı yoktu. Sessiz bir nefes çektim içime. Tamamen kararmış havada, evin olduğu sapağa dönerken patlamış sokak lambasına takıldı gözüm. Diğerlerinin ışığının yanında karanlıkta kalmıştı o. Bir düzenin içindeki bozuk olandı o. Seri bozulmuştu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp gözümle bir sonraki sokak lambasını beklerken, araba ani bir frenle durdu.

Bedenim öne doğru savrulsa da emniyet kemerimin bağlı olmasından ama daha çok Şafak'ın sağ eliyle koltuğa sabitlenmiş ve korunmuşum. Acı fren sesi sustuğunda Şafak'ın hızlı küfürü ağzının içinde dolandı. Ne dediğini anlayamasam da çok uzun olduğu barizdi.

Keşke duysaydım, içimdeki Cennet Mahallesi kavgalarının da kullanırdım.

Karşımda duran Volvo'ya baktığımda içinden hararetle önce abim, hemen peşinden de Osman arabadan çıkmıştı. Sinirle burnundan sokuyordu abim. O an tek düşündüğüm "Zavallı Osman arada kaynamasa." bariydi.

Emniyet kemerini ateşli bir şekilde hızla çözen Şafak'a bakarken şaşkınlıkla, "Yok artık! Horozlanmalara doyamadın sen de?" diye sesimi yükselttim. Ama Şafak beni duymamış gibi arabadan indi.

Abim de sağ elini kaldırmış, efelene efelene Şafak'a yürürken gözlerimi devirdim.

Horoz dövüşü başladı Zeynep. İddiaları alalım?

Abim Şafak'a yumruk savururken, Şafak bileğini havada tutup tıslar gibi bir şeyler söyledi. Ne konuştuklarını anlamadığım için emniyet kemerini açıp oflayarak arabadan indiğimde bu sefer ben efelenerek abime doğru yürüdüm.

Sesi bir tık yüksek, "Sen hayırdır abi?" dedim ters ters. İkisi de aynı anda bana dönüp, "Sen karışma Zeynep!" dedi. Şaşkınca ikisinin de aynı anda konuşmasına baktım. Ağzımı açıp herhangi bir tepki veremedim abim hızla Şafak'a dönüp, "Lan, sen bana da babama da -bizi geç- kendine de bu kızı bırakacağım diye söz vermedin mi?" dedi hararetle.

Duyduğum şeyle az önceki şaşkınlığımı bir kenara bıraktım ve tek kaşımı kaldırıp Şafak'a döndüm ve, "Vaaaay... Söz de vermişsiniz, hem de bizim adımıza, öyle mi Şafak Bey?!" dedim onu paylayarak.

Ben Şafak'a hesap sorarken, abim bana döndü ve tutamadığı siniriyle bana çemkirdi.

Elini kaldırıp, "Lan, kızım sen akıllanmadın mı? Bu adam yüzünden kaçırıldın. Kim bilir neler yaşadın. Öldük öldük dirildik sana bir şey mi oldu diye. Yahu babam, babam yıkıldı be. Babam ne hâldeydi, sen görmedin!" dedi cümlesinin sonunda had bildirir gibi kafasını aşağı yukarı sallarken.

Hemen akabinde Şafak'a döndüğünde, Şafak müsaade etmeden ondan önce konuştu.

Abime, "Zeynep gitsin, öyle devam edelim." dedi sakince.

Duyduğum cümleyle şaşkınca Şafak'a baktım. Şu an saçmaladıklarının farkında mıydılar acaba? Ben olmadan benim ilişkiyi konuşacakları ve ben de oturup onlar ne derse tamam diyecektim, öyle mi?

Saçmalık ötesi saçmalıktı yaptıkları. Küçük bir kız çocuğu gibi ayaklarımı yere vurmak, olduğum yerde tepinmek istiyordum!

Sinirle güldüm. Bir tık yüksek çıkan sesimle, "Yok yaa! Başka? Siz burada benim hayatım hakkında saçma sapan ve-

rip veriştireceksiniz, ben de eve gidip oturacağım, öyle mi?" dedim ağzımı yayarak.

şafak kafasını aksi yöne çevirip kütletir gibi sağa sola devirirken, bana cevap vermeye tenezzül etmedi. Abim ise bana dönerek kısık sesle, "Hadi Zeynep, sen eve." dedi. Artık sınırdan ağlama raddesine gelmişken de Osman anında gelip kolumdan tuttu.

"Gel Zeyno, eve götüreyim ben seni." Orta yolu bulmak ister gibi ılımlı bir ses tonu vardı.

O kadar sinirliydim ki Osman'a da bir hışım dönerek, "Hayır, şafak'la eve gidiyordum zaten ben. Sizin canınız kavgaya çekmiş diye yolumuzdan olduk." dedim hızlı hızlı. Sonra yüzümü şafak'a dönüp tek kaşımla arabasını gösterdim.

Biraz daha sakın bir ses tonuyla, "Hadi şafak, eve." dedim.

Beni hiç takmayan şafak ise bana ifadesizce bakıp, "Sen Osman'la git, benim ufak bir işim var." dedikten sonra abime dönüp devam etti.

"Halledelim yoksa bu konu uzadıkça uzayacak!" Cümlesinin sonunda resmen tısladı.

şaşkınca ağzım açılırken ikisine ithafen yüksek sesle bağırdım.

"İkiniz de geri zekâlısınız!" Beni götürmek için kolumdan tutan Osman'ın elini de savurdum.

Hızla, yeri döven adımlarla yürüyerek eve giderken arıdında derin bir sessizlik bırakmıştım. Dövüşüp dursunlardı. Kudurup hırslarını birbirlerinden çıkarsınılardı. Hiç umurunda değildi. Sonunda yine en son benim istediğim olacaktı nasılsa.

İlk etaptaki sinirim yerini bir sakinliğe bırakınca yarım saat boyunca yavaş yavaş yürüdükten sonra evime varmıştım. Çantamdan anahtarımı çıkarıp kapıyı açtım ve içeri girdim.

Sola, salona doğru bakış attığımda annem ve babamı sessizce karşılıklı otururken gördüm. Kapının sesinden olsa gerek geldiğimi anlamış gibi kapıya doğru bakan babamla göz göze geldim. Bana öyle kırgın bir bakışı vardı ki sanki nereden geldiğimi biliyordu. Yutkundum.

Hiçbir şey söyleyemedim, sadece yutkundum. Boğazımda kocaman bir yumru vardı sanki. Babam ise sadece gözleriyle konuştu. O bakışlardaki anlamı çok iyi anladım.

Dün geceyi Şafak'la geçirmem dâhil her şeyi anladığını net bir şekilde anladığını anladım ama tek yaptığım gözlerim dâhil susmaktı. Dilimin ucuna gelenleri yuttum. Sözler çıkmadı ağızımdan. Korkumdan susturdum hem cümlelerimi hem de gözlerimi.

O, orada koltukta yanına gelip konuşmam için bekledi ama ben gidemedim. Önce gözlerimi yerle buluşturdum, ardından tek tek yukarı çıkan basamakları tırmandım. Bir derin sessizliği daha ardımda bırakmıştım.

Yatağıma uzanıp bir saat boyunca hâlâ benimle konuşmak isteyen, arkadaş canlısı tavanımı izlerken tek düşündüğüm şey babamdı. Babam benimle konuşacağını konuşmuştu. Akıldakileri, korkularını net ifade etmişti. İstemediğini net söylememişti ama sözleriyle kendi çok iyi ifade de etmişti. Şimdi ise sıra bendeydi.

Bu kez babam benimle konuşmadan, benim onunla konuşmam lazımdı. Aksi takdirde benimle bir sonraki konuşması muhtemelen kalp kırıcı olacaktı.

İçimdeki *Asi Kız*, "*Zeynep neden Güven amca böyle triplere girmiyor da senin baban giriyor?*" deyince, *Asi Kız*'ın ağzına bir tane patlattım.

Ben babama, ona değer verdiğim için açıklama yapıyordum. Güven amcanın Şafak'a tutumu beni zerre ırgalamazdı.

Sıkıntıyla yattığım yerden doğruldum. Ayaklarım beni odamdan dışarı çıkardığında, Halil'in odasında ablamla oynarken çıkardığı sesler dışında ev sessizdi. Kapılarının önün-

den geçerken, Halil'in muhtemelen topu atarken çıkardığı, "Attı!" demesini duyunca sevgiyle tebessüm ettim ama yanlarına gitmeye mecalim yoktu. Kollarım "Bir daha, bir daha." diye direten sevgilim sağ olsun, silah tutmaktan ağrıyordu.

Alt kata indiğimde, kış bahçesinde bir sönük kor gördüm. Abim arkası dönük sigara içiyordu. Usul adımlarla camekâna kadar ilerledim. Sağ tarafından yanındaki sandalyeye geçerken dağılmış yüzünü görünce yüzümü ekşittim.

Kaşları yarılmış, dudağı patlamıştı. Gözünün birisi de morarmıştı. Yüzünde el değmemiş yer kalmamıştı kısaca.

Kontrol manyağı sevgilim, her noktayı kontrol etmeden bırakmamıştı demek. Ne güzel!

Gördüğüm görüntüye kıyasla fazlasıyla sakin bir sesle, "Bu hâlin ne?" diye sordum.

Sigarasının külünü tek parmağıyla küllüğe atarken umarsızca mırıldandı.

"Ne varmış hâlimde?" O kadar sakindi ki acaba gözlerim bana oyun mu oynuyor diye düşündüm bir an.

Cevap vermeden içeri, ecza kutusunu almaya geçtim. Sertçe masaya getirip koyduğumda kutuyu, içinden batikon ve pamuk çıkardım.

Abimin sağındaki sandalyeye oturduğumda yakından bakınca hâline gördüğüm manzaraya iyice yüzümü ekşitmiştim. Pamuğa bir miktar batikon döküp açılmış kaşının etrafında gezindim.

"Fena dağıtmış eşek herif!" Kısık sesle söylendim. Sinirliydim Şafak'a da o yüzden sesim tıslar gibi çıkmıştı.

Abim kollarını kavuştururken, "Sen bir de onu gör! O daha fena." dedi gözlerini kısarak.

Söylediğine sinirlenip çenemi kastım. Abimin yüzüne bakınca bile yüzümü ekşitiyorsam, Şafak'ı düşününce kaşlarımı çattım.

Bir tık yükselmiş sesimle, "Ne yaptın sevgilime?" diye

sordum. Bir taraftan da elimdeki pamuğu kaşına hepten bastırdım.

“AAAH! Yavaş ol Zeynep!” diye bağırarak acıyla geri çekti kendini. Sonra hızla, “Abimim ben, abin! Ben ne hâldeyim, sen sevgilini düşünüyorsun, yazıklar olsun!” dedi sitemle.

Söylediğine gözlerimi devirip, “Ee abi, o daha fena dağıldı diyorsun? Sen zaten fena dağılmışsın, fenanın da fenası diyorsun yani!” dedim. Sonra aklıma gelen şeyle anlamayarak burnumu karıştırıp, “Allah aşkına abi, karşıdaki adam asker. Seni tek parmağıyla mahveder. Nasıl daha fena dağılmış olabilir? Sen de iyi sıktın ha!” dedim sonra söylediğini kendini düşürmemek için gururundan söylediğini düşünerek.

Çok kendinden emin bir hâlde, “Yoo... Gayet de fena dağıldı! Muşta ile.” dedi rahatça kafasını aşağı yukarı sallarken.

Ağzım kocaman açıldı. Abimin muşta ile Şafak’ın yüzüne vurduğu görüntü oynayınca gözümün önünde içim cız etti. Sinirle göğsüne bir yumruk atarak, “Mal mısın? Ne diye demirle vuruyorsun adama?! Bunun bedelini ödeyeceksin abi! Ben de oturmuş burada yaralarını sarıyorum!” dedim hızla elimdeki pamuğu masaya savururken.

Ellerini havaya kaldırdı, ben masumum der gibi.

“Kendisi ‘Bununla vur.’ dedi, ben de sinirliydim, aldım, daldım!” Niyeti kendini aklama isteği idi.

Abime, “Kendi mi verdi?” diye mırıldandığımda, yüzüm de anlamsızca kırmıştı. Sonra aklıma neden öyle yapmış olabileceği gelince, “Manyak herif!” dedim dudaklarım kıpırırken şokla.

Ne kadar sinirli de olsam usul bir soluk verdim.

İkisine de kızgın olduğumu anlaması için, “İkinize de acı-mıyorum gerçi. Oh olmuş, ona da sana da!” dedim başımı sallayarak.

Elime pamuğu tekrar aldım. Dikkatle yüzündeki kanları nahifçe silmeye başladım bu kez. Abim bana bir cevap ver-

medi. Sadece elindeki sigarasını küllükte söndürüp boşlukta olan bakışlarını bana çevirdi.

Bakışları içimi delip geçer gibiydi. Konuştuğunda, “Canından çok mu seviyorsun?” dedi fazlasıyla durgun bir sesle. Ne kadar bir soru sormuş olsa da aslında bir çıkarımda bulunuyordu. Gözleri gözlerimi cevapları bulmak istercesine delip geçiyordu.

Hem sorduğu sorunun ağırlığından hem de dikkatli bakışlarından kaçmak için bir anda kaçırdım bakışlarımı. Kucağımda birleştirdim ellerimi ve parmaklarımla oynamaya başladım. Birkaç saniyelik bir ara verdim kendime ve gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Güç topladım kendimce. Ardından tekrar kaldırdım bakışlarımı ve gözlerine bakakaldım iki üç saniye. Ne amaçla, hangi duyguyla bunu sorduğunu anlamak istiyordum.

Kuru bir, “Evet.” çıktı ağızımdan sonra. Niyetim bakışlarımdaki hüzne bakıp beni anlamasıydı. Ne Şafak’tan ne ondan vazgeçebilirdim artık...

Neyi, nasıl anladı emin değilim ama, “Peki babam?” diye sordu mahzun bir sesle.

Mırıldar gibi bir sesle, “Babamla ben konuşacağım abi. Kendimi de Şafak’a olan duygularımı da açıkça anlatacağım en yakın zamanda...” dedim gözlerimi dizlerime düşürürken.

Sıkkin nefesini duydum ilk dediklerime cevap olarak.

Ardından devam etti kendini açıklamaya. “Onu demiyorum ben Zeynep. Babam derken, sana bir şey olursa babam... Bunu soruyorum.” Sesi bu kez normalden de daha kısık çıkıyordu.

Bir nefes aldım ağızımdan ama sanki girmedi, ciğerlerime ulaşmadı. Boğazımdaki yumru izin vermedi o nefesin bana hayat olmasına.

Sesli bir yutkunuştan sonra gözlerimi, abimin parlak kah-verengi gözlerine kaldırdım.

Beni anlayacağını düşünerek net bir sesle başladım konuşmaya. Gözlerim de sesime eşlik edercesine kararlı bakıyordu. “Yüreğinden sevdayı söküp atmak, canını vermekten daha zor abi. Canımdan öte canlara gelince...” Nefese daha da muhtaç bir soluk aldım ağzımdan ve devam ettim.

“Şafak benim için hiçbir zaman bir seçenek olmadı abi. O benim tek yolum.”

Gözlerimdeki kararlılığa baktı hüznle, beni doğru okuyup okumadığını anlamaya çalışarak. Bir çıkarımdan çok bir gerçeği dile getirircesine, “Çok seviyorsun.” dedi. Sesi çatalıydı, yeni fark ettiği bir gerçeği hazmetmeye çalışırcasına. Aslında sevgimi yeni fark etmemişti ama artık sorgulayamayacağını da idrak etmişti.

Sesimden akan sevgimle, “Çok seviyorum...” dedim. Başımı hafif yukarı kaldırıp tek kaşımı da yaylandırırdım.

Sesinde zorlandığını belli eden acı bir kabullenişle konuştu. “İnşallah üzülmezsin Zeynep. İnşallah o... Seni üzmez.”

Bir an bile tereddüt etmeden, “Üzmeyecek abi, inanıyorum.” dedim. Şafak’tan o kadar emindim ki sesim koşulsuz bir kararlılıkta çıkmıştı.

Gözleri yine boşluğa, kış bahçesinin camekânına dalarken konuştu.

“Zişan’la Halil’e her baktığımda içim burkuluyor, senin hayatından da bir kırık aşk geçsin istemiyorum.” Aslında anlıyordum abimi. İnsan kardeşinin mutsuz olmasını istemezdi. Bir cevap vermeden annemin kış bahçesinde sabah güneşinden korumak için rafların gölgesine koyduğu beyaz orkideye baktım. Gözüm yeni filizlenmiş, çiçek açmayı bekleyen tohumcuğuna takıldı.

Yüzümde neşeden uzak bir gülümseme ile, “Umut ediyorum abi, umut olmadan yaşanmaz ki...” dedim. Sesim durgundu.

Şafak'a güvensen de hayatın karşımıza ne çıkaracağı belli olmazdı. Umut ettiğim mutlu mesut, hiç dertsiz tasasız bir hayat değildi. Umut ettiğim Şafak'ın yanımda olduğu bir hayattı. Hayat bana nasıl gelirse gelsin ama hep Şafak'la birlikte gelsindi.

Kış bahçesinde bana parlak gözleri sevgiyle bakan abime döndüm sonra. Bir buruk tebessüm edinmişti yüzüne ama acılı değildi. Daha çok yanımdayım gülüşüydü bu. Sen ne dersin, ne istersen ben yanımdayım gülüşü...

Gözlerinden akan sevgiyle, "Ne yaşarsan yaşa, bir 'abi' demen kadar bir mesafedeyim. Kimi istediğin, hangi yoldan ilerlediğin değil önemli olan, bir gerçeği hiç aklından çıkarmanın. Ben ne olursa olsun yanımdayım, unutma." dedi. Ardından, "Bir abin olduğunu hiç unutma." diye ekledi kaşlarını kaldırıp yüzüme biraz daha eğilerek.

Tebessüm ettim. Sevgisine kalbimdeki aynı derecede sevgiyle karşılık verdim bakışlarımla. Ortamdaki gereksiz hüznü dağıtmak için de, "Seni unutmak ne mümkün? Hiç alakasız gelip karışıyorsun zaten?" dedim iğneler gibi olsa da aslında muzipçe.

Sözlerimin altındaki imayı, bugün Şafak'la gereksiz dalaşmasını hatırlattığımı anlayıp gözlerini devirdi.

Ellerini iki yana açıp veryansın etti.

"Lan, bostan korkuluğu muyum? Abinim! Funda senin gibi olsa, bak gör sen o sevgilini?" Son kısımda sesini yükseltmiş ve kafasıyla yan villayı göstermişti.

Sırıttım ve, "Medeniyetine gurban lo!" dedim kabaca otuz iki diş.

Abim kollarını göğsünde kavuşturup, derin bir solukla arkasına yaslanırken bana dik dik bakarak düz sesiyle, "Hâlâ umut ediyorum, biliyor musun?" dedi.

Söylediğini anlamadığım için, "Neyi?" diye sordum kaşlarımı çatarken.

“Şafak’ın senin paketi açıp içindeki kıroyu görünce koşarak uzaklaşacağını...”

Gözlerimi devirsem de tekrar abime döndüm.

Çok komiksin der gibi bakıp, “Zimmetime aldım ben onu, gidemez, merak etme!” dedim sağ elimi savurdum.

Abim kıkırdayarak, “Zimmetine mi aldın?” diye sordu.

Sırıttım.

Gayet kendimden emin bir hâlde, “Ha vallahi... Yakında tapusu da bende! Bak yaz buraya.” dedim işaret parmağımla masayı çizer gibi gösterirken.

Abim kafası arkaya düşerek kahkaha attı ve bana dönüp, “Afili kırosun Zeynep!” dedi böğürerek.

Arkama rahatça yaslanırken kollarımı kavuşturdum. “Kıroyum ama Şafak bende.” derken gevşekçe sırtıyordum.

Abim, iğrenç bir şey duymuş gibi yüzünü buruşturup kafasını benden uzaklaştırmak istercesine sağına doğru çevirdi.

Yalandan kusar gibi yapıp iğrendiğini belli edercesine, “Yaa off Zeynep!” diye yüzünü buruşturduğunda daha da pis pis sırttım.

Abim gülerек zevkle sırttan yüz ifademe bakarken bir süre sonra durgunlaştı, bakışı dondu ve hüznle gölgelendi.

Gözleri karşı villaya bakarak, “O da seni seviyor, biliyorum. Ben sevginizden şüphe duyduğum için yapmadım.” dedi kendini açıklamak istercesine.

Dudaklarımı birbirine bastırıp ve başımı salladım.

“Biliyorum abi...”

Bir uzun soluktan sonra ekledim, “Beni düşündüğünü biliyorum. Beni sevdiğin için kafanın karıştığını da biliyorum.” dedim yumuşak bir sesle.

En yalın hâliyle, “Korktum...” dedi sesi titrerken.

Titreyen sesini duymamla dudaklarım büküldü. Ellerimi boynuna attığımda hiç sebepsiz bir anda gözyaşlarım boşaldı.

Abimin omzuna gömdüm yüzümü. Kokusuna sığındım. Abimi sımsıkı sararken konuştum.

“Ben de korktum abi... Çok korktum hem de. Onu, sizleri bir daha göremeyeceğim diye aklım çıktı. Yine de oradayken bile beni ayakta tutan neydi biliyor musun?” Burnumu çektim. Hafif uzaklaştım abimden ve boynundaki elimden birisiyle gözyaşlarımla ıslanmış yanaklarımı sildim. Tekrar sığındım sinesine ve, “Şafak’ın geleceği, beni kurtaracağı ihtimaline tutundum sımsıkı. Bana umut olan yine Şafak oldu o cehennemdeyken. Ne olursun abi, bana destek ol. Lütfen, daha fazla olay ve gerginlik istemiyorum.” dedim sesim titrerken.

Elleri sırtımı sıvazladığında güven verircesine sarmaladı beni. Saçlarımla üstüne kondurduğu sevgi dolu bir buseden sonra, “Ağlama, bak muştâ hâlâ bende. Gider dalarım yine bak.” dedi ama kendi de ağladı ağlayacaktı.

Omzuna vurduğumda gözyaşlarım tişörtüne ulaşmıştı.

“Kıro Zeynep’in varoş abisi...” dedim usul usul akan gözyaşlarımla içinde gülerek.

Abimin sesi hâlâ titriyor olsa da neşesini takınıp geldi.

“Abiler olmuş kurabiye...” dedi.

Kıkırdarken karnım sarsıldı, devamını getirdim.

“Kardeşler olmuş kraker...” dedim sırtarak.

Abim taklit yaparkenki ses tonuyla, “Manitalar olmuş çörek börek!” dedi kafasını Hintliler gibi sallarken.

Ben, “Çayımı aldım geliyorum!” dediğimde yüzümü omzundan çektim ve ikimiz de sırtıyorduk.

Sevgi dolu sesimle, “İyi ki varsın abi...” dedim tebessümüm hâlâ yüzümdeyken gözlerim dolu dolu.

Elini yüzüme koydu.

Usulca silerken gözyaşları ile ıslanmış yanaklarımı, “Dediğim gibi ben hep yanıdayım Zeynep. Bir ‘abi’ demen yeter, senin için de Zişan için de dünyaları ezer geçerim.” dedi kurşuni gözleri yüzümü ezberlerken.

Buruk bir tebessümle, “Biliyorum...” dedim gözlerimde büyük bir minnet vardı.

Sözlerimi küçük bir baş sallaması ile onayladı. Ardından yanağındaki elini “hani nerede” der gibi havaya kaldırıp yüzünü hesap sorar gibi ileri attı.

“Ee çay?” dedi bu kez kafasını hesap sorar gibi sallayarak.

Bir iki saniye şoka girsem da anlayınca gözlerimi devirdim.

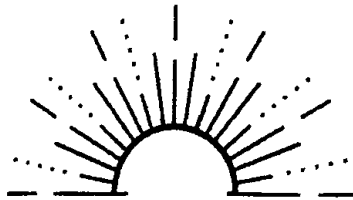
“Off yaa, hep bir sömürü, hep bir çıkar! Hep mi menfaat anasını satayım bu dünya!” diye veryansın ede ede yerimden kalktım.

Salondan yeri ayak tabanlarımla döverek mutfağa gidiyordum ki arkamdan seslenmesini duydum.

“Karanfil katma! Kendin seviyorsun diye karanfil katıyorsun, kokusundan içemiyorum!”

Mutfağa ulaştığımda ilk baharatların olduğu dolabı açarken kendi kendime söyleniyordum.

Elime aldığım kavanoza bakıp, “He, bok içemiyorsun. Gayet de içiyorsun!” diye mırıldandım. Ardından karanfil kavanozunun kapağını açmak için sertçe çevirdim. Çayını doldurup yeniden kış bahçesine çıktım. Abim sakince çayını içerken, ben de ecza kutusunu topladım. Sessiz bir huzuru paylaştık o bahçede. Sonra abimin omzuma attığı koluyla evimize girdik. Saçlarımin üstüne konan sevgi dolu bir buseden sonra birbirimize “İyi geceler.” diyerek odalarımıza geçtik ikimiz de.

Odaya girdikten sonra giydiğim pijamalarımıyla uyumak için Şafak'ı beklesem de neredeyse gece yarısı olunca gelmeyeceğine kanaat getirdim. Muhtemelen dağılmış suratını görmemi istemiyordu. Yılmış bir solukla sağıma döndüm ve

hayal kurarak uykuya dalmayı bekledim. Şafak ve çocuklarımız içerikli hayallerim arasında tam dalarken belimde bir hareketlilikle irkildiğimde ağzım da bir el tarafından kapandı.

Ne olduğunu anlamadan kocaman açılan gözlerim, “Benim, bağırma.” diye kulağıma fısıldayan Şafak’ı duymamla kısılrken ufak çaplı taşıkardım normale döndü.

Eline vururken kısık sesle hızlı hızlı çemkirdim.

“Şafak, niye üç harfli gibi geliyorsun?” Hiçbir ses vermeden yanımda belirmişti.

Nefesi boynumda dolandığında bana cevap vermek yerine, “Niye hâlâ uyumadın?” diye mırıldandı.

Sinirli bir sesle, “Dağılmış suratını çok merak ettim, ondan.” dedim arkamı dönmek isterken.

Kolunun altında bedenimi sıkılaştırıp yüzümü kendisine dönmeme izin vermedi.

“Uyu.” dedi net bir sesle.

“Bir bakıp çıkacaktım yüzbaşı.” dediğimde gevşekçe sırtıyordum.

“Sabah gün ışığında bakarsın. Tam görürsen daha zevkli olur belki senin için.” derken sesi iğne olmuş sırtıma batıyordu.

Yine de kıkırdayarak ellerimi oynatmaya başladım.

“Güleyirum hâline katula katula

Bi sözünü geçiremedün karuna

Ne oldi sana

Ne oldi böyle

Ne oldi sana

Ne oldi böyle?”

Derken artık kalçalarımınla birlikte yattığım yerden oynuyordum ki Şafak arkamdan anlamlandıramamış ve sağ elini “Ne yapıyorsun?” der gibi havaya kaldırmıştı.

Sağ tarafa fırlattığım kalçama bir anda elini bütün ağırlı-

ğıyla “şak” diye koyup, “Zeynep şunu durdur yoksa hiç iyi şeyler olmayacak.” dedi ikaz ederek.

Kalçam eliyle yatak arasına sıkışmışken kulağıma nefesini üfledi.

Fısıltı gibi bir sesle, “Ayrıca ben çok daha iyi şarkılar biliyorum.” dediğinde pis pis sırtıttığını bakmasam da görür gibiydim.

Gözlerimi devirerek, “Hmm, bilmem mi, Animals...” dedim sıkınca.

Sesli bir şekilde kıkırdadı. “Yok, çok açık sözlü Karadeniz türküleri biliyorum ama söylemeyeyim, ahlâkın bozulur.” dediğinde sesi öyle tehditkâr çıkıyordu ki ağzından dökülecek sözlerden korktum. Bazı Karadeniz türkülerindeki gizli erotizm inkâr edilemezdi. Gerçi gizli değil, ayan beyandı ama hızla söylendiği için arada kaynayıp gidiyordu...

Dudaklarımı yalayarak yutkunduğumda boğuk sesi geldi.

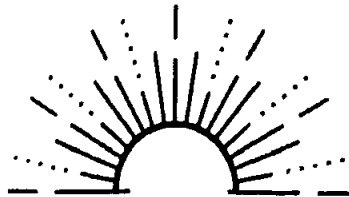
“Hadi uyu... Yarın kahvaltıdan sonra hastaneye gidip rapor alacağız daha.” dedi emreder bir tonda.

“Öğlenden sonra giderim.” dedim savsaklamak istercesine.

“Hayır, sabah erkenden. Öğlenden sonra işimiz var.”

Merakla, “Ne işi?” dedim kaşlarımı çatıp yüzümü sol omuz hizama çevirerek.

“Yarın Zeynep. Hadi uyu.” Sözüünün üstüne söz istemez bir tonu vardı bazen ve o tonun kurşuniliğinde döküldüğünde kelimeler ağzından, dudaklarıma ket vurulmuş gibi olurdu. Tek kelime etmeden her zamanki gibi arkamdan sımsıkı sarıldı bana. Nefesini boynuma vururken ben de sığındım varlığına ve dediği gibi yaptım. Şafak’ın kollarında bir uykuya daha daldım.

4 Ağustos 2018 ...
04.08.2018... Cumartesi...
Hem denizi hem gölü olan Tuzla...
Hem batı hem doğu olan İstanbul...

O gün pencereden vuran güneşle gözlerimi aralamıştım. Sol yanımda boştu, muhtemelen güneşin ilk ışıklarıyla beni uyandırmadan odadan ayrılmıştı.

Ufak bir esnemeyle açık kalmış camıma ilerledim ve kapattım. Sola doğru baktığımda annemin bahçede kurduğu sofraya gözümü takılmıştı.

Funda'nın elinde börekle bizim masaya gelmesiyle Hediyeye teyzenin suları durultmak için arayış yapmaya çalıştığını anladım.

Gardırobuma gittiğimde elim krem rengi, şifon, omuzları açık, volanlı elbiseme gitmişti. Güzel bir elbiseydi. Üzerimde de çok hoş duruyordu. Şafak ne işimiz olduğunu söylemese de bugün için güzel bir tercih gibi göründü gözüme. Bazen maddiyat, maneviyata uygun olarak kendini gösterirdi.

Sanki o gün o elbise de "Bugün beni giymen kaderinde var." diyordu.

Ağustos sıcakları iyice bastırıldığı için sabahın erken saatlerinde bile terleyebiliyorduk. Tuzla'nın denizden gelen neminin de bunda katkısı büyüktü.

Şafak hastanedeki işimiz bitince öğleden sonrası için işimiz var dediğinden o gün tebessüm ede ede makyaj da yapmıştım. Bir önceki gün Sapanca'da benden arakladığı ruju ondan hâlâ alamamış olsam da nisan ayında Sephora'dan Funda'yla aldığımız bariz kırmızı tondaki ruju elime geçirdim.

Bu ruju tonundan bile tanıyacağına emindim. Tebessümle tenimi rujun altından kaydırırcasına sürerken o gün aynada tutulmuş nefesi bir kez daha düşmüştü gözlerimin önüne.

Aklıma gelmesiyle neredeyse kıkırdayarak makyaj çantamı götürüp çantama koymuştum ruju.

Rüzgâr eteğimi uçuştururken bahçedeki masaya ilerledim. Şafak'ın yokluğu gözüme çarpısa da bana, görür görmez el sallayan Funda'ya doğru otuz iki diş sırtarak ilerlemiştim.

Annemle Hediye teyze çok hararetli olduğu bariz bir konuşmayı beni görür görmez sonlandırmışlardı. Ablamın onlardaki meraklı bakışları bana döndüğünde kararsızlıkla donmuştu.

Abim ise sessiz sedasız yemeğini yiyordu ama sanki yemekle de ayrı kavga ediyordu. Sanırım en sakin ve rahat olan Funda'ydı...

Masanın başına oturduğumda abim sol çaprazımda, Funda ise sağımda kalmıştı. Masadaki en rahat ve sakin kişiyi, yani Funda'yı seçerek konuşmayı uygun görmüştüm.

Bilmediğim şeyler vardı ve ben daha fazla gerginlik istemiyordum. Funda ile havadan sudan konuşmamız yan villanın kapısından ses gelince son buldu. Bakışlarım kapıyı bulduğunda sevdiğim adamı gördüm ilk, başını direkt benden yana çevirdi. Bir hafta öncesinde Sapanca'ya giderkenki hâline göre yüzü gözü biraz daha yamulmuştu ama yine de idare ederdi...

Yakışıklılık, güzellik her şey değildi. Her ne kadar çoğu şey ve ilk intiba dış görünüşe göre olsa da birinin gönlünde kurduğu taht, onun kalbe hitabı kadardı.

Ve Şafak benim gönlümün efendisiydi.

Herkesin gönlü de gönlünün efendisi de kendisi gibiydi. Herkese gönlüne göre verilmişti. Gönlüm bir deli, efendisi bir deli ve sevdamız bir ateşti.

Şafak masaya yaklaşırken yüzümde oluşmak isteyen sırıtmaya engel oldum.

Gözlerini dudaklarımdan alamasa da uzaktan dudaklarını yalamakla yetinmek zorundaydı. Funda'nın arkasına gelip

onu yerinden kaldırmak ve benim hemen sağıma oturmak için omzuna dokunduğunda masadaki herkes şaşkınca ona bakakalmıştı.

Funda hariç... O gayet rahat hemen yan sandalyeye kaymıştı. Abimin dik bakışları altında Şafak onun tam çaprazına denk gelen benim yanı başıma otururken, en az Funda kadar rahattı. Bunlar abi kardeş bayağı rahattı.

Annem çaydanlığı alıp Şafak'a çay koymak için yerinden kalktığında bir abime bir de Şafak'a baktı.

"Hayırdır oğlum, sana ne oldu?" Soruyu cevabını bildiği hâlde sormuştu.

Geçmişte kızı tarafından kaynar suyla yakılmak gibi bir tecrübeye sahip olan Şafak, o kızın anasına çay bardağını eliyle belli bir mesafeden uzatarak annemin çaydanlıkla kendine daha da yaklaşmasını engellemişti.

"Kapıya çarptım." diye ağzının içinde geveleyen Şafak'a annem, "Sen de mi kapıya çarptın? Ne kapıymış, önüne gele ne çarpmış..." diye imayla bakıp geri yerine oturmuştu.

Önümdeki salamla oyalanırken, "Hmm... Sen bir de kapıyı gör." dediğimde sağımdan Şafak'ın bakışlarını üzerimde hissetmiştim.

Abimin yüzü dağılmıştı. Şafak'ın yüzü yamulmuştu, benim kafamda ise hâlâ geçen haftadan yara bereler vardı... Masanın biz tarafı, gazi ve malullere ayrılmış gibiydi.

Hediye teyzenin ortamı yumuşatmak için oradan buradan konu açmalarına annem gönülsüzce cevap verirken, geri kalan herkes sessizce karnını doyuruyordu.

Zavallı Hediye teyzem ise ısrarla bir yerinden muhabbetin sıcaklığını tutturmaya çalışıyordu.

"Size afiyet olsun." deyip peçetemi masaya bıraktığımda, Şafak'ın tok sesi de geldi. "Hadi kalkalım."

Annem şaşkınca bakarken bir bana bir de ona, "Nereye Zeynep?" dedi titrekçe.

“Hastanede birkaç işim var.” dedim anneme bakmadan.

Annem mırın kırın eder gibi abime döndü.

“İl, Ekrem... Sen bıraksana oğlum kardeşini.”

Abim ağzında şapırdattığı ekmeğiyle kafasını geri atarken tek eliyle de havayı döver gibi ardı ardına bizi göstererek, “Birine kapı çarpmış akıllanmamış, biri dağa kaçırılmış akıllanmamış! Ne Ekrem, ne? Ne yapsın Ekrem?!” dedi isyanla. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi çayından bir yudum aldı.

Annem dut yemiş bülbül gibi abime şaşkınca bakakalırken, Şafak sessizce üç harflilere taş çıkartırcasına masadan süzülüp gitmişti.

Sevgilimin peşi sıra ayrıldığımda adımları öyle hızlıydı ki arkasından koşmak zorunda kalmıştım. Beni bir de peşinden de koşturuyordu Nemrudun oğlu!

Olaysız geçen araba yolculuğundan sonra hastaneye gitiğimizde bu sefer o benim ardımda kalmıştı. Kolumdan bir anda tuttuğunda, gerisin geri şaşkınca arkamı dönmüştüm.

Koyu kırmızı alt kısmı daha belirgin dudakları aralandı. “İşin ne kadar sürer Zeynep?”

“Bir... Belki bir buçuk saat.” dedim gözlerimi anlamayarak kırpıştırırken.

Dudaklarını ısırdı ve başını onaylar gibi sertçe salladı.

“Benim çıkmam lazım. Halletmem gereken bir iş var. İki saat sürebilir, Cengiz’i aradım gelip senden alır evrakları. Kafeteryada bekle beni sen buradaki işin bitince.” dedi hızlıca ekleyerek. Benimle birlikte geleceğini zannettiğim için afallamıştım.

Yine de hızla başımla tasdiklercesine salladığımda cevap vermemi beklemeden gitmişti. Hızlı adımlarla dış kapıya doğru bana ardını dönüp gittiğinde, ben de arkasından bakıyordum.

Bir acelesi vardı ama daha çok akıllı karışık gibiydi. Onun kafasındaki her gölgeyi kalbimle hissediyordum. “Onu geren

ne?" diye düşünürken mahzunlaşmış yüzümle izledim gözden kaybolmasını.

Bazı anları unutmazdım ama o anda bir olay olduğu için değil. Sıradan...

Bazen gökyüzüne bakardım ve kendi kendime, " Bu anı unutma." derdim.

Ya da fokurdayan çorbaya daldardım ve kendi kendime, "Bu anı hiç unutma Zeynep." derdim. Bazen de bir saate, bir suya ve bir defaya mahsus olacak şekilde bir adama, tek bir adama...

Tek bir adama dalıp "Bu anı hiç unutma Zeynep," dediğim gün, 4 Ağustos değildi.

İçinde yine "4" olan o gün daha gelmemiştii. Zaten 4 Ağustos'ta gözümün dalarak hafızama kaydettiği sadece umarsız 1-4-0-0 yazan bir saat göstergesiydi.

Hafıza jimnastiği miydi yaptığım bilmiyorum ama o anları kendimi içgüdüsel olarak şartlandırırdığımdan olsa gerek, unutmazdım.

Hastaneden ayrılalı iki saat olduğunda gözüm saate takılmıştı. 14.00. Bu anı hiç unutmayacaktım. Hiçbir önemi olmasa da...

Gözlerimi Şile'nin yeşillerle çevrili dolambaçlı yollarında gezdirdim. Şile'ye gitmiştik.

Arabayla E-80'den D020 kara yoluna, Ömerli'ye döndüğümüzde Şile'ye gideceğimizi anlamıştım. Ama Şafak'ın sessizliğini bozmak istememiştim.

Arabayı deniz kenarında bir balıkçının önüne çektiğinde yüzünü benden yana döndü.

"Önce yemek yiyelim, ardından otele giriş yapmamız lazım. Sonra tekrar dışarı çıkarız." dedi düz sesiyle.

Gözlerimi kocaman açarken, "Akşam burada kalacağımızı söyleme sakın bana!" dedim telaşla.

"Evet." derken gayet sakindi.

“Şafak Allah aşkına, dün abimle takıştın, babam zaten bir şey demiyor ama belli patladı patlayacak. Niye kaşıyorsun herkesi?” diye söylendiğimde sesim acır gibi incelemişti.

“Bir sorun olmayacak, merak etme... Abin biliyor bu akşam burada kalacağını, idare de edecek.” dedi sakın sesiyle de olsa cümlesinin sonunda başını yavaşça aşağı yukarı biraz huşumla sallarken.

Ağzım kocaman açıldığında, “Abim gece burada kalacağımı -hem de seninle- biliyor ve bizi idare edecek, öyle mi?” dedim ama kulaklarım bile duyduğuma inanmıyordu.

Sinirle güldüm.

“Şafak, abim seni trollemiş bence... Bak, bu gece babamı da doldurur, kesin isyan bayrağını çektirir, haberin olsun.” Hızla konuşmuştum.

Başını sabırsızca sağ sol yaptırsa da tekrar sakince bana döndü.

“Abin sorun çıkarmayacak, merak etme.” dedikten sonra derin bir nefes verdi. Eli kapının koluna gitti ve, “Hadi inelim, acıktım ben.” dedi.

İner inmez beni denizden gelen rüzgâr karşılamıştı. Saçlarımı hafif savuran meltemi bir solukta içime çektim. Şafak yanıma hızla gelip elimi sıcak avcuna hapsedmişti. Sıcacıktı, hep olduğu gibi. Avcunun içine hapsedtiği elimin aksine hiç soğuk değildi. Teni, içinde akıp giden kanı ağırlıyordu.

Masamıza oturduğumuzda sessizce siparişlerimizi verdik. Şafak yemek yedi her insan gibi ama daha iştahlıydı. Hayatımdaki çoğu insandan daha iştahlıydı. Belki de dediği gibi benim yanımda iştahı açılıyordu.

Avcılara av olan balığın bedduası varmış: Beni yiyen doymasın, avımı yapan gülmesin diye. Bedduasından sebep midir nedir bilinmez, ekmeksiz doyamazdım ben balığa. Elimdeki ekmeğin ucunu kemirirken Şile’nin hırçın dalgalarını izlemiştim.

“Sen durgun suları seversin.” Sesini duydum soluma işleyen.

“Ve sıcak...” dedim sözünü tamamlayarak ona dönerken.

“Beni nasıl sevdin anlamıyorum.” dedi ama bana değil, kendi kendineydi bu serzenişi.

Açıklamak istercesine, “Senin gibi olamayacağım içindir belki.” derken dudaklarım büküldü.

Kaşlarını çatmıştı.

“Nasıl yani?”

“Benim sevdiğim sular durgun ve sıcak ama soğuk sana işlemiyor, dalgalar da...” derken biraz durdum ve gözlerimi tekrar hırçın dalgalara çevirdim.

“Sen benim hiç cesaret edemeyeceğim şeylere doğuştan sahip gibisin, belki bundandır kendimi sende buluşum.” dedim mırıldanır gibi.

Dudaklarını büktü ve hafif tebessümle, “Zıt kutuplar gibi?” dedi gülerek.

“Hayır; zıt kutuplar gibi değil, tamamlar gibi...” dedim yüzümü ona dönüp net bir sesle.

“Eğer zıt kutup olsaydık ben tatlı su olurum, sen tuzlu su olurdu ama bu öyle değil. Sen Karadeniz’sen, ben Ege’yim gibi ya da ben denizsem, sen okyanussun gibi...”

Gülümsemişti. Hatta bayağı hoşuna gitmiş gibi gülümsemişti. Sonra derin derin gözlerime daldı.

“Ve sen, Akdeniz’in okyanusu sadece Cebelitarık’tan gördüğü kadarıyla tanıyorsun beni...” dedi mırıltıyla.

“Ne?” dedim anlamayarak.

“Boş ver” der gibi kafasını salladı.

Gözlerim bir süre daha dalsa da esmer tenine, çok da uzun bakmamıştım. Ama keşke biraz daha inceleseydim çıkık elmacık kemiklerini. Biraz daha dolansaydı gözlerim esmer, parlak teninde. Mesela öpmemişti beni o gün arabada, o ru-

juma rağmen... Keşke ben öpseydim ondan beklemeden. Biraz daha yaklaşıyaydım ve dokunsaydım tenine. Sıcak tenine. Biraz daha solusaydım kokusunu. Beni benden alan, huzur dolu o kokusunu. Ateş ve barut olup biraz daha yansaydık mesela. O, bende kendini kaybetseydi. Ben, onda kendimi bulsaydım.

Hava karardığında Tuzla'daki beton iskeleye benzeyen Şile'nin beton iskelesinde kollarımı kavuşturmuş, zifir olmuş denizi izliyordum. Şafak kısa bir süreliğine beni onu beklemem için bırakıp gitmişti.

Yanıma geldiğinde sıcak nefesini hissettim sağ yanağımda.

Endişeli sesiyle, "Üşür müsün sen böyle, arabada şal var, getireyim mi?" demişti.

Elim yanağına doğru yol alırken okşadım gamzesinin olduğu yeri. Hafif bir tebessüm kondurup yüzüme, "Yok, iyiyim." dedim, bir taraftan da kafamı iki yana sallarken.

"Gel..." demişti beni davet eder gibi. Ardından sol elimi aldı, parmaklarını parmaklarıma hapsederken ayaklandı.

Beni peşine katıp götürmüştü sahil boyu, beton iskele kumsala kavuşuncaya değin el ele yürümüştük. Elleri yine sıcacıktı. Aktı elinden o sıcaklık içime doğru. Damarlarımda kan değil, Şafak'ın teninden gelen sıcaklık dolaştı. Kalbim dörtmala yola çıktı, beynim oksijen yerine Şafak'ın sıcaklığına doydum.

Kumsalda şarkı söyleyen gençler dışında kimsecikler yoktu. Biri gitar, biri yan flüt biri ise keman çalan beş gençten, boşta kalanlar da çalanlarla birlikte şarkı söylüyorlardı. Onları kim görürse görsün, insanı huzurla tebessüm ettirirlerdi. Bir ortada yanan ateşleri eksik diye düşündüm ama her yer çok karanlıktı. Belki de karanlığı seviyorlardı.

Ayna'nın şarkısını söylerken bir yandan da eğlenerek el çırpıyorlardı. Gülerken Şafak'la birlikte yanlarından geçip gitmiştik. Denizin kumsala kavuştuğu yere kadar.

Kara parçasının bitişine ramak kala durmuştuk. Karanlık-
tı ama ayaklarıma ulaşmak isteyen dalgaların uzanıp becere-
meden geri çekilişlerini hissediyordum.

Yüzünü yüzüme döndü bir anda. Bir hava bu kadar güzel
olabilirdi. Bir deniz, kumsala bu kadar güzel kavuşabilirdi.
Bir adam, bir göze ancak bu kadar güzel gelebilirdi.

Aşkla gülümsedim. “Güzel çalışıyorlar...” dedim gençleri
kastederek gözümü çok kısa onlarda gezdirirken.

“Evet, iyilerdir...” dedi başıyla beni tasdikler gibi. Her or-
tama girmeye meraklı ben, aralarına girip bir “Akdeniz Ak-
şamı” söylememek için kendimi zor tutuyordum. Ama zaten
Şafak’ın da beni bırakmaya hiç niyeti yok gibiydi. Beni gözle-
riyle hapsetmişti kendine.

Gözlerini gözlerime dikmiş, bir şeyler arıyor gibiydi. Bir
anda nefesim nefesine karışacak kadar dibime girdi. Ne olu-
yor diye afallarken kaşlarım çatıldı ve tebessümüm dondu.
Solumdaki gençler ise aniden sustu.

Gözlerim gözlerinde dolandığında, gecede sadece Şa-
fak’ın sesli nefesi duyuldu.

Bir anda güçlü bir erkeğin titrek bir ezgideki sesi geldi so-
lumdaki gençlerin olduğu yerden.

“Gel saçlarına, gözlerine yüzümü süreyim
Gel ağlatma...”

Şafak sessizce gözlerime bakıyor, sanki şarkıyı duymam
için bekliyor gibiyken sözlerin öncülük ettiği şarkıya üç ens-
trüman da aynı anda girdi. Bir anda sağımda bir alev harlan-
dı, sanki sağımda yangın çıkmıştı.

Alacalı alevler Şafak’ın çıkık elmacık kemiklerine vurdu-
ğunda, onun sakinliğinin aksine ben yangın var paniğiyle he-
men sağıma döndüm. Zifirî deniz, üzerindeki yüzlerce uçan
fenerle aydınlanmıştı.

Şafak’ın yüzü eğildi kulağıma ve puslu sesi geldi fısıltıyla.
“Dilek fenerleri... Ben bu gece bir dilek tuttum, onun için.”

Ben yüzümü Şafak'a dönüp dönmemek konusunda kararsızca titretiyor olsam da gözlerimi gökyüzüne doğru usulca süzülen, sarı birer alev parçası gibi olan dilek fenerlerinden alamıyordum.

Hepsi nazlı nazlı karanlık geceye süzülüyordu. Hepsi erecekti muradına, biz çıkacaktık kerevetine.

"...Ömrüne ömrümü, nefesine nefesumi ah katayım, hadi gel İsmi ni dağlara, taşlara yazayım...."

Gözlerim yanı başımda soluklanan yüzüne döndüğünde, bana gözlerinde umutvari bir sevgiyle gülümsedi.

Ardından tek bir hareketle dizlerinin üzerine çöktüğünde, aklıma gelen ilk şey bir hafta önce ayrılmak için dizlerinin üzerine çökmesi olunca korkuyla iki adım geriye gittim ve kafamı "hayır" anlamında salladım. Muhtemelen gözlerim de dolu dolu olmuştu.

Aklımdaki korkuları okuyunca gözlerinden acı geçti, sol elimden tuttu daha da geriye gitmeyeyim diye.

"Hayır Zeynep! Düşündüğün şey değil. Uzaklaşma benden, ne olur..." dedi acı bir sesle.

Sol elimi sıkıca kavrarken başparmağıyla elimin sırtını okşadı sakinleştirmek ister gibi.

*"...Düşerim ne olur yamacından bırakma beni
Sevdan ile sevdan ile tut ellerimi..."*

Şarkının sözleri dört bir yanı sararken Şafak'ın sesi fısıldar gibi çıkmıştı.

"Sana benim ol demeyeceğim çünkü sen zaten benimsin. Kadını m ol demeyeceğim çünkü sen zaten benim kadını msın. Al ömrümü demem çünkü ömrüm zaten senin... " dedikten sonra sustu ve derin bir nefes alırken sağ elimi de aldı avcunun içine. Elleri yine sıcacıktı. Biraz önce korkudan soğuyan ellerimi ısıttı.

"...Dışarısı ayaz dışarısı hasret

Yüreğimde yangın var

Sevdan ile sevdan ile söndürme beni..."

Ellerim sıcacık ellerinde, gözlerim ömürlük kaybolmuşken gözlerinde konuştu.

"Döndüğümde kapımı sen aç, sırtım yatak gördüğünde sol yanımda hep sen ol. Bir cuma geceleri değil, her gece benim ol. Gündüzüm ol, gecem ol. Dönüp geldiğim cennetim ol. Seni benden sorsunlar, benden bilsinler... Şafak'ın karısı ol. Herkes sussun, sadece biz konuşalım. Sen zaten benimsin ama adının yanında bir de Şafak'ın karısı olsun. Bunu dile-dim..."

Yutkunmayı unutmuştum, cümlesinin sonunda sesi inceli-mişken yutkunmayı akıl ettim.

Denizden gelen meltemle üzerimize doğru uçuşarak sü-zülen dilek fenerleriyle aydınlatılmıştık. Geceyi Karadeniz ezgisiyle bir şarkı tutturmuş adamın gür sesi dolduruyordu. Şafak ise söylediklerini sanki kimsecikler duymasın der gibi bana fısıldıyordu. Sadece bana...

*"...Ömrüne ömrümü, nefesine nefesimi ah katayım hadi gel
İsmi ni dağlara taşlara yazayım..."*

Sıcacık elleri ellerimi bıraktı. Usulca cebinden siyah bir kutu çıkardığında ağlamak üzereydim. Tuttum kendimi, ağ-lamamak için alt dudacağımı ısır-dım.

*".....Düşerim ne olur yamacından bırakma beni
Sevdan ile sevdan ile tut ellerimi..."*

Parmakları siyah kutuyu açtığında içinden zümrüt bir yü-zük serildi 4 Ağustos'un dilek fenerleriyle aydınlanmış gece-sine.

Gözleri gözlerimde beni kendine hapsedmişti.

Derin birer dipsiz kuyuydu gözleri, ömür boyu düştüğüm.

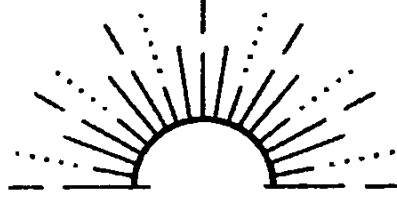
Dipsiz bir kuyuydu nefesimi kesen, ruhumu uğruna ada-dığım...

Dolu dolu gözlerim hiç çıkmak istemiyordu hapsinden.

Uçan fenerlerin sarı titrek alevinde aydınlanan dudakları aralandı.

“Benimle evlenir misin Zeynep?”

Sözleri ile eş zamanlı bir fırtına koptu sanki. Depremler oldu, Ege yeniden ayrıldı Akdeniz’den. Marmara baştan kuruldu. Dünya yeniden hayat buldu sanki. Kalbim kanatlanıp uçtu göğüs kafesimden. Şafak’a doğru yol aldı. Sol elimi tuttu, sonra heyecanlandığımı fark edip varlığını hissettirmek için. Ebediyen olacağı gibi sıcacıktı elleri. Isıttı her bir zerremi...

“Elleri sıcacıktı.” dedim soğumuş ve beyazlamış ellerime bakarken.

Artık sesim de titriyordu, vücudum da...

Gözyaşlarım görüşümü buğulandırmıştı. Gündüz olmasına rağmen yanan hastane odasının beyaz floresanının ışığı gene de gözlerimi alıyordu.

Üzerime doğru eğilen Zehra’nın sureti kesti sonra ışığın gözlerimi almasını.

“Çok kan kaybettin Zeynep, ondan... Güzel şeylerden bahset, geçecek. Devam et sen anlatmaya, biz dinliyoruz seni.” dedi bal rengi gözleri dolu dolu olmuş bir hâlde.

Çenem kasılıydı ve titreyerek dişlerimin birbirine vurmalarına sebep oluyordu. Kırılınsınlar istiyordum, bütün dişlerimi kırmak istiyordum.

“Hayır Zehra... Dayanamıyorum artık. Öleceğim galiba...” dedim nefes nefese.

“Tekrar mı?” dedi Zehra telaşla gözlerini vücudumda gezdirirken.

Yüksek bir "Ahhh!" çığlığıyla inletirken odayı, çenem saatlerdir izlediğim hastane tavanına doğru kalkmıştı, "Dayanamıyorum!" diye bağırdım.

Zehra aceleyle Funda'ya döndü. "Ben gidiyorum, iyi bak, gözün üzerinde olsun, tamam mı?"

Funda çığlıklarımın korkmuş olsa da hızla kafasını onaylarcasına salladı.

Aralık ayının son demlerinde, soğuk bir kış günündeydik. Ama hastanenin 303 numaralı bu odasının ısıtıldığından emindim. İçerisi sıcacıktı ama ben üşüyordum. Belki de 303 numaranın kaderi buydu.

Vücudum titrerken yatağın kenarlarını kavradım. Yatak okyanusların en derinlerinden daha soğuktu. Her yer fersahlarca karanlık sulara gömülmüşüm gibi iç titretiyordu. Ölüm bu kadar soğuk muydu?

Funda destek olmak için hasretin ayazında üşümüş ellerimi kavradığında, "Ellerin çok soğuk." dedi şaşkınlıkla.

Oysa şaşılacak hiçbir şey yoktu. O gittiğinden beri benim ellerim hep soğuktu. Tıpkı hiç ısınmayan ruhum gibi...

4 AĞUSTOS 2018
CUMARTESİ
ŞİLE/İSTANBUL

“Zeynep bir şey de...”

E. Alfabenin ilk harfi A olmasına rağmen ilkokul birinci sınıfta E,L,A,K,İ,N sıralamasına göre bize ilk öğretilen harfti E.

“Eee...”

V. V For Vendetta’yla özelleşen V harfi tek bir kökten başkaldıran uzantılarıyla anarşinin de sembolüydü aynı zamanda. Her “evet”in içinde bir başkaldırı gizliydi.

T. Diyerek en son harfi de trigeminal sinir⁵e işleyen frontal lob, şokta algılaması düşmüş sinir sistemime trenin T’si diye kodladı.

“Zeynep... İyi misin? Bir şey de bana...” derken Şafak evlenme teklifi etmekle hata mı yaptım der gibi gözlerinde kararsızlıkla bakıyordu bana.

Kara tren mi? Hızlı tren mi?

Hızlı trenler raydan çıkıyor Zeynep, kara olsun, sağ salim olsun.

5. Trigeminal sinir (nervus trigeminus), on iki kranial sinirden beşincisi ve en büyüğü. Yüzdeki hissiyatı ve ısırma, çiğneme gibi hareketleri sağlar. Oftalmik sinir, maksiler sinir ve mandibuler sinir olmak üzere üç sinire bölünür.

Karşımda kaşları çatılan ve sabırsızca bekleyen sevgilimin huzursuzluğu gözlerinden okunuyordu.

Kara tren gecikir de belki hiç gelmez... diyerek trigeminal sinirin yolunu gözleyen tutuk dilim, umudu kesmişti ki son anda geldi o beklenen kelime.

"Evet."

İki küçük mutluluk damlası süzülürken gözlerimden yanaklarıma doğru daha güçlü tekrarladım.

"Evet!" Kocaman çığlık oldu ağzımdan çıkan tek sözcük. Karıştı dilek fenerlerinin arasına, yükseldi gökyüzüne.

Geniş bir tebessüme bürünürken ifadesi, yanaklarındaki iki muhteşem gamze de gösterdi kendini. Ellerime dolanan sıcacık avuçlarıyla sanki diğer bütün parmaklarımdan üstünmüş ve tacı hak eden bir kraliçeymiş gibi sağ parmağımı yukarıya ekarte etti.

Sıcacık avuçlarına kıyasla belirgin bir soğuklukta olan altın kayarken tenimden, bu anı aklına kazıdığı besbelli gözlerini gözlerime zimmetledi.

Hızla ayağa kalkıp sağ kolunu geçirdi kafamdan, beni herkesten gizler gibi üstüme kapaklanarak. Solumdaki şarkıya devam eden gençlerin görüşünü kapatan geniş kol kası ve başı olmuştu. Kollarıyla kafeslenen başım, sol omzuna düştüğünde derin ve uzun süren öpüşünü etrafımda ördüğü etten duvarla perdelemişti.

Hiçbir acelesi yokmuş gibi parsel parsel alırken dudaklarımı, kendimi tamamen ona bırakmıştım. Parmaklarımla hafifçe tişörtünü kavradığım vakit sağ parmağımdaki yüzük hepten varlığını belli etmişti. Elimdeki varlığı yabancı olsa da sanki hep oradaymış gibi kurulmuştu parmağıma. Dudaklarında uzadıkça uzayan bu kayboluşta nerede olduğumu, takvimlerin hangi günü gösterdiğini, yaşımı ve hatta kendimi bile unutmuştum.

Ayak parmaklarımdan ayakkabının içinde kıvrıldığı, içme-

den sarhoş eden öpücüğü bittikten sonra, “Bu yüzük, bu par-maktan hiç çıkmasın.” diye fısıldadı kavradığı yüzük parma-ğıma ıslak dudaklarını bastırırken.

Söylediğine, “Ee... Sola geçmeyecek mi?” dedim kaşlarımı anlamamış bir şekilde çatarken.

“Sola mı geçecek?” Bana anlamamış bir hâlde baktı.

“Evlenince sola geçmiyor mu?”

Soruma soruyla karşılık verdi. “Evlenince sola mı geçiyor?”

“Soldu sanki...” diye mırıldandım.

“Sağ mı sol mu?” dedi bir sağa bir sola bakarken.

“Galiba sağ. Evet evet, sağ. Son kararım! Evlenince sola geçiyordu!”

Körler sağırklar birbirini ağırklar Zeynep...

İkimiz de cevabı birbirimizden bekler bir şekilde bakınır-ken, “Galiba... Evlenince alyansla birlikte sola takılıyor.” diye mırıldandım.

“Tamam, o zaman...” Hepten yüzüme eğildiğinde, “Evle-nince bir kereye mahsus ben alır, sola takarım. Sonra ilelebet.” dedi boğuk ve kurşuni sesiyle.

“İlelebet.” dedim tebessümüm ahdimi süslerken.

Sevdan İle’nin son ezgileri doldurduğunda geceyi, kuzgu-ni sesi şiiri andıran son senedini koydu ortaya.

“İlelebet.”

Sahil kenarındaki kafelerin alacalı ısıltıları ve sokak lam-baları arasında çekilmiş ipli sarkıt lambaların otantik ışığında parlayan zümrüt yüzüğüme bakarken, elimi havaya kaldırarak iyice gözlerime yaklaştırmamak için kendimi zor tuttum.

Buna inanmak için gözümün içine sokmalıydım ve hatta ben yetmez herkesin, hayatımdaki herkesin, yoldan geçen beş dakikada overlok diye bağırarak amcanın, iki sokak arkadaki Melike ablanın, taksici Nejat abinin hepsinin gözünün içine sokmalıydım.

Görgüsüz müsün Zeynep?

Evet.

İlk defa gördüm... İlk ve son.

Sağ kulağımın üzerinde yaslandığım bedenim kalp atışlarını gelirken sürekli sırtıtmak istiyor ve hatta sırtıyor, ardından dudaklarımı birbirine bastırıp muhtemel delirmiş görüntümü örtbas etmek istiyordum. Allah'tan çenesi başıma yaslıydı da yüzümü göremezdi. Tabii eğer karnında da gözü yoksa.

İçimdeki şenliği yakıp yıkan sesi, "Sabah gitmek zorundayım." dedi Şile'nin meltemiyle birlikte üstten yok olup havaya karışırken.

Kaşlarım çatılmış, ani gelen bu ayrılığın sebebini sorguluyordum. Gitgide azalıyordu sanki yanımda olduğu zaman dilimi.

"Benim neden haberim yok?" dedim sesimdeki isyanı gölgelemeye çalışarak.

"Ben ne zaman günler öncesinden haber verdim Zeynep?" derken bazı şeyleri kendim düşünüp akıl etmemi ve sorgulamamı istediği barızdı.

Sorgulandığında bir anda duvarlarını kaldırıyordu.

Üstelemeden, "Sabah derken?" dedim usul nefesimin eşlik ettiği bir kabullenişle.

"Sabaha doğru beş gibi giderim, abin dokuzda alacak seni. Otelden çıkma." dediğinde net olan sesi, nefesi saç diplerimi ısıttığı vakit boğuklaştı. "Dediklerimi unutma, o kolyeyi de çıkarma. Farklı bir yere gidersen Selim'in gözü üzerinde olacak. Bir şey dikkatini çekerse de Cengiz'i ara, çekinme. Her ne olursa olsun onu ara." diyerek tembihlemeyi es geçmedi.

Ağustos sonu kızlarla Antalya için yıllık izin ayarladığımız aklıma gelince gözlerimi açarak hızlıca sordum.

"Ne zaman gelirsin?"

Nefes veren göğsü başımın altında alçaldı. "Bilmiyorum Zeynep. Lütfen bana böyle sorular sorma. Hiçbir zaman,

ne zaman döneceğimi bilemem.” diye açıkladı incelen sesi.

Beni yanlış anladığından açıklamak için, “Hayır, aslında şey için sordum.” dedim. Yüzümü sinesinden kaldırdım, tebessümle gözlerine baktım ki gözlerime dalıp gitsin ve dedime itiraz etmesin.

“Ben kızlarla ağustos sonu Antalya’ya gideceğim de o zamana yetişir misin diye?”

• İtiraz etti. “Hayır, gitme.”

Tüm umudu bağladığım gözlerimden ses geldi. “Sen beni ne sandın?”

Bu adamı tam on ikiden vurmuştun ya, bir boka yararsın sandım...

“Dolarak ıslansam da melül melül olsam da benimle ikna olmaz. İstersen Şehvetli’yle şansını dene. Onun ıslanması bir işe yarayabilir belki...”

Dudaklarım dudaklarına yükseldiğinde içimdeki Şehvetli, Usain Bolt hızında koşuyordu. Nefesim nefesine kavuşurken öpmeden fısıldadım. “Bronzlaşmam lazım... Yaa, böyle beyaz beyaz jartiyer filan hiç hoş durmuyor, biliyor musun?”

Dudaklarının içinden kenetlenen dişleriyle imalı bir şekilde sırtırken iki omzumu tamamen kavrayan elleri beni iteledi ve kendinden tamamen ayırdı.

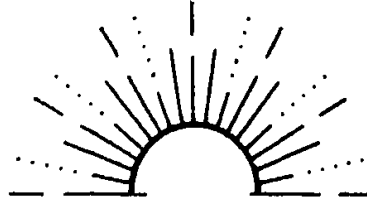
Dili, “Ben dönersem gidersin, ben dönmezsem gitme. İstemiyorum.” diyor ama imalı sesi, “Ben bunları yemem.” diyordu.

“Ya dönmezse? Yattı bizim senede bir ancak olan tatilcik.” diye içim içimi yemeye başlamışken Asi Kız’ım yardıma yetişti.

He de geç Zeynep, gideriz... Tak kolyeyi anana, bas git kızlarla Antalya’ya... Senede bir tatilimiz de mi olmasın canım?! O iş bende!

“İyi...” deyip tekrar başımı salarken omzuna, kaşları şüpheyle anlık çatıldı.

“Aklından geçeni yapma Zeynep.” diye homurdandığını duysam da cevap vermedim.

Ağustos gecesi cam açık yatarken gece boyu defalarca üstümü örten Şafak her kolunu uzatıp yorganı çekerken uyku sersemi de olsa sıkıntıyla, “Şunu bacak arana alma, uyku tulumu alacağım en sonunda sana,” diye söylenmeye üşenmiyordu.

Sabah ayazı vurduğunda camın kapanma sesiyle gözlerimi araladım.

Üstünü giyindiğini görmemle doğrulamak için hamle yapmam bir oldu. Ama beni yorgana öyle bir sarmalamıştı ki nefes alan bir mummyaya döndürmüştü. Ne ara bu hâle geldiğimi bilmiyordum. Muhtemelen gece canına tak etmiş olmalıydı ki bırakıp gidecek ve benim de kendimi çözemedim bu hâlde kalacak olmama dahi acımamıştı.

“Şafak beni çözer misin?” diye sıkıntıyla söylendim tavana bakarken.

Yanı başıma kalçasının yanıyla kurulduğunda usul nefesi doldurdu aramızdaki boşluğu. Usul nefesini bile özleyecektim.

Damarlanmış kolları doladığı yorganı aheste aheste çözerken onun da gidişini ağırdan aldığını anladım, tahminen bu ağırdan alışının bedelini İstanbul-Ankara arası otobanın radar flaşları ödeyecekti.

Yorganın esaretinden kurtulup özgürlüğüne kavuşan ellerim ona dolandığında kokusuna veda ettim. Depolamak istercesine derin derin soludum kokusunu. Özlediğimde çıkarıp koklamak için sakladım ciğerlerime kokusunu.

Keşke bir şişeye hapsedebilseydim kokusunu. Özlediğim her an çıkarıp koklardım.

“Her gidişin böyle mi olacak?” dedim durduramadığım bir sitemle.

Sevgilinin gidişine alışılmıyordu, kutsal bir amaç uğruna olsa dahi. Zaten aksi hâlde ona dolanan bu kollarım onu hiç bırakmaz ve benden göndermezdi.

“Nasıl?” derken çenemin altında gezen burnuyla o da veda ediyordu kokuma.

“Dayanılmaz gibi... Hiç alışamayacakmışım gibi...”

Alnını alnıma yasladığında, “Ayrılığa alışılmaz zaten Zeynep.” dedi iki eliyle omuzlarıma dökülen saçlarımı okşayarak. Tel tel teskin etti her birini, “Katlanılır.” diye devamını getirdi. Usulca gözlerim kapandı parmak uçlarıyla mayıştığında.

Mayışmış gözlerim zoraki açıldığında cızırdayan bir köz gibiydi isyanım.

“Katlanılmaz gibi...”

Geri çekilip gözlerime bakarken alt dudaklarını yaladı ve, “Sen bana böyle bakarken bana da öyle geliyor.” derken tebessüm etti.

Dudakları sol ve sağ göz kapağıma usulca mühürlenirken fısıldadı bir dua gibi. “Ahu gözlüm.”

Ellerim yanağına kavuştu ve hiç gitmesin istedim. O dudaklar, bu gözlerden hiç ayrılmasın. Kulaklarımda bir uğultuyla gözyaşlarım akın ederken gözlerime, kendimi tuttum. Akmak için bekleyen yaşları zapt ettim, izin vermedim akmalarına.

Biraz dirayet iliştiirdiğim sesimle buyurdum. “Bana geri gel.”

“Geleceğim.” derken fısıltısı boğuklaştı. Dudaklarımı çok kısa hapsedtikten sonra bıraktığı dudaklarıma, “Ben hep sana geri geleceğim.” deyişini nefesime saldı.

Tadımlık dokunuşuna doyamayan dudaklarımı sabah mahmuruyken hepten kalınlaşmış, koyu kırmızı dudaklarına tekrar gömdüm. Dilim iştahla gezinirken fazlasıyla yumuşak teninde, nefesimin nefesine çarpışına ona yaklaşmak için aramızdaki yorganı itelediğimde duyulan hışırtı eklendi.

İştahlı bir nefes alışla kendimi kucağına attığımda çekingen dudaklarını hepten kavramış ve kollarımı çepeçevre başına dolamıştım. İçimdeki *Şehvetli* kıtlıktan çıkmış gibiydi. Allah gözünü doyursundu.

Kuluçkaya yatan tavuklar gibi kalçamla eşelerken mesken tuttuğum kasıkları, aradığım sertlik altımda peyda olmuştu.

Arzuyla gerilen omuzlarım yükselerek teninde dilimin kendinden emin hâkimiyetini konuşturmaya başlamıştım ki çok geçmeden hafif bir “şak” sesiyle ayırdı ıslak dudaklarını.

“Şşt... Yapma.” diye mırıldandı cılız bir inilti eşliğinde. Dudakları ne kadar “Yapma.” dese de vücudu benim istediğimi istiyordu.

Parmaklarım dolandığı saçlara kenetli. Arzudan boğuklaşmış sesimle, “Bir saatin de mi yok?” diye gözlerim yüzünde gezinirken beklentiyle bakındım.

Çaresiz bir sesle, “Yok Zeynep. Keşke olsa...” dedikten sonra acı ve sesli bir şekilde yutkundu. Dünyanın en zor işiymiş gibi konuştu. “Gitmem lazım.”

Eliyle havalanan kalçalarımı hışırtıyla tekrar yatağa kavuşturduğu vakit sesini de toparladı. “Abin 09.00’da almaya gelecek seni. Uyu biraz daha...”

O an aklıma Şafak’ın gece birlikte kalmamıza abimi nasıl ikna etmiş olabileceği gelse de sormaktan vazgeçtim. Dilimin ucuna kadar gelen kelimeleri öteledim, yuttum çıkmasınlar diye.

Başparmağı sus çizgimi bulup dudaklarının yerine mühürlerken dudaklarımı, “Dediklerimi unutma. Seni önce Allah’a, sonra kendine emanet ediyorum Zeynep. Gözümü arkadaşına bırakma.” dedi kesinliğin en yalın hâliyle.

Benden onay beklerken karanlığa fısıltım karıştı. Bir dua gibi, “Seni seviyorum.” diye sıcak nefesimle soludum başparmağına.

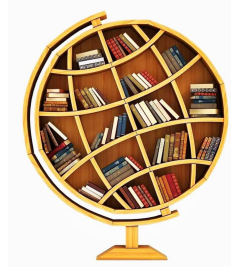
Beklemediği bir anda vurulmuş gibi ciddi ifadesi derin bir

solukla hüzne kavuştuğu anda, yüzümden büyük **avuçlarıyla** sardı başımı. Ağzından çıkan içli bir “Ölürüm sana!” cümlesi-
nin hemen ardından dişlerini hissettim dudaklarımda.

Acısını kazırken beynime, gözlerimi usulca yumdum. Hızla ayrıldığında gözlerimi geri aralayınca ya değin kapıya gitmişti. Arkasını döndüğünde kendini toparlamıştı ve netliğine geri kavuşmuştu.

“Kapıyı arkadan kilitle.”

Cevabımı beklemeden ardını döndüğünde, benim için vedaların zorlaştığı kadar onun için de gitmelerin zorlaştığını anladım.

5 AĞUSTOS 2018 PAZAR
GÖLBAŞI/ANKARA
ASELSAN GÖLBAŞI YERLEŞKESİ

“Çok masum duruyor.” dedi Şafak işaret ve başparmağı arasındaki madeni paraya benzeyen metali çevirirken.

“Emsallerine nazaran masum aslında.” diyen 1.70 metre boylarında, ince yapısından sebep beyaz önlüğün omuzlarından sarkmış gibi durduğu kadın.

Şafak, çatık kaşlarıyla elindeki metale dikkatle bakıp mırıldandı. “Normalde bir kurşunun saplanması için ucunun sivri olması tercih edilir...”

Başını olumsuz anlamda hafifçe iki yana sallayan Evrim, önlüğünün cebinden çıkarmadığı ellerini gererken ona bu gördüğü şeyi daha fazla açıklamak istedi. Herkes gibi Şafak da bunu mantığına oturtmakta zorlanıyordu.

“Çünkü saplanmasını istemiyoruz. Teknik olarak evet, saplanmalı ama aslında bizim daha çok istediğimiz şey onun vücuda girmesi. Girdikten sonra ise dokularda ilerlemesini istemiyoruz. Normalde bir kurşunun dokular arasında kayması ve organlarda ilerlemesi gibi komplikasyonları olur. Ama biz Gluon’ların bu yapısıyla bu durumu tamamen egale

ettik. Oval hâli vücuda girdikten sonra içinden çıkan minik ayaklarla oturduğu dokuya hepten tutunuyor. Tıpkı bir kene gibi ya da bir tenya...”

“Bir tanesi bir insana yetiyor mu?”

“Evet tabii, zaten bir insana iki tane isabet etmesi durumunda diğer Gluon kendini otomatik olarak devre dışı bırakıyor.”

“Hedef aldıktan sonrası kolay diyorsun yani?” derken elindeki Gluon’u madeni para zıplatır gibi oynatan Şafak, ardını dönerek hemen onun peşi sıra gelen Evrim’e baktı. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

Test masasının önünde duran arkadaşına doğru yürüyen Evrim, muhtemelen en can alıcı şeyleri kaçırmamasını istiyordu ki daha da yakınlaşmak istedi.

“Aslında hedef almaya da gerek yok yüzbaşı.” dediğinde kaşlarını çatarak dediğinden bir mana arayan Şafak’ın yüzüne karşı daha açık olmaya çalışarak devam etti.

“Biz bunları Güçlü Çekirdek Kuvveti Modeli’nden esinlenerek ürettik.” dediğinde aklına Rusya’da kaybettiği beş arkadaşının gelmesiyle yutkundu. “Modele göre mesafeler arttıkça etkileşim büyürken mesafe kısaldıkça oldukça zayıflar, tıpkı Hook Kuvveti gibi. Bu sebeple kilometrelerce öteden gönderilen bu Gluon’lar etkileşimle yerleşeceği yeri bulur.”

“Etkileşim? Yerleşeceği yer?” diyen Şafak kafasını yan çevirmekten kendini alıkoyamadı.

“Dediğim gibi biz sadece Gluon Çekirdek Kuvveti’nden esinlendiğimiz için isimlerini Gluon koyduk yani tutkal. Bu bir çekirdek kuvveti yani atom bombası veya kimyasal bir silah değil. Biyolojik, yüzbaşı... Gluonlar; insan DNA’sını tanıyor, kilometrelerce öteden bu DNA’ya karşı güçlü bir çekimle yöneliyor.” diye açıkladı Evrim kalkan kaşlarıyla kendisini pürdikkat dinleyen Şafak’a.

İnanamaz bir gülüş sergilerken dudakları kıvrıldı Şafak'ın, tasdik istercesine.

"İnsan DNA'sı?"

"Evet, aynen... Diğerleri zaten teferruat yüzbaşı. Onları her ODTÜ veya Boğaziçi mezunu yapabilir. Bizim aylarımızı -ki bu görünen yüzü- ihtisas ve gelişimi de hesap edersek altımızın da yıllarını alan bu oldu."

Bir süre bakındıktan sonra kafasında canlananları dile getirdi koyu kahve gözleri kısılırken.

"Vuruldukları an bunu çıkartmak isteyecekler?" Bir gerçeği dile getirmekten çok soru soruyordu Şafak.

"Hiçbir şey yapamazlar, sizin bilgisayara girdiğiniz komut dışında tabii, hiçbir şey yapamazlar. Öldürmekse öldürür, biyolojik bir hastalıksa hastalık. Hayatına devam etmesini isterseniz de kısa bir bilinç kaybı ve inaktivasyon." dedi Evrim cümlesinin sonunda omuzlarını umarsızca silerken.

"Kimyasal silah çıktı, mertlik bozuldu..." diye hayıflanan Şafak çoktan dairesel Gloun'ları bilye vurdurur gibi masanın üzerinde oynatmaya başlamıştı.

"'Tüfek icat oldu mertlik bozuldu.' değil miydi o ya?"

"Kime sıkığına göre değişir. Ama bunlar kitlesel..."

"Dediğim gibi bu bir kimyasal silah değil Şafak ama evet, kitlesel..."

Elindeki Gluon'lardan birini hoplatan Şafak, dudaklarını bükerken "vay be" dercesine kafasını yan yatırdı.

"Bu kadarını beklemiyordum..."

"Ne bekliyordun?" diye sordu onun bu hâline gülümseyen Evrim.

Sıradan bir sesle, "Bakteriler filan..." derken dudakları hâlâ bükülüydü.

Sesli bir şekilde kıkırdayan Evrim, "Yapma... Proje ödev-

lerini sevgilimizle buluşmak için kullandığımız fen liseli birer ergenken bile elektrikle üreyen bakterileri sunmuştuk biz.” diyerek söylendi.

İkisi de test odasından çıkmak için aynı anda kapıya yürürken dikkatini çekmiş gibi alayla sordu Şafak.

“Elektrikle üreyen bakteriler mi?”

Şafak’tan bir şey kaçmayacağını bilen Evrim kısa bir kahkaha atıp kafasını kabul edişle sallayarak konuştu. “Gençlik işte... Ya da ergenlik diyelim. Elektrik bizde, üremesi bakterilerdeydi.”

“Bu hikâyede yanan bakteriler olmuş desene.” derken en az onun kadar sırttan Şafak, “Fen lisesi de olsa elektrik elektirikmiş arkadaş.” diye ekledi alayına devam ederek.

Her zamanki rahatlığıyla gülümseyen Evrim, “Disiplin hormonları bastırmaz. Aksine fitilini ateşler Şafak. Sen de askerî lise çıkışlısın, bunu anlarsın. En azından ben ergenlikten sonra duruldum, sizin hâlâ maşallahınız var.” dedi elini savunup bir taraftan da kıkırdarken.

“Aralarında tek askerî çıkışlı benim, en azından benim mazeretim var.”

Aklına Akif’in gelmesiyle gözlerini deviren Evrim, “Ah... Evet. Robert mezunu bir askerden sonra sen kulağa normal geliyorsun.” dedi dalga geçerken kullanmaktan geri durmadığı ellerini cebine ilıştırirken.

Şafak, “Daha anormalimiz de var!” derken gözlerini açarak bir sır verir gibi Evrim’in üzerine eğilmişti.

Gözlerini kısan Evrim merakla baktığında, “Kurtuluş?” diye bir çıkarımda bulundu.

Şafak, “Hayır ya... Kurtuluş yapı itibariyle de zihnen de tam bir Anadolu çocuğu.” dedi Anadolu’nun üstüne basarak.

Tek kaşını kaldırarak ona merakla bakan Evrim’e bütün dişlerini göstererek gülmeyi ihmal etmedi.

“Çağrı’nın dedesinin Çağrı’yı kız meslek lisesine yazdır-

mak için müdüre, bir araba parası okul aile bağışı adı altında parayla gitmiş.”

“Ne?!” derken sesi tiz bir çığlıktı Evrim’in.

Evrin inşallah bu konuyu Çağrı’nın yanında da açar diye içinden zevkle dua eden Şafak, tam gaz devam etti.

“İhtiyarın işleri işte... Bir de dalga geçer gibi müdüre ‘Stajını burada yapsın diye düşündüm.’ demiş.” Cümlesinin sonunda anıarak kahkaha atma isteğini bastırırken Çağrı için sahte bir hüznle devam etti. “Zavallı Çağrı... Hâlâ atlatamamış bu travmayı.”

Ağzı açık kalan Evrim, “Ee? Müdür ne yapmış peki?” diyebildi.

“Ne yapsın? Parayı marayı atıp yaka paça kovmuş bunları...” dediğinde içinden çıkan *kıs kıs* sesine engel olmamıştı. “İhtiyar pes etmemiş tabii... Çağrı’yı hemen karşısındaki düz liseye vermiş, en azından çıkışlarda stajına devam etsin diye.”

“Ahh...” derken kafasını hayretle sallayan Evrim teşhisini koydu. “Aileden geliyor desene...”

“Tabii onlarda zamparalık ata mesleği.” dedi Şafak otuz iki diş sırtarak.

Onunla aynı anda kıkırdayan Evrim ise Çağrı’yla empati yapmış olacak ki, “Vay be, kız meslek lisesinin hemen karşısı... Ne hareketli bir ergenlik.” diyerek konuşmasını bitirdi.

Evrin’le muhabbet etmeyi seven Şafak’ın gamzeleri on dakikadır yanaklarında sönmüyorken tüm dişlerini göstermeye devam etti. “Yaa, siz de bakteriler üresin diye gözleyin. Bizim Kuleli’nin hemen yanı Kandilli Kız Lisesi’ydi, arkası da orman.” Kıkırdamasıyla omuzları sarsılırken alt dudağını dişledi.

Omzunu çimdikleyen Evrim’le kolu hepten sarsılırken, Evrim koridor boyu cırlıyordu. “Çok fenasin Şafak!”

“Ne? Ben mi fenayım?” Hayretle gülümseyerek kendini gösterdi Şafak. “Bunu planlayanlar fena. Allah aşkına Evrim,

Kuleli Askerî Lisesi'nin hemen yanına Kandilli Kız Lisesi'ni koymak arkasında da koca bir balta girmemiş orman payı bırakmak kimin planlamasıysa o fena! İkisi de yatılı lise, ikisi de bir ordu gibi ve karşı cinsi hiç görmemiş ergen dolu! Fena olan biz değiliz Evrim, bunu böyle planlayanlar. Emin ol, karma lise olsaydı hormonlarımız bu kadar aklımızın önüne geçmezdi."

Yaka silken Evrim bıkmış bir şekilde söylendi. "Sizi görünce kocama şükrediyorum!"

"Bizde ihanet olmaz, o eskidendi. Asıl sen bir siyasetçiyle nasıl yapabiliyorsun? Bir akademisyenle bir siyasetçi çok..." derken omuzlarını kaldırıp yüzünü ekşitti. "Çok alakasız."

"Çok farklı değiller aslında." dedi göz kırpan Evrim. "Babam der ki akademisyenlik de siyaset de nefret ettiğin kişiyle aynı yatağa girmek gibi. Nefret edersin ama ne derse amenna dersin. En çok nefret ettiğini ne kadar fazla tatmin edersen, o kadar iyi bir siyasetçisindir."

Yüzü ciddiyete bürünen Şafak'ın gözü Evrim'in karnına inince, "Böyle zor olmuyor mu?" diye sordu.

"Ya evet..." dedi sol eliyle başını kaşıyan Evrim. "Bir de ağustos ayı... 35. haftamdayım, 37. haftadan sonra zorunlu izin. Siz işinizi bitirdikten sonra Maçahel'deki yerleşkede ben incelemesini yapacağım. Profesör bu iş için hem orada olmamı hem bu hafta ve önümüzdeki hafta da çalışmamı rica etti. Ekipten sadece ben kaldım biliyorsun..." dedi yedi ay önce Rusya'da olanlar aklına geldiğinde yüzü hüznle gölgelenirken.

"Ruslarla birlikte mi ürettiniz?" diye sordu Şafak, o konuda hiçbir bilgisi olmadığı için.

"Hayır, burada yeterli alt yapımız olmadığı için Ar-Ge'yi Rusya'da, Rosnano'da yaptık."

"Sonra da Ruslar sizden aldı." dedi Şafak, muhtemel senaryoyu kafasında kuşkuyla çizerken.

“Aslında hem Rus yönetiminin hem de Rus silah mafyası Kalaşov’un hedefiydik.” dedi sıkıntıyla.

Kalaşov’un bu işin içinde olduğunu zaten bilen Şafak bir de ondan dinlemek istemişti.

“Molodoy, Gloun’ları mı istedi?” diye irdeledi Kalaşov’a lakabıyla hitap ederken.

“Hayır Gluon’ları *istemedi*! Gluon’lar kimyasal silahı da sektörel silahları da gölgede bırakacak yapıya sahip. Mekanizması bir kereye mahsus üretildiği için hem maliyeti düşük hem de etkisi geniş. Kalaşov sektörüne tehdit istemedi.”

Konuyu değiştirmek isteyen Evrim gözlerini kısarken, “Bu arada neden sen geldin? Ömer komutan yerini yavaştan sana mı bırakıyor?” dedi sözünün sonunda göz kırparken.

Şafak, “Hayır, o yerine Kurtuluş’u yetiştiriyor. Benim silahlara zaafım var diyelim.” dedi önemsiz bir şeyden bahse-der gibi dudağını tek taraflı kıvrırken.

Koridorun sonuna geldiklerinde aklı hâlâ silahlarda olan Şafak daha önemli bir şeye nokta basarak Evrim’e döndü.

“Peki, elde ettiğiniz bu Gluon’lar normal silahlarda kullanılabiliyor mu?”

“Aslına bakarsan, hepsi tek...”

Evrim’in sözünü, “Hoş geldiniz yüzbaşı!” diye koridorun sonunda yanı başlarında biten profesör kesti. Her ikisi de emredici tonundan zerre taviz vermeyen profesöre dönmek durumunda kalmıştı.

“Siz gidebilirsiniz Bayan Sunay.” diyen profesöre resmî ifadesini takınan Evrim, kısa bir selamla, “İyi günler hocam.” dedikten sonra parlak yeşil gözlerini Şafak’a çevirerek göz kırpmış ve karşı koridorda olan odasına yönelmişti.

“Sizinle konuşmamız lazım yüzbaşı.” derken boş koridoru yürümeyi teklif edercesine eliyle göstermişti Serap Hasırlı.

Ufak bir baş hareketiyle yanı başına eşlik eden adama, aşağısında kalsa da otoriter bakışlarıyla kontağı kesmeden

ufak ve aheste hareketlerle yürümeye başlamıştı. Yaşından ve kadın olmasından dolayı baş gösteren kemik erimesi belini hafif bükmüş olsa da kendine bakıyor olduğu belliydi. MİTe çalışsa da aslen bir ASELSAN profesörüydü.

Kırılmış saçlarından bir tutamı kulağının arkasına yerleştirirken, "Teslimat Batum'da, bu koordinatlarda olacak." dedi elindeki tableti uzatırken.

Eline aldığı tabletteki haritaları ve PDF'leri kaydırarak incelemeye başlayan Şafak'a doğru konuşmaya devam etti.

"Karmazov bu adrese gelmeyecektir. Ama anında haberdar olacaktır. Her teslimatta birer kilometre aralıklarla gözcüler olur. Ekseriyetle tebdili kıyafetle... Her ne kadar MİT, Karmazov'a dokunulmasını gereksiz bir hamle olarak görse de ben, onun bu oyundan çekilmesi gerektiğini düşünüyorum." dedi cümlesinin sonunda kaz ayakları kırışmış gözlerini devirirken.

Umarsızca, "Her öldürmek istediğimizi öldüremiyoruz maalesef." dedi Şafak tablete bakmayı sürdürüp kaşlarını yaylandırarak.

"Bize gerek kalmayabilir, zaten teslimat bozulursa muhtemelen ortağı Eshkiya Şato ile birbirlerine düşeceklerdir. İki taraf da birbirinden şüphe edecektir. Bu durumda fillerin tepişmesini ve ezilenleri izlemeyi tercih ederim." diyen profesör, yüzündeki zevk gülümsemesine engel olamamıştı.

"Karmazov'un karısı ve oğlunu koruma garantisi istiyorum." dedi Şafak avcundaki tableti kapatıp yanına geçirirken.

Küçümser bir gülüşle gözleri kısılan profesör gülerek konuştu.

"Bu kadar merhametli miydiniz yüzbaşı?"

"Verdiğiniz görevleri eksiksiz hatta fazlasıyla yerine getiriyorum. Sanırım suçsuz iki insanın zarar görmemesini istemek de hakkım profesör." dedi Şafak kararlı bakışlarıyla Serap Hasırlı'ya bakarken. Kadının gözlerindeki değil Karmazov'u,

bütün ailesini hatta bağlantılı olduğu her kişi öldürebilecek nefreti görüyordu. Fırsatını beklediği aşikârdı. MİT'te Amerikan veya Rus antisempatizanı bir sürü kişi vardı. Belki bir Rus antisempatizanı diyebilirdi ama yok, Karmazov'a ayrı bir kini vardı.

"Siz görevinizi yerine getirin yüzbaşı. Karmazov karısını da oğlunu da koruyabilecek güçte, emin olun." dedi huzursuzca gerinirken.

Karmazov'un karısının karnını değtiği bütün yeraltı dünyasında bilinirken, profesörün bu dediğine alayla ve sinirle gülmekten kendini alamadı Şafak.

"Koruyacaksın profesör!" dedi hepten üstüne gittiği kadına tıslayarak.

Karşısındaki adamın gözlerindeki ciddiyeti ve soğukluğu görerek afallayan Serap Hasırlı'nın ağızı açık kalırken neredeyse kekeleyerek konuştu. "Ta... Tamam. Onları biz koruruz. Problem değil."

Kadını duvar kenarında bırakarak boş koridordan aheste ve kesin adımlarla yerleşkeyi terk eden Şafak'a son kez, ikaz edercesine seslendi Serap Hasırlı.

"Teslimat iki gün sonra Batum'da!"

7 AĞUSTOS 2018 SALI TİFLİS GOMBORİ/GÜRCİSTAN

“Emin misin teslimatın burada olacağına?” dedi pikabın içinde solundaki Şafak’a dönen Kurtuluş.

Şafak, “Eminim.” dedi net bir mırıldanışla.

“Profesör Batum mu dedi?”

“Evet... Dönünce bir akşam profesörün evine girelim.”

Kaşlarını kaldırarak daha ani bir dönüşle tekrar soluna yönelen Kurtuluş, bu sefer daha yüksek sesle konuştu.

“Ne yani? Profesör hain mi?”

Şafak derin bir soluk alırken, “Tam hain diyemiyorum... Gluon’ları ele geçirmek için harekete geçen o oldu. Karmazov’la bir derdi var ama çözemedim.” derken alt dudağını büküp ekledi. “Belki de son anda teslimatın yeri değişti...”

“Diyelim ki son anda teslimatın yeri değişti... Sen nereden biliyorsun burada olacağını?”

Şafak, “İçeride adamım var.” dedi gayet rahat.

“Neyin var?!” diye sesini yükseltirken gözlerin kocaman açmış Kurtuluş’a eşlik eden telsizden gelen Çağrı’nın şaşırma nidası olmuştu.

"Vay amına koyayım! Bunlara ne ara bulaştın lan?!"

"Bulaştık işte bir ara..." diye direksiyondaki elini sallarken geveleyen Şafak'a en makul tepkiyi veren Akif olmuştu.

"MIT'in haberi var mı?"

"Şu an yok, profesör kafamı karıştırdığı için şimdilik sadece biz biliyoruz."

"İlk teslimat yapanlar geldi." diye bildiren Çağrı olmuştu. Kurtuluş kapıyı açacakken Akif'in sesi duyuldu.

"Kurtuluş sen üçüncü ol, acele etme, bekle bir teslimatçı daha gelsin."

Tüm kıyasla küçük silah üreticileri, Orta Doğu'ya silah taşıyan ve aynı zamanda en büyük silah üreticisi olan Kalaşov Moloday'a ve Eshkiya Şato Mikaşvili'ye ürettiklerini getirir ve paylarını alırlardı. Orta Doğu'ya yol alan bu tırlar veya konteyner yüklü gemiler -Karadeniz üzerinden Akdeniz'e inerek Mısır, İsrail ve Beyrut şeridi boyunca anlaşma yapılan noktadan sevkiyat değişiyordu- dolu giden bu tırlar asla boş da dönmezdi.

Bir pastayı paylaşan tüm ortaklar tüm imkânları sonuna dek kullanırlardı. Emperyalizmin, sömürgeciliğin ahlâkı buydu. Onlar israf etmezdi tek bir kuruşlarını dâhil. Silahla giden tırlar, insanla dolu -ekseriyetle kadın ve çocuklar- geri gelirdi.

İkinci teslimatçı da gelince silahla dolu Vito'ya geçmek için harekete geçen Kurtuluş kulağına takılı mikro alıcıya seslendi.

"Adım neydi lan benim?"

"İçimden bir ses 'Kurtuluş sıçacak.' diyor." diye seslenen Çağrı'ya Kurtuluş küfrü basmadan Şafak böldü.

"Orel'in adamı Pavlik'sin işte! Hani şu geçen sene Soçi'deki gece kulüplerini havai fişekle zevkine patlatan adam."

"Adamı hallettik mi?"

"Tamam tamam. Halloldu o sorun." dedi Akif pürüzsüz ve şüpheye mahal vermeyecek bir sesle.

Kurtuluş, Vito'yu patika yolda sevkiyatın görüşmelerinin yapıldığı ambara doğru sürerken, Şafak kulaklığına son bilgileri geçiyordu.

"Sekiz hissedar gelecek, bunlardan altısı küçük hissedarlar. Sarışın, yaklaşık seninle aynı boylarda kemerli burnu olan adam Samuil, Kalaşov'un sadık adamı. Teslimatı genel anlamda o yönetiyor. Daha kumral ve şakağında derin bir yara izi olan, saç yandan kazılı adam ise Murtazi, o da Eshkiya Şato'nun adamı. O ikisine dikkat et. Özellikle Murtazi... Türk olduğunu anlarsa o anlar."

Siyah Mercedes Vito'yu ambarın önüne çektiğinde on adam birden etrafını sarınca Kurtuluş silahına davrandı.

"Hayır, hayır, hayır Kurtuluş! Sakın! Bırak, kontrol edecekler. Arabayı isteyecekler, itiraz etme, ver. Tıra boşaltacaklar silahları."

Aramayı sakince geçerken yalnız olarak ambara giren Kurtuluş'un telsize tıslaması duyuldu.

"Çekip vurmak amenna! Ama böyle rol yapmalar filan benlik değil! Bu işi Çağrı niye yapmadı? O daha çok Rus'a benziyor."

"Ben salon adamıyım mamut! Bana bakan mafya babası demez. Ama senin görünüşün tam mafya mamutu! Ay pardon babası." derken geniş geniş sırıtiyordu.

Kurtuluş sinirle tısladı. "Çıkınca bana Çağrı'yı hatırlatın, tamam mı?"

"Zevkle!" diyen Akif'in sesini Çağrı takip etmişti.

"Kurtuluş sıçmadan gel, söz bak sana kendimi dövdiğim!"

Şafak'ın, "Kurtuluş, dinlemede kal. İçeride bizimle konuşma. İçeri girmemizi istediğinde sinyal ver." sözünü takiben Çağrı da, "Mamut! İçeri girmemizi istersen 'Berrberduş!' diye bağır." dediğinde Kurtuluş içeri girmeden önceki son küfrünü savurmuştu.

İçeriden kesik kesik ve soğuk aksanlı Rusça selamlaşmalar gelmeye başladığında hepsi pürdikkat dinlemeye başlamıştı. Dışarıdaki takım elbiseli ve bir Rus'a nispeten daha cılız adamlar, silahları seri hareketlerle konteynere aktarmaya başlamışlardı.

"Sevkiyat tırı saat iki yönünde, muhtemelen U38 kara yolu boyunca ilerleyecek."

Kameraya eğilen Çağrı'nın ağzından gayriihtiyari, "Yuh, o devasa şey bir tır mı?" çıkarken; Akif insaf arayan şaşkınlığıyla, "Bu tır göz göre göre buradan Orta Doğu'ya giderken çevirmeye, ona buna nasıl takılmıyor, biz Doblo'yla birinci köprüden geçemiyoruz... Where is the adalet, hocam?"

"Oğlum, altında BMW var, gören de Doblo var sanır."

"Oğlum bir susun amına koyayım, Kurtuluş'u duyamıyorum!" diye tıslayan Şafak'a en rahat cevabı yetiştiren Akif, canı sıkılmış gibi ceketinin manşetini itekliyordu.

"Konuşmuyor ki duyacaksın..."

"Kurtuluş?"

Bu sırada bir sorun olmadığını belli etmek için kendi aralarında konuşan hissedarların lafına bir anda karışan Kurtuluş'un Rusçası biraz kulak tırmalasa da bariz bir gariplik yoktu. Murtazi biraz gözlerini kısıp da çok üstünde durmamıştı. Sıra mallarının teminatını vermek için Kurtuluş'a gelene değin de gözlerini tekrar ona çevirmemişti.

"Kurtuluş! Samuil aradıklarımızı yanında getirmiş olmalı. Dikkatini çeken bir çanta ya da ne bileyim bir kasa gibi bir şey var mı? Tanıtım yapmayacak, en son konteynere kendi teslim edecektir. Gözden kaçırma."

Samuil'den ziyade Murtazi devralırken sözü, beş küçük hissedar da malını bildirmiş ve ödemesini almıştı. Sondan üçüncüye kalan Kurtuluş'a dönen Murtazi, "Kaç parça?" diye kısa ve hızlı sorusunu yöneltmişti.

Murtazi'nin konuşmasıyla birlikte, her ihtimale karşı omzu-

nun üzerinden arabanın arka koltuğundaki patlayıcıları kontrol eden Şafak, bir SAR makineliyi de uzarup yanına almıştı.

“550 adet AN-94, 1108 adet Sputnik, 50 parça da yeni üretim Udav koyduk.” diye cevap veren Kurtuluş, rolüne iyi bürünmeye çalışarak cümlesinin sonunda sahte bir gururla Udav’larla böbürlenmişti. Samuil elindeki kendine ait parçayı kamyonete götürene kadar rol yapsa kâfiydi. Plan basitti, Samuil elinde Gluon’larla ambarı terk ettiği vakit telsizle haber uçuracak ve Çağrı ile Akif menzilinden temizliğe yardım ederken pikapla çata pata girmeyi göze alan Şafak da kapkaç yapacaktı. Onlar için çantada keklikti.

Telsizden gelen sesleri diğer hissedarların soğuk aksanlı yavan Rus konuşmaları takip ederken, Çağrı ve Akif içinden MİTçilere sabır diliyorlardı. Birileri konuşurken oturduğu yerden onları dinlemek çok sıkıcıydı.

“İhtiyar nasıl?” diye Çağrı’ya sordu sıkıntıyla soluyan Akif.

“Her zamanki gibi... Şafak’a biraz üzüldü ama sonra hemen toparladı.”

Kısa bir kahkaha atan Akif, “Evladı bellemiş zahir.” dedi önündeki kahve termosuna eğildiğinde. Vito’yu Orel’in adamlarından alırken sabahın erken saatleri Akif için hareketli geçmişti. Sabahın ilk ışıklarında Gombori’nin ormanın içinde atıl kalmış yolu üzerindeki bir ormancının kulübesinde yarım saatlik bir muhabbetten sonra ikramla termosu doldurduğu kahveyi içmeye ancak vakti olmuştu.

“Tabii benden daha gözde varisi bellemişti Şafak’ı. Duyduğunda şok oldu. O kadar sarsıldı ki ‘Sen de yapmazsın değil mi lan?’ diye ardı ardına beni soru yağmuruna tuttu.” derken her zamanki geniş gülüşüyle sırıtıyordu.

Telsizden Samuil’in gergince son hissedara, “Söz verdiğinden daha azını getirmişsin.” diye tıslamaları duyulurken, Akif iki küçük karton bardağa ormancının suyu fazla kaçırmış kahvesini döküyordu.

Akif kıkırdarken akan kahve karton bardağın biraz ucuna çarpmıştı. “Beddua yediğinden haberi var mı?”

“Asla! Adam yetmiş yaşında, kesin kalpten gider.” dedi ellerini havada sallayan Çağrı. Ardından karton bardağı edinirken daha kısık, “Asker olmamdan sonra onu kaldıramaz.” diye söylendi. Askerliği baba mesleği diye tercih ettiğinde dedesinin tüm ikna çabaları nafile kalmıştı. Annesinin gözlerindeki gururu görmek ihtiyara bir nebze olsun geri adım attırmıştı. Annesi ve dedesi tarafından paylaşılamayan, sürekli iki farklı uca çekilen bir yaşamı olmuştu.

“Ne kadar getirdiysek o kadar ödeme yaparsınız.” dedi Samuil’in tıslamasına cevap veren son hissedar.

Akif, “İnanması çok güç lan... İhtiyarın hakikaten senden daha hareketli bir gençliği mi varmış? Hayal edemiyorum, ışınlanıyor filan olması lazım!” derken dudaklarını bükmüştü.

“Tabii oğlum, ülkeye Rus turizmini kim başlattı sanıyorsun?” Çağrı’nın mavi gözleri gururla parlıyordu. Antalya otelleri Haldun Kazancı’ya çok şey borçluydu. Yetmişli yıllarda, Haldun Kazancı Rus kızlarını sıcak denizlerden daha çok kendine çekmişti.

“Diğer üretilenler nerede?” dedi Samuil’in öfkeyle soğumuş sesi.

Son hissedar, “Hepsi bu.” dedi net bir ifadeyle.

“Bizim dışımızda kime verdin?” diye sordu Samuil sanki adamın verdiği cevabı duymamış gibi.

Akif gülerek, “Adam kral ya!” dedi ihtiyar için.

“Hmm... Sen bir de onu anneme sor! Dedem bir kral olsa da emin ol onunla aynı evde yaşamak istemezsin... Kötü olmadığı komşusu kalmadı. Çünkü hepsi dedemin eski sevgili si veya eski sevgilisinin ahabası.”

Samuil’in tahammülü kalmamış bir, “Kime verdiniz silahları?” kükremesi ambarı doldururken, Kalaşov ve Şato’nun

tüm adamları son hissedarın adamlarını indirmeye başlamış ve silah sesleri Gombori ormanında yankılanıyordu.

“Sen istifini bozma Kurtuluş, sakın karışma!” diye uyarı geçen Şafak’ın sesine cevaben Kurtuluş dinleyiciye her şey yolunda anlamında iki tik atmıştı.

Makineli tüfeklerin tarama sesleri dinleme minibüsüne ulaşp havada gök gürlemesi gibi yankılanırken, Akif ufak karton bardağa ikinci kahvesini koydu. “Komşu önemli kardeşim, konu komşudan uzak duracaksın.”

“Ne komşusu oğlum ya? Kadın eve hizmetli personel alamıyor! Zaten annemin ömrü dedemin serveti için ‘Ben babanızdan hamile kaldım.’ diye kapısına dayananları ayıklamakla geçti.”

Kolları çift taraflı kırılan son hissedarın çığlıklarını Rusça küfürler takip ederken, Samuil tekrar öfkeyle kükredi. “Kime verdiniz lan silahları?”

“Tanrı cezanızı versin Samuil! Silahları siz aldınız ya bizden!” diye çığlık atarken Murtazi’ye dönmüştü ki Samuil, konuşmasına izin vermeden kafasına sıktı.

Şafak’ın “Hassiktir!” diye tıslaması belli belirsiz telsize ulaştığında, bu sefer Kalaşov’un adamları ve Şato’nun adamları birbirine silahları çevirmişlerdi. Lakin ateşlemek için iki taraf da Samuil ve Murtazi’nin ağzından çıkacaklara bakıyorlardı.

Uzun ve kemikli ellerini kavuşturan Samuil, gayet dostane bir ifade takınarak yumuşak sesiyle konuştu.

“Bu bir tuzak kardeşim, bu iki tarafın arasındaki köklü bağları zedelemek için hazırlanmış bir tuzak.”

Samuil’in dediklerine zerre itibar etmemiş Murtazi’nin sinirden yüzü kızarmış ve gözü seğiriyordu. Tam sinirle “Ateş!” emrini vermek için ince bir kayışı andıran dudakları açılacaktı ki Samuil başını yan çevirerek aynı yumuşaklıkta, “İspat edebilirim.” dedi.

Kahvesinden bir yudum almış Çağrı'ya bu ortamda kahve bile çok lezzetli gelmiş olacak ki zevkle mırıldanarak pembe dudaklarını yaladı. Ardından içerideki konuşmaları bardakla alt komşuyu dinler gibi dinleyen Akif'e dönerek. "Hah! Neyi anlatmayı unuttum?!"

"Neyi?" diyerek Çağrı'ya dönen Akif, onun anlatacaklarının Samuil'inkinden daha eğlenceli olacağını düşünmüştü.

Samuil uzun kemikli elini takdim eder gibi Kurtuluş'a uzattığında, Kurtuluş beyinsel bir refleksle en yakındaki beş adamın silahını almak için hareket planlaması yapmaya başladı. Kurtuluş'un arkasındaki kapıdan ambara giren iki adam Kurtuluş'un getirdiği mühimmatlardan bir kasayı taşıyarak ambarın ortasına kadar ilerledi.

"Bay Orel'in adamının belki bize anlatmak istedikleri vardır." dedi kibar bir sesle Samuil.

Çağrı net bir sesle, "Kurtuluş sıçtı." dedi.

Kurtuluş hamle yapıp yapmamak konusunda kararsız bir şekilde sessizliğini koruyorken, sadece ne demek istiyorsun anlamında bir baş hareketi yapmıştı Samuil'e karşı.

İki adamın Kurtuluş'un yanı başına koyduğu kasayı kast ederek, "Açın." emri veren Samuil'i takiben dediğini yerine getirdiler. Kasanın açılmasıyla ortaya serilen su tabancalarına yan gözle bakan Kurtuluş, vurmakla konuşmak arasında gidip gelen bir ikilem yaşıyordu. Şafak'tan ses de gelmeyince doğaçlama gitmeye karar verdi. Silahtan nasırlaşmış, geniş, esmer elini su tabancalarından birine atarak yukarı göz hizasına çıkardı.

Su tabancasının tetiğine bastığında fışkıran su tavana ulaşmadan geri yere ve eline düşerken mırıldandı.

"Ne kadar bunun menzili?" Kendisine eğlenmiş gibi sırttan Samuil'e dönerek ekledi. "Yani nereye kadar ıslatıyor?"

Çağrı'nın telaşsız sesi ekledi.

"Kurtuluş sıvıyor."

Samuil zevkle kesik kesik gülmeye başlamıştı. Murtazi sinirli bakışlarını Kurtuluş'tan ayırmazken tısladı.

"Ne diyor bu Samuil? Burada ne sikim dönüyor?!"

Samuil'in şeytani bakışlarına onun istediği korku ve telaşı vermeyen Kurtuluş havaya iki üç atımlık daha su fırlatırken, Rus aksanını biraz daha kibarlaştırdı. "Yani diyorum ki..."

Tabancayı kasaya bıraktıktan sonra ellerini iki yana açarak Ankara ağzıyla bağırdı.

"Sizin ben yedi ceddinizin AMINA GORUM!"

Bu andan itibaren her şey şimşek hızında gerçekleşirken dev cüssesiyle Kurtuluş çoktan su tabancası dolu elli kiloluk kasayı havaya kaldırmış ve kendisine siper almıştı. Kafasını hedef alan makinelilerin taramasını ön görmüş ve yerde savrularak kendini ambarın kolonlarından birini arkasına atarken kasayla beraber yanında iki adamı daha götürmüştü.

Sırtını kolona yaslayan Kurtuluş kalkanlardan birinin makinelisini de almış, kolondan uzanarak her etrafı tarayışında kalkan ve artık cansız olan adamlar da aynı kolon gibi delik deşik oluyordu.

Çağrı sakince yanındaki Akif'e dönerken sesi telsize de geliyordu.

"Nerede kalmıştım? Ha... Annemin geçenlerde dedemle bastığı yardımcı kız da 'Ben babanızdan hamileyim.' diye aneme ulaşmış."

Akif hak veren bir baş sallayışla, "Yıldız teyze artık çıldırmıştır." dedikten sonra kahvesinden bir yudum daha aldı.

"Hay amına koyayım, bu siki silahın şarjörü bitti!" diye hayıflanıp Kurtuluş kalkan yaptığı diğer adamın makinelisine davranırken, bir yandan da gözlerini etrafta gezdirerek başka mühimmat arıyordu.

"Çıldırdı tabii... 'Artık DNA testi yaptırmak istemiyorum, sen söyleyeceksin bunu hamile bıraktın mı bırakmadın mı?' diye dedemin üzerine yürüdü."

Gözüne kolonun arkasına düşmüş adamlardan birinin makinelisini de kestiren Kurtuluş, hızlıca kalkan olarak kullanıldığı iki adamın da kravatını çözüp birbirine bağladıktan sonra boğazlarından sıkı sıkıya geçirdi ve kendi boynuna kolye gibi astı. Sağ eliyle de kasayı kafasına tutan Kurtuluş, hızlı bir hamleyle yerdeki adama uzandığı gibi cansız elinden makineliyi kaptı.

İki eline edindiği makineli tüfekler ve kolye misali boyundan sallanan adamlarla saldırıya geçmeden önce kolonun arkasında aldığı derin birkaç nefesle geniş cüssesini oksijene doyurdu Kurtuluş.

Ambardan yükselen silah sesleri minibüse kadar hem hava yolu hem de telsiz yoluyla gelirken Akif merakla, "İhtiyar ne dedi annene?" diye sordu.

Çağrı'nın gevşek gülüşü telsizi sardığında, "Ne desin? 'Bende kurşun yok, vurduysam da kurusıkıdır.' demiş." diye kıkırdamasıyla gülüşüne Akif de eşlik etmiş ve kahkaha sesleri yükselmişti.

Kahkaha seslerine kolonun arkasından çıkan ve seri tetikle ambarı taramaya başlayan Kurtuluş'un gürlemesi de eşlik etmişti.

"LAAAN! BURADA TEK BAŞIMA BİR ORDUYU HAKLAMAYA ÇALIŞIYORUM, KIÇINIZI KALDIRIP İÇERİ GİRMİYİ DÜŞÜNÜYOR MUSUNUZ LAN?!"

Kurtuluş'un telsize kükremesi silah seslerini bastırırken, Çağrı bir şey mi kaçırdım der gibi bir şekilde sordu. "Ben 'Berrberrduş' dediğini duymadım. Sen duydun mu Akifciğim?"

Başını olumsuz anlamda sallayan Akif dudaklarını bükmüş, "Biri 'Berrberrduş' dese kesinlikle duyardım." derken kulaklarının radarından kaçmayacak bu kelimeyi duymadığından emindi.

Kurtuluş tam okkalı bir küfür savuracaktı ki ambarın kapısı çevresindeki zayıf örülmüş duvarla birlikte parçalandı ve etrafı yıkılan duvarın toz bulutu kapladı. İçeride Kurtuluş'u

hedef alan adamlar daha ne olduğunu anlayamadan ortalığı toza dumana katarak içeri dalan pikaptan da eş güdümlü silah sesleri gelmeye başladı.

Pikabın içeri daldığında ortada durmak için acı bir fren yapmasıyla ambarın eskimiş betonunda tekerleklerden çıkan lastiklerin tiz sürtünme sesi kurşun patlamalarının arasında kayboldu. Şafak'ın Kurtuluş'un solunda kalan ambarın derinlerini hedef alması ile havadaki toz bulutları neredeyse gözle görülür hâle geldi.

Pikabın ambara girişi daha on saniyeyi bulmadan ön camı kurşunlara yenik düşüp parçalandığında pikabın teybinde gümbür gümbür çalan, *"Uuuuuuuu... Var mı vücudu doksan atmış doksan? Oh! Dabulu dabulu dabulu nokta bomba bomba, oooo nokta kom!"* havayı bile hoplattı.

Ambarın içinde yankılanan İsmail YK'nun sesini takiben kırık cama bakan Şafak sinirli bir isyanla tısladı.

"Lan hani bu siktiğimin pikabı kurşungeçirmezdi! Yarak gibi ortadan daldım bir de lan!"

Önden kurşun yememek için ani bir şekilde sağa manevrayla pikabın direksiyonunu çevirirken lastiklerden gene tiz bir çığlık yükseldi. Kontağı kapatmadan el frenini çekerek drift yaparak pikabı savururken, lastikler betonda siyah izlerini bıraktı. Pikabın kışını adamlara yönelttiğinde ön koltuğun sırtını kendine siper yapan Şafak, arka koltuktaki patlayıcıların kurşunlarla vaktinden önce patlamamasına içinden dua ederken bir yandan da telsize yüksekçe seslendi.

"Çağrı, kasayı alıp çıkarız biz buradan, sen hazırlığını yap!"

"Tamam." diyen Çağrı'nın soluk soluğa sesi devam etti. "Akif mevzilere konumlanmış adamları halletmeye gitti, minibüs onda. Ben bir şeyler bulup geleceğim."

Karşı taraf kolonlarına siper almış adamlar ve ambarın derinlerindeki adamlar, hem patlamış duvarın önündeki pikabı hem de sağda, boynunda adam sallanan Kurtuluş'u aralıksız

tanıyorlardı lakin kafasını çıkaranın Şafak'tan yana şansı olsa Kurtuluş'tan yana şansı olmuyordu çünkü adam zaten keskin nişancıydı.

Şafak'a dönen Kurtuluş eliyle gel gel işareti yaparken çenesi kasılı tısladı.

"Getir şu pikabı buraya!"

Şafak anında cevap verdi.

"Git kasayı al gel önce!"

Bu sırada boynunda sallanan adamları çözen Kurtuluş, sırtını yine kolona verince sağ elindeki şarjörü bitmiş makinelili yere fırlattı.

"Ama önce bana işe yarar bir şeyler fırlat. Teke düştüm!"

Şafak, Kurtuluş'a arka koltuktan dakikada 900 atımlık bir T54 fırlattığında Kurtuluş'un silaha sulanan sesi geldi. "Hey yavrum be! Sikmişim Udav'ını. Ulan ben senin kalibrene gurban olurum!"

İki eliyle zevkle çata pata dalan Kurtuluş'un sefası çok sürmeden hatta neredeyse hiç sürmeden Şafak, "Kurtuluş hadi! Şu kasayı alalım çıkacağız, hadi! Konteyner hareket etti. Yetişmemiz lazım!" diye seslenişi duyuldu.

Samuil'in oyunuyla çoktan hareketi kararlaştırılmış tır yola revan olmuştu. Uzaklaştıkça ilk başta her kilometrede bir, ardından sırasıyla her beş ve on kilometrede bir koruma çemberine girecekti. Akif ilk birinci ve ikinci kilometredeki gözcüleri halletse dahi ne kadar geç kalırlarsa o kadar çatışma demekti.

Etrafa hızla bakınan Kurtuluş sabırsızca söylendi.

"Ne bileyim nerede bu amına goduğumun kasası!" Kurtuluş daha akşam çıkardığı çoraplarını nereye koyduğunu bulamıyordu, kasayı bulması imkânsızdı, gözünün önünde olsa bile...

Namluyu ambarın karşı tarafındaki derinliklerine çeviren Şafak, kasanın arkasındaki adamları defalarca hedef

alıp kasanın üzerine devirerek kasayı işaretledi ve bağırdı.

“Sağına bak! Üstüne iki adam serdim.”

Sağda delik deşik edilmiş bedenlerin altında kalan, kırmızı boya kovanı üzerine devrilmiş gibi oluk oluk kanlara boyanmış koyu yeşil sandığın fark edilmemesi imkânsızdı.

Boynuna bağlı adamları erken çözdüğü için kendine küfür savuran Kurtuluş, her türlü silahı sanki uzantısıymış gibi kavramaya alışmış ve adapte olmuş kollarını bir ok gibi uzatıp taramaya başlayarak karşı tarafa nefes aldirmeden ambarrın kendi sağında kalan arka tarafına ilerledi. Silah geri tepme kuvveti uygulasa bile kaslı ve bunu dengelemeye alışmış kolları neredeyse hiç savrulmuyordu.

Kurtuluş’un kolunun arkasından çıkmasıyla Şafak tetiğe basmayı daha da hızlandırarak onu korumaya geçti. Koca cüssesiyle elli kiloluk sandığı kavrayan Kurtuluş artık ateş edemeyeceği için gerisin geri son sürat koşmaya başladı. Bu saniyelik koşmada, havada sinek vızıltısından daha keskin ve rahatsız edici ilerleyen kurşunlardan birkaçı sandığa isabet ederken bir tanesi Kurtuluş’un sağ baldırına isabet etti.

“Ahh!” diye gürlmesiyle beraber tek ayağının üzerinde bir iki saniye sıçradı. Etine batan kurşuna rağmen hızından bir şey kaybetmeden koşmak zorundaydı. Baldırına gelen kurşunun kafasına da gelmesi an meselesiydi ve muhtemelen kafasında bir kurşunla koşamazdı.

Pikabın sağ kapısını açtığı anda kurşunlardan daha fazla arabayı titreten müziğin sesi iyice ambarı gümletti.

“AA! SEXY! TENİNİ OYNATIYOR!”

AA! CİCİLERİ! AMANIN KONUŞUYOR!”

DİSKOMASTİK VÜCUDU TAM DOKSAN ATMIŞ DOKSAN!”

Kasayı arka koltuğun üstündeki patlayıcılara dokundurmadan arka koltuk ile ön koltuk arasına sıkıştıran Kurtuluş tıslayarak kanayan baldırına döndü. Şafak ona kısa bir bakış attıktan sonra hızla konuştu.

“Bacağını sar. Buradan çıkmamız lazım. Bunları peşimizden gelirlerken hallederiz. Konteyner yola koyuldu, yakalamamız lazım!”

U38 kara yolunu takip ederek Gombori ormanlarından çıkacak olan ve Orta Doğu’ya ilerleyen tır düzinelerce güvenlik çemberinden geçiyor ve sevkiyat bölgesine ulaşıyordu. Yarıdımın ve barışın ulaşmadığı bu topraklara silahlar büyük bir özveriyle(!) hiç eksilmeden ulaşıyordu.

Bacağını saran Kurtuluş, arka koltuktan kendine yeniden iki tane T54 edinirken arka camı patlatarak kendine ateş aralığı oluşturdu. Kurtuluş’un yerini almasıyla tekrar direksiyona geçen Şafak, el frenini indirdiği gibi amansızca gaza yüklendi.

Duvarda oluşturduğu boşluktan çıkarken kırık camdan içeri dolan çimentolara gözlerini kapatsa da yüzü çimento olmuştu. Pikabın motor devrini zorlayarak ve yoldaki girinti çıkıntılara dikkat etmeden son sürat giderek ilerlerken sürekli zıplıyorlar ve ön arka cam arası cereyanda sağır edici bir rüzgâra maruz kalıyorlardı. Zıplarken hedefi ıskalayan Kurtuluş bu duruma hiç alışık olmadığı için huysuzca bağırdı.

“Düzgün sür lan şu arabayı!”

“Business’a bilet alıp ekonomi sınıfına düşmüş bebeler gibi söylenme lan! Konteyneri yakalamaya çalışıyorum işte, ne yapayım?!”

Sonradan aklına gelmiş gibi yüzünü buruşturarak Kurtuluş’a döndü.

“Hem sen ne yapıyorsun?”

Arkasını ön açık cama vermiş ve koltuğun başlığını kendine siper alarak arka camdan peşlerinden gelenlere hedef almaya çalışan Kurtuluş dalga mı geçiyorsun der gibi Şafak’a baktıktan sonra gözüyle ön camdan kışına vuran haşin rüzgârı göstererek, “Hiç, öyle... Götümü yellendiriyorum.” dedi.

Gözünü yoldan alarak Kurtuluş’a dönen Şafak hızla konuştu.

“Onu demiyorum oğlum! Niye hedef almaya uğraşıyorsun. Orada, gözünün önünde RPG var ya!”

Aydınlanma yaşayan Kurtuluş kısa bir “Haa...” dedikten hemen sonra RPG-7’yi kavradı ve arka açık cama iyice yaklaştı. Göğsünü patlayıcıların üzerinden uzattığında RPG’yi mekanizmasından dolayı ardı ardına olmasa da izin verdiği yaklaşık otuz saniyelik aralıklarla üç kere ateşledi. Onun için aksi mümkün olmayan bir şekilde üç tam isabet atıştı bu.

Arkasından gelenleri hakladığında derin ve rahatlamış bir “Oh” ile koltuğa otururken söylendi.

“O pezevenk ne haltlar etti hiçbir bok anlamadım!”

“Sanırım Eshkiya Şato’nun adamlarına tuzak var gibi göstermeye çalıştı, bir kurban seçti, o da sen oldun.”

“Sandıklardan niye su tabancası çıktı? Orel adamını ölmesi için mi gönderdi.”

“Hayır. İçeri soktukları sandık bizim Vito’dan indirdikleri değildi. Başka bir sandığı senin gibi gösterdi. Yani her hálükârda seni öldürecekti orospu çocuğu.”

“Ulan bende şans olsa...” diye elini havada isyanla savuran Kurtuluş ardından boynunu kütletirken devam etti. “Sikik piçler... Yordular beni.”

Ardından arabanın içinde gümbür gümbür ve dönüp dönüp tekrar çalan müziği ancak fark edip yüzünü buruşturarak öne eğildi.

“Bu ne lan?”

“İsmail YK.” diyen Şafak’ın sesi bir arkadaşını tanıştırıyor gibiydi.

“Ciddi misin?” derken kaşlarını kaldıran Kurtuluş, sağ elini havada savurduğunda devam etti.

“Onu bilmeyen mi var? Sen ne zamandır İsmail YK dinler oldun, onu diyorum?”

“SANA SANA YANARIM. YANINDA OYNARIM.

*TATLI TATLI KONUŞUR, NE İSTERSEN YAPARIM.
HER GÜN EVDE KALIRIM. SARMA SARMA SARARIM.
ELLERİN AYAKLARINA MMMMMM... MASAJ YAPARIM."*

"Vallahî ben bilmiyordum... Yani şarkıyı biliyordum da bunun İsmail YK olduğunu bilmiyordum."

"Yok ebesinin amı!"

"Vallahi lan!"

"Adının İsmail YK olduğunu öğrenince dinleyesin mi geldi?" dedi sırıtan Kurtuluş.

"DERDİNE DERMAN OLURUM. SANA KURBAN OLURUM.

*SAĞA SOLA YANAR DURUR KULUN KÖLEN OLURUM.
MMMMMM OKŞARIM, MMM KOYNUNDA UYURUM
DARMAN DARMAN DARMADUMAN HER TARAFI YAKARIM!"*

"Yok ya... Benim hatun dinliyor bunu."

Şaşkın yüzü buruşarak dudakları bükülen Kurtuluş, cevabını duymak istemediği soruyu gayriihtiyari sordu.

"Abi neler yapıyorsunuz da bu kız bunları dinliyor?"

"Bunları dinletecek ne yaptım, ben de bilmiyorum!" diye ellerini isyanla iki yana açan Şafak sonrasında başını aşağı yukarı sallayıp, "Ama gidince bu şarkının hakkını vermek lazım." derken sırıtmaya engel olamamıştı. Ardından yakasına eğilip, "Akif konteyner nerede?" diye telsizle sorduğunda rüzgâr hâlâ yüzünü tokatlıyordu.

"Birinci kontrol noktasından geçti. Geçtikten sonra kontrol noktasını temizledim. İkinci kontrol noktasına yaklaşmış olmalı. Geçtikten sonra temizlerim orayı da."

"Hayır hayır, gerek yok. Oraya varmadan veya tam orada patlatırız onu!"

Kısa bir bakışla soluklanan Kurtuluş'a bakan Şafak geri

yoluna döndüğünde çimento tozu olmuş dudaklarını araladı.

“Kurtuluş!”

“Ne?”

“O arkadaki sandığı da al. Hadi iniyorsun!”

Sağındaki tutamaca kalın eliyle tutunmuş Kurtuluş yeşil gözlerini çevreleyen biçimli kaşlarını çatığında homurdandı.

“Niye lan?”

“Ben arabayı konteynere gömeceğim çünkü. Hadisene oğlum!”

“Saçmalama lan! Sen nasıl ineceksin?”

“İnerim ben, sen beni düşünme. Hadisene oğlum, ne naz yapıyorsun?”

“Ne nazı? Siktirtme nazını!” derken sol elini savurarak yolu gösterdi ve kelimeleri yutan konuşmasına devam etti.

“Anca beraber kanca beraber, bas!”

Şafak ani bir frenle pikabı durdurduğunda ABS freninin tak tak sesiyle sarsıldılar ve sağına dönen adam net bir şekilde emretti.

“O sandık önemli, görev o. Emir o. Sandığı al ve in!”

Emir demiri kestiği gibi Kurtuluş’un inadını da kesmişti. Sandığı alıp inerken hâlâ belli belirsiz homurdanan Kurtuluş’un tek ayağı yere basar basmaz Şafak gaza yüklenince iki metrelik adam tek ayağının üstünde balerin misali “*pirouette*” yapmak zorunda kalmıştı.

Pikabın motor devri beşe çıkmasına rağmen zorlanırken, gaza yüklendikçe yükleniyordu Şafak. Motor hararet yapsa da zararı yoktu çünkü yolun sonunda zaten dönüşeceği şey de bir alev topuydu. Bu hızla giderken kara yoluna kavuşacak olan bu patika yoldaki her bir tümsek veya girinti kafayı arabanın tavanına çarptırarak derecede zıplatıyordu.

“Akif ikinci kontrol noktasına ulaştı mı?” diye sorarak telsizdeki sessizliği bozdu.

"Hayır, arkamda."

"Kenara çek. Çık yoldan!"

Tekrar homurdanmaya fırsat arayan Kurtuluş vakit kaybetmeden başladı.

"O sikik pikaptan etrafı mangal kokutmadan evvel kurtulmak gibi bir planın var mı?"

Şafak, "Düşünüyoruz bir şeyler..." diye mırıldandığında tek düşündüğü pikabı konteynere arkadan gömmekti.

"Ee iyi bari, cenazeni yengeye götürdüğümde son sözleri 'Doksan altmış doksan altmış'tı demek istemem."

Akif'in olduğu minibüsün yanından da şimşek hızında geçtiğinde robot sesiyle bildirdi.

"Konteynere takribi sekiz yüz metre."

Ardından sağ elini arka koltuğa atıp emniyeti kapalı bir MP tüfeğini önüne aldı. Tüfeğin ucunu ayağının yanı başına sabitlerken, tüfeğin kışını da arka koltuğa gazı kökleyecek şekilde dayadı.

"Konteynere beş yüz metre." diyen sesi ifadesizken devam eden kelimeleri hızlı ve isyan doluydu.

"Çağrı ne sikim yapıyorsun acaba?"

İsyanını sessizlik karşılarken tekrar sinirle tısladı.

"Çağrı!"

Konteynere üç yüz elli metre kaldığında yapacak bir şey yok deyip patlamadan hemen önce arabadan atlamak için solundaki kapının kilidini açtı. Derin bir solukla son yüz metre kalmasını beklerken solundan dünyanın en gevşek ama bir o kadar da bağlayıcı sesi geldi.

"Naber yakışıklı? Ortalığı ateşe vermeye gidiyormuşsun."

Solunda motosikletle yanı başında seyreden Çağrı'ya ters bir bakışla baktıktan sonra kafasını konteyneri göstererek savuran Şafak sinirle güldü.

"Ha evet, gidiyorum. Gel beraber yanalım."

“Senin başını yakmışlar be Şafak’ım. Ben yanma değil, yakma taraftarıyım.” dedi kaskın içinde gururla gülümserken.

“Neredesin lan sen?”

“Birlikte uçarız belki diye arka lastiği eskitiyordum.” dedi kafasıyla daha uzun süre drift yapmak için eskitmek zorunda olduğu arka lastiği gösterirken.

“Belanı sikmeden sorayım Çağrı! Bir şeyler getirdin mi yoksa başımın çaresine bakayım mı?”

“Ne vereyim abime?”

Giderayak Çağrı’ya katlanamadığını idrak ederek sesiyle onu kovaladı.

“Huzur ver Çağrı, en azından ölürken huzur ver!”

Konteynere iki yüz metre kaldığında ikinci kontrol noktasına da dört yüz metre kalmıştı ve telsizden Akif’in ikaz dolu sesi yükseldi.

“Güvenlik çemberinde hareketlilik var. Sanırım sizi fark ettiler, tekrar ediyorum, hareketlenme var.”

Şafak’a doğru kask uzatan Çağrı, lütfeder bir tonda da olsa sevimlilikle konuştu.

“Normalde tövbe edip kalan hayatına iflah olmaz bir Kazanova olarak devam etme sözü alacaktım bunun karşılığında ama neyse... Yenge gene kedi gibi dört ayak üstüne düştü.”

Kaşlarını havalandırıp imayla sırttırırken, “Bu şarkı sana gelsin Çağrı.” diyerek teypteki *Bombabomba.com*’dan *Allah Belanı Versin’e* geçen Şafak şarkıyı ortalarına kadar sürüklerken muhtemelen battı balık yan gider diye düşünüyordu çünkü konteynere son yüz metre kalmış, üstüne üstlük güvenlik çemberindeki bir düzine adam da onlara ateş açmaya başlamıştı.

Kafasına kaskı edinen Şafak’a sırasıyla dizlik ve kolluk veren Çağrı, “Beniii benden aldın, attınn! Beniii sattınn! Yazıklar olsun! ALLAH BELANI VERSİİİNN!” diye bağırarak İs-

mail YK'ya şaşkınlıkla, "Çok dramatize..." diye mırıldandı.

"Ama çok dile dolanıyor, haberin olsun." dedi Şafak çalan şarkıyı yeni üretim bir silah gibi tanıtırken. Şoför koltuğunun kapısını açmasıyla kapıyı da siper olarak kullanan Çağrı hızını kapıya ramak kalaya ayarlayarak oturduğu koltukta biraz öne kayd. Bacaklarındaki bütün kasları çalıştırırcasına iki bacağının arasında motoru sıkı sıkıya sardı, motor dönerken savrulmamak için.

Beyaz tenli ve mavi damarları birer nehir gibi şeritler hâlinde o tenin altında seyreden kaslı kolunu Şafak'ın kolluk taktığı koluna sıkı sıkıya sardı. Yine aynı şekilde Şafak'ın da onun dirseğini silahtan nasırlanmış avuçlarıyla sarmasıyla çözülmesi güç bir kilit oldu. Anca beraber kanca beraber tanımı bunun için kullanılabilirdi. Zaten birazdan o anca da kanca da havada savrulacaktı.

Tır kontrol noktasına ulaştığında peşindekilerden sebep durmasa bile pikabın hızı aralarındaki elli metreyi birazdan kapatacaktı.

Çağrı, Şafak'ı çeker çekmez motosikletin ağırlık merkezini soluna vererek yana eğildi ve bütün ağırlığını sola koydu. Ol-tayla bir anda denizden çekilmiş balık gibi arabadan fırlayan Şafak, Çağrı'nın arka tekerleği sürttürerek bütün hızını olduğu yerde daire çizmeye vermesiyle havada bir gülle misali savrilmaya başladı. Çoktan onların olduğu hizayı terk eden pikap ise gaz pedalına sıkıştırılmış MPT ile hızla konteyner ile arasındaki elli metrelik mesafeyi kapatmaya gidiyordu.

Patika yolda daire çizen motosikletin arka lastiği, toprağı havaya bir bulut gibi kaldırdığından ortalığı toza dumana katmıştı. Bir noktadan kaynayan suyun buharı misali motosikletin lastiği eşeledikçe toprağı, kumu, tozu yükseldikçe yükseliyordu. Kontrol noktasındaki adamların tırın şoförünü uyarmaya çalışan telaşlı Rusça çığlıkları duyulduğunda artık çok geçti.

Drift yapa yapa çizdiği çemberin merkezkaç kuvvetini git-

gide azaltmaya çalışan Çağrı, bacaklarının arasındaki motoru tamamen kavramış ve 1.90'lık adamı, çekiç atma branşında çekici fırlatmadan önce defalarca çeviren sporcular gibi havada savuruyordu.

Çağrı daha driftini bitiremeden, pikabın içinden konteynere gömülmesinden önce son kez İsmail YK'nın sesi yankılandı Gombori ormanlarında.

"ALLAH BELANI VERSİN! ALLAH SENİ KAHRETSİN!

BANA GELEN SANA GELSİN YÂAAR!"

Sonrası siyah harelerle çevrelenmiş sarıyı, turuncuyu ama en çok kırmızıyı içinde barındıran bir alev topuydu. Büyük bir patlama sesinin ilk iştirakinde Çağrı sarsılsa da driftine devam edebilirken, ardından tek tek pimi çekilen bombalar domino taşı gibi ardı ardına patladı. Bir pikabın içindeki bombalar bir konteynerdeki silahlar patlıyordu yarışırcasına. İkinci ve eş güdümlü diğer patlamaların basıncıyla kolunu hâlâ bırakmadığı Şafak'la birlikte uçarak savrulan Çağrı, bacaklarının arasındaki motoru da salmıştı.

O anda iki adam da ateşlenen bir toptan fırlatılan güller gibi aksi yönde savruldu. Motosikletin havaya kaldırdığı toza toprağa ejderha ağzından çıkıyormuşçasına canlı ve alevden bir dili andıran harlı ateşin isi, dumanı ve hareleri karıştı.

Toprağa kavuşan iki beden de düşmeyi öğretildiği üzere cenin pozisyonunda ve sağ omuzdan destekli yaparken defalarca yuvarlandılar. Konteynerle birlikte ateş almış canlı bedenlerin çığlıklarını, patlamanın basıncıyla sağır olmuş kulaklarından sebep duyamıyorlardı. Etrafı sarmış duman ve isten dolayı gözlerinin de işlevini çok yerine getirebildiği söylenemezdi.

Telaşla ve merakla minibüsle onlara gelen iki adam yaşayı yaşamadıklarından emin olmak için Çağrı ve Şafak'ın adını söyleseler de ikisinin de kulakları geçici süreliğine sağır olmuştu. Kimildamaya ilk fırsat buldukları anda bütünleştik-

leri toprakta dönerek sırtlarını toprağa vermişlerdi. Alevleri kovalayan toz bulutlarına manzara izler gibi bakarlarken adrenalinden sonra toparlanmaya çalışan geniş göğüs kafesleri bir inip bir kalkıyordu. Komple toprak ve is olmuş yüzlerin birinde koyu kahve, birinde safir mavisi gözler parlıyordu hâlâ hayatta olmanın verdiği canlılıkla.

“Deyrizor’dan sonra bu ikinci hayatını kurtarışım.” dedi yorulmak ne bilmeyen Çağrı hâlâ konuşmaya mecal bulabilirken.

Zaten konuşmayı çok sevmeyen Şafak mecali yokken dilini döndürmekten hepten nefret eder bir şekilde tısladı.

“Karşılığında bir şey isteyecek gibisin.”

“Gel vazgeç desem vazgeçer misin ki?” dedi soluk soluğa.

“Onu aklım her gün diyor.” derken kısa ve netti Şafak.

“O zaman... Bir şey isteme hakkım saklı kalsın.” dedi Çağrı mavi gözlerini umarsızca devirirken.

8 AĞUSTOS 2018 ÇARŞAMBA
MAÇAHEL/ARTVİN
MARAL KÖYÜ ASELSAN GİZLİ YERLEŞKESİ

Yeşil gözü sevinçle açılmış parlayan Evrim'in hamilelikte kalınlaşmış yine de biçimli duran kaşları takdirle havalanmıştı.

"Bu kadar erken beklemiyordum." dedi minibüsten inen dört adama kollarını kavuşturmuş, yollarını gözler gibi bakarken. Şişkin karnından dolayı önünü ilikleyemediği beyaz önlüğü kolunun altında katlanmıştı.

Çağrı ve ayrı vücut bulmaya aday egosu Maçahel'in yakıcı güneşinden rahatsız olmuş gibi güneş gözlüğünü düzelterek, "Eee... Her türlü işte hızlıyızdır bebek!" diye bağırdığı sırada, Kurtuluş askerî yeşili andıran üzeri hâlâ kan lekesi dolu kasa-yı minibüsten indiriyordu.

"Kız meslek lisesi mezunu olmaya mı borçlusun bunu?" dediğinde otuz iki diş sıırıyordu Evrim.

Tokat yemişçesine kalan Çağrı, kendisine ihanet ettiği yetmiyormuş gibi bir de Evrim'den daha geniş sırtan Şafak'a döndüğünde, "Ulan, insan kardeşine bunu yapar mı lan?" dedi kırık sesiyle.

Ardından Evrim'e dönüp hızla savunmaya geçti.

"Kız meslek mezunu değilim! İhtiyarın işleri işte!" Elini sinirle Şafak'a savurduğunda, "Hayatımı mahvedenler de bir ihtiyar, iki de bu sonradan görme romantik!" dedi.

Önden Evrim'in eşlik etmesiyle "T" şeklindeki tesisin uzun koridoru boyunca batı kanadına ilerlerken hâlâ gırgır şamatası eksik olmayan şekilde konuşuyorlardı. Evrim, OD-TÜ'den mezun olup ASELSAN Gölbaşı yerleşkesine kabul edildiğinden beridir tanıyordu bu dördünü.

Evrim, "Hey, hey! Adamım! Söndür onu çabuk!" diye kaşla göz arası sigara yakmaya çalışan Kurtuluş'u uyarırken, solundaki Çağrı'nın Evrim'e yalakalık yapan incelttiği sesi de eşlik etti hemen peşine.

"Evet! Burada bebiş var! Cık cık koca adam. Çok düşüncesizsin!" Bir yandan da elini Evrim'in karnına koymuş okşuyordu.

Mahcubiyetle sigarayı neredeyse avcunda söndüren Kurtuluş'un hemen peşinden Evrim'in karnındaki Çağrı'nın eline vuruşunun "şak" sesi geldi. Ne yaptım dercesine açık kalan ağzı ve kocaman mavi mavi gözleriyle şaşkınlıkla bakan Çağrı, geri adımlarken konuşamadı.

"Çek ellerini oğlumun üzerinden. Sürtünürsün mürtünürsün kendine benzetirsin, maazallah!"

Alınmış gibi bakan Çağrı, alt dudağını sarkıttığında onu bilmeseler hepsini inandıracak bir tonda konuştu.

"Adım çıkmış otuz bire, inmiyor otuza! Oysa bunların arasında en düzgünü benim!"

Suratını iğrenç bir şey görmüş gibi büzen Evrim elini savurarak uzaklaşırken, "Bir gün Allah belanı verecek Çağrı!" diye göz devirerek söylendi.

Hepten küçük dilini yutacak gibi şaşırان Çağrı isyanla neredeyse bağırdı.

"Ne dedim ben şimdi?"

Yanından geçerken omzuna vuran Akif hızla söylendi.

“Dokuzdan sekize o, salak.”

Batı kanadının en ucunda, yarım daire şeklinde ve öndeki camlarla da oldukça aydınlık olan konuk odasına girdiklerinde Evrim yine de floresanları atı.

“Profesör yok mu?” diye sordu soğuk sesiyle afak.

“Hayır, birazdan gelir, birkaç ufak ii varmış. Yetiecektir.” derken eliyle orta masayı Kurtuluş’a gösteriyordu, sandığı koymasını için. Sandığın uzun olmasını beklerken böyle kare olmasına tesise girdiği andan itibaren şaşırsa da e bldklerini düşünüp sesini çıkarmamıştı.

Drdne genel olarak kibar bir tonda sorarken, bakışlarını teker teker üzerlerinde gezdirmişti.

“e mi bldnz?”

Hiçbiri anlamayıp kaşlarını atmılarken onların yapmadığını düşünen Evrim, “Demek onlar e blm.” diye mırıldandı.

İi yanlış mı yaptık tedirginliği dördünü de sararken ilk cesaret eden afak olmuştu.

“Neyi e bölmüşler Evrim?”

Ellerine ift kat nitril eldiveni hızla edinen ve 35 haftalık karnına rağmen atletik yapısını koruyan kadın, konuşmadan önce sandığı aması gerektiğini hissetmişti.

Sandığı atığında algılamak için kaşlarını çattı ve kırpışan gözlerini dördüne çevirdi. Sandığı kontrol ettiğine emin olan Kurtuluş ve afak ne atılırken, sandıkta Gluon’ları görünce rahat bir nefes aldılar lakin Evrim’in neye bozulduğunu hâlâ anlayamamışlardı.

“Sorun ne?” dedi Kurtuluş burnuna o çok iyi bildiği pis kokular gelse de.

“Bunlar Gluon’lar...” diye mırıldandı Evrim.

“E tamam Gluon’lar!” dedi sabretmeyi hiç sevmeyen ve devamını bekler gibi kafasını sallayan afak.

Sinirlendiği için resmileşen Evrim, “Dalga mı geçiyorsunuz yüzbaşı?” dedi şaşkınlıkla kapatamadığı ağzıyla. Elleriy-le kasayı göstererek hızla ekledi. “Bunlardan Gölbaşı’ndaki yerleşkede binlerce var!”

Dördü de taşları yerine oturtmaya çalışırken, Evrim ikaz eder bir tonda yineledi.

“Size bu görevi ne diye verdiler?”

Kurtuluş yüzde yüz emin, “Bize Gluon’ların olduğu kasayı almamız ve buraya getirmemiz söylendi?” dedi, söylerken de ne dediğini kontrol ediyor gibiydi.

“Silah nerede?”

“Ne silahı?”

“Bizden alınan ve şu an elimizde olmayan, binlercesi zaten Gölbaşı’nda olan bu lanet Gluon’ların tetiklendiği silah! Silah, silah! Sadece bir tane olan silah!” diye sabrı kalmamış gibi bağırdı Evrim.

O an kafasında Gölbaşı’nda Evrim’e bu Gluon’lar normal silahlarca kullanılabiliyor mu diye sorduğunda “Aslına bakarsan, hepsi tek...” diye başlayıp devamında profesörün *kasıtlı* söze girmesi; MİT’teki görev tanımını profesör’ün hazırlaması, Kalaşov’a bitmek tükenmek bilmeyen bir öfkeye sahip olması, Samuil’in tuzak olduğunu başından beri bilip teslimat yerini değiştirmesi, silahı yanında hiç getirmemesi ve şüphelendiği kim var kim yoksa bir bahaneyle taraması tek tek oturdu. Samuil’in beklediği tuzak kendilerinden değil, Amerikalılardan ama kendi birliği maşa olarak kullanılmıştı.

Aptal yerine konulmanın verdiği sinirle gözü seğirirken çenesi kasıldı ve arka dişleri neredeyse sıktağı yerden kıtırdadı. İçindeki volkanı bastırmak için yumruklarını sıkta, nokta nokta ıslandı ter bezlerinin deriye döküldüğü yerler. Diğerleri algılayana kadar hızla o konuştu.

“Kurtuluş! Profesör Amerikan ajanı! Acil destek bi...” devamını getiremeden konuk odasının batı duvarlarındaki cam-

lar büyük bir gürültüyle patladı. Telaşla ayağa kalkan Evrim'e hepsi aynı anda koşarak, "EVRİM EĞİL!" diye bağırırsalar da çok geç kalmışlardı. Aralıksız içeri giren kurşunlardan biri sağ şah damarından girdikten sonra vücudu aksi yönde sola doğru savrulmuş ve yere kapaklanmıştı. Kestane rengi saçları fışkıran kanıyla kızıla dönerken ciğerlerini zorlayarak nefes almaya çalıştı. Beşi de yere kapaklanmış ve aralıksız giren kurşunlardan sakınmak için Evrim'i sola doğru kör noktaya çekmeler de ince beyaz boynundan vurulan bedeni son soluklarını almaya çalışıyordu.

Telsize sert hareketlerle basan Akif, siniri bozulmuşçasına yumruklarının arasında sıkıştığı monitöre tısladı.

"Sinyal kesici var! Çekmiyor!"

Kanlı boynunu alttan destekleyen Çağrı'nın diğer koluna tutunduğunda kesik sesi boynundaki açığa çıkmış trakea⁶sını titretirken net bir şekilde konuştu.

"Kurtar... onu..."

Çağrı başını iki yana sallarken hızla cevap verdi.

"Hayır. Sen de kurtulacaksın! Çıkacağız buradan, biraz daha dayan."

Çağrı'nın merhametinden bu isteğin ne kadar diretirse diretsin geri sekeceğini anlayan Evrim, aralarında en merhametsiz olana çevirdi yeşil gözlerini;

"Kurtar onu... Nefesim... kesilmeden kurtar."

Hangi kurşun yarası yaşatır hangisi yaşatmaz dördü de biliyordu ama yine de sorar gibi Kurtuluş'a baktı Şafak. Kurtuluş bıçağını uzatırken başıyla bu zamana kadarki en acı onayını verdi.

Eli bıçağa uzanan Şafak'ın koluna kalan son takatiyle yapaşan Evrim gözyaşları kanına kavuşmuş bir şekilde emretti.

"Onu... Buradan... Sağlam çıkar... Ve babasına... Götür."

6. Trakea: Nefes borusu olarak da adlandırılan trakea, ağız boşluğunda ses tellerinden itibaren başlayan ve akciğerlerdeki bronşlara kadar uzanıp, nefes almamızı sağlayan soluk borusudur.

“Bu hâlde bayılırsan kaç dakika yaşayabilir?”

“En fazla... On, on beş dakika... Beş... Beş... Dakika içinde çıkar onu. Bir de... Pin... Pinkus...” devamını getiremeden Çağrı’nın tuttuğu boynundan geri yığıldı başı solan bir gül gibi.

Çağrı’nın gözyaşları düşerken Evrim’in yüzüne, pencereden karşı ateş açan Akif ateşi bırakıp dermanı kalmamış gibi düştü pencerenin kıyısına. Ayı iki parçaya bölercesine dikine beyaz tende kayan bıçak bir cansızdan bir canlı, bir yok oluştan bir varoluş, bir bitişten bir başlangıcı aralayacaktı.

Ten yırtıldı, kas gerildi bir poşete benzeyen kese delindi, bağ koptu ve tiz bir çığlık sesi yankılandı Maçahel’de. En az annesi kadar dirayetli ve savaşçı bir çığlık. Bu dört adama annesi gibi emretti ağlamaları. “Ben annemin son vasiyetiyim.”

Şafak da Akif de ağlama sesiyle kendisine gelmiş gibi tokatlanırken, buradan sağlam çıkarmak zorunda oldukları bebek için camın kenarına karşı ateşe geçtiler.

Ağlayan bebek kanlar içindeki annesinin koynuna kavuştuğunda susmuştu.

Kan kokusu, barut kokusu bile bastıramıyordu anne kokusunu.

Kalbi atmasa da varlığı yetiyordu.

Kasılı çenesi titreyen Çağrı’nın eline akıllı telsizi tutuşturarak Kurtuluş, ekibini kurtarmanın sorumluluğuyla onlardan daha soğukkanlı olmaya itti kendini. Hızla sırtına vurduğu Çağrı’ya neredeyse bağırdı.

“Arkadan çıkış yolu bul ve koş! En hızlımız sensin. Koş!”

Sırt çantasını bir kenara savurarak iki eline aldığı Glock’la batı kanadını terk etti. Koridor boyu son hız tesisin arkasına koşarken patlayıcılarla delinmiş duvarlardan bir merminin isabet edemeyeceği hızda geçiyordu.

Yangın merdivenlerinin ucunda onu yavaşlatan doğu ka-

nadında tesisi arkadan sarmaya çalışan yedi adamın gizlice süzülüyor olmasıydı.

Dudakları arasından yanına susturucu almadığına hızlı bir küfür savururken iki eliyle aynı anda ateşlediği silahı karşındaki yangın merdivenine doğrulttu. Tek şans, iki kurşun, iki hedef olan saliselik hamlesinden sonra sıra onu fark eden beş kamuflajlıya gelmişti.

Yaralanma lüksü dahi yoktu çünkü koşmak zorundaydı.

Üstteki üç adamı indirdiğinde alttan kendisine hedef almış iki kişinin silahının ateşlenmesine de fırsat vermiş oldu. Yüzüne gelen kurşundan onu kurtaran refleksi olurken zaten şok ve sinirle kasılı çenesini kaydırıp sabırsızca bağırdı.

“Lan! Sıka...” devamını getirirken siper aldığı demir korulukları aştı.

“Sıka...” Kelimeler tane tane çıkıyor ama hareketleri seri ve şimşek hızındaydı.

“Yüzüme mi...” İki el ateş tek tek buldu hedefi.

“Sıkıyorsunuz lan?!”

Yedi cansız bedene kısa bir bakış attığında, “Piç oğlu piçler!” diye savurdu ağzının içinde.

Cesetlere küfür savurmaya vakti olmadığından geri kalanları koşarken savurmaya başladı.

Maçahel’in Gürcistan’ın içlerine giren toprak parçasında Maral Şelalesi’nin döküldüğü tepeye tırmanışa geçti hiç ayak basılmamış yerlere belki de ilk kez ayak basarak.

Yerin altındaki tesisten asansör yardımı olmaksızın çıkmaya çalışırken arkasından gelenlerin zaten onu yakalama şansı yoktu, yüzüne gülmesini istediği tek şans telsizin çekmesine kâfi düzeyde jammerlardan uzaklaşmaktı.

Kilometre üzerine kilometre katmış, soluksuz ilerledi. Yüksek debisiyle çağılayan şelalenin buharı etrafı doldurdu-

ğunda ayağının altında ezilen su kertenkelelerini ayırt edemez hâle gelmişti.

Kırmızı ışığı yanan telsizin başlıklı kulaklığını taktığında dur duraksız inip kalkan göğsü, ritmik nefes alışında bile eğitimin farkını ortaya koyuyordu. Her bir nefesle aldığı oksijen miktarı dahi biçilmiş, tartılmış gibiydi.

“Hadi... Hadi... Hadi!” diye soluklarının arasından yükselttiği ısrarlı sesi karıştı şelalenin yalnızlığa alışmış uğultusuna.

Akıllı telsize GPS kodlarını girdiğinde bir süre tiz telsiz ararışının sesini çekti sinesine.

Her telsizin kendine ait özel kodu vardı ve kriptolanmış olması sebebiyle Gürcistan’ın radarına takılma durumu söz konusu değildi. Muharebe merkezinin takırtısını duyduğu anda karşı tarafın hitabını beklememişti.

“TAD iki. Özel Kuvvetler Komutanlığı Yüzbaşı Çağrı Aslan. Aselsan Ar-Ge Maçahel Yerleşkesi’ne destek hava takviyesi istiyorum. Görev tanımı gizli.”

Kelimeler bir bütünmüş gibi hızla dökülürken dudaklarından, mavi gözleri şelalenin dumanında griye alacalanmıştı.

“Durum raporu yüzbaşı.”

“Takribi otuz kişilik silahlı terörist saldırı. Patlayıcıları da var. Sinyal alamıyoruz. Acil helikopter lazım. Avonia ekibinden son mühendisi de kaybettik.”

Bakamayıp göz yumdukları belirirken gözlerinin önünde, boğazına oturan yumruyu yuttu lakin asla oturduğu yerden oynamayacak bir yumruydı bu. Nafile bir geçişle peşi sıra hızla emretti.

“Tekrar ediyorum, acil durum. Avonia ekibi son mühendis öldürüldü. Buraya hemen dört helikopter yolla!”

Telsizin geri cevabını beklemeden ona yetişerek etrafını saran beş siyah kamuflajlıya doğrulttuğu iki silahtan çıkan eş güdümlü iki kurşunun patlamaları yankılandı Maral köyünün tepelerinde.

Ardı ardına duyuldu kurşunların namludan çıkarken gök gürültüsünü andıran patlamaları. Duyuldu ve yankılandı. Yankı yankıyı getirdi, onlarca silah binlerce gibi çağıldadı şelaleyi kışkandırırçasına.

Silahlar çoğalmayı severdi daha da fazla, daha da... Çoğalmayı severlerdi tıpkı azaltmayı sevdikleri gibi. Silahlar, onları üreten insanoğlunun tabiatındaydılar.

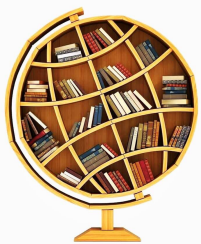
Silahları üreten insanoğlu, her zaman karanlığın baştan çıkarıcılığına kapıldı. Karanlığı aydınlığa tercih etti. İnsanoğlu yasak meyveyi yediğinden beri türlü şekillerde silah üretti ve karşısına çıkan ne varsa azalttı. Azalttı. Azalttı... Ta ki yok edinceye dek. Nesiller boyu, kardeş kardeşe düşman oldu. Milletler milletlere düşman... İnsan, aslında kendi yaratılışının ışığına düşman oldu.

Kabil'in soyu, milyarlarca silah üretebilirdi ya da ürettiği bir silahla milyarlarca insanı öldürebilirdi. Lakin dünyayı değiştirebilecek yegâne güç silahların getirdiği karanlık değil, bilginin yarattığı aydınlıktı.

Yazar; Pink mahlası ile Şafak Vakti kitabını yazmış olup serinin ikinci kitabı Şafak Vakti Fecir ile yazım hayatına devam etmektedir. 20 Aralık 1991 Trabzon doğumludur. 2009 senesinde İstanbul Atatürk Fen Lisesi'nden mezun olup 2015 senesinde de İstanbul Marmara Üniversitesi Dış Hekimliği Fakültesi'ni bitirmiştir. Şafak Vakti ve yazarın diğer eserleriyle ilgili ayrıntılı bilgiye yazarın Instagram hesabı üzerinden ulaşabilirsiniz.

Yazarın Instagram hesabı: @yazarpink

PİNK PİNK YAZAR

Ayı iki parçaya bölercesine dikine beyaz tende kaın bıçak bir cansızdan bir canlı, bir yok oluştan bir varoluş, bir bitişten bir başlangıcı aralayacaktı.

Zeynep'in kaçırılışıyla ortalık yangın yerine dönmüştü. Şafak, Zeynep'i kurtarabilecek miydi? Kurtardığında onu ne hâlde bulacaktı?

Şafak için Zeynep'in dünyada bir yerlerde acı çektiğini düşünmek, ölümden daha zordur.

Şafak iyiliği için Zeynep'ten vazgeçmeye çalışırken, Zeynep onu ömrünün sonuna kadar beklemeye ant içmişti.

Tüm bu olanlara rağmen ikisi de çok iyi biliyordu mutlu sonların sadece hikâyelerde olduğunu.

Zeynep ve Şafak'ın sizleri okumaya tutsak edecek hikâyesine hazır mısınız?

YETİŞKİN İÇERİKLİDİR.

www.parolakitap.com

ISBN: 978-625-7522-11-1

9 786257 522441

parolayayinevi

parolayayinlari

parolayayinlari

www.parolakitap.com

